

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

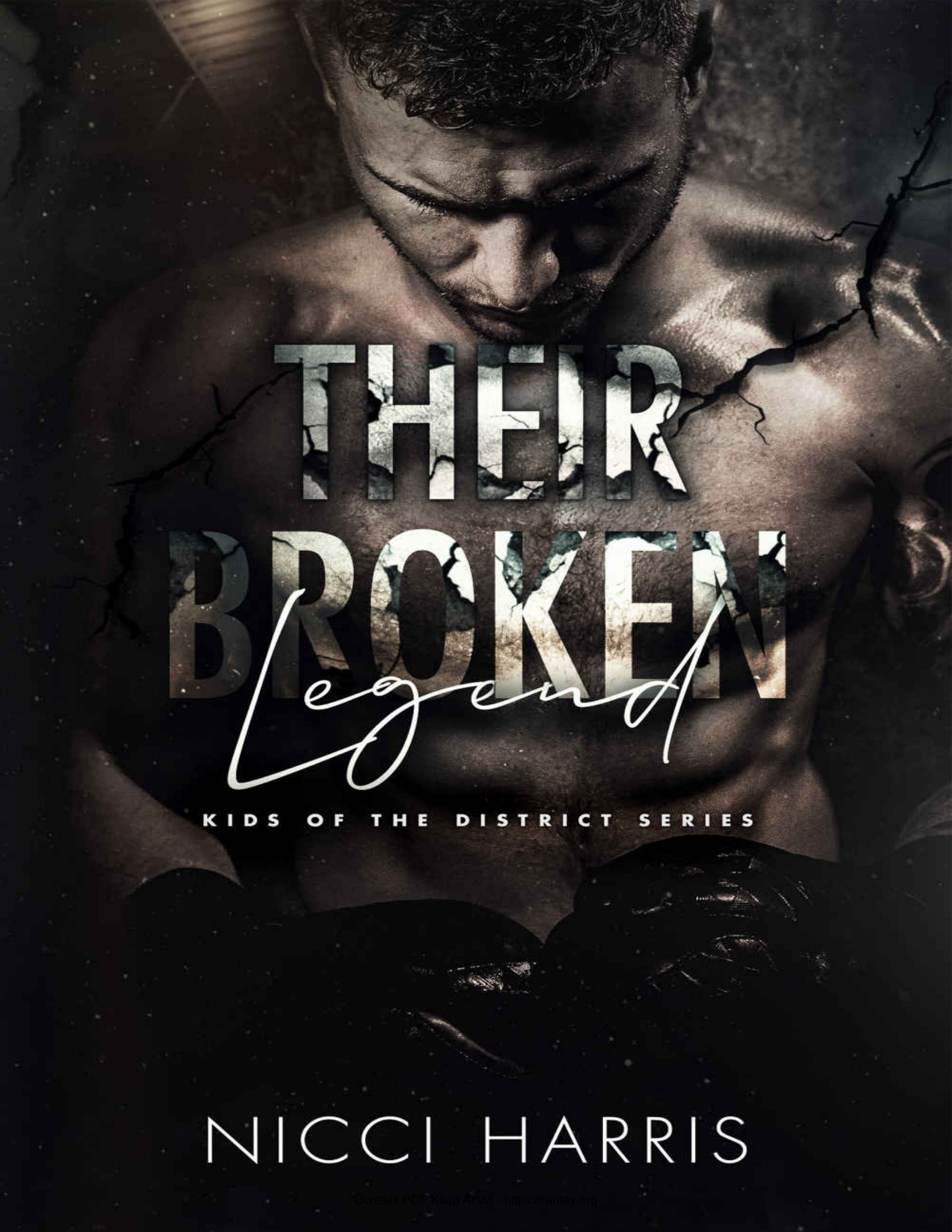
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEIR BROKEN *Legend*

KIDS OF THE DISTRICT SERIES

NICCI HARRIS

onların kırık efsanesi

Çeviri Kitaplar

Telegram

NICCI HARRIS

nicci harris tarafından da

The Kids of The District

Bizimle

Yüzleşmek

Bizim İşimiz

Cosa Nostra

Her Way

Onun Güzel Küçük Yükü

Onun Güzel Küçük

Kraliçesi Onların Kırık

Efsanesi

Copyright © 2023 by Nicci

Harris Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, bilgi depolama ve Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. ISBN e-kitap:

[978-1-922492-17-3](https://www.isbn.org/978-1-922492-17-3)

ISBN basılı: [978-1-922492-18-0](https://www.isbn.org/978-1-922492-18-0)

Writing Evolution tarafından düzenlenmiştir.

@writingevolution.

www.writingevolution.co.uk

Mostert-Seed Editing tarafından

düzenlenmiştir

www.mostertseedediting.com İç

grafikler Nicci Harris tarafından

yapılmıştır Kapak tasarımı Ashes &

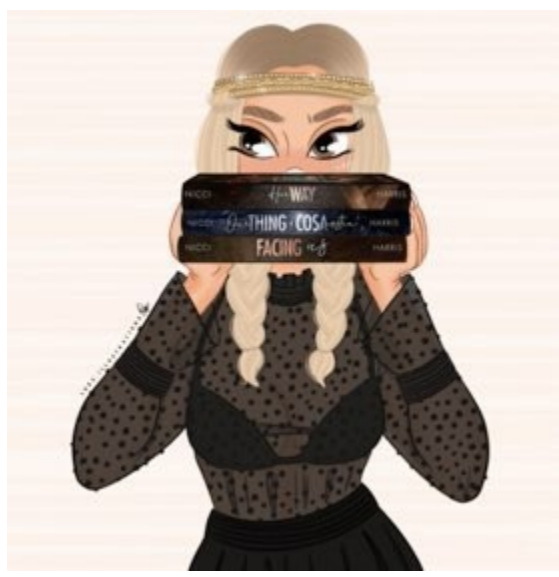
Vellichor tarafından yapılmıştır

Nicci'nin kindle tutan illüstrasyonu @katiereadingcorner

Bu bir **kurgu eseridir**. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sokak takımım için.

Jasmine, Joy, Becca, Susan, Kris, Chelsea, Chanel, Anna, Blanca, Jenni/er, Alejandra, Marni, Nancy, Courtney S, Cali, Louise, Nicole, Lori, BethAnne, Christina, Sharron, Tasha, Sydney, Kara, Daniela, Rebecca B, Amy C, Michelle, Amy B, Lizzie CP, Rebecca H, Georgia, Kirsten, Allie, Erika, Crystal, Victoria O, Evva, Hope, Emily, Ana, Tina, Samantha, Reniela, Ashley C, Lorna, Jessica, Melissa, Reema, Courtney B, Stacey, Katie, Mhairi, Maira, Jenni/er MWB, Jenni/er, Brandi, Lale, Janira, Maryann, Michelle CBrooklyn, Heather, Hayley, Melanie, Robin, Basak, Keela, Himani , Alyssa, Olivia, Loreto, Raquel, Shauna, Chelsea, Ashleigh, KC Bear, Sharee, Mary, Riley, Rebecca B, Ashley H, Jessica, Sarah, Daniela, Jess, Morgan, Jackie, Adrianna, Megan, Claire, Alyssia, Deborah R, Raegan, Rhianne, Taylor B, Wendy, Drita, Alixandra, Frankie, Taylor I, Jamie, Emma, Jolene, Victoria W, Ashley H, Briana, Heather P, Joanne, Connie, Vesna, Alicia C, Jenni/er T, & Lauryn S.

Ben karanlık ruhlar için gerçek aşk hikayeleri yazan Avustralyalı bir hatunum.

[Beni takip et.](#)

Facebook'ta diğerk Kasap ocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#)
Katıl [Bizi takip et.](#)

Facebook'u sevmiyor
musunuz? [Haber](#)
[bültenime katılın](#)

İçindekiler

Şarkı Listesi

Mahallenin Çocukları Dizisi Hassasiyet

Uyarısı

1. Xander
2. Xander
3. Kaya
4. Xander
5. Kaya
6. Xander
7. Kaya
8. Kaya
9. Kaya
10. Kaya
11. Xander
12. Kaya
13. Xander
14. Kaya
15. Kaya
16. Xander
17. Kaya
18. Kaya
19. Kaya
20. Kaya
21. Xander
22. Kaya
23. Kaya
24. Xander
25. Kaya
26. Xander
27. Kaya
28. Kaya
29. Xander
30. Kaya
31. Kaya
32. Xander
33. Kaya
34. Kaya
35. Kaya
36. Kaya
37. Kaya
38. Kaya
39. Kaya
40. Bronson'ın Mektubu
41. Kaya
42. Xander

43. [Xander](#)
44. [Kaya](#)
45. [Xander](#)
46. [Kaya](#)

[İnceleme zamanı . .](#)

[Her şeyin başladığı](#)

[yer... Kasap](#)

[Kardeşler Nicci Kim?](#)

[Baş Kasap Kızlar'dan Resmi](#)

[Kasap Kızlar'dan Editörden](#)

şarkı listesi

Kids of the District

Spotify bağlantısı:

[BURADA](#)

Dark Times - The Weeknd, Ed Sheeran

For You - Staind

Break Stuff - Limp Bizkit

My Way - Ava Max

Build a Bitch - Bella Poarch

Overwhelmed (Ryan Mack Remix) - Ryan Mack

Tatlı ama Psikopat - Ava Max

Kendimi Kurtar - Ed Sheeran

Somethin' Stupid - Frank Sinatra, Nancy Sinatra

Fly Me to the Moon (In Other Words) - Frank Sinatra, Count Basie

Messed Up - Once Monsters, Chloe Adams

Travma - NF

Tanıştığımız Gece - Lord Huron

Başını Dik Tut Prenses - Anson Seabra Ağrı

Kesici - Ruel

bölge çocuklari serisi

Bu kitap tek başına okunabilir ancak 6 hikayeyi kapsayan daha büyük bir anlatının son kitabıdır.

Daha fazla bilgi için önce Xander'ın kardeşinin kitaplarını okuyun.

Dört Kardeş

Mafya Varisleri

Kontrolcü ve sahiplenici

erkekler Sadık ve zeki kadınlar

Huysuz/güneş ışığı (Our Thing & Cosa Nostra)

İkinci şans (Her Way)

Yaş Aralığı (Onun Güzel Küçük Yüğü & Onun Güzel Küçük Kraliçesi)

Boks Romantizmi (Onların Kırık Efsanesi)

Travma Bağı (Karşımızda)

Bizim Şeyimizle Başlar

onların kırık efsanesi

hassasiyet uyarisi

Bu kitap bir palyatif bakım doktoru, bir palyatif bakım hemşiresi ve diğerleri tarafından doğruluk ve duyarlılık açısından hassasiyetle okunmuştur.

Her ne kadar bu bir KURGU ESERİ olsa da, dürtüsellik, sözlü ve fiziksel olarak ortaya çıkan saldırganlık, zihinsel ve bilişsel sağlık konularında hassasiyetiniz varsa, lütfen bu kitabı okumayın.

Duygularınızı korumakta sorun yok. Bu sizi yumuşak yapmaz ve Karanlık Romantizmden hoşlanmadığınız anlamına gelmez. Bu, bir sınırınız olduğu anlamına gelir ve bunda bir sorun yoktur.

Ayrıntılar ve Spoiler için

Buraya Tıklayın

BİRİNCİ BÖLÜM

xander

AGITATION GATHERS IN MY FOREHEAD, bu yüzden şakaklarımı ovuyorum. Bir masturbasyon ya da bir kavga ya da bir dövüş için ölüyorum, sonra bir masturbasyon-

Odaklan, Xander.

"Kötü bir zaman olduğunu biliyorum Bay Butcher." Anderson sandalyesinde kıpırdanıyor. "Ama başvuracak başka kimsem yok." Masanın karşısında oturan kardeşim Clay, Anderson'a bakıyor. Çoğu erkek Clay'in karşısında bir kaç adım geri çekilir. Mafyanın hüküm sürdüğü bir şehirde *Cosa Nostra*'nın Don'u olduğu için onunla konuşurken işi ciddiye almak en iyisidir. "Kızım istenmeyen bir ilgi görüyor..." Anderson yakasını çekiştiriyor.

"Nereden?" Bastırıyorum ve Clay'in görüş alanına tekrar girmeye cesaret etmeden önce bir an bana bakıyor.

Çıkar ağzındaki baklayı, Anderson.

Kardeşim makul olabilir. Zaman zaman böyle bir fırsat ortaya çıkmıştır ama Anderson çok haklı, bu akşam iyilik istemek için çok saçma bir akşam. Annemizin cenazesi bitişik odada devam ediyor.

Akşam için açık bir evimiz var; şu anda karşımızda oturan popüler bir tavernanın sahibi de dahil olmak üzere, tanınmaya değer Bölge'nin çoğu burada- Kardeşimle görüşmesine izin verilmesinin tek nedeni bu.

Devam ediyor, "Daniel Young'ın oğlu. Bankacı. Küçük oğlu Grayson kızımı taciz ediyor. Fotoğraflarını çekiyor-"

Bu ismi duyduğumda sandalyemde geriye yaslanıyorum. Grayson *Young*... Yüzü ezilmiş bir kova yengeç gibi olan kızıl saçlı bir adamın görüntüsü aklıma gelince baş ağrım alevleniyor. *Bok herif*. Parmaklarımın içinde gerilim oluşurken parmak eklemlerimi kırıyorum.

Daniel Young'ın iki oğlu var: Horozu olan bir prenses olduğunu duyduğum Grayson ve *Charles*. Charles Young, boks dünyasında Genç Chuck Norris olarak bilinir, tecrübeli bir boksördür. Benimle dövüşmek için can atıyor ama orta sıklette, yani dövüşemez.

Ciddiye alınmak istemeyen Anderson, "Kızın yaşı küçük! O sadece 12 yaşında, Bay

Kasap. Yirmi beş yaşında. Bu doğru değil. Yaptığı şey. Denedim. Onunla konuştuğumda bana güldü. Yasaların üstünde olduğunu söyledi."

"Ve?" Clay'in Anderson'ın dudaklarından çıkan isteği tam olarak duyması gerektiğini bilerek bastırıyorum.

Bunun bitmesini istiyorum. Cenaze yeterliydi. Ondan sonra bu rolü oynayacak havada değilim, derim kaslarımın üzerinde sürünüyor, kaslarım kemiklerimin üzerinde seğiriyor. Yanıyorum. Beni spor salonuna götür. Bana sert bir şeyler getir. Hızlı. Gerçek bir şey. Böylece bu saçma günü kendimden uzaklaştırabilirim.

Yalanları

kutulayın. *Bir*

şeyler hissedin. Acı

ve zevk.

Gerçek bir şeye ihtiyacım var. Annemin aşırı dozdan öldüğü geçen haftayla ilgili sırlar var ama *Cosa Nostra*'nın, Clay Butcher'ın, Don'un yanılmaz doğasına güvenmeliyim. Ne yapıldıysa, öyle olması gerekiyordu.

Kabul et.

Sadece

güven.

Max ve Bronson'ın yaptığı gibi.

Benim aksime, kardeşlerim onun şüpheli ölümünden dolayı acı çekmiyorlar çünkü ona karşı hiçbir sevgi beslemiyorlardı - o bir narsistti. Bunu biliyorum.

Ama suçlunun ben olduğumu hissediyorum.

Boğazımı temizleyerek kendime annemin birçok uyuşturucuyu kötüye kullanan bir alkolik olduğunu ve bu büyük aşkların altında sonunda boğulduğunu hatırlatıyorum.

Sadece kabul et.

Sabırsızlanıyorum,

huzursuzlanıyorum. Sabırla,

Clay gülümsüyor.

Kardeşimin gülümsemesi beni her zaman hem şaşırtmış hem de kızdırmıştır. Bana ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatır. En kötü olayların ortasında dudaklarında nasıl da zahmetsizce mükemmel bir gülümseme oluşabiliyor. Ve benim tüm duygularım çok daha dürüst. Sarsıcı bir şekilde. Tıpkı acı, zevk, kan ve döl gibi dürüst.

En sevdiğim şeyler.

"Peki bu konuda ne yapmamı istersin?" Clay beni kederli bir oğlun yüzünde görmekten ürperdiğim o yapmacık gülümsemeden uzaklaştırarak soruyor.

Anderson cevabını mırıldanırken yumruklarıma bakıyorum, eklemlerimin derisi boks yapmaktan yırtılmış ve çiğ. Bakışlarım on dakika önce bu odaya girdiğimizde doldurduğum boş

viski bardağına, sonra da masanın üzerinde parmaklarının arasında neredeyse hiç dokunulmadan dönen Clay'in bardağına gidiyor.

Ağabeyim 'açık'. Her

zaman açık.

Ben değil.

"Yüksek sesle konuş, Anderson," diyorum. "Sana bir daha sormayacağım." "Şey..." Anderson titreyerek başladı, "biliyorsun."

Clay, sözlerini masanın üzerine taşıyan zahmetsiz bir uyarıyla, "Hayır, bilmiyorum," diyor.

"Cevap beklemeden soru soran bir adam gibi mi görünüyorum?"

Anderson daha da solgunlaşır. "Hayır, Bay Butcher."

"O zaman" -Clay elini masadan kaldırır- "bana cevabımı ver, se?"

Anderson sonunda, "Birinin onunla konuşmasını istiyorum," diye itiraf eder. "Onu korkutmak. Onu tehdit edin.

Onu rahat bırakması için ne gerekiyorsa yap."

İşte oldu.

Sormadan iyilik isteyemezsin. Ve kardeşim onların kıvranışını seyretmeye bayılır. Saat işliyor.

Zaman aramızda uzayıp gidiyor. Clay düşünceli bir şekilde karşısındaki adama bakıyor.

Anderson'ın boynunda boncuk boncuk terler birikiyor ve yüzündeki kırmızı korkunun cam bir bardağa dolan su gibi yükselişini izliyorum.

Sessizlikten dakikalar sonra Clay ayağa kalkıyor ve siyah kravatını düzeltiyor.

"Kabul ediyorum." Anderson irkilmiş görünüyor, ağzında tam olarak şekillendiremediği kelimeler uçuşuyor.

Clay devam eder, "Xander ayrıntıları öğrenecek. Sakıncası yoksa, görüşmem gereken insanlar var."

Clay ofisine ulaşmadan kapısı açılır. Clay odadan çıkarken ilk asistanı Que diğer tarafta durmaktadır.

Şimdi uyandım.

"Bu fotoğrafları genelde nerede çeker? Kendi evinde mi? Senin evinde mi?" Anderson'a terli ellerini kalçalarında gezdirirken ve rahatlamış bir şekilde nefes alırken soruyorum.

Bu sefer gülümsemekten kendimi alamıyorum -gerçek bir gülümseme çünkü ben buyum. "Sakin ol. Ne olacağını sanıyordun ki? Evimizdesin. Zamanımızı alıyorsun. Sadece sorularıma cevap ver ki ikimiz de bu odadan defolup gidelim. Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Başını sallıyor. Grayson'ın on iki yaşındaki çocuğuna olan sapkın ilgisinden bahsederken - onu tualete kadar takip ediyor ve alışveriş merkezinde köşeye sıkıştırıyor - derimin altında akan rahatsızlık yoğunlaşıyor.

Mırıldanıyorum. "Ama ona hiç dokunmadı mı?"

Anderson üzgün bir şekilde, "Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Hayır diyor ama o benim kızım. Bana söylemeyecek." "Bana bu resimlerden bahseder misin?"

Tanık olduğu görüntüleri anlatmaya başladığında tiksinti yüzünü geriyor - bazıları kot pantolonunu indirmiş, diğerleri eteğini kaldırmış ve birkaçı sadece kızarmış.

Zorlamak benim işim değil. Detayları öğrenmem ve askerlerimizi işi tamamlamaları için organize etmem gerekiyor.

Aslına bakarsanız, Clay bu işi yarım bırakıp doğruca Grayson Young'ın evine gidip bu işi

tamamlamamdan nefret ederdi ama Chuck'ın hasta küçük kardeşinin suratını kullanarak gününe biraz samimiyet katmaktan daha iyileştirici bir şey düşünemiyorum - evet, Clay bundan nefret ederdi.

Gülümsemem genişliyor.

"Bu kadar yeter," diyerek cümlesini yarıda kestim. "Yarın on beş bin doları nakit olarak almak için bir ziyaretçiniz olacak ve Grayson kızınızı rahatsız etmeyi bırakacak."

"On beş. Sadece onunla konuşmak için-"

"Evet. Bu, ağabeyimin isteyeceğinden çok daha ucuz, dostum. Güven bana. Young'lar sıradan bölge sakinlerinden değil. Varlıklı, nüfuzlu ve tanınmışlar, bu da yüksek risk anlamına geliyor." Eğildim ve sesimi alçalttım, onunla işim bitti. "Senden talep ettiğimin iki katını teklif edebilirler ve gözlerini bile kırpmazlar. Sadece anlaşmayı kabul et."

Ellerine bakıyor. "Tamam."

"Her şey yoluna girecek, dostum. Evine git," dedim, ayağa kalkarak.

Onu ön kapıdan çıkarken görüyorum ve kaçmak istememe rağmen itaatkâr bir şekilde içeri giriyorum. Clay'in salonuna girdiğimde ayık ifadelerle karşılaşıyorum. Beklendiği gibi. Ne de olsa ben onun en genciyim. En parlak.

"Gerçekten üzgünüm Xander," diyor bir kadın bana, adı bir sır ama annem gibi kokuyor-Armani ve suçlama.

Sertçe başımı sallıyorum ama sohbet etmek için duraksamıyorum, adımlarım bara kadar sabit kalıyor. Annemin en sevdiği yer. Sonunda onun oldu. Ve şimdi ölü, bir tabutun içinde, her zamanki gibi güzel görünüyor ve hayattayken olduğundan daha soğuk değil.

Kendime bir içki koyduktan sonra ahşap tezgahın arkasında durup gösteriyi izliyorum. Ne de olsa burası böyle bir yer.

Kalbim çok hızlı atıyor.

Kardeşim Max köşede oturuyor, her zamanki hoşnutsuzluk maskesi duruma uygun - hatta kederli bir oğul gibi bile görünebilir. Yanında karısı ve kızı konuklarla kibarca konuşuyor.

Göğsümü ovuyorum, kendimi kısıtlanmış hissediyorum.

Odanın diğer tarafındaki Bronson, etkinlik için deliliğini iyi gizliyor; psikotik alter egosu ise siyah yakasının altından yukarı doğru uzanan ve her bir parmağını boydan boya kaplayan canlı dövmeleleriyle çılgılık atıyor. Teni tam bir tuval. Deliliğinin bir tezahürü.

Partiye bir tazı gibi bakıyor, sürekli bizi izliyor, önce Max'i, sonra Clay'i, sonra da beni inceliyor. Çenemi ona doğru kaldırarak yeşil-mavi bakışlarını onaylıyorum. Kara kaşları bir soruyla kalkıyor

-Rahatsız olduğumu biliyor ve bu basit hareketiyle bana arkadaşlık teklif ediyor. Ve bana omuz vermek, sarılmak, şaka yapmak ya da ayı gibi sarılmak için her an burada olabilir. Kısacası, gitmeme izin vermek dışında istediğim ya da ihtiyaç duyduğum her şeyi yapar.

Neyin en iyi olduğunu bildiklerini sanıyorlar.

Beni köşeye sıkıştıramadan -niyeti ne kadar saf olursa olsun- odadan çıkıyorum, arabama giden merdivenleri koşarak inmek için sahip olduğum azıcık zamanı kullanıyorum, vücudumda bir aciliyet duygusu titreşiyor.

Ön kapı açıldığında bir ayağım cipimdeydi. Donup kaldım. Kaputun üzerinden baktığımda,

siyahlar içinde hüznölü bir esmerin üst basamaklarda gezindiğini görüyorum. Çok zarıftı. Gerçek hayatta ortaya çıkmış lanet bir çizgi film pin-up kızı gibi kıvrımlar.

En iyi arkadaşım Stacey bana bakıyor, kahverengi gözlerinde yaşlar yüzüyor. Annem için ağlamıyor. Bizim için ağlıyor. Ben ve kardeşlerim için. Ve şu anda içimde neler olduğunu ve kalmama nasıl izin vermeyeceğini biliyor.

Ona önerebileceğim tek şey omuz silkmek ve umursamaz bir şekilde "Bilmiyorum Stace, sadece gitmem gerek" demek.

Kaşlarını isteksizlik kaplıyor ama başını sallayarak kabul ediyor ve çift kapıyı kapatıyor. Saçma olay onunla birlikte içeride kilitli - arkamı kolluyor. Lisenin ilk yılından beri arkamı kolluyor. Bugünlerde onu pek görmüyorum. Ben boks yapıyorum. O çalışıyor. Ama o aileden biri, değişmez.

Annesinin cenaze töreninde kardeşleriyle birlikte durup hüzünlü, alıştırılmış bir gülümseme takınacak bir adam olmayı dileyerek arabaya bindim.

Ben o adam olamam.

Grayson Young'ın Connolly Hills'teki evine gittim.

İKİNCİ BÖLÜM

xander

DAVET EDİLMEDEN, ön kapıdan içeri adımımı atıyorum. Önümde çılgın parti müdavimlerinden oluşan bir deniz birbirlerine çarparak kıvranıyor; kafaları güzel, sarhoş ya da her ikisi birden olan üniversite öğrencileri. Gözleri kan çanağı, yüzleri kızarmış, çekingenliklerini kaybetmişler.

Aynısından.

Böyle bir partiye gitmeyeli uzun zaman olmuştu, hatta yıllar. Büyük, modern bir ev. Gösterişli sanat eserleri ve anlamsız heykellerle süslenmiş dört katlı düz, kibirli çizgiler - zenginliğin anlamsız ifadeleri.

Ailemin tarzı değil.

Ve imparatorluğumuzun günahlardan daha fazla parası var, ki bu komik, servetimizi kazanma şeklimizin bizi hepsini nakde çevirmek için doğrudan cehenneme gönderdiğini düşünürsek.

Müzik etrafımda nabız gibi atıyor.

Parti yapacaklarını bilseydim, annemin cenazesini daha erken terk edebilirdim. Onu hiç tanımayan, tanıyıp da sevmeyenlerden oluşan o uydurma yas tutma odasını terk edebilirdim. Ağabeyimin kanepesinde ölü bulunmasının benim hatam olabileceğine dair içimde kaynayan suçluluk duygusundan -suçlamadan- kaçınabilirdim. Benim için bir kez bile ağlamamışken onun için ağlama ihtiyacından kaçınmış olabilirim... Öyle değil *mi*?

Benim için hiç ağladı

mi? Hay sikeyim.

Tezgâhtan bir bira kapıyorum, zaten açık ve yarısı boş, kalabalığa doğru ilerliyorum. Genç Chuck Norris'in burada olduğundan şüpheliyim, spor salonunda olacak, içki içmiyor, ama onu görme düşüncesiyle kaslarım beklentiyle doluyor.

Benim için ayrılıyorlar - dikkat çekmek için giyinmiş ve rahatlıktan başka her şeyi olan kızların aksine, Converse'leri ve kot pantolonlarıyla hepsi rahat olan erkekler. Ben kalabalığı araştırırken hepsi ortadan ayrılıyor. Konuşmaları dinliyorum.

Bir isim dinliyorum, Young.

Bölge çocuklarının yolumdan çekilmesine alışkınım. Kasap ismi ayaklarını sürüyüp dağılmalarına neden oluyor. Bir zamanlar, bu yozlaşmış şehir ormanının uygulayıcıları olan kardeşlerim yüzünden, ama bugünlerde... Şehir *benim* için ayrılıyor.

Onların efsanesi.

Xander-Kasap-Kasap.

Hayatım boyunca ilk kez insanlar kardeşlerimden biriyle değil de benimle konuşmak istiyor.

Avucumdaki birayı yudumluyorum ve dudağımdaki kurumuş yarığın aşınmış deri gibi gerildiğini hissediyorum. Sarhoş halimle şişeyi dişlerime vurarak boşaltıyorum.

Kan dolaşımdaki içkiyi, tenimde yuvarlanan keder ve rahatsızlığı, kafama inecek o ilk tatlı darbeyi beklerken damarlarımda çoktan ateşlenen adrenalini kullanıyorum. Umarım karşılık verir.

Siyah kravatımın düğümünü gevşetiyorum, kasvetli siyah pantolonum ve gömleğimle uyumlu bir parça. Yas tutan bir adamın rengi, günahın rengi.

Kalabalığın alkol ve hormon dolu hareketlerini memnuniyetle karşılayarak gülümsüyorum, ayakkabılarımdaki altındaki bas sesiyle eş zamanlı olarak her adıma biraz ritmik karıştırma eklerken durumumla alay ediyorum. Neden olmasın ki? Bu bir parti.

Kızlar bana gülümsüyor.

Çocuklar göz temasından kaçınıyor.

Bir merdivene rastladım ve hızla yukarı çıktım. Yarı yolda resim çerçevelerinin önünde durduğumda, parkta aileleriyle birlikte duran iki kızıl saçlı çocuk görüyorum. İkisinden daha kalın olanı Chuck, yani diğerinin Grayson olduğuna bahse girerim.

Merdivenleri çıkmaya devam ediyorum. Birkaç şirin kızın yanından geçerken, her birine göz kırparak, zoraki abartılı bir pezevenklikle selam veriyorum. Hiçbir şeyi özümsemeden, saçlarının rengini zar zor fark ederek, önce bir dayağa, sonra bir sevişmeye ihtiyaç duyarak.

Bir sonraki seviyeye geldiğimde, önümde halı kaplı bir koridor uzanıyor ve birkaç kapı var. Bahse girerim o odalardan birinde jant işi yaptırıyordur. Şanslı salak.

İşte siktiğimin engelleyicisi geliyor.

Her kapıyı açarak geniş üst katı araştırıyorum. İnsanlar yanımdan geçiyor ama omuzlarının üzerinden bakarak kimsenin mahremiyetine saygı duymadan keşfedişimi izliyorlar.

Birinci kapı: boş.

İki: Bir kız ve bir erkek öpüşüyor. "Hey, adamım, çık dışarı."

Üç: Bir banyo. Bir kız yarı makyajlı yüzüyle bana bakıyor. Dört.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

kaya

BEYAZ TAVANA BAKARAK, umutsuzca Grayson Young'ın dilinin tadını çıkarmaya çalışıyorum... Gülüyorum-Grayson Young'ın *dili*.

"Seni gıdıklıyor muyum?" diye aniden soruyor ve kimseye gülmeyen ama Grayson Young'ın diliyle beş dakika baş başa kaldığında dünyanın kocaman bir şakaya dönüştüğü kızı neyin eğlendirdiğini görmek için başını kaldırıyor.

Kalçalarımı daha geniş açıyorum, dizlerimin arasından sabırsız bir beklentiyle ona bakıyorum, yüzündeki siyah kar maskesi hoşuma gidiyor, bu da kendimi içindeki kişiden ayırmamı kolaylaştırıyor. Ondan hoşlanmadığımdan değil. Sadece kar maskesi hoşuma gidiyor. "Hiçbir şey. Durma. Gerçekten iyi gidiyorsun."

Hayır, değil.

Çok sıkıldım.

Sırıttırıyor, orantısız ve rahatsız edici çünkü kar maskesi takılıyken bile görebiliyorum, bu da amıma boğazına kadar batmadığı anlamına geliyor. "Güzel. Alıştırma yapıyordum."

Bunun ne anlama

geldiğinden emin değilim.

Umurumda da değil. O

benim için sadece bir dil.

Başımı yastığa geri bırakıyorum. Grayson ortodontiste gitmiş ve ağzı yanlış yerleştirilmiş bir sakinleştirici iğneden sarhoş olmuş gibi amımı yalamaya devam ediyor ve ben yine beyaz girintili tavana bakıyorum, zihnim dolaşıyor. En iyi arkadaşım Chloe'nin benimle am yiyen erkek kategorileri hakkında yaptığı bir konuşmayı hatırlıyorum.

Bir Zamanlayıcı var, bu adam saat başı am yiyor, "Yaklaştın mı?" ya da "İşe yarıyor mu?" diye sürekli ritim bozuyor. Chloe'nin bir sürü *Zamanlayıcı*'sı oldu.

Bir de *The Talker* var, ama eylemden önce am şiiri okuyan ağzı, yalama sırasında am düzyazısında bocalıyor. Liseyi hatırladım ve inledim. Birçok *Konuşan*'ın şanssız alıcısı oldum.

"Evet, hoşuna gitti, değil mi?" Grayson tenime karşı, inlememin onun sayesinde olduğunu varsayarak şöyle diyor

yetenekli üretra alıştırması.

Onun eğlenmesi için mırıldanıyorum. "Çok iyi."

Ve bir de Grayson var.

O bir hayalperest.

Kendimi biraz rahat ve sıcak hissediyorum ama dili klitorisime giden yol hariç her yöne giderken aklım başka şeylere kayıyor.

Rahatlamak isteyerek ona yardım ediyorum, dudaklarına yapışıyorum, birden yatak odasının kapısı açılıyor ve partinin sesi aralıktan içeri doluyor.

Ateş ediyorum.

Grayson yataktan fırlıyor ve davetsiz misafirimizle yüzleşmek için siyah örtüyü başından yırtıyor. "Hey!

Bu oda dolu!"

Altına saklanmak için adaçayı rengi çarşaflara uzanırken kaşlarımı çatıyorum.

Xander Butcher?

Bir meleğin yüzüne sahip ama cehennemden sürünerek gelmiş bir canavarın yara ve bereleriyle kapının önünde duran Xander Butcher'dır. Bölgedeki tüm kızlar en genç Kasap Çocuk'u tanıyor, sevimli ve sağlıklı havası onu beladan ve iç çamaşırlarından kurtarıyor. Oniks rengindeki sarkık siyah saçları ve topaz gibi mavi gözleriyle, Bölge'nin haftalık boks maçlarında bir şekilde her rakibini yenmeyi başaran, klişe sevimli Kazanova tipinde bir çocuktur.

Bir kızı -benim gibi bir kızı- etkileyebilen ve kemikleri eriyene kadar boşalmasını sağlayabilen, iyiliğinin karşılığını beklemeden kendinden geçen, *ertesi* gün veda etmeden ya da iletişim numarası vermeden onu terk eden ve oral seks çok... *yüce* olduğu için ona karşı öfke de duymayan Xander-tanrının cezası-Butcher?

Bir hediye.

Onun kategorisi nadir ve zor bulunur, uygun bir şekilde '*Hediye*' olarak adlandırılmıştır. Çünkü benimle işi bittikten sonra ona teşekkür ettiğime eminim.

Hayalini kurarken bile neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum. Keşke Grayson'ın gevşemiş, sakinleşmiş dili hâlâ idrar yolumu okşuyor olsaydı, Xander'ın sarhoş sersemliğinde bile her noktayı nasıl bulduğunun anısı ve hayali hissi orgazm olmama yeterdi.

Evet, Kaya.

Şu Xander Butcher.

Grayson kıyafetlerini giyerken çarşafları göğsümde yukarı doğru çekiyorum, oflayıp puflayarak, "Ne oluyor lan? Çık odamdan!"

Grayson'dan Xander'a bakıyorum ve sonra aynı hızla uzaklaşıyorum çünkü Xander'ın gözleri. Öyle. Çalışıyor.

Ben.

O geceyi hatırlıyor mu?

Çok sert olmayan ama yine de içimi ürperten organik sertlik ve Xander'ın topaz gözleri şimdi omuzlarını savunmak için dikleştiren Grayson'a kayarken arkama bakıyorum. "Konuşmamız gerek dostum. Hadi gidelim."

"Siktir git," diye bağıyor Grayson, ama kabadayılıktan yoksun. Ayaklarını sürüyerek yürürken gerginliğini gizleyemiyor, temkinli çünkü bir Kasap'la tartışılmayacağını çok iyi biliyor. Xander olduğu ve diğer Kasap Çocuklar'dan biri olmadığı için şanslı yıldızlarına şükrediyor.

Birkaç ay öncesinin anısı gözlerimin önünden geçiyor. Yanlışlıkla -bilerek- çok fazla yayılan bir yangın çıkardıktan sonra ağabeyi Clay tarafından bir depoda sandalyeye bağlanmışım ve- Kasap Baba kötü basından memnun değildi. Ama bir "uyarı" ile gitmeme izin verdi.

Buranın onun şehri olduğu bir sır değil. Bölge *Cosa Nostra*'ya ait ve Kasap Çocuklar tarafından yönetiliyor. Tüm varlıklı sakinler yetmişli yıllardan beri koruma ve tehlikeli ihaleler için *Cosa Nostra'nın* cebine dolarlar dolduruyor. Young'lar gibi varlıklı aileler. Benimki gibi, Lovits.

Tabii Xander bilmiyorsa.

Siktir, yangınla mı ilgili?

"Sormuyorum," diyor Xander başını eğerek, koyu renk saçlarının uçları uzun kirpiklerine değerken gözleri Grayson'ın elindeki kar maskesine kayıyor. Kaşları havaya kalkıyor. "*Tuhaf.*"

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Grayson kollarını iki yana açıyor. "Dudaklarımda onun amı var. Gidebilir misin, bir dakika sonra dışarıda buluşuruz?"

Xander ona boş boş bakar ve sonra, "İzin verin," der. Grayson'la odanın ortasında buluşmak için iki adım atıyor, burnunun ucuyla ona bakıyor ve başparmağını Grayson'ın nemli dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

Çenem düşüyor. Alt çenemin bir parşömen gibi zemin boyunca devam ettiği 90'ların çizgi filmi gibi.

Durum bu kadar çabuk ciddileşmeseydi komik olurdu.

Başparmağını ağzına götürüp *beni* tadarken, Xander alay ediyor, "Hmm. Güzel. Şanslı çocuk." Xander başparmağını çıkarırken Grayson'ın nutku tutuldu. "Gidelim, Young."

Grayson hemen itaat etmeyince, Xander gömleğinin arkasını yumruklayarak onu hafifçe ayak parmaklarının ucuna kaldırıyor. "Sen," diyor ve ben bu durumun saçmalığına şaşırıken bana dönüp çekici bir şekilde gülümsüyor, "orada kal, kızım."

Sikeyim.

Bu yangınla ilgili-

Bekle. "Ne? Hayır. Onun yatağında kalıp öylece beklemeyeceğim." Ayağa kalkmaya çalışırken Xander elini kaldırıyor ve çarşaf lar hâlâ göğsümdeyken beni yatağın yarısında durduruyor.

"Beş dakika içinde döneceğim," diyor Xander yumuşak bir sesle ve içimin ihtiyaçla dolmasına neden olan bir göz kırpmıyor. "Onun için senin işini bitireceğim. İzinsiz girdiğim için en azından bunu yapabilirim."

"Ne!"

Yani...

En azından bunu yapabilirsin. Çok komiksin.

Ve teşekkür ederim.

İç monologuma gözlerimi deviriyorum. Gitmek için dönüyor, sonra bir şey unutmuş gibi arkasını dönüyor ve Grayson'ı bir oyuncak bebek gibi sürüklüyor. Kasap Kardeşler'den biri tarafından çekildiğinde herkes portatif bir insan gibi görünüyor. "Tadın çok güzel. Lütfen kımıldama." Dönüyor ama tek bir hareketle tekrar geri dönüyor, ağzı hâlâ beni tadıyormuş gibi hareket ediyor. "Yalan söyledim. Bu senin için değil. Benim için. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Ve bu yeni standarttır.

Şu andan itibaren, eğer bir erkek beni tattıktan sonra "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var" demezse, onu istemiyorum.

Tam bir altmış üç daha ve Xander durur, ayaklarıyla kalmak ya da gitmek için sürekli bir güreşe tutuşmuştur. "Orada kal. Ciddiyim. Beni evin içinde o amcığ kovalamak zorunda bırakma." Gözleri beni içine çekiyor, vücudu bir an donup kalıyor, şüphesiz kendisiyle savaşıyor. Sonunda, kendini açık kapıdan içeri zorlamadan önce uyarılma ve hayal kırıklığı içinde inliyor.

Grayson'la birlikte ortadan kaybolur.

İltifat bana çarpıyor ve dudaklarımın kendiliğinden gülümsemesine neden oluyor. Görmezden geliyorum. *Siktiğimin mağara adamı.*

"Sanki," diye yumruk atıyorum havaya, kapanan kapıya doğru. *Böyle bir şey olmayacak.* Sözcükler çok güçlü ve kendilerinden eminler, ama bedenim gitmek ya da ahlaksız bir sürtük gibi arkama yaslanıp Xander Butcher'a bir meze sunmak arasında gidip geliyor. Eminim Grayson'ı bu sefer yaptığı aptalca şey için azarladıktan sonra acıkacaktır.

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım. Kapa

çeneni, Kaya.

Ayağa kalkarken Grayson için endişelenmeyi düşünüyorum ama bu *Xander*, Max, Bronson ya da Clay değil. Onu biraz hırpalayacak ve bu benim neden umurumda olsun ki? *Benim umurumda değil.* Grayson için iyi olacak, bir öğrenme deneyimi olacak. O seksen beş kiloluk bir pislik.

Beyaz yıkamalı kot pantolonumu giyiyorum, kumaşı kıcımın üzerinde sallarken bir o yana bir bu yana zıplıyorum, siyah atletim ve 1.80 boyuma 5 santim ekleyen nude stilettolarımla eşleştiriyorum.

Gucci çantamı kaptığım gibi Grayson Young'ın odasından çıkıyorum - girdiğimden daha az memnun değilim - halı kaplı koridordan aşağı inmeden önce terli, dönen vücutların arasından geçiyorum.

"Tadın çok güzel."

Bu cümle hiç beklemediğim bir anda aklıma geliyor. Boğazımı temizliyorum, bu kelimeleri mırıldanan sesinin sesini bastırmaya çalışıyorum, ondan daha önce duyduğum kelimeler, ama hatırlıyor mu yoksa sadece anlamsız bir tur daha mı istiyor bilmiyorum. Kadınlara karşı skandal derecede gevşektir. Sabit bir kız arkadaşı olduğuna dair herhangi bir rapor hatırlamıyorum, ama aynı zamanda kolunda bir kız olmadan asla olmaz.

Chloe buna bayılacak. Kalabalığın tepesini tarıyor, neredeyse beton kıvamında düz spreyleneş koyu kahverengi saçlarını arıyorum. Boyu 1.80, çoğu kızdan daha uzun, bu yüzden onu bulmak çok kolay.

spot.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Kelimeler zihnimi okşarken homurdanıyorum ve Chloe'yi görüyorum, yüzü düşmeden önce bana heyecanla el sallıyor, küçümsememi fark ediyor. Yanına gidip burnumu kıvırıyorum.

"Konuşan mı?" diye

soruyor. "Hayır. Bir

hayalperest."

Mavi gözleri genişliyor. "Potansiyeli var. Sadece onun için biraz çalışman gerekiyor, Kaya.

Yüzüne otur, çenesini kullan, anlıyor musun?"

Kızlar onun özür dilemeyen tavsiyelerine kulak misafiri oluyor, gecenin geç saatlerinde kıvrımlarının arasında dolaşmıyorlarmış gibi tiksintiyle burunlarını kaldırıyor, puding gibi tıka basa yenmenin hayalini kuruyorlar.

"Hoşuna gider," diyorum yanımda duran ürkek bakışlı birine. Arkadaşlarıyla birlikte uzaklaşıyor, biz dinsizler için fazla hazırlıklı.

Onlarla alay ederek Chloe'nin şampanyasına uzanıyorum ve Bayan Young'ın kaliteli porselen dolabından aşırıldığına şüphe olmayan flüt kadehten altın rengi sıvıyı yudumluyorum. "Biliyorsun..." Bir lokma yuttum. "Bütün bölge bizim sürtük olduğumuzu düşünüyor."

Gururla gülümsüyor. "Ben bir sürtüğüm."

O öyle değil. O da benim gibi erkeklerden tek bir şey için hoşlanıyor: orgazm. "Hayır. Biz orgazmları severiz. Bunda yanlış olan ne? Babalarımız etekli her iğneyle yatıp kalkıyor, onlara boyun eğdirmek için elmaslar hediye ediyor, şirket karısı annelerimiz ise onları affediyor ve bir gün yoldan çıkmayı bırakacaklarını umarak ulaşılmaz güzellik standartlarını pençelemeye devam ediyor."

İnliyor. "İşte başlıyoruz."

"Bunu istemiyorum. Asla öyle olmayacağım. Onların dilleri ve parmakları karşılığında o lanet elmasları satın alan ben olacağım." Şampanyasını bitirdikten sonra ona geri veriyorum. Otomatik olarak kabul ediyor. "Nasıl görünmek istersem öyle görüneceğim ve bu benim için olacak. Onlar için değil."

Boş şampanya kadehine bakarken, Nike-tic kaşları cüretim karşısında kalkıyor. "Pardon? Sen bir sürtük değilsin, Kaya. Dışarı çıkmıyorsun." Elindeki kadehi sahte bir kızgınlıkla sallıyor, ben de sırtıtıyorum. "Sen bencil bir aşıksın. Sen *Alıcı*'sın."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok

yoruluyorum." "Klasik *Taker*

konuşması."

"Her neyse, bu gece olacaktı," diye yalan söylüyorum ve o da bunu biliyor. "Ama Xander Butcher sözümüzü kesti ve Grayson'ı sürükleyerek götürdü. Yemin ederim. İhtiyacı olduğunu söyledi-" Parmaklarımla tavşan kulağı yapıyorum. "Onunla konuşmak.' Sence umursamalı mıyım?"

Ya da endişelenmeli miyim?"

"Hayır." Omuz silkiyor ve kızların, cilalı zemin kaplamasının etrafına su sıçratan parlayan havuzda aptalca taklalar atan oğlanlara heyecanla bağırdığı verandaya açılan sürgülü kapılara doğru başını sallıyor.

Dışarı çıkıyoruz ve Chloe ekliyor, "Çünkü sen bir *Taker*'sın. Taker'lar kendilerinden daha düşük insanlarla ilgilenmezler."

Bakımlı alan, bahçe yataklarının üzerine yerleştirilen güneş ışıklarıyla aydınlatılıyor. Çimenlerin ve havuz kenarının etrafında küçük, parlak bir evre oluşturuyorlar. Hava artık gece yüzmek için çok soğuk olmaya doğru gidiyor ama alkol damarlarımızda bir fırın gibi alışıyor.

Bira içen oğlanlar ve sohbet etmek isteyen kıkırdayan kızlar bizi karşılamadan önce minderli bir salona oturuyoruz.

Dans etmekten ve hormonlarımızı birbirimize karşı terletmekten nefes almak ve konuşmak için oturmaya geçerken gece çabuk geçmiyor. Ama zaman ilerledikçe ve sabahın erken saatlerine doğru parti dağılıyor ve sakinleşiyor, geriye sadece birkaç boğucu, Chloe ve ben kalıyoruz.

Grayson'dan hala bir iz yok.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

xander

GRAYSON'I DIŞARI ÇEKERKEN, kızın dikkat dağıtıcı tadı diş etlerimde yuvarlanırken onu evinin arkasındaki çalılık alana sürüklüyorum. Dilimle onun tadını daha fazla yakalamaya çalışıyorum, mırıldanıyorum, aklım kalın karamel rengi saçlı ve omuzlarında çip olan kıza kayıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, gece tam da istediğim gibi geçiyor. Acı. Am. Zevk. Mükemmellik.

Biz yürürken Grayson homurdanıyor. Ağaçlar sık, dallar ve ince dallar bizi tırmalıyor, bazıları kırılarak yoğun organik muhafazanın içine doğru ilerlememize izin veriyor.

"Özür dilerim. Her ne yaptıysam. Özür dilerim." Cevap vermedim.

"Kardeşine bazen aptalca şeyler söylediğimi söyle." Bir kaşımı kaldırdım.

"Bazı önemli insanlar tanıyorum, Xander." Oyununu özür dilemekten korkutmaya çeviriyor, bu da çaresizliğini daha da artırıyor. "Beni arayacaklar, biliyorsun-"

Hıyarın çıkmasına yardım ediyorum. "Seni evinin önündeki parkta öldürmeyeceğim, seni aptal," diyorum derin bir kıkırdamayla. Grayson çok fazla mafya filmi izlemiş.

Pantolonunu indirdi. "Bu neyle ilgili o zaman? Ben eşcinsel değilim."

"Grayson." İçimi çekiyorum, bıkkınlık sesimi dışarı çıkarıyor, bu salağın aptallığı içimi gıcıkıyor. Yatağında yatan, amı sulanan o büyüleyici kız nasıl oluyor da onun dudaklarının üzerinde olmasına dayanabiliyor, hiçbir fikrim yok. "Seni becermeyeceğim, Young, ama eğer yapsaydım..." Ona göz kırpyorum. "Bu sihirden sonra eşcinsel olursun."

Ayaklarını sürüyerek ilerliyor. "Ne istiyorsun o zaman?"

Küçük bir açıklıkta durup çenemle açık bir toprak parçasını işaret ediyorum. Deadpan, "Kazın" diye emrediyorum.

Aletinin dökülmesi, sidiğinin kasıklarındaki kumaşı doldurması, kirli bir kot yılanının ayakkabılarına doğru kayması için tek gereken buydu. "Tanrım! Hayır! Sen dedin-"

"Konuşmayı kes." Telefonumu elime aldım ve çiş havuzunun kararttığı bir fotoğrafını çektim.

tasarımcı kötü. "Reşit olmayan kızlarla ilgili tüm görüntülerinizi silin," diyorum. "Ve yetişkin birer kadın olana kadar onlardan uzak durun."

O kızın tadı, "Sizin neyiniz var böyle, zengin salaklar? Hiçbir şeyin kıymetini bilmiyorsunuz. Yatağındaki o kız daha iyisini hak ediyor. Hadi ama, dostum? Bacaklarının arasında yıkanabilirdim ve kız çok gergin görünüyordu. Bu doğru değil. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Young."

Bu onu rahatsız ediyor. "Am yalamakta iyiyimdir! Ama o bir sürtük. Herkes onun bacaklarının arasına girmiştir, bu yüzden onu memnun etmek imkansızdır-"

"Hey, hey," diye uyarıyorum, "sırf sen binemiyorsun diye kaza için Dodge Tomahawk'ı suçlama."

Aslında ondan özür dilemesi gerekirken benden özür dileyip duruyor... Çünkü seyirciler olmadan, ellerini kavuşturup benden af dileyen, Anderson'ın küçük kızına dokunmadığına dair gözyaşı dolu dudaklarıyla yemin eden korkak bir pislik.

"Reşit olmayan kızlardan hoşlanmıyorum!" diye çıkıştı, sesinde savunmacı bir ton vardı. "O resimler benim için değildi. Yemin ederim."

"Kimin içindi o zaman?" Onun saçmalıklarına inanmayarak soruyorum. "Bir arkadaşına mı götürüyorsun?" Ayakkabılarına bakarak sözlerini yutuyor. Yalancı bir bok çuvalı. "Hayır."

Şimdi bir iz bırakmak ve annemin ölümünden, sonunun soğuk kabullenişinden ve bugünün saçma sapan uyanışından kendime biraz terapi yapmak için. Bir şeylerin kaybından ve hiçbir şeyin çünkü onun sevgisine hiç sahip olamadım. Pek sayılmaz.

Kendimi hazırlayarak yumruklarımı kaldırdım. "Şimdi. Neyin var görmek istiyorum, dostum. Kardeşin Chuck'ın öldürücü bir sağ yumruğu var. Burnumu kırarsan seni öylece bırakırım. Ama ıskalarsan, vücudunun her santimini morartırım."

Nabzım hızla atıyor ve kaslarım heyecandan endorfinle dolup taşıyor. Yumruğunu yüzüme doğru savurduğunda gardımı indiriyorum ve parmak eklemlerinin yanağıma değmesine izin veriyorum, o tatlı yumruğu yiyorum. Çok kötüydü. Yumruğunun şiddeti görüşümü bir saniyeliğine karartıyor ama bu yeterli. Bir anı beni kontrolüm dışında ona geri götürüyor.

Bir.

Annem beni gardırobunun köşesinde büzülmüş görünce, "Ah benim zavallı oğlum," diye bağılıyor. Dün gece hava soğuktu, bu yüzden bacaklarımın üzerine bir çarşaf örtmüştüm. "Çok yaramazsın."

Mekânı dolduran ışık, alışkın olmadığım parlaklıktan korkmama neden oluyor. Beyaz flaşlar ve zifiri siyah çizgiler yaratan gardırobun dışından gelen ışık acı verici.

Beni kollarının arasına alıyor, parfümüyle sarıyor ve içki dumanıyla yakıyor. Ne tür olduğunu bilmiyorum ama bu anne sevgisinin kokusu.

İşte o zaman bana sarılıyor, evde başka kimse olmadığına ve sevmeye ihtiyacı olduğunda. On yaşında bile bunu biliyorum ama onu asla geri çevirmiyorum. Ona tapmak istiyorum, kokusu ve sarılmaları

keyif almamak için çok iyi ve nadir hissediyorum.

"Suçlu ben değilim!" Bir feryat koparıyor, beni vücuduna bastırıyor, ikimiz de titriyoruz.

"Sorun yok anne," diye fısıldıyorum, sesim günlerdir kullanılmadığı için cızırtılı, boğuk bir nefesle göğsümden çekiliyor. Kelimeler zar zor duyuluyor. "Dedim ki," diye tekrarlıyorum, daha yüksek sesle ve daha güçlü. "Sorun yok. Anlıyorum."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Bana güzel göründüğümü söyle. Giyindim kuşandım ama o eve gelmedi." Yalan söylemiyorum. "Çok güzel görünüyorsun, anne."

İKİ.

Acının alevlenmesiyle dimdik ayakta durarak inliyorum ama zar zor hareket ediyorum. Sonra iki adım atıyorum ve ona bağıriyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

kaya

Saat ilerledikçe hafif bir serinlik geliyor ve Chloe'ye 'soğuk' ayağını Brian Kennedy'nin - Kenno'nun- kasıklarına sokmak için bir bahane veriyor, ayak parmakları taşaklarını okşuyor.

Bu da, şampanyasından bir yudum içip bakımlı bir çalılığın içinde kaybolmasına ve koca hödüğün bakımlı çalılığını okşamasına izin vermesine *ramak* kaldığı anlamına geliyor.

İnliyorum. Liseye birlikte gittiğim birkaç kızın yeni edindikleri Marksizm bilgilerini esnetmelerini dinliyorum. Ekleyecek bir şeyim yok. Bu yıl ara verdim. Bir şeyleri anlamak için. Ama onlar üniversite birinci sınıf öğrencileri, yeni öğrendikleri felsefeleri anlatmak bir geçiş töreni.

Telefonum çaldığında-

Beni kurtardığında.

Özür dileyen bir gülümseme takınarak, Chloe'yi ayak parmağı reçeliyle ve 'kolektifi' de tartışmalarıyla baş başa bırakma fırsatını yakalamış olmanın rahatlığıyla cihazı elime alıyorum.

Kendimi açık havuzdaki şezlongdan kaldırıyorum ve çimenlerin üzerinden yürüyerek uzaklaşıyorum, giderken de mesajı okuyorum.

ANNE:

Özür dilerim, tatlım. Aramak istemedim. Yüksek sesli müzikle anlamsız olurdu. Zaten beni duymazdın.

TAMAM.

Pasif agresif.

Seni görmezden

geldim, anne. Ama iyi.

ANNE:

Baban tutuklandı. Onu bu akşam gözaltına aldılar. Sana şimdi söylemeyecektim ama basın evin önünde kamp kurdu. Bu yüzden partiden sonra Chloe'nin ya da arkadaşlarından birinin evinde kalman daha iyi olur. Eve gelmeden önce beni ara ki açıklayabileyim.

HAYIR.

Mavi ışıklı ekrana bakarken yürümeye devam ediyorum, boğazım tıkanıyor, dilediğim kelimeler bulanıklaşmaya başlıyor. Onun dolandırıcılık faaliyetleri yüzünden harcadığımız tüm paranın, kumar sorununun, ahlaken yozlaşmış bu şehrin ve-

Soğuk bir şeye çarpıyorum, telefon parmaklarımdan ayrılıyor ve trampolinin ağında sekerek yolumu kapatıyor. Doğruca içine girdim.

Hapse gireceğini biliyorum. O sert bir adam değil. Ve altmış dokuz yaşında. Ama o, ben küçükken annem kız kardeşlerimle ilgilenirken bana Brer Rabbit'i okuyan adam. Brer'in tilkiyi, baykuşu ve ayıyı her zaman kandırmasını ne kadar sevdiğimi biliyordu. Onun ne kadar yaramaz ve arsız olduğunu severdim.

Bir de hırsız.

Tıpkı babam gibi, ama babamın aksine, Brer'i hiç yakalayamadılar. Bu hikayeler, Avustralya'da olmamasına rağmen, küçük orman yaratıklarına, tavşanlara, tilkilere, farelere ve sincaplara olan sevgimi filizlendirdi.

Kız kardeşlerim Barbie'lerle ve makyaj malzemeleriyle oynarken, ben de Sylvanian Aileleri ile küçük sahneler sahneliyordum - Tavşan Baba ve kızı Dotty benim en sevdiklerimdi.

Babam yıllarını hapiste geçirecek.

Gözyaşlarımı uzaklaştırmaya zorladığımda bulanıklık bozuluyor. Onları vücuduma geri çekiyorum.

Dalgın bir şekilde ince topuklu ayakkabılarımı tekmeleyip trampoline tırmanıyorum, ortasına gelene kadar sürünüyorum, orada sırt üstü yatıp iç çekiyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne bakıyorum, sıcak parıldayan noktalardan oluşan siyah bir tabaka, hava ise serin, her titreşim nefes verişte buğulanıyor. Hava artık havuz için çok soğuk ve kendimi bulduğum bahçe parçası da insanlardan arınmış durumda.

Bunun için teşekkürler.

Zihnim, köşesinde bir tuvalet ve küçücük bir yatak bulunan klinik görünümlü soğuk bir hapisane odasında iki büklüm yatan yaşlı bir adamın görüntüsüne kayıyor. Gücü elinden alınmış. Elmas gülüşü soğuk hücrede işe yaramıyor. Sonunda gülümsememenin ya da hareket etmemenin daha kolay olduğuna karar veriyor ve sonunda tükenip gidiyor ve-

Kalbim titriyor.

Yapmam.

Bu doğru değil.

Hapis cezası için bir yaş sınırı olmalı ya da yaşlılar koğuşı olmalı ya da nefes nefese kalmalı. Bir şeyler olmalı! Hapsedilmeyi kaldıramayacak, dış görünüşlerinden daha yumuşak olan insanlar için *bir yer*. Brer Rabbit gibi yumuşak.

Ben de baba.

"Gittin, ha?" Kelimleri belli belirsiz seçebiliyorum, başımı plastik örgünün üzerinde döndürerek Grayson'ın kar maskesini takmış, muhtemelen idrar yolumla ikinci raunda hazır olduğunu görüyorum. Ama sonra uğursuz boyu, panter gibi çevik kasları, siyah takım elbise pantolonunun altında gizlenmemiş güçlü kalçaları fark ediyorum.

Panter gibi

mi?

Gerçekten mi,

Kaya?

Grayson

değil. *Xander.*

Yıldızlara doğru dönüyorum ve donuklaşıyorum. "Bütün gece seni beklemeyecektim. Seçeneklerim var." Alay ediyorum, son zamanlarda hayatımı değiştiren haberlerle birlikte ilgisizlik ses tonumu düzleştiriyor. En çok da ses tonumun ona ya da diline ne kadar hayran olmadığımı anlatmasını umuyorum... Tamam, o, dili başka bir konu. "Oh." Gülüyor, çocuksu, çekici ve kar maskesi ve elleri için yapılmış

Boğulma. *Ugh.* Şirinliği sinir bozucu. "Sol bir kontronimdir."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aynı anda iki zıt şey anlamına gelen bir kelime." Sağımdan yaklaştığını duyabiliyorum, ama ona bakmayı reddediyorum, hareketlerini çevre birimlerimde not ediyorum, silueti bahçe ışıklarıyla çerçeveleniyor. "Hâlâ burada olduğunu kastetmiştim. *Gitmişsin.* Ama sen 'odayı terk ettin' demek istediğimi sandın. Bak, *sol* bir yerden ayrılmanın geçmiş zamanıdır, ama aynı zamanda hala orada olmanın şimdiki zamanıdır."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

O kadar sevimli ki onu yumruklamak istiyorum.

Dudaklarım gülümsemek için mücadele ediyor ve karanlığın onun üzerimdeki etkisini gizlemesi beni rahatlatıyor. "Tatlıni yemen çok uzun sürüyor. Bu biraz aşırıya kaçıyor."

"Yine mi geldin?"

Sonunda onunla yüzleşmek için dönüyorum, kızgınlık zoraki ilgisizliğimi düpedüz öfkeye dönüştürüyor. Kar maskesi saç çizgisinde düğümlenmiş, çocuksu yakışıklılığı akşam karanlığında sadece biraz dikkat dağıtıyor. Şimdi daha yakın, yavaşça ilerliyor. "Gerçekten hatırlamıyorsun." Yaltaklanıyorum. "Bunu daha önce yaptığımızı mı?"

Adımlarının ortasında durur. "Öyle mi?"

"*Tanrım.*" Kendimi dirseklerime kadar iterek öfkeleniyorum. "Bu daha da kötü! Etrafta dolaşıp hareket eden her şeyi yalıyor musun yoksa?"

Çıldırııcı bir çekicilikle sırtıyor, belli ki kaba sorumdan rahatsız olmamış. "Bana her zaman her yemeği bir kez denemem ve beğenip beğenmediğime sonra karar vermem söylenirdi." Ben içten içe kaynarken gözleri beni inceliyor.

Güneşli tavrı ve dilinin anısı o kadar yetenekli ki, amım için bir Küresel Konumlandırma Sistemi olmalı, yani GPS değil, bir CPS - Clit Konumlandırma Sistemi. "Bana kızgınsın," diyor, ses tonunda bir özür titreşimi var.

Çok anlayışlısın, Xander.

Devam ediyor, "Bak, *lanet* olsun. Sorun sen değilsin. Ben zil zurna sarhoşum, kızım."

Kız mı?

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bana öyle deme."

"Tamam," diye kabul ediyor, kaygısızca. "Ben zil zurna sarhoşum, *Kadın*. Kişisel bir şey değil." "Yani sen bir alkoliksin."

"*Hayır*." Bu kelimeye gülüyor. "Her gün içmiyorum. İki ya da üç günde bir bile içmiyorum, ama içtiğimde... aşırıya kaçma eğiliminde oluyorum" -bir mırıldanma üzerine duraklıyor- "biraz."

"En azından dürüstsün."

"Ve seni zaten bir kez denediğime ve şu anda ağzımda senin tatmin olmamış kedi suların olduğuna göre, sanırım yemeği sevdiğime karar vermiş olmalıyım. Şimdi, neden iyi bir küçük... *kadın* olup yüzüme oturmuyorsun, böylece ikimiz de bu geceyi doğru şekilde bitirebiliriz."

Anında bacaklarımı birbirine kenetliyorum, kaslarım içimdeki aptal hatuna karşı savaşıyor ve başını sallayıp Xander-Annoyingly-Cute-Butcher için kartal gibi açılıyor... *yine*. "Bir gecede iki farklı adamla birlikte olamam."

"Kim demiş?"

Toplum. Yıldızlara göz kırpıyorum.

Sessizliği içimde, rüzgârda bir kaymaya neden oluyor ve yüzünün sertleştiğini, karanlığa gömüldüğünü görmek için dönüyorum. Durgunluğu içinde uğursuz, elini yavaşça kaldırıyor, koyu renk saç çizgisindeki kar maskesini kavırıyor ve yemyeşil koyu kumaşın içine sıkışmış ince kesimli fiziği dışında tanınmaz hale gelene kadar duygusuz ifadesinin düzleminden aşağı sürüklüyor.

"Benim kim olduğumu bilmiyorsun."

Amım anında ağrıyor ve beklentiyle kasılıyor, bu da trampolinin ağının etrafında dolaşmama neden oluyor. "Çabuk ol," diye hızlı hızlı nefes alıyorum, havadar sesi saklamak için güreşiyorum ve müthiş bir şekilde başarısız oluyorum.

"Sanat aceleye gelmez."

Tanrım. Sözlerinin doğru olduğunu bilerek inliyorum. İçimdeki flört havasını yutkunarak yıldızlara bakıyorum, siyah bir maddenin deliğinden bana sabitlenmiş parıldayan mavi gözleri tutamıyorum. "Şu anki halinle klitorisimi bulabileceğinden bile şüpheliyim." Yalan söylüyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz. Geçen sefer şu an olduğundan çok daha sarhoştı ve gayet iyi buldu.

Tekrar ona bakıyorum. Meydan okuma parmaklarını avuçlarının içinde yuvarlıyor ve bu eylemi içime çarpan zevk dalgaları gibi hissediyorum.

Bana doğru yaklaşıyor; bir, iki, üç, trampolinin üzerine atlıyor ve o lanet panterin görüntüsü tekrar gözlerimin önünde canlanıyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dizleri kalçalarımın iki yanına düşerken vücudum zıplıyor, eli sanki düşmanıymış gibi kotumun üst kısmını yırtıyor.

İnanmayarak ciyaklıyorum ama mavi kumaş parçasını küçümseyerek kotu soyarken ona yardım etmek için ayağımı sürüyorum.

Çıplak bacaklarımdaki hava akımını anlayamadan, bacaklarım açıldı ve ağzı iç çamaşırımın kumaşının üzerinde, üst dişleri klitorisimi sertçe yoğururken, dili kumaşa ve açıklığıma doğru bastırıyor.

Tanımadığım kaygısız bir şekilde inlerken, kar maskesini kavrayıp yumruklarımda sıkıyorum, o da am CPS'siyle herhangi bir yerimi ne kadar kolay bulabileceğini kanıtlamaya başlıyor. "Siktir."

"İhtiyacım olan şey bu" diye mırıldanarak rahatlamış bir şekilde inlerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Derin tınısındaki gerginliğin altında ikinci bir anlam var, ama nedir? Bilmiyorum. İniltileri bedenimde uğuldarken, dilinin her hareketini ve dişlerinin her baskısını abartılı ve muhtaç bir şekilde yapıyor, tüm mantıklı düşünceleri benden siliyor.

Sonra durdu.

İçimi tırmalayan öfke olmasa neredeyse bir bebek gibi ağlayacaktım. Bana sırtıyor ve ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum.

"Eyaletimde bulamıyorum," diye alay ediyor, sonra iç çamaşıma uzanıyor, kenara çekiyor ve sıcak ağzını çıplak, pürüzsüz amımla birleştirmek için dalıyor.

Coşkuyla inliyorum.

Beni ağzına alıyor, kendi zevki göğsünden gelen seslerden ve kalçalarının benimkileri taklit edişinden belli oluyor.

Ürperiyorum, kolayca hedefi ıskalayıp beni *eksik* bırakabilen diğer erkeklerle yapamadığım bir şekilde ona teslim oluyorum. Bu güven. Benimle ilgilenebileceğine dair tam bir güven. Onu yönlendirme ya da yardım etme ihtiyacı hissetmiyorum. Sadece keyfini çıkarıyorum.

Yatarak, yeteneklerini sorgulamadan, dudaklarını yana doğru eğip boncuğu sertçe emerken sadece başının arkasını tutuyorum. Ve artık onun derin, mükemmel ölçülü ilgisinden başka bir şey hissetmiyorum, altımdaki trambolin onun saygılı öpücüğüyle bedenimi aşağı yukarı hareket ettiriyor.

Kalçalarımın arasındaki profesyonel amcık yalayıcılarının bir uzantısı haline geldim. *Hediye.*

Başım dönüyor.

Boğazım inliyor.

Orgazmım artıyor, yükseliyor, kulaklarımı yakıyor, sonra ayak parmaklarımı kıvırmak için düşünüyor, tüm bedenimi tüketiyor ve kaslarımı geriyor. "Siktir, Xander!"

Kar maskesini sıkıca tutuyorum, yüzüne doğru sürtünüyorum, kalçalarımın o mükemmel ölçülü dilin ve gür ağzın saldırısına tepki vermesini engelleyemiyorum. Vahşi itişime verdiği yanıt amıma doğru hırlamak oluyor ama odaklandığı noktadan kıpırdamıyor.

Sanki doruk noktam sonsuz bir eğimin zirvesiymiş gibi, beni o yükselen farkındalığın

düzleminde tutuyor, devam ediyor, daha uzağa ulaşıyor, asla bırakmıyor.

Titremeye başladım. Vücudum sürekli gerginlikle bükülüyor. Bu çok iyi. O kadar iyi ki, onun adıyla nefesim kesiliyor.

"*Xander...*"

Sert
boşalıyoru
m.

Sonra *her* şey çöküyor.

Sert.

Grayson Young'ın işe yaramaz dilinden arta kalan tüm gerginlik, yetkilerle çevrili gün, annemin beklentileri, babamın yalanları ve tüm saçmalıklar, endişe ve panik ve- Orgazmım içimde patlarken hıçkırmaya başlıyorum. Yüzümü kaplayan bu sarsıcı deneyim beni hemen utandırıyor. Bedenim zevkten titriyor, zihnim rahatlatma içinde inliyor, saçma sapan gözlerim duygularla tükürüyor.

O kadar çok hıçkırıyorum ki başka hiçbir şey duyamıyorum ya da hissedemiyorum.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmem, bükülen kaslarımı gevşetmem, orgazmımın sıfıra inmesi, etrafımdaki dünyayı tekrar hissetmemi sağlıyor.

Titrek bir nefes çekiyorum.

Sonrasında Xander'ın yüzünün artık bacaklarımın arasında olmadığını fark etmem birkaç uzun anımı aldı. Onun yerine üzerime gelmiş, alnını gözyaşlarıyla ıslanmış ellerimin arkasına bastırıyor, nefesi tenimde çağlıyor. Sanki bir anı ya da *bir şeyi* paylaşmışız gibi hissediyorum. Tam olarak kelimelere dökemiyorum ama Xander Butcher ve ben birlikte duygusal bir duvara çarptık ve duvar etrafımızda parçalandı.

Her şeyin enkazı altında, ellerimin arkasını öptüğünde, avuçlarımın katil korumasını bırakmamı istediğinde, bunu isteyerek yapıyorum. Kalkanımı bırakıyorum ve dudaklarını dudaklarımda kabul ediyorum, onlar için çaresizim.

Sadece inmek
için değil. Bu
değil.

Hissetmek.

Islak ve tuzlu ağızlarımız birbirimizin hareketi içinde daha fazla duygu, daha fazla inilti buluyor. Boynunun arkasını kavıyorum, başparmağımla kar maskesinin kumaşını hissediyorum. Çıkarmak istiyorum ama duygularım o üzerimdeyken daha güvende hissediyor.

Kalçaları leğen kemiğime doğru hareket etmeye başlıyor; siki, erişim talep ettiği yumuşak, hassas eti zedeleyen, sıkıca kapatılmış büyük bir çıkıntı.

Onun gibi ben de inliyorum.

Elleri her yerde.

Trambolin bir kez daha ritmi mükemmel ve fantastik hale getiriyor, sanki paramparça kararlılığımızla birbirimizi yuvarlayan ve kuru sikişen tek bir varlıkmışız gibi.

Anı birlikte yaşarken, onu hissediyorum. Nefes nefese kalıyor ve bu sadece uyarılmaktan kaynaklanmıyor. Hayır, bu farklı. Daha derin. Anlamlı. Bu bir duygu. Neden onun da hissettiğini bilmiyorum. Neden onun da benim gibi boğulduğunu bilmiyorum. Ama hepsini öpüşmemize dökeriz. Paylaşalım.

Elini bedenlerimizin arasından geçirip kot pantolonunun düğmelerini usulca açtığında duygusal bir süre için kendimi kaybetmiş, güvende, dürüst ve açık hissediyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Elini fermuarında yakalıyorum ve onu öpmeyi bırakıyorum. "Hayır, bunu yapmıyorum," diye itiraf ediyorum nefes nefese ağzının içine.

Sikeyim.

Aşağılanma beni taşa çeviriyor. Beni ıslak bir duygusal yapışkan çuvalına çeviren çocuktan olabildiğince uzaklaşma dürtüsü, onu *iri, sinir bozucu* derecede mükemmel fiziğinin altından kayacak kadar itmeme neden oluyor.

"Kadın, bekle!"

Trambolin boyunca ilerliyorum, kot pantolonumu, ayakkabılarımı ve çantamı alıyorum. Bu sefer giden ben olacağım ve bu konuda da kendimi sağlam hissediyorum.

Kot pantolonumu giyip hoplaya zıplaya çimenlikten geçiyorum, yarı onun beni takip etmesini bekleyerek, yarı da isteyerek, dış sokaklara çıktığını bildiğim ağaçların arasında kayboluyorum. Etrafımdaki koyu yeşil çalılıklar karanlığa bürünmüştü. Ve ayın ışıkları, gür gölgelikleri lazer gibi kesiyor.

Sonra çalılıktan çıkıyorum, sokak lambalarının altında çıplak ayakla iki blok koşarak Chloe'nin ön kapısına gidiyorum ve annesinin hamile bir kadının babalık heykeli sandığı seramik Buda heykelinin altında yedek anahtarı buluyorum.

Üst katta Chloe'nin odasına doğru ilerliyorum, ayaklarım beni hâlâ hızla itiyor. Kimse beni takip etmiyor, ama bir şeylerden kaçma hissi hala bedenimde keskin.

Neyden kaçıyorsun?

ALTINCI BÖLÜM

xander

İki ağı kesici atıyorum ve arabanın hoparlörüne "Hallettim," derken onları kuru kuru yutuyorum. Karanlık Connolly sokaklarından geçip evimize dönüyorum; kardeşim Max'in, içinde büyüdüğümüz tuğla ve harçtan yapılmış evi görmeye dayanamayınca bizim için tasarladığı büyük, modern, beyaz bir yapı. Annemizin dayaktan sonra bizi buzla ıslattığı küveti ya da beni haftalarca kilitlediği gardırobu görmeye dayanamıyordu. Bu saçma bir kavram çünkü 'yara izleri bize geçmişin gerçek olduğunu hatırlatır'.

Sir Shakespeare işini biliyordu.

Trajedi, seks ve anne sorunları.

Çok doğru.

"Annenin cenaze töreninde," diyor Clay hoparlörden, sesi her zamanki gibi düz. Ve ben bu geceki o kızı düşünüyorum, yanık karamel rengi saçları ve şimdiye kadar yaladığım en lezzetli amcılığıyla. Özü hâlâ dudaklarımda dolaşıyor.

"Öyle miydi?" Gülüyorum çünkü lanet olası bariz olanı göstermeye bayılıyor. Genelde aldırmazdım. Bu onun tarzı. Ama kendimi iyi hissetmiyorum. O kızın yıkıldığı, kendi gardımı düşürdüğü an beni hâlâ tedirgin ediyor. Çok açıktı. Çiğ. Ve benim de azgın bir ereksiyonum var. "Bunun ne olduğunu anlatmak için daha doğru bir terim, kardeşim."

Kabaca iç geçiriyor ve hoparlörlerden gelen onaylamama sesini *hissedebiliyorum*. "Meseleleri kendi ellerine almayı bırakmalısın. Kendi başına-"

"Evet. Evet." Bir köşeyi dönüyorum, siyah yolun lastiklerimin arasında yok oluşunu izliyorum.

"Anladım." "Seni gerektiği kadar dahil ediyorum. Senin güçlü yanlarını kullanıyorum.

Bronson'ın ve Max'in olduğu gibi-"

"Benim gücüm yumruklarımda, Clay." Direksiyonu sıkıyor, kollarımın ve omuzlarımda uzunluğuna yayılan kaslarımda esnetiyor ve bunu kabul etmesini diliyorum.

"Senin gücün lanet kafanda! Ne yazık ki onu kullanmıyorsun." Ender rastlanan bir duygu patlaması yaşıyor ve göğsümden içeri süzülüyor. Çenemi kilitliyorum. Purosunun çıtırtısını

duyuyorum ve sahte partinin bittiğini söylemek doğru olur, telefonun diğer tarafı başka türlü sessiz.

Kelimeleri duman olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde nefes nefese söylüyor, "Barı sen almalısın Xander, sen değil-"

"Yine mi bu?" Siyah iç mekâna gülümsüyorum, sadece gösterge panelinden gelen parlak ekranlarla aydınlanan karanlıkta başımı sallıyorum. "Max'in davasını kaybettiğimiz an hukuktan vazgeçtim. Bunu biliyorsun." Kardeşimin mahkûmiyet dosyasını incelemek, onu eve erken döndürebilecek her boşluğu, her olası maddeyi ya da istisnayı bulmak için harcadığım geceleri hatırlayarak yutkunuyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Ondan sonra -yola dik dik baktım- onu, karısını ve kızlarını hayal kırıklığına uğrattıktan sonra, amfiler beni kaşındırdı. Etrafımdaki avukatlar, her lanet gün, kaslarımın derimden ayrılmak istemesine neden oldu. Kardeşimin iki yılını çalan bir sistemin parçası olamam.

Kendimi o çaresiz duygulardan çekip çıkarıyorum ve diyorum ki, "Bronson yanında kaslarla oynarken beni evrak işlerine bakmaya bu yüzden mi bırakıyorsun? Barı almak yerine boks yaptığım için beni cezalandırıyor musun?"

Temiz, bozulmamış Connolly caddelerinde sorunsuzca ilerleyen lastiklerin uğultusu dışında araba sessizleşiyor. Bir nutuk bekliyorum, gerçi kardeşim bir nutku tek bir cümleyle aktarabilir.

Sonunda, "Xander, seni herhangi bir şey için cezalandırıyor olsaydım, sormana gerek kalmazdı, bilirdin," dedi.

Evet. Tek bir cümle. "Bak kardeşim, burnunu kırdım. Kızı rahat bırakacak. Senin on beş bin doların var ve ben de oğullarının yasını bile tutmadığı bir kadının yasını tutuyormuş gibi yapan şehir dalkavuklarıyla el sıkışmaktan kaçınmalıyım."

"Onun için üzülüyorum."

Çünkü onu tanı mıyordun.

"Öyle mi?" Duygularımla savaşırken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ve gözyaşlarıyla dolan o bebek mavisi gözleri, avuçlarının arkasından gelen inleme seslerini ve ruhumu istercesine beni öpüşünü düşünüyorum. O kızı. Benim için gözyaşlarına boğuluyor. İkiye bölünmesi. Tamamen yabancı birinin çözülmesi. Bu yastı. Bu kederdi. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Ama keşke bilseydim. "Elbette. Ama emin değilim."

"Ve Butch onun yasını tutuyor, se," diyor yumuşak bir sesle. Babamdan bahsedince göğsüm sıkışıyor. Bu kesinlikle doğru; babam o kadına hem tapardı hem de ondan nefret ederdi, çünkü her şeyde onun yanında durmuştu. Zor zamanlar. Zina. Her hareketimizi kontrol eden *Cosa Nostra*. Ve onun gerçekte ne kadar lekeli olduğunu bilmiyor. Benim bildiğim gibi değil. Asla bilemeyecek. Max, Bronson ve ben bu yükü ona asla bırakamayız. Hâlâ bir baba olarak kendi yetersizlikleriyle uğraşırken olmaz.

Çocukluğumuzdaki yokluğu için onu suçlamıyoruz... Artık suçlamıyoruz. Artık erkeğiz. Sadece erkeğiz ve artık bir açıklamaya ihtiyacımız yok.

Aşk ve nefret anlaşılamayacak kadar karmaşıktır. Duygusal olarak müsait değildi, bu kadar basit. Ama şimdi olmaya çalışıyor. Clay düşüncelerimi yarıda keserek devam ediyor. "En azından

onun yanında olmalıydın Xander."

"Artık evdeyim." Evin önünde durmadan çok önce boş araba yolundan aşağı dönüyorum.
"Gidip şu ihtiyara bir bakayım. Başka bir şey var mı?"

Bu konuyu kapatalım, önemli ağabeyim hamile nişanlısına dönmek için sabırsızlanıyor ve ben de otuz bir çekmek için can atıyorum. Karanlığın pelerini altında aile evimize giriyorum, normallik ön kapıya çarpana kadar üzerime yapışıyor ve sonra o sahte durum ayaklarımın dibine çöküyor.

Kolu tutuyorum.

O öldü.

Ve ölü gibi sessiz.

Senin gibi, anne.

Bu eve sen mi hayat verdin?

Ön kapıyı iterek açıyorum ve karanlık bir lobiye giriyorum. Normalde koridorlar çeşitli açık planlı alanlarda gezinmek için yeterince aydınlıkken, tüm lambalar kapalı. Ve ay genellikle geniş pencereleri ışıkla yıkarken, bu gece ahşap panjurlar çekilmiş, evi karanlık, uğursuz ve canlılıktan yoksun hale getiriyor.

Nedeni basit ve duygusuz; babam hizmetçileri görevden aldı. *Askerler-Cosa Nostra* Ücretli muhafızlar da görev yerlerinde değiller.

Bu kadar çok duvar ve geçit arasında sadece iki bekar yaşadığı için, muhtemelen onlara gece vardiyalarının artık bir gereklilik olmadığını tavsiye etmiştir.

Hepsi onun içindi.

Bilardo odasına doğru yürürken kimsenin uyanık olduğuna dair bir hareket ya da işaret yok ama kontrol etmek istiyorum. Hüznü hissedince, onu gördüğümde şaşırmadım.

Ellerimi ceplerime sokup omzumu kapının pervazına yaslıyorum ve sandalyesinde sızmış babama bakıyorum. Ortalık sessiz. Eskiden Frank Sinatra ve Ferenc Hegedus'un şarkılarını çalan pikap toz topluyor.

Yanıdaki neredeyse boşalmış Ballentine's şişesine, yan tarafında duran ve birkaç saatlik puolarla dolu kül tablasına ve son olarak da yere yığılmış, yalnız ve hâlâ yarı dolu viski bardağını göğsüne bastırarak koruyan adama bakıyorum.

Ona hüznü gülümsüyorum. Bu adam uykusunda bile bir damlanın bile dökülmesine izin vermez. Altın kahverengi likör kalbini besliyor. Ve kör eder.

Başı öne düşmüş ve yarın boynuna bir darbe almasına neden olacak şekilde garip bir pozisyon almış.

O büyük bir orospu çocuğu. Hep öyleydi. Eskiden zayıf ve ince ayarlı, çevik kaslarla kaplıyken, yaşlılığında daha hantal. Daha kalın bir deri. Daha az esnekliğe sahip daha sıkı kaslar. Yine de Max'i otuz yıl sonra görüyorum ve kadınlar hala bakmaktan hoşlandıkları bir şey görüyorlar.

Bana da söylediler.

Ona doğru yürüdüm ve kalın kolunu kaldırdım. Omzumu indirerek boynuma doladım ve 'aptal olmamak ve onu rahat bırakmak' hakkında bir şeyler homurdanmasına neden oldum.

Kıkırdıyorum ve yaşlı çocuğu ayağa sürüklüyorum. Eski şampiyon boksörün neredeyse doksan kilosunu omuzlarıma almak, lanet olası bir buzdolabını halı üzerinde kaydırmak gibi bir şey.

Onunla birlikte manevra yaparak, itirazlarını dinleyerek, onu birkaç metre uzaktaki kanepeye götürmeyi başardım, sonra onunla birlikte öne doğru düştüm, iri gövdesi tarafından aşağı çekildim.

Kolunu boynumdan çözüyorum. İç çekerek bir an duruyorum. Alnımı onunkine bastırıyorum. Romeo y Julieta puolarının-andal ağacı ve biber-likör ve onun kokusuyla sarmalanıyorum. *La Famiglia*.

O başsağlığı dileklerini fısıldamak istiyorum. Bu gece herkesin söylediği saçma sapan şeyleri ama o bana inanmaz. Kardeşlerimin ve benim o kadına karşı çok az sevgi beslediğimizi biliyor. Kederinde yalnız. Bu üzücü bir durum.

Kaybınız için üzgünüm.

Çok iyi bir kadındı. Onu

özleyeceğiz.

Ama yalan söylemek istemiyorum.

Sonunda fısıldadım, "Acıttığı için üzgünüm baba."

Gitmek üzereyken uzanıp kolumun üstünden tutuyor ve beni kendine çekiyor. Gergin bir nefes veriyor, eli üzerimde sımsıkı, nefesi güçlü, sanki onu terk eden hava çok şey söylüyor, her şeyi söylüyor ve şimdi içinden dökülen duygularla nefessiz kalıyor.

Belki de öyledir.

Sonunda, "Seni seviyorum oğlum. Tüm çocuklarımı tüm benliğimle

seviyorum, *se*." Gülüp geçiyorum. "Ve senden bir sürü var, yani-"

"Bunu yeterince söylemiyorum, Xander."

Hiçbirimiz bilmiyoruz.

Başımı sallıyorum. Gözlerimin arkasını yakan yaşların yükselmesini engellemek için başımı sallıyorum. Kabul etmek için, zihnimi iyi olduğuma inandırmak için başımı sallıyorum. "Evet, dostum. Biz de seni seviyoruz."

YEDİNCİ BÖLÜM

kaya

ERTESİ SABAH, Chloe'nin yatağında hâlâ yalnızdım, tüylü oyuncak baykuşuyla oynuyor ve ailesinin tavanındaki açıkta duran kırıtlara bakıyordum. Bu ahşap maun. Doğduğum andan itibaren güzel şeyleri öğrendim.

Düzenli olmak *iyi* değildir.

Yivler olmadan ahşap değersizdir. Şarap, tanenleri ve kavrayıcı dokusu olmadan ucuzdur.

Bazı şeylerdeki kusurları takdir ederiz ama diğerlerini takdir etmeyiz.

Elmaslarda

değil. İnsanlarda

değil.

Kesinlikle Lovit kızlarında değil.

İronik... Kesikleri ve çürükleriyle Xander'ı

düşünüyorum- Onu uzaklaştırıyorum.

Şu ana odaklanırsak, Chloe muhtemelen Kenno'nun yatak odasında kışında kemer izleriyle çıplaktır. Annesi *kesinlikle* burada, yatak odasının kapısının diğer tarafından ısıklık çalarken, süpürge'nin beyaz süpürgeliklere çarpma sesi sabah olduğunu ve "durulama ve durulama" zamanının geldiğini hatırlatıyor. Sofistike zekâsıyla, taze sıkılmış portakal suyu içmeden önce kendini geçmişten arındırıyor. Sadece 'kalk ve parla' demek çok yaygın.

Beni burada Chloe olmadan bulmaktan memnun olmayacaktır, her ne kadar bunu saklamaya çalışsa da.

Chloe'nin annesi şimdiye kadar alışmış olmalıydı ama sabahları kocasının yanında olmamdan hoşlanmıyor. Çünkü günün saati mucizevi bir şekilde bir şeyleri değiştiriyor. Belli belirsiz bir hoşlanmama değil bu. Kocasını evdeyken örtünmemi açıkça istedi, çünkü onun gibi erkekler 'kendilerine engel olamıyorlar'. Modern kadınlarla paylaşmak için ne kadar gurur verici bir bilgelik.

Teşekkürler, Veronica.

Baykuşu yumrukladım, aklım dün geceye gitti. Xander Butcher'a ve *onun nefes nefese kalışına*.

Bunun bir anlamı olmamalı. Bir şey ifade etmiyor. İnsanların tahrik olduklarında yaptıkları mekanik bir şey ama ben sadece ondan çıkan havanın sesine değil, her nefesteki acı hissine ve nasıl görüldüğüne takıntılıyım.

benimkiyle karışması için. O da saklanmıştı.

Başımı sallıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum, iplere tutunurken baykuşa tutunuyorum. Peluş oyuncuğu odanın diğer ucuna fırlatıyorum çünkü aptalca ve baykuşlardan nefret ediyorum. Tüylerinin altında garip bacakları ve dönen şeytani bir kafaları var.

Ve baykuş her zaman Brer'i kovalardı.

Güne, basına ve eve döndüğümde karşılaşılabileceğim manzaraya meydan okuyarak Chloe'nin yatağından kayıyorum, bir çift babetini çalıyorum ve pencereden dışarı çıkmaya karar veriyorum. Veronica'nın babamdan haberi olduğuna eminim ve bu konuşma ne kadar büyüleyici olursa olsun, sanırım pas geçeceğim. *Bu* konuyu açmayı düşünmeden önce annemin sabah matcha lattes ile bir shot viskiye ihtiyacım olacak.

Saçlarımı topluyorum, eşyalarımı alıyorum, camdan dışarı kayıyorum ve Uber gibi ama daha ucuz bir Cabi çağırıp evime dönüyorum.

KOLYEMLE OYNUYORUM.

"Dışarı çıkacak mısın?" diye nazikçe soruyor Cabi adam, sabah güneşinin ışıkları gözlerini kısarak bana bakmasına neden oluyor.

İrkilerek ona, ön bahçeme park etmiş üç medya minibüsüne, on ya da daha fazla gazeteci ve fotoğrafçıya, bipleyip geri giden, bipleyip geri giden ve ardından mobilyalarımızı garaj yolundan aşağı taşıyan yabancılar felaketine ve sonra katatonik bir duruma düşmüş olabileceğimden endişelenen şoföre bakıyorum. Ki düşmedim. Çünkü muhabirleri duyabiliyor, eşyalarımızı toplayan adamları görebiliyor, ellerimin taşa dönüştüğünü hissedebiliyorum. Ama nefes alamıyorum.

Başını eğiyor. "Ah... beni duyabiliyor musun?" "Um." Yutkunuyorum, cevap vermeye zorluyorum. "Evet."

"Bu senin evin mi?" Bir zamanlar güzel olan evimizin yıkık dökük ön cephesine bakıyor. Babam evi anneme aldığında, annemin balo salonunun ortasında Disney filmlerinden fırlamış gibi döndüğünü hatırlıyorum. *"Bakın kızlar! Güzel ve Çirkin'deki gibi. Lütfen onayladığınızı söyleyin."* Babam da kapı aralığından onu izliyordu, annem mutluyken gözleri hep onun üzerindeydi. "İhtiyacın var mı?"

"Hayır. Hayır." Başımı sallıyorum, anıyı itiyorum ve gözlerimi artık benim evim olmadığı belli olan şeyden ayırıyorum. "Orası benim evim değil," diye nefes alıyorum, sesim sanki döşeme tahtalarındaki boşluklardan süzülen rüzgâr gibi havadar. Ahşap olanlar... Şu evdeki güzel olanlar gibi. Kendimi toparlayıp adama bakıyorum. "Beni götürebilir misin?"

Sonra onu görüyorum, elinde bir mikrofon, kendini beğenmiş bir gülümseme gerilmiş - bunu yapan kaltak. *"Kaltak,"* diye tıslıyorum.

Ne olduğunu anlamadan Cabi'nin kapısını açıp yolun karşıısına, babamın işlerini medyadan uzak tutacağına dair bana yemin eden kızıl saçlı kadına doğru fırlıyorum. Söz vermişti.

Bana bir iyilik karşılığında sahte belgeleri saklayacağını söyledi.

"Oi!" Ona doğru yürüyorum, yumruklarım yanlarımda sıkıca kıvrılıyor. "Sen! Bunu sen yaptın!"

Bir kameramanın omzuna dokunuyor, kibarca, yumuşakça ve etkilenmeden başını sallıyor ve ben o şövalyeyi kırmızı boyalı dudaklarından çekip alacağım.

"Kaya Lovit," diye sevecen bir ses tonuyla mırıldanıyor ama ben haber değeri taşıyan görüntümün yarattığı heyecanın köpürdüğünü görüyorum. "Bilgiyi ben sızdırmadım."

"Saçmalık!"

"Ben yapmadım. Baban Avustralya Vergi Dairesi tarafından yıllardır soruşturuluyor. Aylardır değil. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bu" -yıkıcı sahne için kollarını iki yana açıyor- "uzun zamandır bekleniyordu. Her şeye ihtiyaçları var, tatlım. Eve tam erişim. Eşyalarına da el konulacak. Çok üzgünüm."

Kameralar aniden üzerime çevrildi.

Olduğum yerde duruyorum, öfkem paniğe dönüşüyor, geri çekilme modu kaslarımı donduruyor. Etrafıma baktığımda, merceklerin ve gözlerin bana kilitlendiğini, etrafımda döndüğünü görüyorum, onların benim eriyişimi ya da sevgili editörleri Lorna Jackson'a olası saldırımı yakalamaya hevesli olduklarını hissediyorum. Eminim ikisi de hoşlarına giderdi.

Kaçıp annemi aramalıyım, hangi tatil evimizde olduğunu öğrenip gitmeliyim ama vücudum öfkeden titriyor. Lorna'ya homurdanıyorum, "Bana yemin ettin-"

"Annenle konuştun mu?" diye soruyor bana, profesyonel ve yeni bir ses tonuyla. *Ugh.*

Kameralar yaklaşıyor.

Avuçlarım terliyor. Annemin dün geceki uyarı mesajını düşünüyorum. *Partiden sonra Chloe'nin ya da arkadaşlarından birinin evinde kalman daha iyi olur. Eve gelmeden önce beni ara ki açıklayabileyim.* Dinlemedim. Asla dinlemem. Ve haberleri gördüğünde bunu kesinlikle duyacağım.

"Midemi bulandırırıyorsun," diye tükürüyorum Lorna'ya ve dairelerimin üzerinde dönüyorum, Cabi'ye doğru ilerlerken sırtım kaskatı kesiliyor ama- donup kalıyorum.

Gitmiş.

Hayır.

Sokakta tek başıma duruyorum, muhabirlerin ayak sesleri sanki bir köpek gibi ürkecekmişim gibi temkinli bir şekilde bana yaklaşıyor. Daha çok parçalanma ihtimalim var. Görecekler.

"*Siktir,*" diye mırıldanıyorum kendi kendime. Omzumun üzerinden her hareketime odaklanmış kameralara bakarken, cam merceği yumruklamayı düşünüyorum... *Hayır.* Şu anda pembe valizimi çimlerin üzerinde taşıyan adam olmasa.

Onlar değil!

Gözlerim çantaya kilitleniyor, içinde ne olduğunu biliyorum. En aptalca şeyler ve en tatlıları. Değersiz.

Kimse için önemli değil. Ama benim için önemli.

"Hayır." Daha düşünmeden üzerine atıldım. "Onlar benim! Parasını ben ödedim." Yalan söyledim. Hayatımda hiçbir şey için para ödememiştim ama panik, kelimeleri dilimin ucunda küçük umut kancaları gibi dolaştırdı

onları saklamama izin verebilecek bir şey.

Sadece onlar.

Lorna'nın benim dengesiz hareketlerimi kameramanlara anlatırken çıkardığı ses, lanet olası çantayı adamın elinden alma görevimi engellemiyor.

Ama o benimle savaşıyor.

Onları bu yabancından kurtarmak için güreşirken içimden kopan çığlığa şaşırırmamalıyım. Adam iri yarı. Aslında şişman. Çantayı tutmaya çalışırken karnı titriyor.

"Bırakın, genç bayan!"

Beni itti. Karşılaşma kıcımların üstüne düştüğümde sona eriyor, ellerim düşüşümü destekliyor, minik zift parçaları avuçlarıma gömülüyor.

Sonra duyuyorum, "Ona bir daha dokunursan beynini kulaklarından akıtırım." Gözlerim açılıyor.

Yukarı bakıyorum, Xander Butcher adama yaklaşırken güneş çizgileri kesiyor. Büyük, yara bere içindeki elini yumuşak, zahmetsiz bir şekilde çantaya uzatıyor. Eşyayı talep etmiyor; onu bekliyor.

"Ama- ama- bu benim işim."

Xander'ın tek söylediği "Dava," olur, sesi yaptığı tehditle daha da kalınlaşmıştır. Tehdit değil. Bir söz.

Xander'ın sırtı bana dönük, iri yarı, *panter gibi* vücudu hâlâ yerde yatan aptal kıcımların üzerine gölge düşürüyor.

Şişman adam yavaşça geri çekilip çantayı yenilgiyle çimlerin üzerine bırakırken ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bir kasapla tartışamazsın. Bu kasabada olmaz. Onların kasabasında.

Çantayı çimenlikten kaptığım gibi Xander'ı görmezden geliyorum ve sokağın aşağısına doğru yürüyorum. *Siktiğimin Xander Kasabı.*

Ne oluyor lan?

İki yol ötede, hızımı yürüyüşe düşürmüş, kıcımları park etmek, tam bir çığlık ve öfke nöbeti geçirmek ve yeniden toparlanmak için *parka* doğru ilerliyordum ki telefonum cebimde çalmaya başladı.

Serbest elim düştüğümde ağırlığımı aldığı için acıyor ve diğeri de çantayı bırakmıyor, bu yüzden... çalmasına izin verdim.

Kim olduğunu biliyorum. Hava beklenti ve bir şekilde Giorgio Armani kokusuyla yoğunlaşıyor. Öyleyse annem olmalı. Sanki karşımda durmuş, kolyesini tutuyormuş gibi sabırsızlığını hissedebiliyorum.

Yanımda bir araba yavaşlıyor ama ben omuzlarımı dikleştirerek ilerliyorum, gözlerim yolda. Adımlarımla aynı hızda ilerleyen araba, çevremi sarıyor.

"Hey, Kadın."

Xander'ın sesini duyunca gözlerim doluyor ama ağlamak yerine çantamı avucumun içine alarak hızlanıyorum. "Git buradan Xander," diyorum ona bakmadan. "Sakıncası yoksa sinir krizi

geçirmeye çalışıyorum."

"Benim için sakıncası yok." Duraklıyor ve ben ona bakma isteğimle savaşıyorum. "Bu da neydi Kaya?" Ses tonu sohbetten endişeye dönüşüyor.

Çenemi sıkıyorum. "Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"İyi misin diye bakmaya geldim. Kaya Lovit, değil mi? O salak Young'ın Facebook fotoğraflarında etiketlendiğini gördüm. Dün gece adını sormadığım için özür dilerim. Ya da... önceki gece. Zil zurna sarhoşum. Niyetim kimseyi üzmemek değildi. Ve bu-" Aniden hırladı. "Yürümeyi keser misin, Kadın!"

Bilmiyorum. "Hayır."

"Sikerim böyle işi," diye küfrediyor ve arabayı sağa çekip birkaç metre ilerideki kaldırıma çıkarak lanet yolumu kapatmadan önce hızlanıyor. Sürücü kapısını açtı ve dışarı çıktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Aya."

"Gelebilir miyim?" diye soruyor, sesi içten geliyor.

Şık siyah cipin etrafında dönüyorum ama aynı hızla Xander beni yakalıyor ve sırtımı arabaya yaslıyor. Beni çabucak bırakıyor ama omuzlarımın iki yanına yerleştirdiği elleriyle hareket etmemi zorlaştırarak bedenimi kafesliyor.

Ben huff.

Gözlerimi dikip ona bakıyorum, mükemmel derecede erkeksi ama çocuksu bir yüzle karşılaşıyorum, yara bere içinde ve yaralı, o kadar güzel hasar görmüş ki ruhumu yansıtıyor gibi görünüyor. Ona yakından baktığımda nefes alamıyorum. Erimemek için kaşlarımı çatıyorum. "Sana erkeklerin gelmesine izin vermediğimi söylemiştim."

Dudakları yumuşakça kıvrılıyor. "O zaman seni boşaltacağım."

Omuzlarım çöküyor ve elimdeki çantayı sıkıp onunla onu dövmeyi düşünüyorum. "Bunu neden yapıyorsun, Xander? Biz arkadaş değiliz."

"Arkadaşın olmak

istemiyorum." "Güzel!"

"Ağlayana kadar amını yalamak istiyorum."

"Güzel! Yani- Siktir git."

Kaşları, sarkık koyu renk saçaklarının arkasında birbirine yaklaşıyor. Şu anda ne hissettiğini bilmiyorum ama sanırım acı veren bir şey yutuyor. "Ağladın, Kadın."

Alay ediyorum. "Ne olmuş yani?"

"Yani" -kelimelerin etrafında sıkıca konuşuyor- "Ben... Lanet olsun.

Önemsiyorum. Hissettim. Ve önemsedim." "Ben de!"

"O zaman sana yardım edeyim."

"Bu senin işin mi? Ezilenlere yardım etmek mi?" Ona kelimeleri yumrukluyorum. "Senin çok zeki falan olduğunu sanıyordum. Şehirdeki herkes öyle demiyor mu? Xander Butcher sertifikalı bir dahi ama bunu ringde harcıyor. O dehanın bir kısmını sosyal ipuçlarını öğrenmek için

kullanabilirsin. Yardımını istemiyorum. Ben iyiyim. Aslında mükemmelim!" Sesimi yükseltiyorum ve neredeyse kelimelerin üzerinde tepiniyorum. "Yapma.

Lovit kızlarının ne kadar mükemmel olduğunu biliyorsun!"

"Bitirdin mi?" diye soruyor sıkıca, her yerinden güç ve gerginlik yayılıyor, kolları ve omuzları kıvrılmış, beni arabaya sabitleyen etten bir barikat.

Ben bittim. Yok edildim.

Ayaklarımızın arasındaki betona, Chloe'nin babetlerinin önünü sıyıran spor ayakkabılarına bakıyorum.

"Senin için değil o zaman," diye fısıldıyor, derin ve boğuk bir sesle. "Benim için. Bunu kaldırabilir misin? Dün gece ağladığında, gözyaşlarını görmeye ihtiyacım *olduğu* gerçeğiyle başa çıkabilir misin? Dün gece gerçek duyguları görmeye ihtiyacım vardı ve bu..." Başı benimkine düşüyor ve o ağır, acılı nefes yanağımı okşuyor. "Çok. Lanet olası. Gerçekti. Buna ihtiyacım vardı."

"Gözyaşlarımı mı görmek istiyorsun?" Yumuşakça alay ediyorum, alaycı tonunu hiç hissetmiyorum ama sıcak nefesiyle sarsılıyorum. Acı, ıstırap ve öfkeyle içime çekiyorum. Onun havasını. Hava vücudunu çevreliyor, onun kokusunu etrafımıza yayıyor. Erkek kokusu. Nane. Kauçuk. *Tanrım*. Odaklanıyorum, boğazımı temizliyorum ve "Sen bir dahi değilsin. Sen delisin."

"İkisi de olabilirim." Sesinde küçük bir gülümseme var. "Bütün büyük beyinler öyledir." Geri çekiliyor ve o boşluk sayesinde biraz daha rahat nefes alıyorum, gerçi ciğerlerim *onun* açlığını çektiği havadan daha fazlasını istiyor gibi.

"*Bitti*," diye mırıldandım, rahatladım, arabaya yaslandım ve yukarı bakarak onun topaz mavisi gözlerine daldım. "Ben bittim, Kasap. Tüm ailemin, adımın işi bitti. Bitmek bir- ah... Ne diyordun ona? Bir kontronim. Bir şeyi tamamlamak anlamına geliyor, değil mi? Ve onu yok etmek."

Boğazım düğümleniyor.

O lanet olası gözyaşları yine gözlerimi yakmaya başladı -saçmalık ve duygusallık dolu iğneler.

"Ağlamak istemiyorum," diyorum, bir şekilde bunu durdurması için ona kişisel bir yalvarış niteliği taşıyan bir şekilde.

Bitir şunu. *Sen yapabilir misin?* "Bu sadece bir ev. Sadece para."

Kabaca iç geçiriyor. "Dün gece bu yüzden mi ağladın?" Hâlâ çok yakın. Birlikteyken ruhlarımız o kadar garip bir şekilde çözüldü ki, gezegendeki aynı yaratıklardan sadece ikisi olabiliriz. "Evini alıyorlar, ha? Ve tüm eşyalarımı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Evimi aldıkları için *kızgınım*." Sonra itiraf ediyorum, "Ama dün gece ağladım çünkü babamı götürüyorlar. Onu hapse atıyorlar."

Bana bakıyor, gözleri yüzümde uzun bir gezinti yapıyor, tavsiye mi verse yoksa başsağlığı mı dilese diye düşünüyor. "Üzgün olduğunu söyleme."

"Ben-"

"Hayır." İşaret parmağımı dudaklarına götürerek onu susmaya zorluyorum. "Hiçbir şey söyleme. İnsanlar çok şey söyler ama hiçbir şey ifade etmezler. Benim için üzgün olduğunu duymaya ihtiyacım yok."

"Dün gece ben de benzer bir şey düşündüm... Annemin cenazesinde. Şu anda ikimizin de saçma

sapan bir     r duymak istemememiz sence de garip değil mi?     nk   o iyi bir kadın değildi. Onunla hi  bir ili  kim olmadı. Ama herkes kendini daha iyi hissetmek i  in benden '    r' dilemek istiyor."

İfadesinin altında boğazım düğümleniyor. Acı dolu nefesler, takım elbise, yoğunluk, yerli yerine oturuyor.

Annesi öldü.

Ama özü

dilemiyorum. O

istemiyor.

Birbirimize bakıyoruz, gözleri kafası karışmış gibi bana dikilmiş. Dudakları parmağıma karşı ılık ve alttaki parmağımın üzerinde, yarıldığı ve tekrar tekrar iyileştiği nasırlı bir çıkıntı var.

Bu, onu acımasız koşullara dayanması için sertleşmeye zorlayan birçok kez olmuş olmalı. Bu onun ringlerdeki zaferlerine bir övgü. Her zaman yanında taşıdığı bir kupa. Derisi ipekten deriye adapte oldu, kasları büyüdü, spora dönüştü.

Xander'ın gözleri benimkilere yapışıyor, sonra avucuma kayıyor ve kaşlarını çatıyor. Ancak o zaman daha önce yere düştüğüm için kırılan derimin acısını hissediyorum.

Eliyle bileğimin etrafında dönerek onu sıkıyor ve avuç içlerinin de sıcak olduğunu fark ediyorum. Onunla ilgili her şey yakıcı. Elimi dudağından çekerek, sanki bakışlarıyla iyileştirebilecekmiş gibi rendelenmiş derimi inceliyor. Başparmağının altındaki siyah yılan dövmesi ve bileğindeki "canavarlar yaratılır" yazısı dikkatimi çekiyor.

Omuz silkiyorum ve tekrar yüzüne bakıyorum. "Sadece bir sıyrık."

Garip bir şekilde rahatsız olmuş görünüyor. Rahatsızlık içimde dolaşıyor. Yabancılar arasında böyle bir yoğunluk doğru değil. Elimi çekmeye çalışıyorum ama faydası yok.

"Elini temizlememe izin ver," diyor avucuma, bakışlarını yüzüme çevirmeden önce. Bir sırtısla rahatlıyor, düz beyaz dişlerle çarpık bir kavis ve gülümsemesinin çenesinden daha büyük olduğu her iki tarafta küçük bir boşluk. Bu çok hoşuma gitti.

Garip yakınlık anı, geri çekilip arabanın etrafında döndüğünde bozulur. "Atla, Kaya Lovit."

Elimi yanıma indirerek alay ettim, "Hayır."

Bir ayağını arabanın içine koyuyor ve parlak siyah tavanın üzerinden bana iğrenç bir kara kaş kaldırıyor. "Neden? Gidecek başka bir yerin mi var?"

Hayır.

İstemiyoru

m. Ugh.

Sabahın yedisinde Chloe'nin düz ayakkabıları ve dün geceki kıyafetimle District Gym'e nasıl geldiğime dair hâlâ hiçbir fikrim yok. Ya da belki de Xander Butcher beni spor salonunun meyve suyu barında oturttuğu ve yanımda bir ilk yardım kutusu açık olduğu için egzersiz istasyonlarından bakışlarını kaçırıyorlardır.

Köşedeki hoparlörlerden gelen müzik sesi, başka bir odada ilahi söyleyen bir egzersiz eğitmeninin kısık sesiyle kesiliyor.

Cam benzeri aynalar duvarların her santimetresinde yansımaları takip ediyor ve spor salonunun gurur ve neşe kaynağı, sağda ve arkada havadan manzaralar sunan halatlar ve iskelelerle çevrili bir mindere sahip yükseltilmiş bir platform.

Boks ringi. İçinde
kimse yok.

Xander avucuma bir tür merhem sürüyor ve elim sanki sıyrık buzdaki bir çatlakmış ve yayılıp tüm tabakayı parçalamaya hazırmış gibi onunkine sarılıyor. Neden bilmiyorum ama onunla ilgilenmesine *izin* veriyorum, ilgisini kadın düşmanı ya da küçümseyici bulamayacak kadar yorgunum. Yine de öyle.

"Seni nerede tuttuklarını biliyor musun?" diye soruyor, kalçalarının genişliği dizlerimi özür dilemeden genişletiyor, gözleri sanki değerli bir eşyaymış gibi avucumda. "Genelde insanları böyle soruşturma altındayken bir yere yerleştirirler. Her şeye erişebilmeleri gerekir ve senin kanıtları kurcalamana izin veremezler."

"Başka evlerimiz de var."

"Öyle bir şey değil Kaya." Kötü haberin taşıyıcısı olarak avucuma kaşlarını çatıyor ama sonra bir yerde Xander Butcher'ın hukuk okuduğunu okuyorum. O yüzden dinliyorum. "Her şeyi alacaklar. Her şeyi arayacaklar. Soruşturma bitene kadar ve o zaman bile, karara bağlı olarak, eşyalarının çoğunu devlete kaybedeceksin."

Nefesim titriyor. "Doğru..." Bunu biliyordum. Ben biliyordum.

"İyi olacaksın," diye ilan ediyor, teslimatı kendisinin sunacağı bir vaatle sarılmış. Klasik bir Kasap-Kardeş tonu. Kendini beğenmiş, ama haklı olarak öyle. Kusursuz bir otoriterlik. "Evsiz kalmayacaksınız. Devlet seni bir motele falan yerleştirecek. Sen de alışırsın. Değişiklik tatil kadar iyidir."

Burnumu kıvırıyorum, boğazıma dolmadan önce göğsümde şişen endişe dalgasını kontrol edemiyorum.

"Bir motel mi?" Sesim huysuz bir çocuğunki gibi çıkıyor ama dinmiyor. Kirli. Garip kokular. Garip insanlar kapının etrafında dolanıyor.

Tütün duvarlara yapışmış.
Halılar kokuyla gölgelenmiş.
Nefesim sığlaşıyor.

"Xander." Pembe egzersiz eldivenleri giyen ve başka hiçbir şeyi olmayan sarışın bir kız arkasından sesleniyor.

Panik atağımla aynı anda telefonum kot pantolonumun içinde çalışıyor, ben de kıcımlı tezgâha dayayıp telefonu alıyorum.

Dalgınca kulağıma götürüyorum, "Sana eve gitmemeni söylemiştim," diye bağılıyor ve hemen

ardından, keşke kapatma tuşuna bassaydım diyorum.

Anne.

Xander'ın omzunun üzerinden kıza başımı sallayarak onunla *ilgilenmesini* işaret ediyorum ama o kıpırdamıyor. Amber Lovit telefonda yüksek sesle bağırırken, gözlerini bana dikmiş, alnı dalgın çizgilerle sıkıca kazınmış, kaşları küçük bir tepe oluşturmuş durumda. "Dün geceki kıyafetlerinle internette dolaşıyorsun!"

Şok dehşet.

O devam ederken gözlerimi öyle bir deviriyorum ki beynime bakakalıyorum, "Ve sen Lorna Jackson'a saldırdın! Sen aklını mı kaçırdın, Kaya Alana! Bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

Evet, anne.

Sanki

deliymişim gibi.

"Haberlerde iyi görünmüyorsam özür dilerim anne!" *Anne* sıfatını küçümseyerek kullanıyorum.

"Seni tüm bunlardan korumaya çalışıyordum, Kaya!"

Xander telefonu elimden öyle hızlı alıyor ki, parmaklarım hayali nesnenin etrafında kıvrılmış bir şekilde havada asılı kalıyor.

"Hey!" Elinden almaya çalışıyorum ama o benden daha güçlü. Şok olmuş bir halde, Xander'ın kot pantolonundaki dış hatlara göz kırpyorum. Yırtık mavi bir kot giyiyordu. Giydiği pantolonun tipine neden dikkat ettiğimi bilmiyorum...

Dün takım elbise giymişti.

Annesinin cenazesi için.

Kot pantolonuna dikkat kesildim, daha önce fark etmediğime inanamıyorum çünkü kesik kalçalarına o kadar oturuyor ki, ahizeyi içine yerleştirmek için gömleğini kaldırdığında nefis Adonis kemeri kasları bana parladı. "Anne sorunları... *Aynı*," dedi sadece, avucumu bıraktı ve ada tezgahına yaslandı, ayaklarını bileklerinden çaprazladı, ince hatlı kollarını kas yırtıklarının üzerinde rahatça katladı gövde. "Peki, *Kaya Alana*, çantada ne var?"

Seni ilgilendirmez Xander, keşke orta adını bilseydim Kasap. "Vücudunda hiç yağ var mı?"

Konuşmayı kesmeme izin verdi ve ses tonunu düşürdü, "Belki de bu yersizdi. Devam et. İstersen telefonunu alabilirsin."

Dudaklarının köşesini kıvrıran sırıtışını görmezden gelerek, cazibesinden etkilenmemiş gibi davranıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Bakışlarımla ona meydan okuyarak yavaşça ön cebini karıştırıyorum. Bileğimi yakalıyor, beni kotun içinde durduruyor ve orada tutuyor.

Kendini elime bastırdığında nedenini hemen anlıyorum, böylece parmaklarım telefonumun yanındaki kaya gibi sert şekle çarpıyor.

O inliyor ve ben ona bakakalıyorum.

"İşte benim şişmanlığım," diyor soğukkanlılıkla. "Duş almamışken bacaklarının arasında olmak işkenceydi. Terin çok güzel kokuyor kadın."

Elimi bıraktığında, cebinden çekip çıkarıyorum. Bu sözlerin altında hava çatırdıyor, çünkü ben

dün geceki Kaya'yı ve bu Kaya'yı yıkamaktan başka bir şey istemiyorum, oysa Xander onun içinde yıkanmaktan başka bir şey istemiyor. Kirli yanlarımla. Gözyaşlarımda. Zayıflığımda. Gerçeği. Teri. Değil

parfüm ve duruşla örtün.

Nefesi yanağımdan aşağı süzülüyor, naneli. Onu öpmek istiyorum. Teşvik etmek için çenemi kaldırıyorum; birkaç santim eğilip dudaklarımı alıyor.

Kahretsin, Kaya!

Ona vuruluyorum.

"Xander." Sarışın acımasız ve bana gülümsüyor, sonra başını çevirip

On

u. "Molly," diye sesleniyor Molly yaklaşırken, hâlâ rahat bir pozisyonda. "Senin için ne yapabilirim?"

Boynuna bir kızarıklık vuruyor ve benden kaçıyor. "Beni fark edip edemeyeceğinizi merak ediyordum. Biliyorum.

"Genelde antrenörünle meşgul olursun ama hiçbir şey yapmadığın için düşündüm ki-"

"Aslında bir şey yapıyorum." Ben onu pembe Sketchers'ından beyaz altın küpelerine kadar incelerken o çenesini bana doğru eğiyor. Güzel bir kadın. Kırpılmış. "Kaya, bu Molly. Molly, Kaya. Biz de ringe çıkmak üzereydik."

Dikkatim ona yöneldi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Sorun nedir, Kadın?" Bana o orantısız sırtışını fırlatıyor ve ben de onun bacak büken gücüne karşı tepkimi bastırıyorum. "Sadece bir kamu görevlisiyle sokak kavgası olduğunda mı kavga ediyorsun?"

Ugh.

Sinir bozucu biri.

Kaşlarını oynatarak bana bakıyor, o zahmetsiz gizliliğiyle geriye doğru yürüyor, sonra dönüp tişörtünü başından geçiriyor.

Ve. Ben. Neredeyse. Duruyordum. Nefes almayı.

Dudaklarında bir tür amcığı memnun eden CPS teknolojisi olabilir, ama o vücut- *Kahretsin*. Bu vücut yaratılmamış, sıradan bir şey değil, onun yerine işlenmiş. Kalın, belirgin kaslar ve zayıf, çevik uzuvların mükemmel bir kombinasyonu.

Ona bakıyorum.

Aval aval bakıyorum aslında.

Kaburgalarının üzerinde paralel sıralar halinde dört cümle dövmeyle yazılmış. Başka bir dilde, İtalyanca sanırım.

Sırtında, omurgasındaki köklerden yanlarını ve kürek kemiklerini saran yapraklara kadar devasa, karmaşık bir soy ağacı büyür.

Bakmayı kes.

Ringin etrafında dönerken her şeyi, çoraplarını, ayakkabılarını çıkarıyor, kalçasındaki iki kalın Adonis kemeri kasının geniş görüntüsüyle spor salonundaki her kızı kızdıran o kalçadan sarkan kot pantolona kadar iniyor. Hareket ettiğinde nabızları atıyor... *Tanrım*, nabızlarının attığını bilmiyordum- Bu uygunsuz görünüyor.

Düğümlemiş ipin altından zarafet, sıçrama ve güvenle eğiliyor; bu sırada teni her yoğun kasın etrafında tehditkâr bir şekilde kayıyor. Aynı anda hem çarpıcı hem de yırtıcı. O lanet bir panter.

İyiydi, Kaya.

"Tuvale, Kadın."

Hay sikeyim. Omuz silkiyorum. Neyse ne.

Sarışını omuzlayarak geçiyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum, ringe tırmanıyorum ve hemen bir endorfin dalgasına kapılıyorum. İplerin arasında durmak bile heyecan verici ve sinir bozucu.

Ayağımı paspasa bastırıyorum. "Tuvalden yapılmadı."

İçtenlikle gülüyor. "Eskiden kanvasta yapıldı. Ben eski kafalıyım," diyor Xander, bana eldiven takarken. "Tam oturdular." Kendi ellerine de iki ped geçiriyor.

Bakışlarında tutkuyla çatlayan saf bir yoğunluk fırtınası var. Yine de bu o gibi görünüyor. Xander Butcher- yoğun tutkulu, tutkulu yoğun.

Baş hizama getirmeden önce yastıkları iki kez birbirine vuruyor. Gözleri

benimkilere kilitlendi. "Solaksın yani-"

"Solak olduğumu nereden biliyorsun?"

Çocuksu bir şekilde sırtıyor. "Bunu yaşamak için yapıyorum. *Birincisi*, sağ yumruğunuzla *bir* yumruk. Bunun gibi"- elindeki pedle havada mükemmel bir kesik açarak gösteriyor. "Yavaş. Kontrollü. İki: Sol yumrukla bir yumruk. Güçlü bir yumruk. Fırlat"-hareketi benim için bir kez daha taklit ediyor- "vücudunu içine sok. Üç: Sağınla bir kroşe." Yumruk. "Dört: Solunla aparkat." Yumruk. "Tamam mı? Ben çağıracağım, sen de sana söyleneni yapacaksın ve bana ne kadar iyi dinlediğini göstereceksin."

Ugh. Patronluk taslayan kasap deliği.

Sırtıyorum. "Avucum için endişelenmiyorum musunuz, Dr. Butcher? Daha önce de bu konuda çok endişeliydiniz."

"Beni küçümsüyorsun, Kadın. Seni buraya getireceğimi biliyordum. Şimdi de eldiven giyiyorsun. Üzerinde uyuşturan bir madde var. Etkisi geçene kadar acısı biraz hafiflemiş olacak." "Sadece daha fazla terlememi istiyorsun."

Gözleri kararıyor ve eğiliyor. Sıcak nefesi boynumda gezinirken omuzlarım yükseliyor. "Bunu bildiğinden daha çok istiyorum. Bunun için yanıp tutuşuyorum. Ama bu öfkenin bir kısmını buradan çıkarırsan, dışarıya da faydası olur. O yüzden iyi bir kadın ol ve sonrasında spor salonunda duş almana izin vereyim. Anlaştık mı?"

Bana 'kadın' diye hitap etmesi samimi ve kişisel hissettiriyor, her ne kadar bu terim daha yaygın olmasa da. Sonra cümlesinin devamını duyuyorum. Halka açık bir duş hayal ediyorum, aniden dudaklarımı büzen tiksinti tarafından yutuluyorum. "İğrenç."

"Bunlar çok iyi duşlar."

Pedlerle tekrar vuruyor, vinilin vinile vuruşu içimde bir şeyleri harekete geçirip kalbimi sarsıyor.

Her bir pedin düzlemini göz hizasında göstererek yanıt vermemi bekliyor.

Başımı sallayarak, Hilary Swank'ın *Milyon Dolarlık Bebek* filminde yaptığı gibi eldivenlerimi havaya kaldırıyorum. Sağ yumruğumla karşımdaki pede vururken kalbim boğazıma kadar fırlıyor,

nabzım derimin altında çırpınıyor.

"Vay be." Gülüyor ve bu çok güzel. Odanın içinde süzülüşüne gülümsememeye çalışıyorum. O

yüzüğü seviyor, gözleri neon ışıık altında parlıyor. "Sakin ol. Talimatlarımı bekle ve sonra emrimle yumruk at."

"Özür dilerim."

Gözleri kısıldı. "Bir."

Jab.

"*Güzel*," diye beni övüyor ve ben de kontrolsüzce gülümsüyorum. "İki." *Jab.* "Üç." *Jab.*

"Üç. Üç. Üç. Üç."

"Bir. Üç. Dört."

Ve her yumrukta öfkem azalıyor, ama kalçalarımın arasında çok daha güçlü ve kontrol edilemez bir şey oluşuyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

kaya

DUŞ SICAK ve buhar etrafımda yükseliyor, kabini buğulandırıyor ve yere doğru yılan izleri yapmadan önce fayanslı duvarlara yapışıyor. Xander haklı. Gerçekten çok iyi. Basınç göğsüme sertçe çarpıyor. Sıcaklık azarlamanın hemen altında, tenimi pembeleştiriyor.

Yoğun havada derin nefes alıyorum. Egzersiz yapmanın insana kendini iyi hissettirdiğini duymuştum. Sadece vücudunuzu değil, ruh halinizi de etkiliyormuş. Antrenman sonrasında tatmin olmuş bir his var ve bu huzur verici.

Kendimi yıkıyorum, soyunma odalarının kapısının açıldığını duyduğumda su duvarlara ve yere vuruyor.

Adımlar zeminde kendinden emin bir şekilde ilerliyor, sabit bir vuruş, kontrolden çıkmış nabzımı uyandırıyor. Kabinimin dışında durdular.

Yüzümü kapıya dönüyorum, ellerimi vücudumda gezdiriyorum ve Xander'ın kabin kapısının altındaki ayaklarına bakıyorum. Soyunma kabinleri tek kişilik, ama o hareket etmiyor.

Sonunda, "Dün gece başladığımız şeyi bitirmek için ne gerekiyor? Bacaklarının belime dolanması. Boğuk iniltilerin ve duyguların ağzıma düşüyor."

Avuçlarım sabunu tenime yediriyor. "Artık temizim. Çıkmak üzereyim," diyorum derin derin nefes alarak, yoğun buhara ve onun derin tınısının üzerimde yarattığı ezici etkiye karşı savaşarak.

Düşünceli bir ses onu terk ediyor, ama gergin ve boğuk bir ses, iniltiyle karışık bir uğultu. "Seni temiz alacağım. Seni kirleteceğim. Sadece seni almama izin ver."

"Erkeklerin boşalmasına izin vermem," diye hatırlatıyorum ona, elimi güneşe kaydırıyorum, avuç içimi uyluklarımın arasına koyarak artan hassasiyeti hafifletiyorum. Elime karşı, am kaslarımın çalıştığını, istediğini hissediyorum. Bu onun sesi.

"Bu bir tür feminist duruş mu?" diye soruyor. "Yoksa seni vazgeçiren bir şey mi oldu? Bir sık kafalı sana yanlış mı yaptı? Seni becerdi mi?"

"Tek bir şey bile olmadı. Ama gelmezlerse, asla kullanılmam." Yalan söylemiyorum. Bakireyim ama bunu ona itiraf edecek değilim. Sadece annem ya da babamın sürtüklerinden biri gibi

davranmayı reddediyorum,

Yine de gelmekten en az diğer kırmızı kanlılar kadar keyif alıyorum, bu yüzden bir kural koydum. Onlar gelmiyor. Ben geleceğim. Şimdiye kadar işe yaradı. Kullandığım erkeklerin çoğu bacaklarımın arasına girmekten mutluluk duyuyor. O zaman bir bahane uydururum.

Hâlâ bacaklarımın arasını avuçlayarak, "Bu zevk benim için. Bu anlaşımdan memnunum."

Ayaklarını sürüyüşünü izliyorum, ellerinin kabin kapısıyla buluştuğunu ve bir iniltinin kabinin üzerinde yükseldiğini duyuyorum. Belki de sesimdeki gerginliği duymuştur. "Beni öldürüyorsun, Kadın. Vermenin de bir zevki var. İzin ver sana göstereyim."

Bana yalvarıyor musun, Xander?

Ağrımı dindirmek için kendimi tutarak nefes nefese, "Bu ataerkil bir saçmalığa benziyor. Dur tahmin edeyim. Acı çekiyorsun. Mavi taşaklar. Seni fiziksel olarak incitiyorum. Ve bunun bir erkek için nasıl bir şey olduğunu anlamam mümkün değil."

"Bu senin omuzlarında bir çip, Kadın. Mavi toplar gerçektir, Kaya. Ama hayır, neden olduğun acıyı durdurmak senin işin değil, ama bunu yapmaktan zevk alacaksın."

"Gerçekten mi?"

"Hiç bir erkeğin geldiğini gördün mü?"

"Tabii ki var." Bir parmağımı amımın içine daldırıyorum, parmak kaygan vadide kolayca oynuyor. Ciğerlerim sıcak, nemli havayı içine çekerken geriliyor. "On dokuz yaşındayım. Porno izledim. Erkeklerin kadınların yüzüne boşalmasını izledim. Üzerlerine işediler. Üzerlerine tükürdüler. Onları *kullandım*."

İnliyor; şiddet dolu.

Ama sonra mırıldandı: "Hiç *sana* bakarken boşalan bir adam gördün mü?" Sisim içinden nefes almak için ağzım açılıyor. "Sanki hayatında gördüğü en lezzetli şeymişsin gibi, Kaya. Sanki seni yiyebilirmiş gibi. Hiç bir adamın parçalandığını, senin adını inlediğini ve karnına öyle bir döl fişkırttığını gördün mü, tüm vücudu titriyor ve sarsılıyor ve- Hepsi. Çünkü. Çünkü. Senin yüzünden."

Sikeyim.

Hayır, görmedim.

Ayaklarına bakarak nefesimi tutuyorum, parmağımı yavaşça amıma sokup çıkarırken daha fazlasını söylemesini istiyorum. Konuşmuyorum. Konuşamam. İçinde bulunduğum büyüü bozabilir ve ben bunu istemiyorum. Kapıda yanan o ateşli, yoğun enerjiyi, beni bulan, içime işleyen sıcak somut dalgaları neredeyse hissedebiliyorum.

Kapıyı aç, Kaya.

Sonra uzaklaşıyor.

Benimkinin yanındaki kabine girmesini, duş düğmesini açmasını ve yıkanmaya başlarken suyun o tanıdık sesini dinliyorum. Çıplaktı. Neye benzediğini merak ediyorum.

Dokunulduğunda pürüzsüz mü?

Pürüzsüz görünüyorlar.

Sertleştin mi, Xander?

Kendime dokunmaya devam ediyorum, onun yetenekli dudaklarını ve eğitimli dilini parmağımın yavaşça

Oynuyor. Nabzım damarlarımda çırpınıyor, onu yakınımda hissediyorum, kendimi rahatça parmaklarken yanımda olduğunu duyuyorum.

Ama sonra ahırındaki sağanağın sesi değişir. Fayansları daha ritmik ve amaçlı bir şekilde tokatlamaya başlıyor. Elim kalçalarımın arasında donuyor.

Hayır, değil.

Tanrım.

Yan odada ne yaptığını fark ettiğimde inledim. Benim de ne yaptığımı. Su tokatlarının şiddeti artıyor, aniden şakağımdan kıvrılan ayak parmaklarıma doğru akan derin bir iniltiyle kesiliyor.

"Dudaklarım amını emerken altımda nasıl hareket ettiğini düşünüyorum. Yumuşak kalçaların ve kığım yüzüme çarpıyor." Yine derinlerde bir yerden, içinde bir yerden inliyor. "*Siktir.*"

Parmağımı kıvrımlarımın arasından çekiyorum. Ellerim bizi ayıran duvarla buluşuyor ve parmaklarım ıslak fayanslara karşı esniyor, ihtiyaçla dolup taşıyor. Ona dokunmak için. Seramiği ve tahtayı kazmak ve ellerimi tüm bu zevkin kaynağının etrafına sarmak istiyorum. Kalınlığını hissetmek için. Nabzını hissetmek.

Nefesim

kesildi.

Nefesim

kesildi.

"Sikim yumruğumun içinde zonkluyor, Kadın. Bunu hissetmelisin. Sanki. Bir. Lanet. Davul gibi. Acıtıyor." Derin ve ateşli bir şekilde nefes alıyor. "Sikeyim. Beni öldürüyorsun. Bu vücutla. O memelerle. Çatık kaşlarınla. O terle. Omurganı yalamak istiyorum. Seni duş duvarına yaslamak."

Homurdanmaya başlıyor -her ses patlaması benden bir nefes alıyor, sanki bu morartıcı sesin sonu beni içten içe dövüyormuş gibi. Bu his vücudumu duvara bastırmama ve sürtünmeme neden oluyor, bana yüksek sesle verdiği yoğun hayali sikişte hiçbir azalma olmuyor.

"Ve benim için bacaklarını açacaksın. Bana o sulu amını sunacaksın çünkü boşalmamı isteyeceksin." Gözlerimi kapatıyorum. Yumruğunu nasıl siktiğini dinliyorum.

Beni

gör. Ve

onu.

Birlikte.

Nefes nefese devam ediyor. "Karamel saçlarından bir yumruk dolusu alacağım. Sırtını kauçuktan yapılmış gibi kamburlaştıracaksın ve beni derinlere alacaksın. Fayansları tırmalayacaksın çünkü sen lanet bir savaşçısın. Adımı haykıracaksın. İçine boşalmam için yalvaracaksın. *Senin* bedeninin üzerinde akıl sağlığımı ve vizyonumu kaybettiğimi hissetmek istiyorum."

Bu çok fazla.

"*Xander,*" diye soluk soluğa duvara yaslandım.

"*Kaya.*" İniltisi sert. "*Senin için geleceğim, Kadın. Ve sen de geleceksin.*" Homurdan.

"Bayıldım." Homurdan. "Benim kirli. Güzel. Küçük kavgacım. *Fuuuck.*"

Karanlık vaadine inleyerek, kaygan bedenimi kaygan fayanslara doğru kaydırıyorum, o da hemen yerine getiriyor.

Bir tokat. Bir homurtu. İçime yerleşen uzun bir inilti, orgazmının uzun, gırtlaktan gelen melodisiyle titreşiyor ve beni sıkı düğümler halinde büküyor. Dölünü sikinden çıkarırken çıkardığı ses acı *verici* bir şekilde *zevkli* hale geliyor.

Sikeyim. Ben.

Ve kazandı. Bu yepyeni bir haz duygusuydu. Heyecan. Sinir bozucu.

İniltileri yumuşayıp mırıltıya dönüşürken, elektriklenmiş hava etrafımı sarıyor, başımı sisli duvara yaslıyorum.

"Bunu sen yaptın," diyor, şehvet her kelimeyi derinleştiriyor. "Sadece sikimin diğer ucundaki görüntün. Yaptın. Bunu. Ve eğer bu baskın değilse, eğer bu senin kadınsı gücünün, gücünün bir parçası değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Bunda ataerkil bir şey yok, Kadın."

Şu anda ondan çok daha fazlasını istiyorum, onunla konuşmayı, hayat hakkındaki düşüncelerini duymayı - beni düşünürken boşalmasını izlemeyi - ama kendime Xander Butcher'ın bağlılık ya da sevgili yapmadığını hatırlatıyorum. Bu çok iyi biliniyor. Yani burada olan şey bu değil. Bizler tökezleyen yabancılarız, yollarımız koşullar ve hormonlar yüzünden kesişiyor. Hepsi bu.

Duşu kapanıyor.

Nefes alıp vermesi dışında sessizlik hakim. Mecazi an sona erdi, beni sürüklenmiş ve belirsiz hissettirdi. Bu etkileşimin sıradan olmaktan öteye geçmesini uman kişi ben olamam. Geride bırakılamam.

Belki beni yakalamasına fırsat vermeden spor salonundan çıkabilirim diye onu kabinden atlatmak için sabırsızlanıyorum ve musluğu kapatıp havluya uzanıyorum.

Aceleyle, göğsünde ve kalçasında *Home Of The Legend* yazan District City spor tişörtünü ve şortunu giyiyorum-Xander bunları bana antrenmanımızdan sonra vermişti. Şortu kıcıma kadar sokmak için hoplaya zıplaya dışarı çıkıyorum.

Kilometrelerce tırmanan o sert, kavurucu kas duvarına çarpıyorum. Bakışlarım çıplak gövdesinin parçalanmış düzleminden aşağıya, sarkan kot pantolonuna doğru kayıyor.

Hâlâ sersemlemiş bir halde, iki avucumu da göğsüne koyarak kendimi ona karşı sabitliyorum ve parmaklarım pürüzsüz tüysüz yüzeyde esnediğinde tıslıyor. Tıraş oluyor. Ya da ağda yapıyor.

Yüzüne cesurca bir bakış attım.

Yüzünde ancak *orgazm ifadesi* olarak tanımlanabilecek bir *ifade* var - *çenesi* ete kilitlenmek istercesine titriyor, gözleri kirli niyetlerle kaplanmış. "Yani bundan hiç zevk almadın mı?" diyor çarpık bir sırıtışla.

"Hayır." Kızardığımı hissedebiliyorum. "Sen

bir sapıksın." Gözleri kararıyor. "Yalancı."

Çok yaklaştıktık. Ama sonra uzaklaşıyor, ellerim göğüslerinden kayıyor, anında daha soğuk

ve onların sıcaklığının yasını tutuyorum. Şimdi uyanma zamanı.

Onu takip ediyorum ve soyunma odasının kapısını açmasını izliyorum, kör, dokunmasız sevişmemizi izleyenleri düşünmemiştim.

Çantamı görünce hemen alıp çıkışa doğru yöneldim.

"İyi olacaksın," diye seslendi arkamdan. Bu bir soru değildi. "Yeni hayatının zor göründüğünü biliyorum."

İçimi çekerek ve arkamı dönmeden, "Bok gibi görünüyor," diyorum.

"Yeni bok." Sesi beni zıplatıyor çünkü tam arkamda. Anneme, kız kardeşlerime, bir motele ve yepyeni bir... yaşam tarzına göğüs germem gerektiğini bilerek sönüyorum. Bilmiyorum. Nefesi kulağıma değdiğinde kaskatı kesiliyorum. "Birkaç yıl önce, oldukça depresyondaydım."

Yüzümü ona dönüyorum, kapının yanında duruyorum, neredeyse kaçıyordum, böylece ona daha fazla ezilmeyecektim. Taze görünüyor, temiz duş suyunun buğusu hala tenine yapışmış. Ve gözleri, yine parıldayan bir mavi, yüzümde şefkatle dolaşıyor. Hatta endişeli.

"Kardeşim için," diye devam ediyor. "Hatırlarsın. Yıllarca tüm bölge haberlerindeydi. Max'i hapse attıklarında. İyi bir yerde değildim ve kendi kafamın dışında kalamıyordum. Ve hukuku bırakıp boksa başladığımda herkes deli olduğumu düşündü." Yarı nemli saçlarımdan bir tutamı omzuma atıyor ve ben onun şefkatli dokunuşuyla yumuşuyorum. "İlk başta sadece eğlence amaçlıydı. Sadece gerginlik içindi. Ama iyiydim. *Gerçekten* iyiydim. Babamın da dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Biliyorsun o bir *efsaneydi*. Sadece bölgenin değil. Sicilya'da şampiyondu. İngiltere'de.

"Böylece bana koçluk yapmaya başladı. Babam devreye girdiğinde ve ikimiz de odaklandığımızda her şey daha kolay oldu. Alışkanlıklarım değişti. Karanlık bir konferans salonu yerine dışarıda koşuyordum. Kendimi daha iyi hissediyordum. Eski yaşam tarzımdan vazgeçmek büyük bir değişiklikti." Düşünceli görünüyor - şu anda Xander'ın yoğun bir tutkusu var. "Bu iyi bir şey olabilir, Kaya."

İç çekiyorum. "Bizim belli bir yaşam tarzımız var." "Artık öyle değil."

Boğazım yanıyor. "Ama bu benim seçimim değil! Bizim... *alışkanlıklarımız* var. Ritüellerimiz ve geleneklerimiz var. Ben her şeyi belli bir şekilde yaparım. Saçımı. Tırnaklarımı. Kulağa sığ gelebilir ama tek bildiğim bu. Babamın bildiği ise *çalışmak*, meyve suyuyla cin içmek ve kronik artriti olduğu için havasıyla esrar içmek. Hapishaneyle başa çıkamaz. İçki içiyor. Sigara içiyor. Kumar oynuyor. O yaşlı. Onu bildiği her şeyden koparırsanız *çürür*."

Xander başını sallıyor, koyu renk anlamlı kaşları düşünceli bir şekilde gergin. Konuşmaya başladığında, saçma sapan sempati cümleleri duymak istemediğim için neredeyse parmağımla onu tekrar susturacağım, ama bunu yapmıyor.

O daha iyi biliyor ve şöyle diyor: "Biliyor musunuz, Vietnam gazilerinin alışkanlıklarını incelediler. Bunu pek kimse bilmez ama büyük bir kısmı askerlik yaparken eroin bağımlısı olmuş."

"Xander, bu ne-"

Elinin beni hissetmeye ihtiyacı olduğunu gösteren bir şekilde boynumun yan tarafını tuttuğunda konuşmayı bırakıyorum

Son bir kez, ama nereye koyacağını bilmiyor. "*Dinleyin*. Bulması kolay oldu. Bunu bir birim olarak yaptılar. Yıllardır *alıştıkları şey* buydu ama geri döndüklerinde çoğu ayıktı ve çok azı nüksetti. Bu doktorların aklını başından aldı. Ne gibi? Bu lanet olası bağımlılık yapıcı bir ilaç. Ama görüyorsunuz,"- başparmağı boynumda daireler çiziyor- "bağımlılık yaşam tarzlarıyla, hizmet etmekle, diğer askerlerle ve Vietnam'la bağlantılıydı. Yeni bir hayat. Yeni bir çevre. Yeni alışkanlıklar." Başını eğiyor, mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. Dudakları da yakın, şöyle diyor: "Zehirli insanlardan ve yerlerden uzak dur Kaya. Yeni bir yaşam tarzın var. Ve söz veriyorum uyum sağlamak sandığından daha kolay olacak. Baban da uyum sağlayacak."

Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor. "O... *Bilmiyorum*... Yumuşak."

"Öyle bir şey yok" -eliyle boğazımın kıvrımını nazik bir otoriteyle sıkıyor- "Hepimiz nihai amacımız hayatta kalmak üzere yaratıldık."

Beynini sevdim, Xander.

Eli boynumdan ayrılıyor, konuşmayı bitirmek için ciddi bir jest yapıyor, *bizi* bitiriyor. Yirmi dört saat boyunca her ne olduysak bitsin. Gitmek zorundayım.

Veda edercesine başımı sallayarak döndüm ve ona "Görüşürüz" demeden önce sürgülü cam kapılara doğru yürüdüm. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Gerçektir."

"Evet," diye onaylıyor, bu tek kelime benim tam olarak anlayamadığım bir anlam ve önem taşıyor. "Gerçekten öyle."

Sonra kot pantolonunun ıslak olduğunu fark ediyorum, sanki giyinmek için acele etmiş gibi kurumamış bacaklarının nemi kumaşa sızıyor.

Beni yakalamak mı

istiyorsun? Hayır.

Başka tarafa bakıyorum. Fazla düşünüyorum.

Otomatik kapılar açılıyor ama beni durdurup "Hey, Kadın!" diye sesleniyor. Omzumun üzerinden baktım.

"Git dünyayı
getir."

Gülümsüyorum.

Görüşürüz, Xander.

See-ya. Bu bir zıt anlamlı ifade, eğer böyle bir şey varsa. Olmadığını biliyorum ama yine de dilin işleyişi garip. *See-ya*: Görüşürüz. Birinden ayrılmak ve onu bulmak anlamına geliyor.

Çantamla birlikte spor salonundan çıkıp *yeni* dünyama -yeni eşyalarım- girerken, içten içe "görüşürüz" ümüzün birbirimizi bulmayı içermesini umuyorum.

.

DOKUZUNCU BÖLÜM

kaya

"KENARA ÇEKEBİLİR MİSİN?"

"Kendini hasta mı hissediyorsun?" Yaşlı Cabi'nin sesi sigara içiyormuş gibi boğuk çıkıyor ama araba tütün değil tuz kokuyor. Ben cevap veremedim arabayı kenara fırlatıp hızla çimlere tırmanıyor.

Lacivert Maddison günlük elbisem, eski beyaz Mazda'dan atlarken rüzgârı yakalıyor. Kirpiklerim güneşin parlaklığına karşı dalgalanıyor, gözlerim parlak kırmızı tabelaya kilitleniyor. Orada durup öylece bakıyorum.

İşaret mi?

Yolun dışını gösteren iğrenç bir oku var. Tahta kazık toprağın derinliklerine gömülü ve panoda büyük blok harflerle Clover Hill Remand yazıyor - sanırım bir uyarı ve yönlendirme kılavuzu.

Bu ne lan? Google Maps

yeterli değil mi?

Kaşlarımı sertçe çatıyorum. Bundan nefret ediyorum. Daha önce hiç kalıcı bir yapı için yön levhası görmemiştim, hele de bu tür bir iş için. Yiyecek kamyonları ve teşhir evleri gibi-

İçeri gir.

Açılın.

Mobil işletmeler. Bu

bir reklam. Bu

acımasız bir şaka.

Elbette hükümet, halkın, her ne olursa olsun, evde her gece ağlayarak uyuyan aile üyeleri olan insanlarla dolu bir kafes olduğundan tamamen habersiz bir şekilde öylece durmasını tercih eder.

Onlar için endişelenen.

Hapsedilenlerin bazıları masum. Yani, tutuklama merkezi budur. Mahkumiyet öncesi.

Babam masum olduğundan değil.

Uyum

sağlayacak mı?

Uyum

sağlayacak

mıyım?

Bir araba kornası beni düşüncelerimden uzaklaştırana kadar tabelanın önünde düşüncelere dalıyorum, yanımdan hızla geçen yabancı bir kurdun ıslık sesi nefretimi düpedüz öfkeye dönüştürüyor.

Hırıldayarak plastik tahtayı tutuyorum ve sallıyorum, sallıyorum, büküyorum ve kazığın etrafındaki toprağı gevşetmek için mücadele ediyorum.

Bu.

Çekip çıkarmaya çalışıyorum.

Parmaklarım plastikten kayıyor.

Hayır.

Sıkışmış.

Adil!

Siktir et.

Aklımı kaybederek, ayakkabımın altıyla kazığa sertçe vuruyorum, tekrar tekrar, nefes nefese çalışıyorum.

Ne oluyor lan?

Yenilmiş ve nefes nefese kalmış bir halde geriye doğru sendeliyorum, bir yandan da sanki babamı eve getiremememin sebebi oymuş gibi sabit tabelaya bakıyorum.

Birden biri görüşümü engelliyor. Cabi önümde belirdiğinde, kendimi bir derse hazırlıyorum.

"Sadece yapma-"

Büyük, siyah çizmesini tahtanın üzerine koyup aşağı indiğinde kelimelerim dilimde duruyor. Kazık ikiye ayrılıyor ve tahta şimdi onun katı bedeninin ağırlığı altında çimenli toprakta yatıyor.

Son şoförün evimin önünde yaptığı gibi beni ortada bırakıp gitmesini bekliyordum. Cabi topluluğunun önünde erimeyi alışkanlık haline getirdim.

Şaşkınlıkla -aslında şaşkınlıkla- Cabi'nin kopan yön levhasını tutup

Ben.

Başımı kaldırıp ona baktım, arabasına bindiğimden beri ilk kez görünüşünü fark ettim. dakikalar önce. Güneşten yıpranmış bir cildi var; buna rağmen babamdan daha genç görünüyor. Belki de 50'li yaşlarındadır? Ağarmış sarı saçları ve doğrudan bana bakmak yerine boşluğa bakıyormuş gibi görünen bilge üzüm rengi gözleri. Onu sörf yaparken, dalgasına kapılan gençleri azarlarken, kumdaki çöplere yumruğunu sallarken hayal edebiliyorum. Yaşlı bir plaj serserisi.

"Buyurun," diyor kabaca. "Şimdi, ziyaret ettiğiniz yerde kilitli kalmadan önce arabaya binin."

Yaptıklarından sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum ve sanki ödülümüş gibi kazığı alıyorum
-bir erime kazığı- ve temiz beyaz Mazda'ya geri tırmanıyorum.

Araba sessizlik içinde kalkıp, kaçırılmaması gereken *keyifli* off-road'a döndüğünde, ayakkabılarımın arasında duran kazığa bakıyorum. Altındaki halı temiz ama yine de bir parıltı var. Kazığın sivri ucunu kullanarak kazığa hafifçe vuruyorum ve ağdan bir kum serpintisinin yükseldiğini görüyorum.

O bir plaj serserisi. Plaj serserisi Cabi-Man'e bakıyorum ve diyorum ki, "Bunu neden yaptın? Bana yardım eder misin?"

"Mesaideyim," diye cevap veriyor açıkça. "Başka bir pikap aldım, hepsi bu. Onunla bir yere varamazsın."

Ben buna inanmıyorum. Sanırım kabul edilebilir bir cevap, ancak bunun düpedüz saçmalık olduğu hissine kapılıyorum.

Gözlerini yoldan ayırmıyor, hafifçe kıсарak bakıyor ya da belki de yüzü öylece duruyor - derin gözler, dalgın bir zihin, sürekli bir düşünme ifadesi.

Beyaz Mazda tepeden aşağı, *akıllıca* adlandırılmış Clover Hill Remand binasına doğru yuvarlanıyor.

Bir okula benziyor.

90'ların eski bir okulu.

Havayı daha da vurgulamak için dış cephe sıvanmış ve gri renge boyanmıştır. Giriş, tek katlı iki binanın ortasından geçmekte ve bu binalar arasında üç set kapı bulunmaktadır.

Sol taraf katiller ve tecavüzcüler için mi? Sağ taraf... diğer herkes için mi?

Çantamla birlikte, hayatımdaki tüm yanlışları temsil eden parçalanmış kazığı alıyorum ve arabadan çıkıyorum. Kapıyı kapatmaya gidiyorum ama duruyorum. Plaj serserisi Cabi-Man'in yüzüne doğru eğilerek, "Kazık için teşekkürler" diyorum.

"Bir şey değil." Sertçe başını sallıyor, profili bana dönük. "Sivri ucuyla kimsenin canını yakma." Aslında gülümsüyorum. "Sadece mecbur kalırsam kullanacağım." "Eğer mecbur kalırsan, o zaman kesinlikle kullanmalısın." *Ondan hoşlanıyorum.*

Kapıyı kapattıktan sonra arabayı sürüp gidiyor ve ben de binanın önündeki geniş çimenlikte bir yer buluyorum. Çimlerin üzerine çöküp bacaklarımı yana açıyorum. Kazığı yanımda yere koyuyorum ve elbisemi kasıklarımın tutmak için siyah Gucci çantamı kucağıma yerleştiriyorum. Aptalca bir kıyafet seçimiydi; sadece babama güzel görünmek istemiştim.

Etrafımda ziyaretçiler için piknik masaları var *sanırım*. Etrafta hırsızlık yapmayan ve kazık taşımayan normal insanlar.

Belki *de* banklar geziye çıkan okul öğrencileri içindir.

Küçükken bir hapisane gezisine gittiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Heyecan vericiydi sanırım.

Gardiyanlar bize bir hapishane müdürünün hayatından bir günü anlatırken köpekler bacaklarımın etrafını kokluyordu.

Kıkırdamıştım.

Şimdi ise, içerde bir aile üyem tutuklu olduğu için, altmış dokuz yaşındaki

Peder, benim Brer Rabbit'im, bu tesisle gösteriş yapmak hiç hoş değil.

Yolun kenarındaki grev gözcüsü her şeyi anlatıyor, gerçekten. Dünyanın umurunda değil. Eğer yasaları çiğnersen.

Hiçbir şey ifade etmiyorsun. Bu... mide bulandırıcı. İnsanlık dışı.

Dişlerimi birbirine çarparak çantamın fermuarını açıyorum ve üç küçük Sylvanian Families figürünü ve bu durum için getirdiğim gri çiti çıkarıyorum. Parmağımı kürkte hafifçe gezdiriyorum, melankolik bir gülümsemenin seğirmesi özgürlük istiyor. Kendi başımayken kendimi aptal gibi bile hissetmiyorum.

*Eskiden bunu
yapardım. Her
zaman.*

Çiti kurdum, etrafındaki çimleri kabarttım ki doğal ve büyümüş görünsün. Sanki yıllardır oradaymış gibi. Tevkif Merkezi'nin kazığının sivri ucunu kullanarak yanındaki toprağı kırıyor ve bir çukur kazıyorum. Sonra uzun bir iç çekişle Tavşan Baba'yı hendeğe yerleştiriyorum.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama elimin tersiyle siliyorum ve hapishaneden kaçış sahnesini kurmaya devam ediyorum.

Küçük kız tavşanı deliğin üstündeki çimlerin üzerine koyuyorum. Baba Tavşan dışarı tırmanıyor, ben de kollarını yukarı kaldırıp ona uzanıyorum. Göğsünde balkabağı olan turuncu bir tişört giyiyor. Bu tişörtü Cadılar Bayramı Porsuk setimde buldum; babamın giyeceği rengin bu olup olmadığından emin değilim ama Netflix'te *Orange is the New Black*'i izledim, yani...

Sonra ipek astarlı cebin içinden siyah-beyaz köpeği çıkarıp çitin diğer tarafına yerleştiriyorum. Elinde küçük plastik bir zincir tutuyor - kelepçe bulamadım ama babamın dokuzuncu yaş günümde bana aldığı Sylvanian Families Limited Edition At ve Araba'dan küçük bir zincir vardı. O da çantanın içindeydi.

Ailelerimin çoğunu kurtardım.

Hapishaneden kaçış setiyle birlikte iPhone'umu çıkardım. Aptal elbiseme lanet okuyorum ve çimlerin üzerine karnımı dayayıp dirseklerimle destekliyorum, böylece hapishane duvarları arka fon oluyor. Farklı açılardan birkaç fotoğraf çekiyorum.

Güneş sahneyi gerçekten keskin ve agresif bir şekilde keserek, Tavşan Baba'nın aylardır güneşin yoğunluğuyla ilk kez karşılaştığı hissini yaratıyor.

Yıllar.

Kıçımın üzerine dönüyorum, parmaklarım dijital ekranın üzerinde kayıyor. Önce en sevdiğim filtre olan *Sierra*'yı ekliyorum, beş yaşındayken açtığım hesabın -@SylvanianDiarys- hâlâ özel olarak ayarlı olup olmadığını bir, iki kez kontrol ediyorum ve sertçe nefes alıp gönderi düğmesine basıyorum.

Günlükleri yanlış yazmışım.

Instagram akışımda hapishaneden kaçış sahnesi beliriyor ve başparmağımı yeni gönderinin

üzerinde gezdirirken deniz mavisi renkli gomalağımdaki çip gözüme çarpıyor, ardından üç yıl önce sahnelediğim sahne geliyor: İlk Öpücüğüm. Krem rengi bir dolabın yanında küçük bir köstebek ve küçük bir tavşan öpüşüyor.

O gün hiç kimseyi öpmemiştim. Tracy Smith'in bütün yaz aşık olduğum çocuğu öpüşünü izlediğim on ikinci yılın ilk günüydü.

Sylvanyanlarım olayların benim versiyonunu değil, daha iyi versiyonunu yaşıyorlar. Benim istediğim versiyonu.

Zamanın geldiğine karar verene kadar birkaç dakika geçti. Ayağa kalktım, sırtımdaki ve karnımdaki otları sildim ve tutuklama merkezine doğru yöneldim.

Kazığı arka duvardaki bir çöp kutusunun arkasına saklayarak, babamla on beş dakika *kaliteli* zaman geçirmek için iki bina arasında, iki kapıdan geçmeden önce etrafıma bakıyorum.

Bir gardiyan beni tek bir sandalyenin karşısındaki boş bir masaya oturtttuktan sonra ellerimi kucağıma koyup bekliyorum. Oda, masa ve sandalyeler ile oyuncaklarla dolu küçük bir halı dışında boş.

Oyuncaklara bakıyorum, sonra da içinde Sylvanian Baba ve Kız Tavşanı olan çantama.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu belki de babamın benden uzaklaşmadığı ilk an. İş toplantısı yok. Başka kadınlardan telefon yok. Bu fikri neden sevdiğimi merak ediyorum. On beş dakikalığına tamamen benim olması gibi - zamanımızı açgözlü ellerle bölüşmek zorunda değiliz.

Babamın bana doğru yürümesi uzun sürmedi. Turuncu giymemişti. Onun yerine mavi bir tişört giymiş ve bu tişört okyanusa benzeyen gülümseyen gözlerini daha da belirginleştiriyor. "Yalnızsın, tatlım. Annen nerede?"

Gözlerimi deviriyorum. "Her şeyi paketinden çıkarıyor. Bilirsin, her şeye sahip olmak zorunda" -ellerimle işaret ediyorum- "Sadece. Doğru. Her anlamsız şey, her uygunsuz portre tam olarak ayarlanmış. Bir motelde bile. Aman Tanrım, *baba*, bunu görmelisin." Sadece bir kez güldüm. "Hepimizin küçücük banyosu olan tek kişilik farklı bir odası var. Küvetin üstünde duş var. Annem her zamanki gibi her şey için telaşlanıyor. Sanki kendini beğenmiş arkadaşları odalarımıza gelip yatakların yapılıp yapılmadığını kontrol edeceklermiş gibi."

"Dün buradaydı ama kayıtlarımı unutmuş," diyor otururken, aniden hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve motel hakkında söyleyecek hiçbir şeyi yok.

Motel olayını duydun mu baba?

İfadesini çabucak düzeltiyor, bu tavrını soğukkanlı ve seviyeli bir sırtışa dönüştürüyor - onun satış gülümsemesi. Buna her zaman bayılmışımdır. O sadece gülümsediğinde herkes onun sözlerini özümsemeye hevesli görünür. Sanki. Öyle. "Söyle bakalım," diyor o hoş kıvrımla, "kitabımı okudun mu?"

Masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş parmaklarına bakıyorum, onları sabit tutmaktan rahatsız olduğunu belli edecek şekilde birbirlerine masaj yapıyorlar.

Belki de titriyorlardır?

Tekrar yüzüne bakıyorum. "Henüz gelmedi," diye itiraf ediyorum, otobiyografisinin muhtemelen kanıt için nasıl tarandığını, parlak düzyazıda gizlenmiş yolsuzluk derslerini düşünüyorum. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Getirebilir miyim-"

Yüzü yine gergin ama gülümsüyor; yutkunuyorum, "Bunları bana annen getirmeli" derken mideme bir belirsizlik oturuyor.

"Bana d n geldiğini mi söyledi?"

"O yaptı. O yaptı. O sadece, ah..." Etrafına bakınıyor, gözleri kısa bir an için saate takılıyor ve ardından, "Kayıtlarımı istediğimi unutmuşum. Ona iki kez sordum."

"Tamam." Yardım etmek için eğildim. "Şey, getirebilirim-"

"Hayır. Hayır. Bu onun işi." Tekrar dikkatini bana verdi. "Onu arayacağım, Kaya. Senin yapman gereken daha önemli şeyler var. Gelecek yıl ne okuyacağına karar vermek gibi. Bir yıl daha ara veremezsin. Hangi diplomayı alacaksın?"

Bilmiyorum.

Şimdi bunu nasıl karşılayacağız?

Plastik sandalyeye yaslanıyor ve takım elbisesi, altın saati ve elmas gibi gülümsemesi olmadan... *daha az pembe* görünüyor. Burası onu çoktan değiştirmiş... "Baba, pek iyi görünmüyorsun."

"Babam biraz keyifsiz aslında." Sonra uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. Soğuktu. "Bunu kısa kesmemizin bir sakıncası var mı? Organize etmem gereken çok önemli şeyler var."

Başımı sallıyorum, ona ihtiyacı olan her şeyi vermekten mutluluk duyuyorum, çünkü ben onun dostuyum, ama midem samimiyetsizlikle kıpırdanıyor. *Burada ne yapması gerekiyor?* "Tamam. Şey, sadece-"

Hızla ayağa kalkarak, "Anlayışın için teşekkürler tatlım. Yaşının ötesinde bir bilgelige sahipsin."
-En azından on beş dakika.

Sonra bana o bakışı atıyor; hayranlık dolu, övgü dolu ve bugün daha az dikkat çekici bir şekilde parlayan o kavis. "Biliyor musun, en çok etkilendiğim şey sensin. Senin varlığın."

Gülümsüyorum, kalbim bir balon gibi, görmezden geldiğim küçük bir sızıntısı olan bir balon. "Teşekkürler, baba."

Benden uzaklaşırken attığı her adımı izliyor, üzgün mü yoksa tereddütlü mü olduğunu değerlendiriyor, her zamanki gibi olduğunu bildiğim yürüyüşüne anlam yüklüyorum.

Belki biraz daha yavaş...

Belki biraz daha acılı...

Hayır. Onu benden uzaklaştıran ve daha önemli şeylere götüren tanıdık bir yürüyüş.

ONUNCU BÖLÜM

kaya

Kenno motelin havuzuna ters takla atıp kahverengi kaldırım taşlarının üzerine su sıçratırken, büyük beyaz şapkamın gölgesinden güneşe bakıyorum.

En sevdiğim kırmızı bikinimi giymişim, yanımda buzlu çayım, normallik çok yakınımda ve yine de etrafıma bakıyorum, boşalmış bira şişeleriyle dolu büyümüş çalıları görüyorum - o kadar uzak ki gözümü kısarak bile bakamıyorum.

*Ne zaman adapte
olacağım, Xander? Üç gün
oldu.*

Bir hafta mı? Bir ay mı?

Chloe'nin evden getirdiği paslanmaz çelik pipetle buzlu çayını höpürdetirken çıkardığı ses, hoşnutsuzluğunu sıcak havaya taşımaya yetiyor ve bana buranın evim olmadığını ve olmam gereken yerde olmadığını hatırlatıyor.

Chloe hâlâ ortak havuza, bir klozete bakarken duyduğu tiksintiyle bakıyor. Sanki havuzun mavi derinliklerindeki tüm mikroplar bir ittifak kuracak, kendi bedenlerinden bir canavar yaratacak ve derinlerden çıkıp onu şezlongda bulacaklarmış gibi.

"Temiz!" Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bilmem kaçınıcı kez söylüyorum. Temiz görünüyor. Dışarıda bir bakım görevlisi vardı, bir sopa ve bir ağla etrafı kurcalıyordu ama henüz ayak parmağımı daldırmaya ikna edemedim kendimi.

Ve yüzmeyi seviyorum.

Kenno su yüzeyine çıkarken Chloe bakıyor, yüzündeki sıkışık ifadeden neredeyse erkek arkadaşı olan/çoğu gece didiştiği partnerinin tüylü sarışın kafasına bir kova çamaşır suyu dökmek istediği belli oluyor. Onu temizlemek.

"Eğer Brian o sudan cinsel yolla bulaşan bir hastalık kaparsa," diye uyarıyor, "ve sonra ben kaparsam..." Dilini şaklatıyor. "Kızım, enfekte olmuş vajina sularımı yüzüne sürüyorum."

"Sharin' is carin'," diye bağıyor Brian Chloe'nin sulu kâbusundan, kenara doğru ilerleyerek.

Tüm futbol çocuklarının sahip olduğu atletik beceriyle kendini havuzdan kaldırıyor, sonra da

Dudaktan aşığı. Başını eğip üst kulağını tokatlarken bacakları suyun içinde sallanıyor. Görünüşe göre alt kulağındaki suyu boşaltmaya çalışıyor.

Kutudaki en keskin alet değil.

Ama çok iyi bir futbolcuydu.

Chloe bana doğru döndü. "*Benimle kalmalısın, Kaya.*" İçinde bulunduğum durum onu dehşete düşürmüştü benziyor. *Bundan nefret ediyorum.* "Ciddiyim. Burada ne kadar kalacaksın?"

"Grayson'la kalmalısın. O sana aşık," diye sesleniyor Kenno ama biz onu duymazdan geliyoruz.

"Babamın kefaletini karşılayamayız." Bunu söylerken ona bakamıyorum bile. "Biz..." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça, kabullenmeye çalıştığım kelimeleri söylemeye zorluyorum. "Yapma. Sahip olma. Hiç. Param." Onu serbest bırakamıyorum.

"Benimle kal! Senin şeker baban olacağım!"

"Ya Fred?" Ona babasının sevgili annesinin önünde benimle göz göze gelme eğilimini hatırlatarak bundan bahsediyorum. "Veronica için sorun olur mu?"

İğrenme yüzünü değiştirir. Geriye doğru yığılıyor, sıkı bakışlarını ileriye, havuza çeviriyor. "*Eww.* Baba."

"Evet," -başımı sallıyorum- "iğrenç."

"Bu Fred'in suçu değil. Neye benzediğini bilmiyorsun, değil mi Kaya?" Brian havuzun diğer tarafından bağılıyor, şimdi bacaklarını ayak bileklerinden kalın kalçalarına kadar havluyla yıkıyor. "Bizim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davranıyorsun."

Chloe gözlerini deviriyor. "Güzel olduğunu biliyor."

"Lanet olsun." Derin bir kıkırdamayla başını sallıyor. "*Evet, hayır.* Bir güzel vardır, bir de Kaya Lovit."

Çenem düşüyor ve gözlerimi dikkatle Chloe'ye dikiyorum. "Brian!"

Çayını daha sert emiyor, büzüşmüş dudaklarına kesinlikle umursamaz bir ifade kazınmış. Sonra "Affedersiniz?" dedi.

"O *benim* tipim değil." Brian Chloe'nin yanına geliyor, şezlongunun kenarına çökmüş, mikroplu saçlarını Chloe'nin sık bikinili vücuduna savuruyor.

Onu şezlongdan tekmeliyor. İri vücudu kaldırım taşlarına çarparken gülerek şu sözleri söylüyor: "Her erkek onun zor bir iş olduğunu bilir, tatlım. Ben beni kucaklayacak birini istiyorum."

Chloe, mavi gözleri alaycı yarıklara dönüşmüş bir şekilde konuşuyor. "Ama onun benden daha güzel olduğunu düşünüyorsun,

Kenno?"

Hay aksi. Bir hayalet görmüş gibi donakalır ve hayalet onu kazdığı çukurdan çıkaramaz. "Şey... ah... orada... yani-"

Chloe ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra gülmekten kırılıyoruz. "Taşak geçiyordum seninle," diye bağılıyor. "Kaya'yı seviyorum. Onun en iyi arkadaşı olup da onun bir tanrıça olduğu gerçeğini kabullenemezsin. Ben de karşılıksız vajinasını dillerim."

Sertçe sırtıyorum. "Baksana Kenno," diye başlıyorum, onun erkeksi hünerleri aklıma panterleri getiriyor ve

belirli bir hayvan nabzımı yükseltiyor. "Neden erkekler onları kullanmama izin veriyor?" Alay ediyorum. "Bir avuç pis, küçük sürtük gibi. Hiç haysiyetleri yok mu?"

Chloe, pipet hâlâ pembe boyalı dudaklarının arasındayken kıkırdayarak alay ediyor. "Küçük fahişeler," diye konuşuyor pipetin etrafında. "Sanki bir Porsche'yi parlatmak için eskimiş bir deri parçası kullanmak sana orgazm kazandıracak. Kaya onlardan daha iyisini hak ediyor. Xander hariç hepsi. O Kaya'nın her zamanki *çömezinden* daha fazlası."

Kalbim göğsümde iki kez çarpıyor. Onun adı, bir şekilde, bunu yapıyor. Duşta ona ne kadar katılmak istediğimi hatırlıyorum, sadece sikini okşamasını izlemek için. Belki dokunmak için. Nabzını hissetmek. Nefesimin altında mırıldanıyorum, "Panter kürkü kullanmak gibi."

Brian maymunu bir şaşkınlık ifadesiyle gözlerini aramızda gezdiriyor. "Siz erkeklerin dillerini kumaş parçalarıyla mı kıyaslıyorsunuz? Bu, ne bileyim, *nesneleştirmek* gibi bir şey. Sizce de öyle değil mi?"

Kelimenin anlamını bilmesine şaşırdım.

"Asıl mesele de bu zaten Brian!" Chloe aniden vücudunu bana doğru çevirdi, bacaklarını yana açtı. "Hey, sana bir oda tutman için kasamdan para verebilirim. Buradan daha güzel bir yerde kalabilirsin." Arkamızdaki kırmızı tuğlalı motele bakarak yüzünü buruşturdu. "*Daha az...* her yerde rastgele insanlar var."

Onu seviyorum ama hiçbir şeyden haberi yok. "Sorun oda değil, Chloe. Sorun-" diye inleyip şakaklarımı ovuyorum. "Yani, oda berbat. Ama sorun *babam*. Onu dışarı çıkarmak için çok şeye ihtiyacım var. Hem de *çok*. Ve o yapamaz-" Kollarımı kıpırdatıyorum. "Onu orada bırakamam."

"Kaya..." Kaşları içeri çekiliyor ve elindeki buzlu çayı yere bırakıyor. "Bunu sana *o* yaptı. Yalan söyledi."

"*Chloe*,"-onun pozisyonunu taklit ediyorum, dizlerimiz birbirine değecek şekilde dönüyorum- "*O* benim *babam*. Ne yapmış olursa olsun. O hâlâ bana güzellikten daha iyi olduğumu söyleyen adam. Bana Brer Rabbit'i okuyan adam. İki kilo aldığımda dondurma yememe izin veren ve annemin dondurmayı ölümcül bir toksin gibi yasakladığı adam-"

"Bekaretini sat."

Kenno'nun bu sözleri üzerine Chloe ve ben yavaşça ona doğru döndük. Chloe'nin bakışları bir adamı lime lime edebilirdi.

"*Affedersiniz?*" diye soruyor.

Kulaklarıma inanamıyorum. "Orada bir çukur kazıyorsun, Kenno."

"Bana göre değil... ama sen bakiresin, değil mi?" derken alnında yine o Neandertal benzeri kafa karışıklığı vardı. Chloe bana bakire olduğunu söyledi."

Kahretsin, Chloe.

Kelimelere ulaşamadığım için ağzım açık ve çırpınıyor, dilim çenemde şok olmuş bir kas gibi. Sonunda, "Şaka yapıyorsun, değil mi? İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?"

Hantal omuzlarını silkerek, umursamaz bir tavırla, "Evet," dedi - gözlerini Chloe'nin bakışlarından

kaçırarak

"Öyle. Ve senin paraya ihtiyacın var."

Hayır.

Bekle...

Öyle

mi?

Yapabili

r miyim?

Devam ediyor, "Arkadaşım Chase'i tanıyor musun? Babasının denizaşırı yatırımcılarına türünün tek örneği hediyeler almak için kullandığı bir web sitesi buldu. Şifreye ihtiyacın var. Sadece üyeler için. VPN ve onion girişine ihtiyacın var. SilkRoad'da olduğu gibi."

Alay ediyorum. "Pardon, soğan ne?"

"Bir Tor tarayıcısı. Simgesi soğan mı? Merak etmeyin. Ama anonim olarak giriş yapmanı sağlıyor. Tor'unuz yoksa bu siteleri göremezsiniz. Ve orada harika şeyler var. İyi uyuşturucular. Ama aynı zamanda garip şeyler de var. Her türlü şeyi satan hatunlar. İç çamaşırları. Resimler. Kan şişeleri. Bu doğru," diyor kendinden emin bir şekilde, sanki benim çatık kaşlarım onun bu keyifsiz online mağaza hakkındaki görüşlerini çürütüyormuş gibi. "Her şeyi satıyorlar. Her şeyi. Onlarla bir gece. Ve, evet, bekaret. Bazıları V-kartlarını yüz binlerce dolara satıyordu. Bir milyon-"

Chloe kararlı bir yumrukla araya girip, "Kaya beş para etmez bir kız değil," dedi ve bakışlarını bana çevirerek yüz hatlarımın tiksintiyle dolmasını bekledi.

Onun anladığı bu değil. Benim dalgın halimi gördüğünde ağzında oluşan "O" harfini periferilerimden seçebiliyorum.

İhtiyacım olan şey bir milyon dolar.

Bekaret nedir ki?

Hiçbir şey. Gerçekten bir şey bile değil.

Daha kötülerini de yaptım.

Neredeyse evleri yakacak bir ateş

yaktım. Bunu da onun için yaptım.

Babamı dışarı çıkaracaksa görünmez bir konsept satın alabilirler, o zaman burada gerçek kazanan kim?

Sanki içimdeki tartışmayı duyabiliyormuş gibi, ben bütün bu fikirler üzerinde düşünürken Chloe dışa doğru soluk soluğa kalıyor. "Kaya, bunu aklından bile geçirme!"

O öne doğru eğilip yüzüme bakarken ben de motel şezlonguna geri kayarak aramıza biraz mesafe koyuyorum. Onun lanet yargısına ihtiyacım yok.

Düzgün nefesler alarak nabzımı sabitliyorum, sıcak hava ciğerlerimi rahatlatıcı bir şekilde dolduruyor.

Chloe'yi

görmezden gel.

Bu işe

yarayabilir.

Bu eşsiz vahiy üzerine düşünürken, kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Bu sadece bir bekaret."

Chloe bön bön bakıyor. "Bu sadece bir-" Anlamsızca konuşuyor, yarım sözcükler, yeminler savuruyor, hareketli bir şekilde. "Değil, ne? Sadece. *Hayır*. Ne duyuyorum ben? 'Onları kullanacağım'a ne oldu? Onlara o lanet elmasları alacağım' lafına ne oldu?"

"Artık zirkonyum yaptırarak param yok Chloe!" Patladım, sonra doğruldum ve avuçlarımı çıplak kalçalarımın üzerinde gezdirdim, sinirlerim ateşlenerek kıpırdanmama neden oldu. Bunu kafamda evirip çevirip ciddi ciddi düşünürken Kenno'ya ciddi ciddi bakıyorum. *Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.* "Bu siteye erişimin var mı, Kenno? Erişebilir *miyim*? Bana gösterebilir misin?"

Chloe'nin başı yavaşça sallanıyor. "Kes şunu, Kaya." Önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. "Evet. Sakin ol." "Sakın buna cüret etme Brian," diye uyarıyor Chloe.

Onu görmezden gelerek devam ediyorum, Kenno'nun el gözlerini tutuyorum, böylece Chloe'nin ona attığı sert bakışa bakmıyor. "Kimseye söyleyemezsin, Brian. Bu sırrı benim için saklayabilir misin? Bu ikimizin arasında kalmalı. Bunun medyaya sızmasına izin veremem. Lanet olası Lorna Jackson'a. Bununla tam anlamıyla bir gün geçirir. Bu site ne kadar gizli?"

"Kimse bir şey söylemeyecek, Kaya," diye beni temin ediyor Kenno. "O zaman kendilerini sokmuş olurlar. Site yasadışı. Ve siteyi yönetenler yüksek mevkilerde, biliyorsun değil mi? Kimse içinde ne olduğu hakkında konuşmayacak."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

xander

Clay'in bilgisayarındaki medya görüntülerine bakıyorum. Kaya Alana Lovit'in o dava için mücadele ettiği görüntüler. Gülmemeye çalışıyorum çünkü o kadar alıngan ki sikim kalkıyor. Karamel saçları ve minyon yapısını dengeleyen cesur tavrıyla ortaya çıkan o ateşli mavi gözleriyle, ıslak bir rüya gibi.

Benim küçük hurdacım.

Kamera bana döndüğünde sırtışıma dağılıyor, ona ve çantalı salağa doğru ilerliyorum.

Clay, "Lovit malikanesinde ne yapıyordun?" diye sorarak neden burada olduğumuzu hatırlatıyor.

Ağabeyim Bronson, Clay'in ofisinde yanımda oturuyor; ayak bileği karşı dizine dayanmış, dövmele ellerinde bisiklet üzerinde çalışmaktan kalan yağ lekeleri ve dinlenen sırtışının etrafında dağınık bir gölge var. Vahşi Kasap.

"İçinde biraz mücadele var, değil mi?" Gülüyor ve ben de sanki benim kızımış gibi gururla başımı sallıyorum. Devam ediyor, "Sırılsıklam elli beş kilodan daha ağır olmamalı ve o lanet bavulu tutmak için o iri herifin sırtını dışarı çekmesine neden oluyor. Şunun gidişine bakın!"

İşte benim

kızım. Yani

kadın.

Onu görmeyeli üç gün oldu. Eğitimden başımı zar zor kaldırdım, ama iki gece de yastığa çarptığında, yorgunluk beni hızla uykuya sürüklediğinde, bir an için başının nerede yattığını merak ediyorum.

Artık saten çarşaflarda değil, Kadın.

Onun evinde değil.

Ve arabası yok.

Sadece lanet bir

çanta.

Tanrı bilir ne ile dolu.

Ve onu eve ben

bırakmadım.

Bırakmalıydım.

Ekrana bakarken, gözlerimi onun yanık karamel saçlarından ve tüm o nadir duyguları gizleyen sürekli çatık kaşlarından ayırmak için mücadele ediyorum. "İyi de bir kancası var," diyorum, ses tonumdan beklenmedik bir gurur yayılıyor.

Clay kaydı durduruyor. "Bitirdin mi?" Kanatlı koltuğuna daha da yaslanıyor, her zamanki gibi ciddi ve Bronson'la ne kadar süre daha konuşmaya devam edebileceğimizi merak ediyorum.

Bitti... bu bir kontronim, Xander.

Tamamlanmış ya da yok edilmiş.

Gözlerimi duraklatılmış çerçeveden ayırmadan, "Onu seversin Bron. Zeki ve çok ham." "Hadi onu buraya getirelim, ha?" Bron bana başını sallıyor, bilerek Clay'le alay ediyor. Hayır. tek bir polis memuru ya da politikacı bile Clay Butcher'ı görmezden gelmiyor. Ama biz onun küçük kardeşleriyiz. Bu yaşlı çocuk için iyi. "Onu bir iki biftekle besle, spagetti kollarını biraz çalıştır, sonra-"

Clay boğazını temizliyor ve ikimiz de sahte bir masumiyetle dikkatimizi karanlık, metanetli ağabeyimize vermeden önce kıkırdıyoruz.

Clay Butcher gözlerini devirmiş olsaydı, şu anda bunu yapıyor olurdu ama o öyle bir adam değil. O bir patron. Yani, bizim *küstahlığımızı* onaylamadığı için kara kara düşünüyor.

Kömür rengi kravatını siyah gömleğine doğru düzeltiyor ve sanki onu hiç görmezden gelmemişiz gibi devam ediyor. "Babası dolandırıcılıktan soruşturma altında. Onlarca yıllık. Neden bir Kasap haberlerde Kaya Lovit için şehir üyelerini tehdit ediyor?"

Kocaman sırtıyorum. "Beni bilirsin. Başı dertte bir genç kız gördüm ve kendime engel olamadım." Ellerini aramızdaki masanın üzerinde birleştiriyor ve "Ben bir genç kız görmüyorum" diyor. *Hayır, görmezsin.*

Bir şey beni rahatsız ediyor, "Evet, *ediyorum*" derken ağzımı bir sinir kıpırtısı sıkıyor.

Mırıldanıyor. "Belki kundakçının Kaya olduğunu bilmek istersiniz. Tüm sezon boyunca yanan yangınlar, bu ay alışverişin yeterince teşvik edici olmadığına karar verdiği içindi."

Ne?

Sözlerini duydum ama mantıklı gelmedi. Bu saçmalık. Muhbiri bir yalancı.

"Kaya bunu yapmaz," diye sertçe savunuyorum onu, ama Clay yalan söylemezdi ve erkekler de ona yalan söylemeye cesaret edemezdi, yoksa gözlerini Fırtına Nehri'nin dibine dikerlerdi, bu da sadece... doğru olduğu anlamına gelebilir.

"O yaptı. Dürüst olmak gerekirse, ona şantaj yapıldı. Ama o yaptı. Bu bilgiyle ne yaparsanız yapın ama Kaya Lovit ve babası gibiler için bir Kasap'ı tekrar medyaya çıkarmaya karar vermeden önce bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Bronson derin derin kıkırdıyor, Clay'in ses tonundan duyduğu hoşnutsuzluk deliliğiyle oynuyor.

"Ah, ama güzel kardeşim, baksana kamerada ne kadar yakışıklı," diyor, her zamanki duruşu gibi konuşma tonunu yumuşatarak.

Cosa Nostra'ya ve bize yıllarca hizmet etmenin getirdiği kararmış mürekkep ve klinik delilikten oluşan bir zırhın içinde ne kadar önemsedğini gizliyor. Deliliği hakkında konuşmuyor ama biz biliyoruz. Onu görüyoruz.

Gitmek için ayağa kalktım. "Başka bir şey var mı?"

Bronson koltuğunda kıpırdamadan oturuyor, muhtemelen Clay'in ona *küçük* Xander'ı geri çekmesini söyleyeceği özel bir görüşme bekliyor.

"Hayır." Clay duraksıyor, mavi gözleri bana odaklanıyor, kontrolcü bir pislik olduğu gerçeği gözlerinde bir hayalet gibi dolaşıyor. "Grayson meselesiyle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye teklif ediyor.

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. Davranışlarındaki o isteksizlik anı şüphesiz Fawn'ın hayatına girmesinin bir sonucu. Nişanlısı nazik, şefkatli bir kız ve onun hesaplı, duygusuz dünyasındaki varlığına kadar taş gibi soğuk ve dar görüşlüydü. Onun için daha iyi olmaya çalıştığını görüyorum.

Şarkı söylerken en büyük kardeşimi selamlıyorum, "Elbette, kardeşim."

Bronson, "Anderson'ın kızını rahat bırakacak o zaman? Onu ziyaret etmek zorunda kalmaktan nefret ederim." "Teminatım var. Altına işerken çekilmiş bir fotoğrafı." Ben sırtıyorum, Bronson da yeşil alevlerle sırtıyor.

mavi gözleri alev alev yanıyor, bu sestten hoşlanıyordu. "Burnu kırılmış."

Clay başını sallar. "Pekâlâ. Gidip antrenman yapabilirsin."

Ofisinden çıkıp cipe doğru yürürken Kaya ve yangınla ilgili bilgileri aklımdan geçiriyorum. Arabayı sürerken bir muz ve birkaç ağrı kesici yutarak doğruca sığınağıma, spor salonuma gidiyorum.

Bir koşuyla ısınıyorum, sonra şortumu çıkarıyorum, botlarımı giyiyorum, ellerimi bantlıyorum ve gölge boksu yapmak için tuvalin başına geçiyorum. Kaslarımı gevşetirim. İtme, yumruk, kroşe ve kas hafızasını çalıştırıyorum.

Ayaktan ayağa zıplarken, aklım Kaya'ya kayıyor. Yangına. Tüm bu çileye. Ve, kahretsin, onun ateşi yakma hayalini canlandıramıyorum. O manikürlü ama efemine tırnaklarla değil. Peki ne amaçla? Clay ona şantaj yapıldığından bahsetmişti ama ben ne amaçla ve kim tarafından yapıldığını soramayacak kadar atılmışım.

Ona kim şantaj yaptı?

"Yumrukların açık."

Antrenman salonunun zemininde kendinden emin, güçlü bir yürüyüşle ilerlerken diğer boksörlerin gözleri onu takip ediyor, babamın sesi şiddeti taşıyarak ringde bana ulaşıyor.

O bir *efsane*. Efsane.

Luca-The Butcher-Butcher kendi sıkletinde yenilmezliğini koruyor, bu yüzden elbette ona boksör ereksiyonlarıyla bakıyorlar.

Yumruklarımı iki yanıma indiriyorum, cildim kaygan, boncuk boncuk terle parlıyor. Ön kolumu

kullanarak, kaşlarımdan aşağıya doğru ter çizgileri oluşturan boncukları siliyorum.

"Şu **a n d a n** itibaren," diye ekliyor, spor salonunun zemininden iki mavi kauçuk dambıl alarak, "sen

Her yumruğunda bir tane olmak üzere gölge kutusu. Ellerini kapalı tut, oğlum."

O haklı. Fark etmemiştim, aklım hurdacımda ve onu normalde yapmayacağı bir şeyi yapmaya zorlayan o şerefsizdeydi. Alnım gerildi, dişlerim sıkılmaktan ağrıyor ve bu yüzden kızgın olduğumu fark ettim. Neredeyse bir yabancı olduğu düşünülduğünde, mantıklı olandan daha fazla kızgıyım.

Kasap değil.

Öncelikli değil.

İşte böyle.

Babam mavi çanları tuvalin üzerine yerleştiriyor, ben de sorgusuz sualsiz onları kenardan alıyorum ama sırtı bana dönük bir şekilde hareket ederken onu izliyorum.

Ağır kışını kanepeye taşıdığım gecedan beri onu görmedim. Beni sevdiğini mırıldandığından beri. Genelde her sabah şafak sökmeden önce benimle spor salonuna gelirdi.

Kaşlarım çatık ve tedirgin, hâlâ ringin ortasıdaydım. Bir süredir onu görmeyi beklemiyordum, hatta kendimi onun yokluğuna hazırlamıştım. Ülkeyi terk edeceğini düşünmüştüm, bu onun bir öğleden sonra sonuçlandıramayacağı kadar büyük duygularla başa çıkmak için her zamanki yoluydu.

Çenemi kaldırıp ona bakıyorum. "Nasılsın baba?"

Bir sonraki antrenman setim için ped ve ip almakla meşgul, bana bakmıyor. "İşine dön, oğlum."

"O zaman sadece buna mı odaklanmak istiyorsun?" "*Sana, se.*"

Tamam. Başımı sallıyorum, alnımı tekrar siliyorum ve her bir kontrollü yumrukta dambılları kavrayarak tuval üzerinde hayali bir rakiple gölge boksunu yapmaya devam ediyorum.

Kendimi sıkı çalıştırıyorum, sabit yumruklar, ördekler, babamı hala periferilerimde tutuyorum, burada olduğunu görmezden gelemiyorum.

Jab. Jab.

Buraya,

benimle gel.

Jab. Jab.

Sicilya'da dolaşmak, sevişmek, sarhoş olmak ya da babam bizi aylarca terk ettiğinde ne yapıyorsa onu yapmak yerine. Eskiden öyleydi.

Jab. Jab.

Kendime eskiden bizi geride bıraktığını hatırlatıyorum ama o değişen bir adam. Torunlarını o kadar çok özleyiyor ki tekrar o haline dönmek istemiyor. Yine de, tüm bu keder ve duyguları taşıırken Bölge'de olmak onun için garip hissettiriyor olmalı. Bir Kasap gibi, bu konuda daha fazla bir şey söylemiyorum, çünkü bir Kasap adam yaşamak ve zayıflıklarını göstermektense gururuyla ölmeyi tercih eder.

Tüm kasap

adamlar. Ben

Günün sonunda eldivenlerimi çıkarıyordum ki bana doğru yaklaştı ve yüzümü avuçladı. Kaskatı kesildim, gözlerim etrafa fırladı. Her bir çukuru, morluğu ve iyileşmekte olan yarayı inceleyen gözlerinin baskısını hissedebiliyorum.

"Son dövüşünde" -sağ gözümün altındaki morluğu daha iyi görebilmek için yanağımı kabaca çevirdi- "bir darbe almıştın. Bayıldın mı?"

"Bir anlık bir şeydi." Onun yoğun bakışları altında omuz silkiyorum. "Dizlerim tuvale zar zor çarptı."

"Ama yaptılar. Göz çukurunun altındaki mavilik gözündeki sıyrıktan değil evlat. O içeriden. Daha yukarıdan. Bir sonraki dövüşünden önce MRI çektirmelisin."

"Evet, evet. Evet. Onlara gereğinden fazla sahip olmamı istiyorsun. Bunu bilmediğimi sanma. Aptalın teki olsaydım, sarhoş olup olmamam umurunda olmazdı."

"Ama sen değilsin." Yüzümü serbest bırakıyor. "Yani, var."

Spor salonunun sürgülü kapıları açılıyor ve biri "Kasap!" diye bağırırken rüzgar saldırganlığı taşıyor. Kardeşimin yüzünü gördüm!"

Grayson'ın ağabeyiyle -Bölge'de orta sıklet şampiyonu ve tam bir sersem- birkaç salıncağı paylaşmak için içim içimi kemirirken, spor salonunun öbür ucunda fırtına gibi esen Chuck Young'ı tanımak için dönüyorum, küçümseyen gözlerini benden ayırmıyor.

Dudaklarımı kıvırıyorum, öfkesi onu bana doğru itiyor. Sonra neredeyse ağır çekimde bakışlarının Luca Butcher'ın kafasının arkasına çarptığını izliyorum. Saldırgan adımlarını yavaşlatarak yalnız olmadığımı fark ediyor. *Çok geç, salak!*

Buna gülümsemiyorum.

Nabzım hızla atıyor. Beni umursamaması, ardından babamın yanında tereddüt etmesi, kızgın öfkeyi parmaklarımın ucuna getiriyor, onları avuçlarıma itiyor, yanlarımda sıkı yumruklar yapıyor. *Ne?*

Senin için yeterince korkutucu değil miyim, Young?

Sıcaklık kulaklarıma çarpıyor. Kendimi durduramayıp babamın etrafından dolanıyorum ve spor salonumdaki salağa doğru uzun, anlamlı adımlarla ilerliyorum. Afişte *Efsanenin Evi* yazıyor, pislik!

Homurdanıyorum. "O da neydi, *Charles*? Bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

Chuck ve ben birbirimizden bir santim ötede çarpışıyoruz, bedenlerimiz saldırganlıkla titreşiyor, aramızda bir parça boşluk oluşuyor, öfke dolu gövdelerimiz arasında hava adeta tıslıyor.

"Kardeşimin burnunu kırdın, Kasap," diye öğüt veriyor, ela gözleri benimkileri delip geçiyor. Babamın varlığını hissedebiliyorum ama o bizim için gelmiyor, izliyor ve bekliyor. Beni yargılıyor. Umurumda bile değil. Bunun üstesinden gelmemi isteyeceğini biliyorum. Uzaklaşmamı. Gülümsememi bile. Ben öyle biri değilim.

"Seninkini kıracağım," diye tıslıyorum, olmam gerekenden daha fazla kızgınım, ama onun lanet korkusunu hak ediyorum. Bunu da kanıtlayacağım. Bu şehirde, bu salonda korkuyu hak ettim. "İsterseniz birbirinizle eşleşebilirsiniz! İstersen ben de seni altına iştebilirim."

"Bir gün seninle d v ŕeceėim, Kasap." M kemm l bakımlı diŕleriyle sırtıyor, bembeyaz ve pırıl pırıl, yapay bir mükemmellikte d zeltilmiŕ zengin  ocuk diŕleri. "Ve ŕehir senin d ŕt ė n  görecek. D ŕt ė n . Ve

Vazgeç!"

"Hayır, Young." Acımasızca gülüyorum. "Annemle babamın parasını ödediği yirmi bin dolar değerindeki inci gibi beyazları yutacaksın."

"Beni korkutmuyorsun, *Xander* Butcher." Sırıttıyor ve alaycı kıvrımı ondan hak ettiğim şeyle çelişiyor. Gerçekten de çıplak ellerimle kafatasını ezebileceğimden en ufak bir endişe duymuyor mu?

Seğiriyorum, yaklaşıyorum, kendimi bu kötü imgeye göre hareket etmekten zor alıkoyuyorum.

Devam ediyor, "Şimdi, kardeşlerin senin arkanda durabilir, küçük kardeşlerini koruyabilir, her zaman başını belaya sokabilir, her zaman yaramazlık yapabilir. Seni lisedeyken hatırlıyorum. Hala onlar gibi olmaya çalışan aynı küçük çocuksun."

Kırmızıyı görüyorum. Zar zor sakladım. "Küçük olanın sen olduğuna eminim, dostum!" Tışlıyorum. *O benim eşim değil.*

"Efsaneyle dövüşmek için fazladan kiloya ihtiyacın olacak."

Gülüyor. "Kendini hazırlamak için biraz zaman ayırmalısın, *Legend*. Ringde benim olacaksın." Benden biraz daha kısa, terinin benimkine karıştığını hissedebileceğim kadar eğiliyor. "Belki seni altına işletirim. Belki,"-gülümsemesi genişliyor-"Seni onların önünde öldüreceğim. Ve onlar da tıpkı orospu annene yaptıkları gibi sahte bir yas tutarlar. Kendilerini senin gibi bir yükten kurtardıkları için mutlu olacaklar ve seni onunla kucaklaşmaya gönderecekler."

Bu kadar yeter.

Elimi uzatıp kalbini sökmek, yumruğumu karnına saplayıp bağırsaklarını dökmek istiyor, bana kendi salonumda meydan okuduğu için öfkeleniyor, onu alçaktan yumrukluyorum, bir iniltiyi hak ediyor ve hınzır bir uluma alıyorum. İçe doğru kıvrıldı. Ama uzun sürmedi. Üzerime geliyor. Sağa itiyor.

Yana doğru eğildim, kulağım parmak eklemlerinden bir sıyrık aldı, ama o duruşunu yeniden kazanmadan önce geri döndüm ve ortaladım. Onu inceliyorum.

Adımları.

Onun

hızı. Bir

hamle.

Kaçıyorum.

Dişlerini kanatma fırsatını kaçırmamak için yumruğumu üst çenesine indiriyorum ve söz verdiğim gibi kanı dudaklarından akıtıyorum. *Sözlerimi tutarım, Chuck.*

Kan benim katalizörüm. Ağzı koyu kırmızı sıvıyla dolarken tehditkâr bir şekilde sırtarak, ringde dönüştüğüm adamla -derimin altında yarattıkları canavarla- uyum içinde zaferimi kükrüyorum. Ondan daha fazlasını isterken, nabzım kulaklarımın arasında atıyor ve beni daha fazla acı çekmeye itiyor.

Ama sonra sürgülü kapılar tekrar açılıyor ve karamelin rengi çevremi sarıyor, bakışlarımı bir

anlığına yakalamak için sürüklüyor. Genelde kavga sırasında başka birini görmez, hissetmez ya da tanımazken, bu sefer kendimi kontrol edemiyorum.

Yeni yıkanmış ipeksi ve uzun saçları yüzünü çerçeveleyiyor, siyah tasarım kot pantolonu zayıf, mükemmel biçimli kalçalarını sarıyor.

Bir anlığına bana gülümsedi. Ve beni beceriyor.

Tekrar yap, Kaya.

Tekrar gülümse.

Çarpıcı ve ciğerlerim aniden nefes almak için yanıyor. Ama sonra ifadesi düşüyor, mavi gözleri önümdeki hareketi kesiyor.

Chuck'ın yumruğunun bana doğru savrulduğunu görmek için tam zamanında odaklanıyorum, sağ göz çukurumla birleştiğini hissediyorum, göğsümden kopan bir homurtu duyuyorum-

Ben siyah görüyorum.

"BU SENİN HATAN!" *Annem çığlık atıyor, elindeki viski şişesi bana doğru savruluyor.*

Benim suçum ne?

Ağabeylerimin bana öğrettiği gibi sınıyor, yüzümü ve başımı kapatıyorum. "İşte beynin orada Xander," derlerdi bana. "Senin zeki beynin.

Max önüme geçiyor, yüzümü korumak için ön kolunu kaldırıyor, şişe genç koluna çarpıyor. Dudaklarından isteksizce bir homurtu dökülüyor, gerçi başka biri olsa acıdan feryat ederdi ama onun önünde herhangi bir hoşnutsuzluk belirtisi, bunu hissettiği anlamına geliyor. Ve kötü hissetti.

Bize sadece gülüyor. "Bugün öğle yemeğinde Betty Harold'ın yanına yerleştirildim. Buna inanabiliyor musun, Betty? Susan McKane benim yerime oturdu ve nedenini bilmek ister misin?" Kollarını iki yana açıyor, pembe bornozu içkisini döktüğü için ıslanmış. "Çünkü ben senin annenim. Çünkü bana içki içiriyorsun. Ve o artık ayık. Başıma gelen her kötü şey senden kaynaklanıyor!"

Ona içki mi hazırlayayım?

Bunun benim hatam olduğunu bilmiyordum. İçme ihtiyacını durdurmak için ne yapabileceğimi merak ediyorum. Sabahları ona su getirebilirim... Onun için daha fazlasını yapabilirim. Yapabilirim.

Yapmalıyım.

Max'in arkasına saklandığımda kendimi korkak gibi hissediyorum ve o zayıflıktan nefret ediyor. Max'in koluna bakıyorum, hemen şişmiş, kasların etrafı lekelenmiş, deri kanlı bir ay gibi oyuk oyuk açılmış. Muhtemelen kırılmış.

Max'in kolu benim hatam.

ON İKİNCİ BÖLÜM

kaya

BANA SIRITTI.

Sırttı ve sonra...

Bayıldı...

Xander'ın babasının, baygın oğlunun boğazından süzülen nabızı kontrol edişini izliyorum. Ritmik bir vuruş hisseden Luca, grafit Rolex saatinin etrafında dönen saniye ibresini inceliyor. Sanırım kafasından sayıyor. Panik dalgaları beni pençelerken, yüz ifadesi herhangi bir duygudan yoksun.

Kalbi çarpmıyor mu?

Göğsümü tutuyorum, çırpınışlarım derimin altından belli oluyor. Xander'ın burnundan akan kan yanağından aşağı süzülüyor ve gözlerinden biri şişmeye ve morarmaya başladı bile.

Luca elini indirip eğiliyor, Xander'ın göz kapaklarının her birini kaldırıyor ve siyah kirpiklerin arasındaki boş topaz mavisi gözbebeklerini inceliyor.

Hiçbir

şey. Oh.

Tanrım.

Xander.

Çılgın kalbime bastırdığım avucum terden ıslanıyor, ben de elimi kot pantolonuma sürtüyorum.

"Onu uyandırmamız gerekmiyor mu?" Nefes nefese kaldım. "Birinin beyin sarsıntısı geçirme ihtimaline karşı uyumasına izin vermek kötü değil mi?" Keşke bu soruları yutabilseydim. Sanki Luca Butcher beyin sarsıntısı geçiren bir adam için yapılabilecek en iyi uygulamayı bilmezmiş gibi, neden konuştuğumu bile bilmiyorum.

"Hayır." Luca arkasına yaslanıyor, gözlerini oğluna dikmiş, Xander'ın güzelce kırılmış yüz hatlarında geziniyor. Acaba her bir sıyrığı kendi derisine çekilmiş gibi mi hissediyor? Hissediyorsa bile bunu bir aslan gibi saklıyor. "Bir insanı yere düştükten sonra uyandırmanın faydalı olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok. Vücut ne yapacağını bilir. Uyku korur. İnsanları bu yüzden komaya

sokuyoruz. Onu bırakmak en iyisi. Uyandığında iyi olup olmadığını kontrol edin."

Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, Charles Young'ın Luca ona doğru ilerlediği anda salondan kaçtığını hatırlıyorum. Dişlerimi sıkıyorum. O korkağın peşinden kendim gitmek için içimde bir şeyler var.

Kazığımı alacağım.

*Git Buffy'nin kıcına
sapla.*

Sırt üstü yatan Xander'a bakıyorum, kıpkırmızı parlaklıkta lekeler ve mavi mermerden damarlarla yazılmış bir vahşet öyküsü olan uyuyan bir güzel.

İşte *buradayım*. Yine buradayım. Xander Butcher'la ve gidecek başka yerim yok. Kıyafetlerimi almaya gelmişim -geçen gün bırakmışım- ve onu o lanet olası yavaş sırtışıyla görünce bir heyecan hissettim, ama sonra Chuck oradaydı.

Xander'ın kafasının o şekilde arkaya düştüğünü, gücünü, panter gibi kaslarını, sanki onları tutan kemikler bir anda eriyip gitmiş gibi parçalandığını görmek beni anlam veremediğim bir şekilde incitti.

Derin bir inilti dikkatimi çekiyor.

Arkamı döndüğümde Xander'ın kafasını kauçuk paspasın üzerinde yuvarladığını görüyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Ona yaklaşmak için dizlerimin üzerine çöküyorum ve Luca ayağa kalkarak oğluna yer açıyor.

Ona dokunmak istiyorum. Elimi omzuna koymak için uzanıyorum, ama bir santim ötede donup kalıyorum, belki yaralanmıştır, belki beyin sarsıntısı geçirmiştir, belki-

"Ellerini üzerime koy, Kadın."

Gülüyorum ama bu sesin nereden geldiğinden emin değilim. Hâlâ ukala bir herif olduğu için rahatlıyorum, duygularımın yükseldiğini hissediyorum ama kontrol etmeyi başarıyorum. "Boksta *iyi* olduğunu sanıyordum," diye nefes alıyorum.

"Evet," diyor gergin bir şekilde. Parlak mavi gözlerinden biri açık ama diğeri balon gibi şişiyor. "Aynı."

Bakışları omzumun üzerinden kayınca ruh hali kararıyor, anlamlı kaşları çatılıyor, yaşananların anısı yaralı bakışlarına kırılan mavi cam gibi düşüyor. Geriliyor ve "Benim hatamdı" diye mırıldanıyor, bir hayaletin söyleyebileceği kadar sessiz, çok ince bir şekilde, dudakları şişerken her kelimenin etrafında zar zor hareket ediyor.

Yine de çok güzel.

Babasına kilitlenmiş, çenesi sert bir şekilde çalışıyor. "Berbat ettim. Çekip gitmeliydim." Omuz silkiyor ama bu savunmacı bir tavır ve hiç de soğukkanlı değil. "Sıçıp batırdım," diye bağıyor. "Ne olmuş yani?"

Üzerimizde yükselen, Zeus gibi iri gövdesinin etrafında kara enerji bulutları kaynayan, soğukkanlı Luca'yla yüzleşmek için dönüyorum - uzak bir baba, ataerkil, bulutlar, gök gürültüsü, şimşek, evet. Vibe bu gibi görünüyor.

O konuşurken nefesimi tutuyorum, "Sen lanet olası bir asabisin." Sert tınısında hem onaylamama hem de endişe, korku gibi çiğ bir şey var. Ama Luca Butcher'ın hiçbir şeyden korkmadığı kesin. "MR," diye emrediyor. "Yarın çektirin!" Sonra omzunun üzerinden havlayarak uzaklaşıyor, "Araba kullanma. Birini göndereceğim. Ve o lanet gözüne buz koy!"

İşte böyle, Luca Butcher gitmiştir ama uğursuz enerjisi devam etmektedir. Bu sahneden kaçtı, muhtemelen kalsaydı yaptıklarına güvenemeyecekti.

Baba ve oğul arasındaki o an özeldi ve buna tanık olduğum için kendimi garip hissediyorum.

Xander'ın MR çekirtmesini istiyor. *Bu normal bir boks olayı mı?*

Tereddütle, ayağa kalkmaya çalışan Xander'a doğru dönüyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Azarlıyorum. "Yavaşla biraz." Meyve suyu barına doğru yürüyüp bir kutu mendil aldığında hâlâ diz çökmüş durumdayım, ince yaprakları kapıp her burun deliğine ikişer tane tıkıyor.

Benden kaçarak uzaklaşıyor, ben de ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, ön kolunu kavriyorum ve kavurucu sıcak etinden çıkan damarları buluyorum.

Durdu. Önüne bakarak sert bir nefes aldı. Bana bakmadan, "Seni eve bırakacak biri var mı?" dedi.

Ne? Bir mucize eseri, ona oturması, sakın olması ve gururlu bir pislik olması konusunda ders vermemeyi başarıyorum ve bunun yerine "Cabi'ye gidiyorum" cevabını vermeye zorluyorum.

"Buraya nasıl geldin?"

"Chloe..." Ön tarafına gelene kadar etrafında dolanıyorum, omuzlarımı sivri bir şekilde dikleştirerek onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Dokuların kanıyor." Benden çok daha uzun boylu, bu yüzden çenesini indirene kadar hasarı görmek zor, ama her burun deliğine tıkılmış dokularda beyaz bir gömlekteki boya gibi yayılmış kan var. Yaralı gözünün etrafındaki deri kalınlaşıyor, iltihaplanıyor ve kirpiklerinin üzerinde büyüyor.

"Önce seni eve
götüreceğim." "Hayır.

Luca dedi ki-"

"Bugün benimle başlama, Kadın," diyor havlayarak ve sonra kendi patlamasına hırlıyor. "Kusura bakma. Seni eve bırakmama izin ver, tamam mı?"

"Ben. Yapabilirim. Cabi."

"*Tanrım*, kadın." Boğazımı sıkıyor ve beni boynumdan tutup parmak uçlarıma kaldırdığında nefesim kesiliyor, böylece dudaklarım onun havasını paylaşıyor ve şöyle diyor: "Ben de bunu yapmak istiyorum Kaya. Bunu geçen gün yapmalıydım ama seni eve başkasının götürmesine izin vermeliydim yoksa o gün beni bırakmana izin vermezdim."

Kalbim kabardı. "Sarsıntı geçirdin mi?"

Gülüyor ama gülüşü gerçek gibi görünse de karanlık. "Hayır, çok yorgunum Kaya. Ve o baygınlıktan sonra sana bakmak, seni üzerimde görmek, seni koklamak, *zonkluyorum*."

Boğazımı bırakıyor ama yakınımnda kalıyor. Elini kendi elimle değiştiriyorum, boğazımı tutuyorum, az önce yaptığı şeyden sersemlemiş bir halde ve aynı zamanda...

Lanet olsun.

Hormonlar.

Lanet olsun.

Tamam. Off.

Kalbim bir kick bass gibi güm güm atıyor, boynumdaki deri onun avuçları olmadan soğuk

hissediyor, ayak parmaklarım ve kulaklarım karıncalanıyor ve tüm kan dolaşımı bacaklarımın arasına yönlendiriliyor.

"Bana bir daha böyle dokunma," diye fısıldıyorum zayıfça, sesimin ona karşı çıktığını duymaya ihtiyacım var.

vücudum onun peşinden giderken.

Sözlerime rağmen, somut enerji dalgalarıyla birbirimize kilitlenmiş durumdayız, kanım ona daha yakın olmak için pompalanıyor. Çenemi kaldırıyorum. O çenesini indiriyor, dudakları dudaklarımda geziniyor ve ben onu öpeceğim, kanlı burnum ve her şeyimle, sonra-

Telefonu çalıyor.

Aşağıya bakmadan önce donup kalıyoruz; enerji, havaya fırlatılmış bir balon gibi sönüyor. Fırsat kayboluyor ama o kımıldamıyor ve ben onun sert nefesini alımda hissediyor ve duyuyorum.

Geriye doğru küçük bir adım attığımda, o boşlukta dudaklarımı ayırıp derin derin içime çekecek kadar akıl sağlığı buluyorum-özgürlük, onun kokusundan kurtulma özgürlüğü.

Onun terini de seviyorum.

Aldırmıyormuş gibi yaparak yontulmuş deniz mavisi tırnaklarıma bakıyorum ve durumlarını en az şu anda çarpan kalbim kadar mide bulandırıcı buluyorum. Telefonunu çıkarıyor, ekranını benden saklamıyor ve sessizce bir mesajı açmasını izliyorum, ben de tersinden ve sinsice okuyorum. Babamın annemi bir numaralı aşifte ile aldattığını ilk keşfettiğimde edindiğim bir beceri.

Stacey:

Spor salonunda kal, Xander. Luca seni eve bırakmamı söyledi. İnatçı bir göt olma.

Hemen geri mesaj atıyor, onun görmediği ama benim görmediğim bir güçle ekranı yumrukluyor ve onun arkadaşlığına atlamadığını bilmek içimde küçük bir ürperti yaratıyor.

Xander:

Araca ihtiyacım yok, Stace. Ben iyiyim.

Stacey:

Benim yoksa adamlarından birini gönderecek.

Küfrediyor ve telefonu kuvvetle kavırıyor, alaycı bir kahkaha atarak başını sallıyor ve "İnanılmaz" diye mırıldanıyor.

O sadece buradaydı. Xander'a ne yapması ve nasıl davranması gerektiğini söylemeyi çok seviyorlar. Ona bakıyorum, yüz ifadesinin düşüncelerimi yansıttığını görüyorum. *Beklentiler.*

Otoriter aile üyeleri.

Onları iyi tanırım.

Cesurca, "Ben sürerim." diyorum. Ve keşke bu iki kelimenin etrafında kıskançlık olmasaydı. Stacey'nin kıskanılacak biri olmadığını biliyorum.

Ya sen?

Bunu biliyor musun, Kaya?

O Kasapların aile dostu, bunu tüm şehir biliyor ve o zaten benim değil, bu yüzden

bir şey hissetmek için hiçbir neden yoktur. Hem de hiç. Bu durum hakkında.

Yine de, onun adının ekranda duruş şekli. *Ugh*. Ona duyduğu güven, aşinalık bana akupunkturu hatırlatıyor. Acıtmıyor ama rahatsız edici ve huzursuz edici ve onu, *onları*, derimin altından söküp çıkarmak istiyorum.

Kıskançlık akupunkturdur.

Yaralı mavi bakışları benimkilerle buluşuyor ve sanki büyük bir teklif değilmiş, şehrin yeni boks efsanesi için vatandaşlık görevimi yapıyormuşum gibi omuz silkiyorum. "Ona arabayı benim kullanacağımı söyle. Böylece onu burada bırakmak zorunda kalmazsın."

Güzelmiş.

Ona benim bile okuyamayacağım kadar hızlı bir şekilde mesaj atıyor ve telefonunu cebine koyuyor, gözlerimin içine boş boş bakarak kalbimi tekrar çılgınca bir seviyeye şok ediyor.

Doğrudum. "Ne?" "Seni eve bırakıyorum."

"*Seni* eve bırakıyorum," diye bastırıyorum. Her iki burun deliğine de kağıt mendil tıkanmış olmasına ve bir gözü kan çanağına dönmüşken diğer gözü şişen derisinin tüneline olmasına rağmen kendini öyle bir ciddiyetle tutuyor ki. "Bok gibi görünüyorsun."

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve o derin tınıda cüretkâr notalarla "Yalancı" derken nefesimi tutuyorum.

Nefes nefese kaldım. Ben lanet bir yalancıyım. Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, güzel bir savaşçıya benziyor, ilkel, vahşi, ayakları üzerinde seks yapan ve bu durumda bile CPS dudaklarının kalçalarımın arasına girmesine izin verirdim, ıslak doku tıkaçları ve her şey.

Ben onun çarpıcı ama hırpalanmış bakışlarını tutarken, parmaklarının benimkilerin arasından geçtiğini hissediyorum. Eşyalarını, gömleğimi ve kot pantolonumu toplarken beni de yanına çekiyor ve cipine doğru personel çıkışından çıkmadan önce arabasının anahtarlarını alıyor.

Benim için yolcu kapısını açıyor ve kaşlarım birbirine dolanıyor. "Araba kullanabileceğine *emin* misin? Herkes gibi davranıp sana ne yapman gerektiğini söylemek istemiyorum ama aynı zamanda-"

"Seni asla tehlikeye atmam, Kadın." Koltuğa doğru başını sallıyor. "Eğer kafamın karıştığını hissedersen, senin sürmene izin veririm."

Buna nasıl karşı çıkabilirim?

"Willow Motel'deyim." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor, elini arabaya kabul ediyorum. "Sadece şimdilik."

Yolda sessizce oturduk ama o hiç de sessiz değildi. Çok kızgın. Elleri direksiyonu mengene gibi kavramış, çenesi acı verici bir tempoda çalışıyor ve nefes alışları bana hücumla hazırlanan bir boğayı hatırlatıyor.

Şu anda tutkulu bir Xander'ım var.

"Konuş benimle," diyorum ona bakarak. "MR mı? Bu da ne demek oluyor? Bütün boksörlere yapılan bir şey mi? Bugün yüzünden mi? Chuck sana neden öyle vurdu? Yoksa..." Duruyorum ve

direksiyonu kırmak ister gibi yumruklamasına bakıyorum. "Xander?"

Agresif sessizliği devam ettikçe içimde öfke kaynıyor.

Buna inanamıyorum.

"Ciddi misin?" Azarladım. "Şimdi bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Birdenbire dilsiz mi oldun?"

Patlamam daha fazla sessizlikle karşılanıyor ve hem tutkulu Xander'ın hem de yoğun tutkulu Xander'ın bu kadar sessiz olması doğal gelmiyor.

Motele vardığımızda, park ederken 90'lardan kalma bir korku filmini anımsatan neon yeşili tabela yanıp sönüyor. Dosdoğru önüne bakıyor, kısık gözleri tek katlı binada delikler açıyor, veranda boyunca sıralanan kapıları inceliyor ve değerlendiriyor.

Beni yargılıyorsun.

"Sadece şimdilik," diye aptalca tekrarladıktan sonra kıyafetlerimi alıp arabadan kaçıyorum, kapıyı çarparak dikkat çekiyorum ve köhne motelin verandasına doğru ilerliyorum.

Kırık güzelliğimi kendi haline bırakıyorum. Şımartılmaya ihtiyacı yok. Bil bakalım ne oldu, dostum? Benim de yok.

İkinci bir araba kapısının çarpma sesi gözlerimi devirmeme neden olurken, ağır ayak sesleri arkamdaki patıkada kendinden emin bir şekilde ilerliyor.

Yavaş.

Sabit.

Ağır.

Kapımın önüne geliyorum, anahtarı içeri sokuyorum ve sıkı geçmenin etrafında sallıyorum, ama dönmüyor. Yanaklarım yanıyor. Mahcup bir şekilde, utancımın alevlerine bu kadar kolay çıra kattığı için cansız nesneye kaşlarımı çatıyorum.

Birkaç kapı ötedeki odadan iri yarı bir grup adam çıkıyor.

Ateşe bir odun daha at, evren. At hadi!

Adımlarını yavaşlattıklarında tütün kokusu ve derin kıkırdamaların sesi etrafımı sarıyor. Başımı eğiyorum ama kirpiklerimin arasından yanlara doğru baktığımda Xander'ın aralarına girdiğini görüyorum. Onları kendi bedeni için ayrılmaya zorlayarak, onları fark etmediğini bile gösteren bir şekilde düzenlerini bozuyor. Bana çok odaklanmıştı.

Yürümeye devam ederler ama alay etmek için dönerler. Yine de yapabildikleri tek şey bu, acınası bir gurur gösterisi. Xander genel boyut olarak onların muadili, ancak onların yuvarlak kıvrımları ve temiz yüzleri varken, o ince kesilmiş kenarlar ve gülümsemeyen tavrına uyan kanlı bir ten sunuyor.

Ben lanet olası kilide küfrederken o omzunu rahatça kapımın yanındaki duvara yaslıyor. "Lanet olsun.

Aptal."

"Kız kardeşlerin nerede?"

"Başka bir *odada*"-yanımla kapıyı itiyorum- "*odada*. Gidebilirsin, Xander! Sadece lanet olası kıyafetlerimi istedim. Ve ben. Aldım. Onlara sahibim." Homurdanıyorum ve sonra kapı ileri doğru

sallanıp beni misk kokulu odaya çekince nefesim kesiliyor. Anahtarı delikten çıkarmak için mücadele ettim.

"Zincir yok." Islanmış mendilleri burun deliklerinden çekip kaldırım taşlarına atıyor. O

"Kapıyı kilitle kadın" derken bana zar zor bakıyor. Ben gitmeden hemen yap. Kilitlendiğini duymak istiyorum."

Gümüş anahtarı çözerek, taş suratlı Xander Butcher'la yüzleşmek için dönüyorum. Soğuk yüzünden incinmiş bir halde, dudaklarımı konuşmaya zorluyorum: "Hoşça kal, Xander."

Kapıyı üzerine kapattığımda suratı asıktı. Avuçlarım yüzümü kaplıyor ve nefes alıyorum. Bu sefer "*Görüşürüz*" yok.

Hoşça kal bir kontronim *değildir*.

İngilizce sözlükteki en kesin, tartışılmaz kelimedir.

Güle güle!

O günü, birbirimizi tekrar görmekten memnun olduğumuz bir an karşılığında yediği dayağı, yirmi saniyelik bayılma paniğini düşünerek kendime sarılıyorum.

Aniden motelin kapısı tekmelenerek açılır ve alçıpana çarpan kapının gümbürtüsü küçük motelin içinde yankılanır.

Az önce açtığı çatlaktan tozlanan sıva duvarına bakıyorum ve ellerim iki yanımda yumruk oluyor.

Bu ne cüret!

Hoşça kal dedim!

Bu elveda demek!

"Hoşça kal bir kontronim değildir," diye hırlıyorum ona. "Seni yumruk sarhoşu asabi."

İçeri girip kapıyı çarparken vücudu açıklığı ve ardından odayı doldurur, yüzünün acımasız düzleminde acı boyanmıştır, ancak acı bir kavgadan kaynaklanmamaktadır.

"Lanet kapıyı kilitle dedim, Kadın!"

Sesindeki ihtiyacı görmezden gelip "Çık dışarı!"

diye bağırlıyorum. İlerliyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Geri çekiliyorum. "Ne yapacaksın?"

"Al!" diye tükürdü, bu kelimeyle beni sarstı. *Sen bir Alıcı'sın, Kaya*. "Vermemi ve vermemi istiyorsun. Sözlerimi, dilimi istiyorsun ama ihtiyaçlarını tam olarak kabul etmediğim bir an ortaya çıkar çıkmaz kendini kapatıyorsun, bana sırt çeviriyorsun."

Ne oluyor lan? "Benim ihtiyaçlarım mı?"

"Evet. Şımarıksın. Neye ihtiyacın var, Kaya? Dilime mi? İlgime mi? Babam hakkında konuşmama mı? Çürüklerimden mi? Aklını annenden uzaklaştırmamı, babanın iyi olacağına seni ikna etmemi, seni onaylamamı, övmemi istiyorsun ve bunu yapmadığım zaman da çatlıyorsun."

Kalbim acıyor, sözleri çılgınca pompalanan organıma binlerce gerçeğin bıçağı gibi saplanıyor. "Nasıl kırıldım?"

Başını sallar. "Öylece *olmama* izin vermedin. *Benim yöntemimle* hallet. Sadece arabada benimle otur.

Elimi falan tut. Sadece yanımda ol ve kara kara düşünmeme izin ver!"

"Daha ne kadar yaklaşmak istiyorsun?" diye homurdanıyorum. "Bacaklarımın arasına girdin!" "Yüzlerce erkek daha girdi!"

Öfke beni sarsıyor. Nefesim kesiliyor, trajik bir şekilde nefes kesen yüzüne tokat atmak için elimi kaldırıyorum ama güçlü bir uzvunu uzatıyor, boğazımı avucunun içine alıyor ve beni uzak tutuyor.

Gözlerim açılıyor. Sonra beni öne doğru sürüklüyor, dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor, dili dudaklarımın arasına dalıyor, ağzımı kendi oyun alanı, duygusal yardımcısı olarak sahipleniyor.

Beni geriye doğru götürürken kolunu kavıyorum, vereceği ve alacağı her şeyi kabul ediyorum. Baldırlarım yatağa çarpıyor ve üzerine iniyoruz.

Onu durdurmaliyim.

Boğazımı sıkarak beni kavurucu bedeninin altında yatağa sürüklüyor; umutsuz öpücükleri arasında nefes almak için verdiğim mücadele nabzımın yükselmesine neden oluyor.

"*Xander*," dudakları yüzümde kayarak çene çizgimi kemirirken, gerginliğinden daha fazlasını dindirme arayışında aç bir şekilde öpücüğüne doğru nefes alıyorum.

Beline tutunuyorum. Vücudu beni yatağın içine itiyor, kıyafetlerimizin içinden zevk alıyor.

"Seninle kirli şeyler yapmak istiyorum" diye homurdanırken çaresizce miyavlıyorum. Dirseklerinin üzerine kalkarak yüzümü tutuyor, baş ve işaret parmakları çenemi ayırmak için içeri dalıyor. Bakışları benimkilerle çarpışıyor ve "İzin ver." diyor.

Zayıf bir kararlılıkla başımı sallıyorum.

"Hayır mı?" diye meydan okuyor. "Neden? Beni içinde istemiyor musun? Bir pislik kalbini kırdı diye mi? Seni aldattığı için mi? Kendini birine verdiği ve o da sana kendini kullanılmış hissettirdiği için mi? Ya da *aktörlerin* başka *aktörleri* siktiği, tükürdüğü ve kullandığı boktan bir porno izlediğin için mi? Her zaman böyle değildir, Kaya. Her iki şekilde de oluyor. İçimdesin. Zaten çok derinlerdesin."

Tanrım. Bu sözleri kabul edemem. Kabul etmeyeceğim. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun," diye nefes alıyorum, ağzım cümleyi kurmakta zorlanıyor, tutuşu hâlâ sağlam.

Güçlü bir şekilde devam ediyor, "Seni asla kullanmam, Kadın. Seninle daha fazlasını istiyorum. Senin içinde olmak istiyorum-"

O pembe girişe bakarken dudaklarım parmakları tarafından daha da açılmaya zorlanıyor. "İşte böyle." Sonra ağzıma tükürüyor ve ıslak, ılık tükürüğünün hissi her sinirime zevk veriyor, kalçalarımı ona doğru yukarı doğru döndüren erotik bir değişim. "Ve bu," diye bana karşı gıcırıyor. "*Sana yaklaşmama* izin ver."

Uyluklarının arasındaki morarmış çubuk boyunca kıvranıp yuvarlanırken, kendimi vahşi eylemin içinde kaybediyorum.

Sırıttırıyor, benim bariz uyarılmışlığımdan zevk alıyor. "Tükürüğümü ister misin, Kadın? Ağzına. Amına mı? Başka nereye? Dudaklarımdan yüzüne damlamasını ister misin? Yanaklarını tokatlamasını? Senin için salyalarımı akıtmamı ister misin?"

Çakıllı sesi ve kapüşonlu gözleri beni baştan çıkarıyor, yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Maviler ve kırmızılarla boyanmış bir savaşçının yüzü, o yetenekli gür dudaklarını açıyor,

tükürüğünün dilinin ucundan dudaklarıma doğru yavaşça damlamasına izin veriyor.
Bir akıntı bizi birleştiriyor.

Tenimde, nefes nefese dudaklarımda ve kızarmış yanaklarımda ıslak. Ve ağzını indirip dilini yüzümde gezdirene kadar gelmeye devam ediyor.

Sonra yine üzerime atladı.

Dilini ağzıma sokuyor, eli kıvranan bedenlerimizin arasına giriyor, dudakları dudaklarıma değiyor, yalvarıyor, "*Kaya*, seni hissetmeme izin ver. Benim seksi küçük kavgacım. Bu sulu amcığın parmaklarıma yapıştığını hissetmeme izin ver." Elini kot pantolonumdan aşağıya, karnımın pürüzsüz derisi boyunca amıma sokuyor ve beni yüzüm kadar ıslak buluyor.

Kalın başparmağını içime itiyor, işaret ve orta parmağı leğen kemiğimin etrafında kilitleniyor, sahip olduğu kontrol, boynuma ve kulaklarıma kadar sıcaklığı alevlendiriyor.

Kalçalarımı açtım. Başparmağını klitorisimin etrafında gezdiriyor, kenarlarını ovma ve hassas ucunu çevrelemek için mükemmel bir basınç uyguluyor ama üzerine bastırmıyor. Dalga geçiyor. İnşa ediyor.

Öpücüğüne doğru nefes nefese uzanarak kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu kavırıyorum ve boğazından bir inilti duyuyorum.

Beni çalıştırmayı bırakıyor, ıslak parmaklarını sıkışık kanalımın içinden çekip çıkarıyor.

Bir an beni altında kıstırdı, sonra da dizlerimin üzerine çökmüş, inliyordum. Kot pantolonumu ve külotumu bacaklarımı kısıtlayana, kaval kemiklerimi sıkana kadar çeğiştiriyor.

Dört ayak üzerinde, kığım ve amım havaya maruz kalıyor, bunun kanıtı da o hınzır parmaklarıyla yarattığı ıslak pisliği soğutuyor. Ve daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar savunmasız olmamıştım.

"*Sikeyim. Ben.* Bu çok güzel. Bundan çok daha fazlasını istiyorum."

İki dirseğime dayanıyorum, gömleğim sırtımdan yukarı çıkıyor. Elleri her bir kış yanağımı yoğurup dudaklarının beni yalayabilmesi için ayırdığında başım dönüyor. Bu yepyeni bir açı. Kirli hissettiriyor. Ama sanırım onun sevdiği de bu, arsızlık. Parmaklık yok. Keşfedilmemiş ya da tadına bakılmamış yer yok.

Çarşafı doğru inleyerek onları başımın iki yanına sıkıştırıyorum. Saçlarım sırtımda, omurgamda ve yüzümde koyu karamelden bir battaniye gibi. Sonra Xander topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor ve geleceğini bildiğim an gerçekleşiyor. Kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

"Ben bakireyim, Xander!" diye tükürerek, bir sonraki patlamamdan dolayı inliyorum. Durdu. "Ne?"

Dehşete kapılmış bir halde, karnımın üzerinde kıvranarak kot pantolonumu popomun üzerine çekiyorum ve sonra yüzükoyun arkaya yatarak kabulümü çarşafın içine gömüyorum. "Ben bakireyim," diyorum, kelimelerim boğuklaşıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bakir olduğumu. Erkeklerin gelmesine izin vermediğimi söylerken bunu kastetmiştim. Beni memnun etmeleri dışında hiçbir şey yapmalarına izin vermiyorum, beni becermelerine izin vermiyorum, azıcık bile, asla."

Kendimi susmaya zorluyorum, nefes alıyorum ve sonra nefesimi onun sessiz düşüncesine tutuyorum.

Tanrım. Bir şey söyle.

Parmak eklemleri aniden omurgamın üzerindeki şeffaf kumaştan aşağı kayıyor, tenimdeki minik tüyler nazikçe yükseliyor. Diz çökmüş bacaklarının arasında yuvarlanıyorum ve kirpiklerimin arasından onun gözlerine bakmaya cesaret ediyorum.

Bacakları kalçalarımın iki yanında, vücudu kalçalarımın üzerinde geziniyor. Keşke kaybolabilsem

ama onun yerine Xander'ın yoğun bakışlarına göğüs geriyorum.

"Özür dilerim." derken kaşlarında derin bir düşünce vardı. Birlikte olduğun tüm erkekler hakkında söylediklerim ve, ah, *siktir*-" Elini siyah saçlarının arasından geçirip bir an için boynunu kavıyor, pazusu yuvarlak ve belirgin, yüzünü çevreliyor. "Az önce ağzına tükürdüm! Genelde tecrübesiz hatunlarla takılmam Kaya."

Bana öyle bakma!

Elini gövdemın üzerine bırakarak gömleğimi düzeltiyor, göbeğimden aşağıya doğru düzgünce okşuyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. "Bir keresinde sık kafalının biri sana yanlış yapmış olabilir diye düşündüm ama hiç seks yapmadığını bir an bile düşünmedim. Bir süre yapmadın tabii ama hiç yapmadın."

"Hayır." Omuz silkiyorum, konuşmayı kesmesini istiyorum; yumuşama ve şımarma şeklinden hoşlanmıyorum. *Ahh*. "Penise girmek yok. Yine de ben benim. Bu benim seçimim. Bedenime ve cinselliğime sahibim. Ben kızaran bir çiçek, frijit ya da nazlı değilim-"

"Bu hiç iyi değil." Gerginim.

"Neden?"

Çenesi titriyor. "Çünkü bunun olacağını biliyordum." "Ne olacaktı?"

"Seni tutmak isterdim."

Kalbim çarpıyor ama bu hayalperest düşünce karşısında çenemi sıkıyorum. Ben romantik biri değilim. "Beni tutmak mı?"

"Kendime ait bir şeyim olamaz, hepsi bana ait olamaz, paylaşamam..." Duraksıyor, gözleri yüzümde geziniyor, sonra nefesimi kesen bir özlemle vücudumun uzunluğuna iniyor. "Paylaşamam." Bakışları tekrar benimkilere dönüyor. "Hiçbir piliç benim olmadı, bu yüzden hiç sorun olmadı."

"Yüzündeki o bakışı sil." Gözlerimi deviriyorum, içimde kabaran duygularla abartılı ve tamamen çelişen bir hareket. "O sadece bir amcık." Ona ideallerimi, cinsel aktiviteyi *her zaman* nasıl değerlendirdiğimi öğretiyorum. "Kıvrımlar. Kaslar. Zevk. Doğum için anatomi. İlk kez kullanılmasının hiçbir önemi yoktur."

"Kullanılmış," diyor nefretle ve kot pantolonumun üzerinden kalçalarımı kavıyor. Baskı çok yoğun. "Sen bir feministsin," diye bastırıyor, "kendi bedeninin değerine inanmayan biri misin?"

"Hayır," diye tek bir kahkaha ile karşılık veriyorum. "Ben kendi bedenime verdiğin değere inanmayan bir feministim."

Benimkini satıyorum.

Bir şey ifade etmesin.

"O zaman belki de seninle ilgili değildir. Her şey öyle değildir, Kaya." *Ouch*. Kalçalarımı sıkıyor ve sertçe nefes alıyor. "Bir kız kendini ilk kez bir erkeğe verdiğinde, onu seçmiş demektir."

Etkileyici kaşları içeri çekiliyor, yoğun mavi bakışları beni bir Siren gibi tutuyor. "Onun *ilk* tercihi *o*. Bu çok şey demek. Bu çok şey *ifade* ediyor."

"Hayır, Xander," diyorum, benimle aynı fikirde olmasını istiyorum, ama ben konuşurken neredeyse yüzünü buruşturuyor. "Bu kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey *değil*. Bakire gerçek bir şey değildir. Sadece daha önce hiç siki kalkmamış bir kızdır.

ve ister yüz ister bir kez olsun, ona olan sevginiz bunun etrafında dönmemelidir."

"Lanet olsun, Kaya! Onun sevgisi bunun etrafında dönmüyor, Kadın! Onlar bununla pekişti. Onun sevgisi bundan kaynaklanmıyor. Bununla alevlendi. Belki senin için bir şey ifade etmiyor olabilir ama benim için bir şey ifade ederdi-" Boğazının düğümlenmesini izliyorum. "Birinin *ilk* tercihi olmak." Ama sonra ekliyor, "İşte bu yüzden yapamam."

Sözlerinin ellerimi titretmesini, kalbimin yerinden fırlayıp çılgılık atmasını ve gözlerimin dolmasını görmezden geliyorum.

Ayağa kalkıyor ve yatak yayları o giderken hissettiğim aynı kederle gıcırıyor. "Gitmeliyim... Bu göze buz koy."

Kapıyı tutarak kilidi inceliyor, mekanizmayı, sürgüyü kontrol ediyor, çerçeveyi sertçe kavramadan önce birkaç kez test ediyor ve "Kapıyı kilitle Kaya. Sesini duyana kadar dışarıda bekleyeceğim."

Sırtı bana dönükken, yeşil liflerin arasında sarı saçlar olduğu için oturmayı reddettiğim tekli sandalyenin yanında yerde duran çantaya yan gözle bakıyor. "Çantanın içinde ne var?" diye ikinci kez soruyor.

Konuşmanın bu şekilde değişmesiyle irkiliyorum, hâlâ midemin düğümlendiğini ve gözlerimin yaşlarla savaştığını hissediyorum. Ellerim ona uzanmak, bunun önemli olduğunu, onun için önemliyse benim için *de* önemli *olduğunu* söylemek için bükülüyor ama bunun yerine, "Sadece babamın bana çocukken verdiği bazı aptalca şeyler" diye mırıldanıyorum.

Sertçe ve üzgünce başını sallıyor. "Sadece aptalca bir şey, ha? Bekaretin aptalca olduğu gibi mi? Sen lanet bir yalancısın, Kaya. Güle güle, tamam mı? İyi şanslar."

Sonra beni öylece bırakıp kapıyı arkasından kapatıyor. Ve sözleri göğsüme doğru nişan alıyor.

Elveda kesin.

Gözlerim doldu.

İyi şanslar bir tür zıt anlamlıdır, çünkü birine gerçek bir mutluluk dilemek için kullanılır, ancak aynı zamanda ona ulaşamayacaklarını söyleyen isteksiz bir not bırakmak için de kullanılır.

İyi şanslar.

Kapıyı kilitliyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

xander

GECE YARISINI GEÇİYOR ve göz çukurum üzerine bastırdığım buz torbasının altında donmuş durumda.

Kaya'dan daha birkaç dakika önce ayrıldım ve onunla konuşma şeklim... *Siktir. Kendimi bok gibi hissediyorum.*

Barın bu tarafı neredeyse boş ve bizim kabinimiz bir köşede izole edilmiş durumda, ama tam karşımda Stacey'nin hoşnutsuz bakışları bir meyhane dolusu gürültülü müşteriye yetecek kadar yüksek sesle bağırıyor.

"Yani..." Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor, kuşkulu. "Kim bu kız?"

"Hangi kız?" Beynim Kaya'nın her ayrıntısını zihnime kazımak için uğraşırken onu tartışmak istemediğim için umursamaz davranıyorum. Yüzü, dudakları, teri. Hayır, onu düşünmek istemiyorum. "Bu geceki mi?"

"Seni meşgul eden kişi. Bu gece beni görmekten, şimdiye kadar buzlanmadığı belli olan o lanet gözünü buzlamaktan daha önemli olan kişi mi?"

"Seni aradım, değil mi? Sana burada bir şeyler içeceğimi söyledim ve seni aradım. O yüzden boş ver," diyorum, boştaki elimle biramı kaldırıp sözlerimi kanıtlamak istercesine yudumluyorum. "İyi dimi, bu yüzden beni daha iyi öpecek bir kız buldum."

Tamamen saçmalık değil, ama gerçekten istediğim gibi beni daha iyi öpmesine izin veremezdim. *O bir yalancı.*

Ve sen de ona söyledin!

Sik kafalı.

Onu düşünme. Beni mahvedecek.

Onu tekrar gördüğüm andan itibaren -ilk olayın anısı tamamen yok oldu- istediğini almaktan başka bir şey düşünmedi. Onun dünyevi, deneyimli, maceracı ve bakire olmadığını düşünmüştüm. Bakire olduğunu asla tahmin edemezdim.

Grayson'ın sırtışının, dudaklarının kızın amciğinden parıldamasının görüntüsü beynime kazınıyor ve elimdeki buz torbasını sıkıca kavrayışımın baskısı altında suyla kanatıyor.

Onun yankısını zihninden söküp almak, beyninin o kısmı sönene ve sulu amının anısı ve ter kokusu yok olana kadar onu dövmek istiyorum.

Onu düşünme!

Bundan önce bir hatunu paylaşmayı hiç önemsememiştim... ondan önce. Sert, sert ve kirli seven deneyimli kızları beceriyorum ve sonrasında beni rahat bırakıyorlar. Çünkü bağlanmıyorum, çünkü onlar *benim* değil. Ne yaptıkları ya da kiminle yaptıkları umurumda değil.

Ama tecrübeli değil. O

benim olabilir.

Ve umurumda.

Onu düşünmeden duramıyorum.

Bu çok tehlikeli. Aşkın yoğunluğunu hiç istemedim çünkü onunla mücadele edeceğimi biliyordum.

Takıntı haline getirin. İçinde boğulmak. Kendimi ona gömmek.

Babamın başka bir kadına olan aşkı annemi mahvetti, bana ve kardeşlerime olan nefretini körükledi ve çocukluğumuzu mahvetti. Her hareketinde onun acısını gördüm.

Böyle bir aşkı asla istemem.

Gözlerim barda gezinirken, ahşap tepenin üzerine eğilmiş, çalışanları çağıran bir adama takılıyor. Kaya'nın yaşlarında. Onu yalayabilirdi. İnmeyi seviyor.

Erkekleri kullanmak için.

Onu kullanabilirdi.

Kaşlarım sıkıca düğümleniyor, kaşlarımın çatıklığının, yediğim yumruğun, Kaya Lovit'in baş ağrısının gerginliği şakağımda zonkluyor. Ve Grayson'ın sözleri kör temposuyla benimle alay ediyor: "*Dudaklarımın her yerinde onun amı var.*"

Yumruğumun içindeki çantadan daha fazlası sızarken çantadaki su yüzümden aşağı akıyor.

Dalgın bir şekilde biramı kaldırıyorum ve Stacey hafta sonundaki kavgadan bahsetmeye başlıyor. "Geri çekilmelisin, Xander."

Sözleri sessiz.

Uzakta ama tam orada. Bir tüneldeyim, gözlerim barmen kızı rahatsız eden bu sik kafalının üzerinde ve Grayson'ın sözleri eşliğinde. "*Am yalamakta iyiyimdir! Ama onu memnun etmek imkansız-*"

Kaya'nın çıplak omurgasının görüntüsü görüşümü karartıyor ve şimdi Grayson'ın onun arkasında diz çöktüğünü görüyorum. Pürüzsüz teninin, o zarif bedeninin etrafında nasıl kıvrıldığını. Uyluklarındaki, kalçalarındaki mükemmel yağ miktarı. Çok kırılgan. Çok alıngan. Çok yumuşak. Hayallere dalınca sikim sertleşiyor ve tuvalette bir tane patlatmayı düşünürken umursamıyorum bile.

Dişlerimi ağrıyana kadar sıkıyorum.

Aklımda, Grayson onu ters çeviriyor ve sonra Grayson değil, barın karşısındaki serseri oluyor.

Beni rahatsız ediyor.

Kaya'nın göğüsleri yastıkla buluşur, ağzı açılır, nefes nefese kalır, amcığı ona bir

Sadece onun için teklif ediyor. Onu seçti ve ben gerçeklikle ve şimdiki zamanla olan bağımı kaybediyorum ve- Bir gün birini seçecek.

Ve onlar onun ilkleri olacak.

Lanet olsun. Bundan hoşlanmadım.

Nabzım hızlanıyor.

Ondan hoşlanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalktım. Bara doğru ilerliyorum, karanlık bakışlarım barn yanındaki bu salağa kilitlenmiş ve gömleğinin arkasını yumrukluyorum, onu ayağa sürüklüyorum, lanet olası kan için dışarı çıkıyorum.

"Ne oluyor lan?"

"Dikkatimi dağıtıyorsun amına koyayım," diye homurdanarak onu yere itiyorum, vücudu yağlı vinil üzerinde kayarak şok olmuş müşterilerle dolu bir masaya çarpıyor.

"Defol git," diye bağıriyorum, her harfin arasındaki boşluklardan bir uyarı gibi tıslayarak, canını yakmak istiyorum.

Vücudum kocaman, kaslarım gergin ve ağırlı, kalbim lanet bir makineli tüfek gibi tıkırdıyor. Kontrollden çıktım.

Kontrollden çıktın!

Yine de bilincim yavaş, şaşkın ve uyuşuk, bir münzevi gibi hareketlerimi ağır ağır izliyor, bedenim akılsızca katliama doğru yol alırken oyalanıyor.

Birbirinden kopuk, kaslarım kendi kendine hareket ediyor. Bu adamın Kaya'ya dokunmadığını biliyorum ama bu beni ona doğru ilerlemekten alıkoymuyor.

Yoksa öyle mi?

Nasıl bilebilirim ki?

Eğer onu elimde tutarsam, hangi sik kafalının dilini içine soktuğunu nasıl bileceğim? Tam orada durmuş, bu kızı sahipleniyor, gülümsüyor ve sevgiyle dolup taşıyor olabilirim, bu sırada yolun karşısında beş adam ona bakıyor, sulu amını hatırladıkça transa geçiyorlar.

Yerdeki geveze sik kafalının üzerine ayakkabılarım sert ve gürültülü bir şekilde yere çarpıyor ama sonra bir el pazumu yakalıyor. Vücudum nabız gibi atarak durdu.

Beni geride tutan kişinin işini bitirmeye hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum. Ama zihnim tam zamanında yetişiyor.

Stacey'nin yüzü görüldüğünde öfkem çılgılık atarak durdu.

Gözlerimi açıyorum. Yavaşlayarak, onun korku dolu bakışlarını havada titreyen yumruğuma doğru takip ediyorum.

Sikeyim.

Kolumu indiriyorum, yanlarımdaki titremeleri yumruklayarak uzaklaştırıyorum, ellerimi birbirine sıkıyorum, onlara kan pompalıyorum, kontrolümü kazanıyorum... ama onları hala hissedebiliyorum, kolumun tüm uzunluğu boyunca titriyorlar ve bu

-Yeni.

Zor nefes alıyorum, son beş, on, yirmi dakika boyunca boğulduğumu, durmuş zihnimi yenilemek için umutsuzca hava almak istediğimi belli ediyorum.

"Xander." Stacey yüzümü kapadı. "Oturman gerek. Düzgün düşünemiyorsun."

Biliyorum. Ne olup bittiğinden emin olamadan, en iyi arkadaşımın beni standımıza geri götürmesine izin veriyorum, orada birayı alıyorum, ilaç gibi can atıyorum, dudaklarıma kaldırıyorum ve-

Havayı öpüyorum, elim aniden boşalıyor. Sonra bir şangırtı duyuyorum.

Gözlerimi kırıştıtararak yere, titreyen yumruğumun arasından kayıp patlayan bira şişesine bakıyorum.

Ona bakıyorum. "Stacey," diye mırıldanıyorum, gözlerim köpük ve bira havuzunda, yüzen küçük cam parçalarında. "Çok kızgınım. Düşünüyorum da. Sen sürer misin?"

"Az önce ne oldu?"

"Boxer kırığı. Küçük bir tane, Stace. Ve çok kızgınım. İyileşecek," diye yalan söylüyorum, ama bu yeterince yaygın bir yaralanma olduğu için görmezden gelebilir, beşinci metakarpal kemiğe özel bir yaralanma ve boks kuralları, iyileşmekte olan biriyle hala maç yapabileceğinizi söylüyor.

"Uyuman gerek." Gözümün ucuyla başını sallıyor ve benimle birlikte dışarıya doğru yürüyor, vücudu düz ve belirsizlikten kaskatı kesilmiş. Kafa karışıklığı etrafımızı sarıyor, ama ne söyleyeceğimi ya da soracağımı kesinlikle bilmiyorum. Az önce ne olduğunu bile bilmiyorum.

Arabaya tırmanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, eşikte sigara içen, umursamazca -yaygın olarak- dokuzdan beşe inleyen insanlara odaklanıyorum.

Motor mırıldanıyor, ışıklar yanıyor ve Stacey eve doğru yola çıkıyor. Az önce barda olanlar kaygı vericiydi ve aramızda şüpheli bir enerji oluşmasına neden oldu.

Başım içkiden, şakaklarımdaki ve boynumun alt kısmındaki sinirler susuzluktan ya da uykusuzluktan nabız gibi atıyor - hangisi olduğunu bilmiyorum.

Ellerimi kollarımın altına sokuyorum, titrerken onları orada tutuyorum - titrerken onları orada saklıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

kaya

ERTESİ SABAH, bayat motel odamın dışında kıkırdamalarla uyandığımda karnımın üzerinde uyuyordum.

Kız kardeşim Natalie'nin tiz ses tonunu tanıyarak inliyor ve kapıyı çalmasını bekliyorum.

Xander'la geçirdiğim önceki gece içime işliyor, beni görüntülerle vuruyor. O ve ben. Onun dokunuşu, onun tadı.

"Sana pis şeyler yapmak istiyorum." "Bu benim için bir şey ifade eder." "Hiçbir şey ifade etmez."

"Sen bir yalancısın, Kaya."

"Güle güle."

Avuçlarımla yüzümü sarıyorum ve Natalie'nin kapıyı çalmasını, beni bu acımasız hayalden kurtarmasını bekliyorum, ama sonra yine kıkırdıyor - kapı çalınmıyor.

O ne yapıyor?

Tek çarşaf belime dolanarak doğruluyorum. Kaşlarımı çatarak kapalı kapıya bakarken, gözlerim bir an için kapının arkasındaki sıvadaki küçük çatlaklara takılıyor.

Mağara adamı!

Ayağa kalkıyorum. Gözlerimi ovuşturarak tavşan pijamalarımla tek kişilik stüdyo alanında dolaşıyorum. Gündüz ışığının uykulu odamın alanını kaplamasına hazırlanırken, kapıyı açmadan önce hazırlık için gözlerimi kısıyor gibiyim-

Natalie girişi kapatıyor, kıcını bana doğru çevirmiş, kahverengi saçlarını savuruyor, kalçalarını yana yatırmış, leğen kemiğini hafifçe sallıyor. Xander ise bir omzunda sırt çantasıyla onun diğer tarafında duruyor. Her nasılsa gözlerindeki mavi, yüz hatlarındaki çok renkli morluklarla daha da belirginleşmiş. Gözü şişmiş ama çirkin değil.

"Oh,"-Natalie kısa saçlarının perdesi arasından geriye bakıyor, hayal kırıklığının parıltısı

Xander'a dönüp ışınlanmadan önce erken uyanışım sadece bir anlıktı- "O evde. Rastgele bir adamın evinde olacağını düşünmüştüm-"

"Natalie!" İnledim.

Ugh.

Kaltak.

Xander'ın yanından geçip gidiyor, uzun parmakları Xander'ın kaslarının kıvrımlarında şehvetle kayıyor. "İki kapı aşağıdayım."

"Teşekkürler kızım," diyor, gözleri bana yapışmış, tatlı dudaklarında yumuşak bir gülümseme, nasırlı alt köşesi dizlerimi zayıflatan sertleşmiş bir ped olarak görünüyor. Nedenini bilmiyorum.

"Hey, Kadın," diye beni onaylıyor.

Ona gülümsemiyorum, kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum, canımı acıtan, özlem duyan ve ilgisini çekmek için çırpınan yanlarımı destekliyorum. O nasırlı alt dudağın '*bana kirli bir şey*' yapması için.

Boğazımı temizleyerek zihnimi boşaltıyorum. "Dün gece kendini gayet iyi ifade ettiğini sanıyordum." "Buraya sosyal bir görüşme için gelmedim," diyor ve etrafımda dolanıp kendini odama buyur ediyor.

Çantayı omzundan çeker ve içindekileri karıştırarak, "Dün gece bir eşeklik ettim Kaya. Bilinç kaybından dolayı sarsılmıştım, tamam mı? Ama bu sabah uyandım. Kendimi normal hissettim. Sadece uyumam gerekiyordu ama bu seninle konuşma şeklimi mazur göstermez. Bunun için özür dilerim."

Lanet olsun ona. Sesi derin ve dürüst, çok lezzetli. Ama güçlü duruyorum. Doğrulup sırtımı verandaya dönüyorum ve sırt çantasından elektrikli bir matkap çıkarmasını izliyorum- *Ne? Matkap mı?*

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bu odalarda zincir kilit olması gerekiyor. Dün gece çağırdığım bakım elemanı-" "Dün gece mi?"

"Yedi gün içinde senin ve kız kardeşlerinin odalarına birer tane takacağını söyledi." Matkap ucunu duvara bastırıyor, eğiliyor ve delmeye başlıyor.

İlk deliği bitirdiğinde, ucu dışarı çekiyor ve duvar tozunu temizlemek için boşluğun içine üflüyor. "Yedi gün yeterince iyi değil."

Matkapla çalışmaya devam ediyor, gürültü onunla sohbet etme ihtimalini ortadan kaldırıyor.

Kafam karışmış bir halde ve bu mantıksız, kontrolcü ve mağara adamı tarzı hareket karşısında bayılmamak için elimden geleni yaparak yatağın kenarına oturuyorum.

Onun burada olması hiçbir şeyi değiştirmez. *Güle güle. İyi şanslar.* Bu sözler bende somut bir izlenim bıraktı. Bekaret aptalca bir şey ve ben bu tepede öleceğim. Bir milyon dolara ihtiyacım var. Ve onu nasıl elde edeceğimi çok iyi biliyorum.

Telefonumu çıkarıp Cabi uygulamasına giriyorum ve geçmiş yolculukları bulmak için

kaydırıyorum. Beach-bum- Cabi-Man'imin adını ve detaylarını buluyorum-Mac.

Beyaz Mazda.

Kumla kaplı.

Adı Mac.

Kulağa doğru geliyor.

Tavşan Baba'yı ve hapishaneden kaçış sahnemizi düşünerek Mac'ten bir saat sonrasına randevu talep ediyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama Cabi hüküm ve koşullarına göre kabul edebilir ya da reddedebilir ve reddetmesi durumunda bana en yakın şoförü gönderecekler.

Adil görünüyor.

Deli olabilirim.

*Ya da ondan ağır bir suç
işlemesini isteyin. Kamu
malını çalmak gibi.*

Delme işlemi duruyor ve başımı kaldırıp Xander'ın güzel ve acımasız bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana bakıyor ve ağır şarjlı matkabı çantasına yerleştiriyor.

Kayışı omzundan çekştirirken yırtılmış gibi görünüyor. Bir eliyle kayışı sıkıca kavrarken diğer elini cebine sokuyor. Vücudu kaskatı, kara kaşları gergin ve dudaklarında tam olarak yuvarlanmayan bir mesaj var.

Bunu anlıyorum çünkü onunla konuşmak istiyorum. Dürüst ol. Mıknatıslanmış gibi hissediyorum, ona daha yakın olmak için dikişleri çekiyorum, ama direniyorum ve direniyorum.

O da hissedebiliyor mu?

Cesareti içime çekiyorum ve-

"Gitmeliyim." Başını sallıyor. "Diğerlerini de yapmalıyım. Sonra da antrenman yapmalıyım. Bu hafta sonu bir dövüşüm var."

"Güzel." Sertçe omuz silktim. *"İyi
şanslar." Ugh.*

İnliyor, başını sese doğru eğiyor. *"Lanet olsun. Bana sadece bir şey söyle, tamam mı? Geçen sezon o ateşi sen mi yaktın?"*

Soru beni şaşırtıyor ama sertçe başımı sallıyorum. "Evet."

Sert nefes alıyor. "Bunu neden yaptın Kaya? Bana karşı dürüst ol."

*Çünkü Lorna Jackson yangını çıkarmam için bana şantaj yaptı, çünkü babam hakkında kirli
çamaşırları vardı, çünkü yangın ona bir terfi ve baş sayfa haberi getirdi.*

"Kardeşin sana söylemedi
mi?" "Bunu senden duymak
istiyorum."

Dudağımın içini ısııyorum, bu acı damarlarımdan sızan nefrete somut bir eşlik ediyor, çünkü ona pervasızca yalan söylüyorum - yine. "Sıkılmıştım."

Kafasını sallıyor - benim saçma yanıtlım ilişkimizin tabutuna çivi çakmak oldu
-Ve bunu söylediğim için ölmek istiyorum. Gitmesini engellemek için sıçramamak için nefesimi tutarak, ayaklarını kapıdan içeri sokmasını ve beni bir kez daha içeriye kapatmasını izliyorum.

Ve kapının bir tarafında inatçı bir kasap, diğ er tarafında inatçı bir kadınla Groundhog Day. Ve *  zlem*.

Dalgınca kucağımdaki telefona bakıyorum. Ekranın üst kısmına sabitlenmiş bir Cabi bildiriminde Mac'in profilinin yanında bir mesajla birlikte "*kabul edildi*" yazıyor.

Mac:

Bu sefer grev gözcüsü yok.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor, Xander'ın matkap sesi ve Natalie'nin kıkırdamaları tekrar başladığında telefonumu sıkıca tutuyorum çünkü aklımı meşgul edecek daha önemli şeyler var. Önceliğim babamın kefaletle serbest bırakılması, Xander Butcher'ın dışarıda kız kardeşlerimin odalarını nasıl koruduğu değil.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

kaya

Mac'in Mazda'sına koşarken, annemin sesi otoparkta yankılanıyor. Onu duymuyormuş gibi yapıp ön yolcu kapısını açıyorum ve tam bir el kolumu kavradığı sırada eğiliyorum.

Duruyorum.

"Kaya, nereye gidiyorsun? Kapılara zincir takmadan önce burada genç bir adam vardı. Ben kendi adıma, motelin güvenliğini düşünmesinden çok memnunum."

Çünkü biz çok kırılganız, anne.

Omuzlarım çöktü ve onunla yüzleşmek için döndüm.

Sabırsız bakışlarımı onun üzerinde gezdirirken, kendini korumasından etkilenmem gerekirken, kendimi çileden çıkmış buluyorum. Elli yabancı ve dört kızıyla paylaştığı ucuz bir motelin dışında dururken bile kusursuz. Siyah Gucci pilileri ve Mac'in arabasından daha pahalıya mal olacak beyaz hırkasıyla en ufak bir uyum sağlamamış.

Tıpkı bana benziyor. Herkes

"tıpatıp benziyor" diyor.

Öfkem derimin hemen altına oturuyor, babamın hapiste olduğunu, plaklarını beklediğini düşünüyorum, o ise dekorasyonumuzla uğraşıyor ve fotoğrafları asıyor.

Bir kalçama yaslanıyorum. "Babamın plaklarını aldın mı? Orada istediği tek şey onlar."

Eli hala kolumda, ikimiz de ona bakıyoruz ve bakışlarımın altında dokunuşunu geri çekiyor. Dokunaklı anne-sevgili anlarını sevmediğimi biliyor ve en azından beni öyleymiş gibi davranmaya zorlamıyor.

"Onları dün aldım. Bana dışarı çıkacağını söylememiştin." Bugünkü nefesli, kibar sesini takınmıştı. Çekici bir şekilde gülümsüyor, pencereden Mac'e bakıyor, belirsizliği burnunu botoksunun yaptığından daha fazla yukarı kaldırıyor. "Sana yardım etmesi için birini çağırabilirim, Kaya."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Cabi'yi

seviyorum." "Neden? Jul Teyze-"

"Etrafımdaki herkese güvenmek istemiyorum anne," diyorum bir ayağımı arabaya doğru kaldırarak. "Bu öyle bir şey değil.

Ben. Bu sensin."

"İnsanlara mı güveniyorum?" Sanki büyük bir fili ya da noktayı kaçırmışım gibi sertçe iç geçiriyor. Aniden sadece bir kez kıkırdıyor. Kendimi görmezden gelmeye zorladığım kısa, yenilmiş bir ses. "Keşke bu doğru olsaydı, Kaya. *Tanrım*, arada bir sana güvenmeyi ne kadar isterdim ama sen zaten kararını vermişsin, en azından nereye gittiğini söyle de bütün gece bir çukura düşersin diye endişelenmek zorunda kalmayayım."

Kızgınlık dilime dolanıyor. "Bir hendekte *yaşıyoruz*."

Gözleri yumuşuyor. "Üzgün olduğumu biliyorum-"

"Babamın metresi onu ziyaret etti mi?" Omuzları çökerken bile doğrulup ağzımdan kaçıyorum. Onu incittim ama devam ediyorum çünkü duramıyorum. İşte böyle etkileşim kuruyoruz. "Belki ödünç alabileceğimiz biraz parası vardır."

Kaltaklık ettiğimi biliyorum ama elimde değil. Onları görmezden gelmesi, saçma sapan zenginlik gösterilerine odaklanması, elmasları sadakati için uygun bir ikame olarak görmesi ve yeni bir arabayı ona her gün gülümsemesinin nedeni olarak görmesi onun hatası.

Bu kadar zayıf olduğun için!

Gah. Boktan bir rol modeli. Chloe'nin annesi ve benimki, kızlarını sürükleyerek, incilerini tutarak, evin erkeği evde şarkısını söyleyerek 1950'lere geri dönüyorlar.

O yavaşça başını sallarken ben yutkunuyorum. Önce aşağı, sonra yukarı bakıyor, hala çenesini yavaşça sallıyor ve bu çok teatral. İnanmamış gibi yapıyorum. "Neden bana böyle kırıncı şeyler söylüyorsun?"

"İlişkileri olmasına izin veriyorsun," diyorum omuz silkerek. "Şimdiye kadar diğer kadınlara alışmışsındır diye düşünmüştüm."

"Ona izin veriyorum, değil mi?" Avuçlarını göğsüne bastırıyor, baş ve işaret parmakları tasarımcı göğüslerinin arasında kaybolan altın sarkıtmalı kolyesinin etrafında dans ediyor. "*Tanrım*, Kaya. Sen delisin. Biliyorum. Yapmalıyım-"

"Bak,"-arabaya kayarak bindim ve kemerimi bağladım- "Mac'in saati geldi. Gitmek zorundayım." Babamı mutfak masamızın üzerinde eğilmiş resepsiyonistle yakaladığı an sergilediği tiksindirici gerginlikle gözlerini kapatıp öylece tutarken kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Araba uzaklaşırken Mac'in bakışlarından kaçınarak dosdoğru önüme bakıyorum, buna tanık olduğu için utanıyorum.

Yol, lastiklerin arasından fırlıyor, evler yolcu penceremde bir beton akıntısı oluşturuyor.

Dizlerimi yana doğru bükerek kapıya yaslanıyorum ve iç çekiyorum.

Ben bir pislik değilim.

Orada bir tarih var.

"Ben kaltak değilim," diye

mırıldanıyorum kapıya doğru. "Öyle

olduğunu söylemedim."

Mac'le yüzleşmek için döndüğümde, güneşin dokunduğu tenine ve dağınık saçlarına bakıyorum.
Grileşiyor. Uzak bir bakış

kaygısız, vahşi bir hayatın mırıltısı. Özür dilemeden.

"Anlamıyorsunuz," diye bastırıyorum. "Bize kadın olmanın ne demek olduğunu göstermesi için ona ihtiyacımız vardı. Bizi güçlendirmek yerine, dört kızını da mükemmel birer duruş ve görgü modeli olarak yetiştirdi. Biz de bir erkeğin bakışları için bir meta olabilirdik. Tıpkı onun gibi. Asıl amacı iyi göründüğümüzden ve mükemmel davrandığımızdan emin olmaktı. Bizimle eğlenmezdi. Oyun. Dağınık olmamıza izin vermezdi."

"*Ooof*. Dört kızım var," diyor ve direksiyonu çevirerek sahile doğru giden başka bir yola sapıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Tıpkı onun gibi olmamızı istiyor. Ama ben öyle değilim! Ben onun gibi değilim. Bir erkeğin beni aldatmasına asla izin vermem."

Yüz ifadesi gevşek, soğuk. "Bırakalım mı?"

"Evet. Onu affetti." Mac'e göz kırpıyorum, kurak dudaklarında tuhaf bir gülümseme fark ediyorum. "Hem de defalarca," diyorum. "Bu onun hakkında ne söylüyor?"

"Hmm."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Peki ya onu terk ederse ne olur?"

"Ona bir şey olmaz. Her şeyin yarısını alırdı." "Hmm."

"Kes şu *hmm-ing'i*." "Nerede yaşayacaksın?"

"Ben olsam babamla kalırdım" diyorum.

"Onunla değil mi?" diye sertçe soruyor.

"Hayır. Tanrım, hayır." Gülüyorum ama bu sevgili anne karşıtı tepede yalnızmışım gibi hissediyorum. "Babamla çok daha fazla ortak noktam var," diye gururla ilan ediyorum.

Tekrar mırıldanıyor. "İki bezelye."

Ona sırtıyorum, ipucunu anlıyorum. Benim kazık tedarikim babamın şu anki yaşam koşullarına benziyor. İkimiz de dolandırıcıyız. Mac'in rahat bakışlarından ve gevşek ifadelerinden şüphelenerek devam ediyorum. "Kıçını yırtarak çalıştı ve hiçbir şey için durmadı."

"Sana zaman ayırmasına şaşırdım. Adam Süpermen gibi olmalı, değil *mi*?"

Ona tekrar göz kırpıyorum. "O elinden geleni yaptı, ben de yapacağım. Lisede dikkatim dağınıktı ama bu yüzden bu boş yılı geçiriyorum. Gelecek yıl odaklanacağım ve *tıpkı* onun gibi olacağım. Çünkü para konuşur, o konuştuğunda insanlar dinler. *O* şehrin en zengin adamlarından biri..." Sözümü kesiyorum, kalbim batıyor, gerçekliğimiz umutla pompalanan organın içinde bir ağırlık oluşturuyor. "*Öyleydi*."

"*Hmm*."

"Dur. Kes şunu." İnledim. "Ne?"

"Baban senin için doğru seçim olacak gibi görünüyor o zaman," diyor, soğuk ses tonunda dans

eden şüphe izleri. "Eminim seninle hep istediğın gibi eğlenecektir, değil mi?

Onunla birlikte yaşarken yani?"

Ugh. Kim bu adam? "şey, hayır." Bir tepeden aşağı yuvarlanırken öne doğru dönerek, "Çalışıyor olmalı-" diyorum.

"şşşt,"-işaret ediyor- "şuna bak." Bakışları okyanusla buluşur ve onunla hemen evlenir. Pencereden dışarı, beton akıntısı uçsuz bucaksız mavi bir lekeye dönüşürken, okyanus şimdi arabayı inişli çıkışlı yolda kovalıyor. "Dünya'ya anne diyorlar, biliyor musun? Ama *dünya* gezegenin sadece %30'u. Geri kalanı *o*. Çocukları için bir battaniye gibidir. O her zaman *açıktır*. Büyümeleri için mükemmel ortamı hazırlar, güneşin zararlı ışınlarını engeller, dış dünyadan gelen tüm darbeleri alır, böylece ne kadar sert olabileceğini görmezler."

Gülüyorum. "Bu biraz abartılı oldu, *dostum*. Benim annem senin okyanus kavramına hiç benzemiyor."

Yaşını gösteren kırışıklıklar ve gözlerinin yanındaki yaşam tarzı çizgileriyle sırtıyor. "Ben de tam okyanustan bahsediyordum."

Tabii. Tabii.

Pencereden dışarı bakıyorum, okyanusun dalgalı mavi bir dizi halinde yuvarlanıp çarpışmasını izliyorum.

Kenno'nun evine vardığımızda kendimi hemen küçülmüş hissediyorum, malikânesinin büyüklüğü bu motel sakinini küçültüyor. Gösterişli modern ev, tomurcuklanan güller ve havayı kokulandıran parlak yeşil bitki örtüsüyle çevrili. Bu sokaktaki tüm evler cömert bir arsa büyüklüğüne ve ayaktakımını ait oldukları sokaklardan uzak tutmak için yükselen çitlere sahip.

Bana eskiden sahip olduğum şeyleri hatırlatıyor. İzolasyon hakkımızdan ne kadar hoşlandığımı. Kapılar. Yüksek duvarlar. Ayrıcalık. Xander'ın bana anlattığı Vietnam gazisi hikayesini düşünüyorum. Yaşam tarzlarını değiştirdikleri için alışkanlıklarını nasıl değiştirdiklerini. Ben eroin bağımlısı değilim. Ama sosyetik bir keşim.

Her neyse *ona* sahip *olmaya* alıştım.

Alabilirim.

İç çekerek kendime görevimizin babamı kefaletle çıkarmak olduğunu hatırlatıyorum ve oradan sonra onun davası üzerinde çalışabiliriz.

Bebek adımları, Kaya.

Cairns'deki tatil evimizdekilere benzeyen beş mermer basamağı çıkarken beni izleyen Mac'e el sallayarak veda ediyorum.

Yine de, bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ben yaklaşırken Fransız kapıları açılıyor, Kenno kollarını iki kapıya da açarak gülümsüyor. "Kızlık zarını satmaya hazır mısın?"

"Ciddi misin?" Omzumun üzerinden bakıyorum, ön cephe hareketsiz ve boş. Etkilenmeden, onu tekrar buluyorum. "Ben ata bindim, Kenno. Ve at siki büyüklüğünde bir dildom var, yani hâlâ bir tane olduğundan şüpheliyim." Benim yok. Klitoris emme stimülatörüm var çünkü çoğu erkek onu bulamıyor, bir makineye ihtiyacım var.

Ya da CPS'li bir çocuk.

Ape-gape-geniş gözleri sorgularcasına kalçalarımın arasındaki deltaya düşüyor, hicivlerim onun için kayboluyor.

"Bir atın mı?"

"Bir aygır." Beyni bunun mümkün olup olmadığını düşünürken gözleri etrafa dalarken, uzanmış kolunun altından kasılarak geçiyorum. Mümkün değil. Bu beni ikiye bölerdi.

"Dizüstü bilgisayarın nerede? Şu soğan şeyini benim için ayarladın mı?" Merdivenlerden ikinci kattaki odasına çıkarken soruyorum.

Kenno beni odasına kadar takip ediyor ve dizüstü bilgisayarının başına oturuyoruz. Çoktan dark web'e girmiş ve ekranda web sitesi var.

"Bu kolay oldu. Belli ki o kadar da gizli değil." Gülüyorum, gerçi kolay olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Kenno'nun topuğunda talimatlar olan bir bottan su dökemeyeceğini düşünmüşümdür hep.

"Kolay değil." Yanımda ilerliyor. "Önce Tor'u etkinleştirmeniz, sonra da sürekli değişen URL bağlantısını tam olarak bulmanız gerekiyor. Google'da aratamazsın. Sen-"

"Bilmeme gerek yok," diye mırıldanıyorum gözlerimi içeriğin üzerinde gezdirirken, yeni doğandan on sekiz yaşına kadar değişen sekmeler ve yaşlar içeren pornoları gördüğümde safra boğazımda bir yol açıyor.

Ellerim titriyor. "*Kenno*." Arkama yaslanıp dizüstü bilgisayardan ve o iğrenç siteden uzaklaşmak istiyorum. "Yeni doğanlar mı?"

"Görmek için para ödemen gerekiyor Kaya,"-fareyi ekranda gezdiriyor, ok ekranda uçuyor-"sadece orada değil. İstemediğin hiçbir şeyi görmeyeceksin. Ve bir ton para ödeyeceksin."

"Bu sitenin kapatılması gerekiyor."

"Evet." Başını sallıyor. "Muhtemelen öyledir."

Sitede gezinmeye devam ediyor, kelimeleri seçiyor ve dijital bir kayıt formu görünene kadar arayüzde ilerliyor. İşte bu kadar.

Dolduruyoruz ve zihnimi otomatik pilota bağlamaya çalışıyorum. Hesaplanmış. Kontrollü. Kimse beni bunu yapmaya zorlamıyor. Mac'in arabasının yanında duran ve yüzünde onaylamaz bir ifade olan annemin görüntüsü beni teşvik ediyor.

Kurulum sorularını yanıtlarken, yaşayan, nefes alan, kızlık zarı potansiyeline sahip bir kişi değil de profil avatarı -KızX- olduğumu varsayıyorum.

Sonra ödeme bölümüne geldik. Kenno'ya bakıp, "Ödeme mi? Ama anonim, değil mi? Bunu nasıl yapacağız? Kapı eşiğinde bir çanta dolusu para. Bir elmas kolye istenen fiyata değer mi?" "Bitcoin, Kaya. Sana bitcoinle ödeme yapacaklar."

"Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Klavyenin üzerine eğiliyor ve alana uzun bir sayı yazıyor. "Paraları cüzdanıma koymalarını söyleyeceğim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanki."

Alınmış görünüyor ve kaydet tuşuna basıyor. "Hey, pek çok şey olabilirim ama senden para çalmayacağım Kaya."

Maymuna benzeyen yüzünü incelerken, yeni bir şeyin parıltısını görüyorum, soytarının içinde iyi bir çocuk. *Adil*

Yeterince. Başımı sallıyorum, hâlâ emin değilim ama bu kısmı bitirmek istiyorum. Her şeyi, gerçekten. Farklı ürünlere ilişkin satış şablonlarının bulunduğu bir sonraki ekrana geçiyoruz.

Porno.

Uyuşt

urucu.

Yavru köpekler mi? *Tuhaf.*

Kategorilere göz gezdiriyorum, bakışlarım iniltiyle *fuhuşa* takılıyor. *Ugh.*

Kenno söze girip "Bu dünyanın en eski mesleği.

Alay etmeyin."

"Bu da teorik olarak, çiftçilikten önce *sevişmeye* değer verdiğimiz anlamına geliyor. Ne kadar zeki bir türüz." İç çekiyorum, ellerim titriyor, mevcut bir tehlike olmamasına rağmen adrenalin harekete geçiyor.

Ben hallederim. Şu anda çok fazla ama hiçbir şey de değil. Bir değiş tokuş. Kendime bunu hatırlatıyorum. Şu anda bedenimin kontrolü bende, onu satarken ve sonraki her gün. Ne zaman, kim ve nasıl olacağını ben söylerim ve bu *benim* lanet olası kararım.

Fuhuşa tıklıyorum.

Sorular:

BDMS?

Güvenli

kelimeler

mi?

Oyuncak

oyunu?

Anal mı?

Tüm kan yanaklarımı terk ediyor. Yüzümden aşağı buzdan bir şelale dökülüyormuş gibi hissediyorum. Sorulara hazırlıklı görünen Kenno'ya bakıyorum. "Diğer tarafa dön, Kenno."

Gülüyor. "Evet, *doğru.*" Bilgisayara sırtını dönüyor ve içimi dökmem için beni yalnız bırakıyor. Yutkunuyorum, umarım gerçek anlamda yutkunmuyorumdur.

Su sporları

mi? Kan

oyunu?

Tükürüyor.

Omurgamı çelikleştirerek ince ayrıntıları girmeye ve ilk ilanımı yayınlamaya başladım. *GirlX* kendisiyle ilgili her şeyi anlatmak zorunda çünkü o 'ürün'. En ince ayrıntılarına kadar.

Her şeyin tarifini istiyor. Tüm parçalarımı. Sığ nefesler dudaklarımdan süzülüyor.

Bu Kaya değil.

Bu GirlX.

Altın sarısı saçlı ve mavi gözlü. Elli dört

kilo ve 1.80 boyunda.

Kim bir milyon dolar için bir yabancıнын onu ilk kez becermesine izin verir ki?

GirlX şimdi soruyu yanıtlıyor: Doğal olarak ıslak mısınız yoksa yağlama gerekli mi?

Ben doğal olarak ıslak yazmıyorum, kızX yazıyor.

"Bir fotoğrafa ihtiyacın var, Kaya."

Sertçe nefes veriyorum, Kenno'nun ifadesi beni isteksizce şimdiki zamana, sandalyeye, onun evine geri götürüyor. Donup kalıyorum ve düşünüyorum. Adam haklı. *Kanıt* yüklemek için bir bölüm var. "Masken var mı?"

"Bir kar maskesi."

Yüzümü buruşturuyorum, Xander'ın mavi gözleri beni umutsuzluğa sürüklüyor, dün geceki sözleri, gömleğimi saygıyla karnımdan aşığıya doğru düzeltmesi... *"Bunun bir anlamı var. "Birinin ilk tercihi olmak benim için çok şey ifade eder.*

Ayağa kalkarken inliyorum. *Hayatım paramparça olurken neden onun hayatıma girmesine ihtiyaç duydum ki?*

"Alabilir miyim lütfen?" diyerek devam ediyorum.

"*Lütfen?*" Kenno'nun kaşları çatılır. "Biliyor musun, belki de bu kötü bir fikir. Biraz beyazlamışsın."

"Ben beyazım."

"Hayır. Zombi beyazı gibi."

"O zaman en iyisi kar maskesi takmak. Zombi gibi görünürsem bir milyon dolar alacağımdan şüpheliyim."

Şimdi, Kenno, fikrimi değiştirmeden önce!

Onu beklerken birkaç dakika boş duruyorum ve Kenno yavaş hareketleriyle bana isteksizliğini gösteriyor. Gardırobundan kar maskesini çıkarırken iç geçiriyor ve sertçe bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, elime alıyorum ve beklentiyle ona bakıyorum. "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

Kapıya doğru yöneliyor. "Görgü kurallarını kullanmayı bırakmalısın. Çok tuhaf. Bu da bana Tourette hastası olduğunu ya da felç geçirdiğini düşündürüyor."

"Siktir git."

"Daha iyi," diye onaylıyor, yatak odasının kapısını kapatıyor ve GirlX onun vücudunun fotoğraflarını çekmek için içeri giriyor.

Otomatik pilota döndüm, yapılması gerekeni yapıyorum. Bu Kaya değil.

Kaya'nın çıplak vücudunu değil.

Tıklayın.

Kaya'nın göğüslerini değil.

Tıklayın.

Kaya'nın amcığı değil.

Tıklayın.

Bir çocuğa aşık olan Kaya değil.

Onu seçmek isteyen, bunun ikisi için de bir anlamı olmasını isteyen Kaya değil.

Yükle.
Gönder

.

ON ALTINCI BÖLÜM

xander

DİRSEKLERİM DİZLERİMLE BULUŞUYOR, parmaklarım çenemin altında birbirine dolanmış - bugün titremiyorum, şükürler olsun- gözlerim bilardo salonundaki ev sineması ekranındaki aksiyonu takip ediyor.

Kakülüm hafifçe görüş alanımın üzerine doğru sarkıyor. Kavgalar arasında uzamasına izin veriyorum. Nefret dolu bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor.

Bu hafta sonuna hazırlanmak için Davos'un geçmiş dövüşlerini izlemem gerekiyor ama onun yerine klibi küçültülmüş ve ekranda Chuck'ın son dövüşü genişletilmiş.

Dipshit beni etkiliyor.

İşte buradayım, rakibi Theo'yu bir paçavra gibi tuvale fırlatırken Chuck'ın formu ve temposu üzerine kafa yoruyorum.

İkisi de geçmiş ve şimdiki orta sıklet şampiyonları ama *Genç Chuck Norris*, Theo'yu bir amatör gibi gösteriyor. Temposu tamamen kendisine ait; mola vermek için eğilmiyor. Eğiliyor ve savruluyor. Kontrollü. Benden çok daha az güce ama çok daha fazla kontrole sahip bir performansçı gibi görünüyor.

Lanet olsun.

Chuck bir ceylan yumruğu attığında, bacaklarını kullanarak yukarı doğru patlamadan önce hafifçe eğildiğinde, havada iken yumruk attığında, Theo'yu geriye doğru iplere fırlattığında ve orada gevşek bir şekilde yattığında, arkama yaslanıp kabaca iç çektim.

"Charles'la dövüşmüyorsun, Xander."

Elinde viskisi, sıktığı dişlerinin arasında dengelediği purosuyla yanıma doğru ilerleyen babamı selamlamak için başımı kaldırıyorum. "Biliyorum," diyorum.

Tekrar televizyona dönerek hakemin Chuck'ın yumruğunu kaldırmasını izliyorum. O kazandı ve Theo'nun bilinci henüz yerine gelmedi. Televizyonu durduruyorum. "Ama istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Daha önce hiç istememiştin." Purosunu sehpanın üzerindeki kristal kül tablasına üç kez

söndürüyor, duman sönmüş külden yukarı doğru dans ediyor. "Sana kimin meydan okuduğunu hiç umursamadın. Sen o tür bir dövüşçü değilsin. Bütün bunlar ne için, evlat?"

Onun tavrı.

Kaya Lovit.

Bilmiyorum

.

"O istiyor. Ben de istiyorum," diye açıkça ifade ediyorum.

Göz ucuyla beni ölçerken yavaşça başını salladığını görüyorum. "Yakalama sıkletini kabul etmen gerekecek. Bunu yapmak istiyor musun? Gereken kiloyu vermek?"

Ona baktım. "Yapabilirim."

"Chuck senden daha hızlı." dedi. "Evet, ama ben daha iyiyim" diyerek dudak büküyorum.

O da aynı fikirde değil ama "Belki gelecek yıl evlat. Bu yıl ihtiyacın olan-"

"Hayır. Bu yıl." Sözcükler sert, haşın ve kısık sesle çıkıyordu ve ben de öyle olmasını istiyordum. "Şimdi. Antrenörüyle bağlantı kur."

Boyu kadar yükselir ve yavaş adımlarıyla mütevazı ama varlığıyla güçlü bir şekilde çift kapıya doğru yönelir. Basitçe "Hayır." diyor.

Aynen böyle.

Çünkü o lanet olası kafa. Clay

Don.

Max ne isterse onu yapar.

Bronson kendi dünyasını

yönetiyor.

Ve takip ediyorum.

"Onu özleyiyor musun?" Ağzımdan kaçırıyorum, çünkü o anda onu incitmek, açıkça reddettiği için adil bir değiş tokuş gibi görünüyor. Ve susturulmak benim durumumken paylaşmamak onun durumu, bu yüzden ona sadece nereye uyduğumuzu hatırlatıyorum.

"Kes şu lanet saçlarını," diye bağırarak karanlık bir sessizlik içinde odadan çıkar.

Öfkemi toplayarak ekrana döndüm ve oynat tuşuna bastım, gözlerim Chuck'ın titreyen görüntülerinde delikler açıyordu. Sabah antrenörüne ve Şehir Bölgesi Boks Birliği başkanına mesaj atıp lanet olası eşleşmeyi kendim organize edeceğim.

Değerli bir rakiple karşılaşmak için Luca Butcher'ın iznine ihtiyacım yok. Dahası, onun bir hayran kitlesi ve sponsorları var. Benim de var. Bu dövüşte para var. Bunu görecekler.

Bu bir gösteri olacak.

Unutulmayacak bir

dövüş.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

kaya

Yatağın üzerinde bağdaş kurmuşum, Sylvanyanlarım çarşafların üzerinde bir yaratık bombası patlamış gibi yatağa yayılmış. Bir ayının küçük kıyafetini kontrol ediyorum. Yıpranmış ve tozlu, yakın zamana kadar çatı katındaydı, o sırada telefonum bir mesajla çalıyor. Yanımdan aldım ve-

Bir yumruyu yutuyorum, gözlerim kapının arkasındaki alçı duvara kayıyor, Xander'ın neden olduğu çatlağın etrafında kıvrılan küçük boya kanatları var. Kenno'dan gelen mesajı okumadan önce ona bakıyorum, bir şekilde beni rahatlatacağını umuyorum.

Mesaja cesaret ettim.

Kenno:

Henüz bir şey yok.

Sikeyim.

Rahatlama ve hayal kırıklığıyla sert bir şekilde nefes vererek, küçük ayının kıyafetlerindeki kabarık gri lifleri bir tür ucube gibi çıkarmaya geri dönüyorum.

Kapının çalınması bakışlarımı kapıya yöneltiyor, gözlerimi büyütüyor ve gelenin Xander olma ihtimaline karşı kalbimi hızlandırıyor. Burada yaşadığımı bilen tek kişi o.

Ayağa fırlıyorum ve boşlukta uçuyorum, sapı çeviriyorum, zincirin tutucusuna kırıyorum, güvenliğim ve yabancılar hakkında bir şaka yapmaya hazırım-

Xander değil.

Simsiyah sakallı, kot pantolon ve çok kısa beyaz bir gömlek giyen yaşlı bir adam kaşlarını çatarak

Be

n. Boşluktan bakıyorum ve kendimi onun kapanmak üzere olan yüzüne vurmaya hazırlıyorum. "Evet?" "Bu ne lan! Zincirin mi var?"

Yanaklarımdan kan akıyor.

Burası onun eski odası mıydı?

*Bel
ki
de
beni
m
kola
y
bir
hed
ef
old
uğu
mu
bili
yor
dur
?*

"Ah." Sinirlerim alev aldı. *Beni soymak, zorla girmek, canımı yakmak için mi burada? Bir soygun mu planladı? Sadece küçük orman yaratıklarım var.* "Ne?"

"Bu kapıya lanet olası bir zincir takmak için buradayım ama sende bir tane var." Küfür ediyor ve ben nefesimi rahatlatarak iç çekiyorum. "Yemin ederim, Peterson hâlâ bunun için para ödüyor. Bu,"-boşlukta kayboluyor, verandadan motel ofisine doğru fırlarken sözlerinin sesi azalıyor- "tıpkı onun gibi. Eğer başka bir tamirci tuttuysa, önce bana söyleyebilirdi. Onca yoldan geldim..."

Kapıyı kapattım ama "Yedi gün değildi." dediğini duydum.

Ve ışınlanıyorum. Yasaksız ve özür dilemeden geliyor ve neyse ki kapının arkasına gizleniyor.

Okullu bir gülümsemeyi zorlayarak zinciri kaydırıyorum ve ciğerlerimden havayı çekip alan güzel, soğuk mavi bir bakışla karşılaşıyorum. Sanki ona sahipmiş gibi. Bakışları oksijenime sahip.

"Sabırsızlığın o sevimli adamın bir günlük yevmiyesine mal oldu," diyorum garip, dalgın halimden sıyrılarak.

Dudaklarının kenarından sırtıyor. Gözlerinde farklı bir şey var. Her neyse, içimde bir yer buluyor, şimdiye kadar var olduğunu bile bilmediğim güvenli bir alana yerleşiyor. Birbirimizden hoşlandığımız anlamına gelebilir. Hem de çok. Hatta belki *daha fazla*.

"Bana gülümsüyorsun, Kadın. Bunu biliyor muydun?" "Kahretsin." Sahte bir korkuyla nefesim kesildi. "Dursam iyi olacak."

Gözleri beni içine çekiyor, sarkık siyah saçları kirpiklerinin arasından sarkıyor. "*Tanrım...* bunu benim için daha fazla yap." Avucunu göğsüne, kalbinin üzerine bastırıyor. Abartılı bir jest ama kelimeler alaycı değil, gerçek gibi. "Daha çok gülümse, Kaya. Bir erkeği acıtıyorsun."

"Zavallı adam," diyebildim sadece, dönüp beni içeri kadar takip etmesine izin vermeden önce. Yanaklarım annemin deyiimiyle 'çocuk gülümsemesi' ile çimdikleniyor. Kontrol edilemiyorlar. O lanet olası 'çocuk gülümsemeleri' ortalığı kasıp kavuruyor. Dudaklarımı serbest bırakmayı umarak yanaklarımı avuçlayıp ovuyorum.

Sylvanyalılar!

Gözlerim onlara takılıyor. Hızla şilteye doğru hamle yapıp onları yatağın diğer tarafındaki zemine itiyorum ama artık çok geç, biliyorum. Ona bakamıyorum.

Sikeyim.

Yavaşça, yeşil halının üzerine dağılmış çocuk oyuncaklarından başımı kaldırıp bakıyorum ve onu doğrudan bana bakarken buluyorum. Yatağın etrafından dolaşıp bir yarattığı kucağına aldığı anda inliyorum.

Siyah bir gömlek kaslarını sarıyor. Ve kızları bir tür çiftleşme ateşine sürükleyen tarzda gri bir eşofman altı giyiyor; sikinin dış hatları kalın, önkol büyüklüğünde bir kıvrım oluşturuyor ve bariz bir ağırlıkla zıplıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum. Elinde yavru bir geyik tutarak birkaç kez çeviriyor. "Bunu sevecek bir kız tanıyorum."

"Soru sormayacak mısın?"

"Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Benimle çıkıp ıkmayacağın konusunda." Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Oyuncağı yanına indiriyor ve mavi bakışları benimkilerle birleşerek başını kaldırıyor. "Tekrar denemek istiyorum. ile

sen."

Gözlerimi onun tatlı sözlerine ve bakışlarındaki umut dolu kıvılcıma kapatarak, sözlerinin kalbimde yer bulmasını engelleyecek gücü kendimde buluyorum. "Kes şunu, Xander."

"Ben ciddiym." O çevik yürüyüşüyle bana doğru ilerliyor, doğa koşullarıyla bir bütünmüş gibi. "İzin ver seni dışarı çıkarayım. Bunu doğru yapmama izin ver."

Ayaklarımın arasındaki zemine, solmuş yeşil halının üzerindeki yontulmuş deniz mavisi ojeye bakıyorum. "Huysuzum."

Dizlerinin üzerine çöküyor; kolları kalçalarımı şiltenin üzerinde kavırıyor. Eli hâlâ küçük geyiği tutarken, bakışları indirdiğim kirpiklerimin arasından benimkini buluyor. "Hepsi bu kadar mı?"

Başımı kaldırıyorum, onunla göz göze gelmeye çalışıyorum. "Ben şirret biriyim, Xander. Ciddiyim." "Bununla başa çıkabilirim."

"Ben şımarık biriyim. Bencilim. Kıskanç. Kinciyim. Bir yalancıym!" Dişlerimi sıkıyorum ve kaşları acı dolu mavi gözlerinin üzerinde çatılıyor. "Ben de öyle değil miyim? *Bir yalancı?*"

Parmaklarının arasındaki küçük geyiğe bakıyor, düşüncelere dalmış bir halde hafifçe hareket ettiriyor -yoğun bir tutkuyla Xander.

Ve onun 'Evet, öylesin' diye düşünmesinden dolayı sinirden iki büklüm oldum. Unut gitsin. Huysuz, şirret, Sylvanian seven bir yalancıyla çıkmama gerek yok. Ama sonra gözleri benimkileri arıyor, derinlere dalıyor. "Büyüleyici," diye fışkırıyor.

Nefesim kesildi. "Kapa çeneni."

"Kendini değerlendirmek," diye başlıyor, her kelimesi derin, hırçın, seksi bir tınıda ilerliyor ve anlam taşıyor

-Hayret ve hayranlık. "Gerçek. Şımarık. İlginç. Şimdi öpüşebilir miyiz, Kadın?"

Kısa bir kahkaha beni terk ediyor ve o yakınımıdayken hissettiğim baş döndürücü kız hissine teslim oluyorum. Yavaşça dudaklarına doğru ilerliyorum, acele etmiyorum ama o kadar sabırlı değil, yukarı doğru itiyor ve ağzımı kendisiyle birlikte süpürüyor.

Onun büyüüne kapılıp yatağa sırtüstü düşüyorum, o da üstümde sürünüyor, eli sırtımın altına girip rahat edene kadar beni kaydırıyor, dudakları baskıda yumuşak, harekette keşifçi ve çok sevdiğim o lanet nasırdan sert. Ve tüm zaman boyunca üzerimdeler, biz öpüşürken hava önemsiz bir şey.

Bu bizim ilk *gerçek* öpücüğümüz.

Eli boynumun kıvrımına doğru kayıyor, kemerin üzerinde duruyor, dudaklarımın tadını çıkarırken başparmağı boğazımın kaslarını izliyor. Diğer eli karamel ve sarı saç tellerimi saygılı bir hâkimiyetle nazikçe okşuyor.

Bana karşı yavaş.

Bu farklı bir şey.

Parmaklarımı gövdesinden aşağı kaydırıyorum, spor salonunda üstsüzken tüm kızların bayıldığı kaslı dalgalanmaları tembelce okşuyorum. Karın kasları bir şekilde parmak uçlarımla mırıldanıyor, arkamdan yuvarlanma hareketi yapıyor ve beline geldiğimde inliyor. Ses bana ilerlemem için yalvarıyor.

Saçlarını sikine kadar takip ediyorum ve onu yarı tok buluyorum. Ön kol karşılaştırmasının şaka değil, çok gerçekçi bir boyut karşılaştırması olduğuna karar vererek dünyam eğiliyor.

Ve-

Bir nefesle elimi garip bir şeyin üzerine koyuyorum. Gülümsemesini dudaklarımda hissediyorum, beni şok etmekten duyduğu memnuniyeti tadıyorum. Durup açıklama yapmasını bekliyorum ama sanki ağızlarımızı ayırmaya dayanamıyor, onun yerine bedenlerimiz konuşuyor.

"İşte. Sana göstereyim..."

Elini benimkiyle buluşmak için aşağı kaydırıyor ve çekingen parmaklarımı şaftının alt tarafı boyunca itiyor.

İşaret ve işaret parmağım bir, iki, üç piercingin üzerinde merdiven gibi dönüyor.

"Dokun bana."

Eli benimkini kapladığında, sıkıyor ve bizi yavaş ve kontrollü bir şekilde sikinin uzun boyunda yukarı ve aşağı yönlendiriyor. Hemen, birbirimizin inlemelerini sabit, sert vuruşlarla aynı anda yutuyoruz.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Onun zevkini bedenime çarpan enerji dalgaları gibi hissediyorum, bir şekilde *beni* kendiminkinden çok daha güçlü bir arzuyla dolduruyor. Yumuşak, nispeten kırılgan bedenimin, bu adamın kas duvarında boğulduğunu ve kasılıp kasıldığını hissetmek dayanılmaz derecede erotik.

Bütün erkeklerle böyle midir, bilmiyorum. Ama Xander Butcher'ın ağzımın içinde nefes nefese kalması, inlemesi ve dudakları benimkilerden ayrılmayı reddederken boğazından kontrolsüzce mırıldanması kadar şehvetli bir şey yok.

Bu

mükemmel.

Öpüşmemiz.

Onun keyfi.

"Bu mükemmel."

Daha sert sıkıyorum. Dudakları titremeye başlıyor, doruğa ulaşması hızını, ritmini ve nefes alışını bastırıyor.

"Siktir," diye inliyor ağzımın içine, elini pantolonundan çekip aşağıya doğru itiyor. Pamuğu yoldan çekmek için acele ederken, dudakları dikkatsizce dudaklarımdan kayıyor, ama bana sundukları ilgiyi durdurmuyor.

Ben onu daha sert, daha hızlı pompalarken, onun sarsıldığını ve homurdandığını hissederken, o manevra yapıyor ve tişörtümü karnıma doğru itiyor. Ağzımı onunkine yapıştırdığım için

ereksiyonunun neye benzediğini göremiyorum, ama eğer diğer her parçası gibiyse, tasarlanmış gibi görünen mükemmel bir biçime sahip.

Sonra öpüşmemizi kesiyor, yüzü geriliyor. Başı geriye düşüyor, ilkel bir hırıltıyla karnıma boşalırken nefesi sertleşiyor, pompalıyor, sıcak, güçlü, dölleri tenimi tokatlıyor. Sarsılıyor, sonra

Fotoğraflar.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde alnını benimkine bastırıyor, ama aleti hâlâ avucumun içinde zonkluyor, daha fazlasını istiyor.

Nefes nefese, "Beklediğim bu değildi. Sadece seni öpmek istemiştin, Kadın. Ve sen beni neredeyse kör edene kadar mastürbasyon yaptın. Beni kurutmaya mı çalışıyorsun?"

"Akıl sağlığı." Gülüyorum.

"Çok geç," diyor ve birbirimize gülümsüyoruz. Spor salonu gibi kokuyor; ter, insan ve lastik.

Bu mükemmel. Bir erkek nasıl kokmalı.

Gözlerini vücudumdan aşağıya, göbeğime doğru sürüklerken, göbek deliğime boyadığı dölünü görünce dudaklarında kışkırtıcı bir kıvrım oluşuyor. "Keşke beni bütün gün giyebilseydin, Kadın." Dizlerinin üzerine çökerek bana sarılıyor, cüssesi beni ezmeye yetiyor ama kalın baldırları kütleyi taşıyor.

O lanet bir Neandertal gibi karnımın üzerinde hak iddia ederken fırsattan istifade, eşofmanından dışarı fırlayan sikinin üst kısmına bakıyorum. Hâlâ sert. Pürüzsüz taç kısmı açıkta, sünnet derisi aşağıda kıvrılmış ve iki piercing alttaki deriyi çarpıtıyor. Ve tam olarak göremediğim bir çubuk daha var.

Tekrar yukarı baktığımda gözleri karanlık ve kalçalarımın yataktan kalkmasına neden oluyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi?" Pantolonunu aşağı doğru iterek tüm kalın uzunluğunu gösteriyor. Evlenme teklifi alan bir kadın gibi kalbimi tutuyorum... Haklıymışım, bu siklerin Sistine Şapeli.

Muhteşem.

Aletini yumruklayarak kendini okşuyor ve bana kendini ne kadar çabuk tekrar sertleştirebileceğini gösteriyor. "Göz kamaştırıcısın Kaya," diyor kabaca, sikini uzun, tembel çekişlerle okşayarak. "Bana bunun artık beni itmek anlamına gelmediğini söyle. Artık yalan yok."

Boğazıma bir yumru doldu.

Doğrulmaya çalışıyorum ama elini boğazıma doluyor ve beni yatağa sabitliyor. "Söyle. Artık yalan yok. Seni dışarı çıkarayım."

Xander Butcher'da hayvani bir çekicilik var. Savunmasız ve sevecen, hatta oyuncu olabildiği yerlerde, tıpkı bir panter ve panterin birbirine kıvrılmış, kedi yavrusu gibi görüldüğünü gördüğünüzde olduğu gibi, kılıfların içinde pençeler olduğunu unutmak kolaydır.

Sonra bunu yapıyor ve çok ateşli, sıkı kaslardan ve baskınlıktan oluşan kavurucu bir duvar, tıpkı panterin üzerine binip dişlerini kürküne geçirmesi ve onu tutması gibi.

Xander ikisi de.

Kontronim bir kişiliği var.

"Sen bir kontronimsin, Xander," diyorum.

"Öyle mi?" Başını sallıyor, bunu bana bırakıyor. "Neden böyle söylüyorsun, Kadın?"

Gülümsememi saklayamıyorum. "Çünkü saçımı mı tarayacağına, beni mi yalayacağına, yoksa beni öyle sert ısırıp öyle derine mi batıracağına karar veremiyormuş gibi görünüyorsun-"

"Ruhunu tadabildiğimi."

"O kadar derin ki acıtıyor,"
diye bitiriyorum. "Hissetmeye
değer çoğu şey hisseder."

Nefesim kesiliyor. Onun tutkusu normal değil ama ben istiyorum. Yine de kalbimin çırpındığını
ve sonra büküldüğünü hissediyorum, zihnim şimdiki zamanda kalmak için savaşıyor, Kenno'nun
dününe, istifaya, reklama, fotoğraflara sürüklenmemek için.

"Dölün karnımda kuruyor." Konuyu değiştirerek gülüyorum. "Yapış yapış."

Dudaklarımızı birbirine yapıştırmak için eğiliyor, yumruğuyla boğazımdan daha fazlasını
sıkarken sesi çalıyor.

"İki gün sonra bir dövüşüm var," diyor öpüşürken, nefes almam için yumruğunu gevşetiyor.
"Gel. İzle. Sonra yaralarımı yala." Sesi düşüyor. "Kavgada hiç kız arkadaşım olmadı. Hiç kız
arkadaşım olmadı."

Kız arkadaş mı? Bu kelimeye, şehrin en güzel ve en acımasız çocuğu Xander Butcher'a kapılıp,
"Kız arkadaş mı?" diye mırıldanıyorum.

"Yaralarımı yala."

"Gerçekten mi?"

İniltisi dudaklarımda titreşiyor ve beni gerçekten istediğine inandırıyor. "Kavgadan sonra ne
boktan şeyler yapmaktan hoşlandığımı hakkında hiçbir fikrin yok, Kaya." Kalçalarını üzerimde
sallıyor. "Dövüşlerimden bir saat sonra yanıyorum."

"Beni yakacak mısın?" Ona bakmak bile güneşe bakmak gibi.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, kasların dalgalandığını ve uzun okşamalarla daha da uyandığını
hissediyorum. Dudakları çenemden aşağı, boğazımın kıvrımından göğsüme iniyor. Elleri her ikisini
de kavriyor ama sonra kendini durduruyor.

"Siktir." Geri itiyor. "Bütün gün antrenman yapmaya, dövüşmeye ve geceleri sevişmeye
alışkınım ama seninle bunu yapmak istemiyorum. Yani..." Kendini toparlıyor, o yoğunluğu siliyor
ve yerine alt dudağındaki nasırı kaldırıp bana gösteren orantısız bir sırıtış koyuyor. Bir savaşçının
ve bir büyücünün portresi. "Bana gerçek bir şey söyle. Başka kimsenin bilmediği bir şey."

Sylvanyalıları bakıyorum. "Önce üzerimi temizleyebilir miyim? Dölünüzle kaplıyken onlar
hakkında konuşmak garip geliyor."

Görüş alanımı takip ettiğinde sırtıyor, tam olarak kim olduklarını biliyor. Küçük Sylvanian
Ailelerime gülümseyerek başını sallıyor. Ayağa fırlayarak, "Benimle gel, Kadın." diyor. Çalımlarla
küçük banyoya girdi. "Tanrım!" Gülüyor, sesi odada yankılanıyor ve yatağın üzerinde bana
ulaşıyor. "Zar zor sığıyorum. Ama deneyeceğim." Bir sıçrama sesi başlıyor ve ben ayağa
kayıyorum.

Onunla banyoda buluşuyorum, ayakkabılarını çıkarıp soyunmaya başladığında sırtıyorum, davet
edilmeden kendini rahat hissettiriyor.

Önümdeki örneğe bakarak iç geçiriyorum. İçimdeki kırmızı kanlı kadın, lanet bir Noel hediyesi

gibi ortaya çıkan manzara karşısında yanıyor. Uzun, nabız gibi atan sırt kasları ve ardından belirgin baldırlara uzanan olağanüstü kalınlıktaki kalçalar yavaşça açılıyor, ama insanın aklını başından alan kıvrımlı kık yanakları oluyor.

Sadece squat ve lunge hareketleri yaparak ve bir sporcunun yaşam tarzını yaşayarak bunu başarabilirim.

"Ne yapıyorsun?"

"Banyona giriyorum," diyor açıkça, pembe seramik küvete adımını atıp aşağı kayıyor, dizleri yükseliyor. "Biraz dar ama bacaklarımın arasına sığabilirsin." Bu son cümle arsız bir sırtışıla ortaya çıkıyor, o lanet olası eğri kavis, nasırlı alt köşe kendini gösteriyor ve ben bir baygınlık geçiriyorum. "Hadi ama kadın." İç çekerek arkasına yaslanıyor, su nefes kesici vücudunun etrafını dolduruyor, kollarını kenarlara uzatıyor

Tamamen sessizleşiyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekerken gülümsemesi düşüyor. Ben yavaşça soyunurken o bana bakıyor. Yüzümdeki donuk ifade nabzımın titremesini azaltmıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak kot pantolonumu indiriyor ve kenara itiyorum. Eğer onun karanlık gözleri beni yalayabilseydi, o zaman yalardı. Sütyenimi arkadan açıyorum ve külotumu aşağı itiyorum, bakışlarının altında nefes nefese kaldığımın farkındayım.

Parmağımı daldırıyorum ve sonra dönüp kalçalarının arasına oturuyorum, arkama yaslanıyorum ve su neredeyse en tepeye kadar yükseliyor. Suyu kapatmak için ayağını kullanıyor. Arkamda, nefes alıp verişleri omurgamı hareket ettiriyor, her biri gürleyen bir kısıtlama çabası.

"Çok mükemmelsin," diyor kulağıma, ellerini yüzeyin altına indirip bana dokunuyor. "Bunlar," -parmakları uyluklarımın dış kabarıklığından kalçalarımın doğru kayıyor ve orada amıma doğru dalıyorlar- "Bu seksi parça." Dudaklarımla oynuyor, onları yavaşça okşuyor, yukarı ve aşağı uzun yumuşak vuruşlarla ayırıyor. Bu mükemmel bir hız, zevkin kaynayan varlığı başımı göğsüne doğru düşürmeye zorluyor.

Etrafımızda buhar yükseliyor ve ben inliyorum, beyaz buharlar havada dans ediyor. "Bana *onlardan* bahset." diyor.

Parmakları amımdan ayrılıp yukarıya, göğsüme doğru kayıyor ve elleri kaygan tenimde gezinirken, o dik tümseklere suyla masaj yapıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonsuza dek anonim bir dijital alanda yaşamış olan gizli bir tuhaflığı dışarı veriyorum. "Yüzlerce Sylvanian Ailem var. Onlarla hayatımdaki önemli olaylardan esinlenerek küçük setler yapıyorum. Genellikle farklı, daha mutlu ya da fantastik versiyonlar ve sadece en önemli, hayat değiştiren," -şimdi kelimeler arasında nefes almıyorum- "olaylar ve sonra, işte asıl önemli olan, onların küçük pozlarında fotoğraflarını çekip Sylvanian Diaries adlı özel bir Instagram hesabına yüklüyorum."

Havayı içime çekiyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Az önce bunu tüm yaratıkların içinde bir çocuğa yüksek sesle söyledim. Sevdiğim bir çocuğa. *Öldürdüm. Beni.*

Elleri hâlâ vücudumda dolaşıyor, kalbi daha önce hiç hissetmediğim kadar sabit, aurası sakin. Bu mutlak deliliğe bir yanıt bekliyorum.

Kısa süre sonra sessizliği her gürültüyü artırır: musluğun damlaması, bitişik odalardan gelen uğultular, derin, güçlü nefesleri-

Sonunda şöyle der: "Hangisi olurdum? Eğer beni yeterince önemli görürseniz, hangi Sylvanian olurdum?"

Gülümsüyorum, kalbim kabarıyor. *Xander* Butcher, *bir* kontronim. "Benim panterim yok." Dizimi kaldırıyorum, su tenimden aşağı kayıyor. "Belki bir kurt ya da tilki."

Mırıldanıyor. "Nesin sen?"

"Ben bir tavşanım."

"Peki," -dudakları omzuma değiyor, kelimeleri omzumda mırıldanıyor- "o zaman ben de tavşan olmak istiyorum."

Kucağında dönüyorum, elleri karnımın üzerinde kayıyor, yüzeyin altındaki tenimi asla terk etmiyor.

Ona sarılana kadar, göz göze, bizden başka bir şey yok.

Ereksiyonu karnımızın arasına sıkışmış durumda. Onu inceliyorum ve parmaklarımın o nemli saçlarda olmak için yanıp tutuştuğunu fark ediyorum, tırnaklarımı boynunun arkasındaki tellerin arasından geçiriyorum.

Ona bakmadan duramıyorum ve o da benden uzaklaşmıyor. O sırtış orada, ama arzunun karanlık gölgeleri onu sıkılaştırıyor, içindeki ısırık yüzeyin altında gıcırıyor.

Sen bir tavşan değilsin, Xander.

Aleti atıyor, ben de dudaklarımı zonklayan uzunluğun üzerinde yuvarlayana kadar kalçalarımı yukarı itip kaldırıyorum. Sadece dışından. Bu hisle ürperiyorum ve o da alt dudağını yalayarak ondan zevk almamı izliyor.

Onu penetrasyon olmadan kullanıyorum. Sadece sürtünme. Klitorisimi ve alt taraftaki piercinglerin girişini ovuyorum. Onu izliyorum. Kukum dalgalanıyor, çok yakın olan şeyin derin yapışan çekirdeğimi doldurmasını istiyorum. Ona daha sert sürtünüyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, kalçalarımı kavırıyor. Tam uzunlukta kayarken ereksiyonunu çalıştırmaya çalışıyorum, kendime doğru tırmanırken ona zevk için masaj yapmaya çalışıyorum.

Ağzımı açıp buharlı havaya doğru nefes alıyorum. Desteğe ihtiyacım var, kalçalarım yükselen hisle titriyor, gergin omuzlarını kavırıyorum - bir melek gibi kanatlar, ama yumuşak tüyler yerine kalın kaslar, plakalar gibi yükselen kemikler. Onlar savaşçı kanatları.

Göz temasını kesmeyi reddederek inliyorum. Parmakları yanlarıma giriyor. "Yavaş ol." "Hayır. Bana yardım et," diye yalvarıyorum.

"Çok hoş bir görüntün var. Amını sikimin üzerinde sallıyorsun. Ve daha önce ondan hoşlanmadın mı?" Tınısındaki ikna edici törpü beni teşvik ediyor, kalçalarım ateşleniyor, piercinglere sürtünüyor. "Şimdi kendini bana sürtmekten hoşlanıyorsun, değil mi? Bence amının benim için açgözlü olduğunu kabul etmelisin. Benim için sulu olduğunu. Sana o kadar iyi dokunuyorum ki artık beni arzuluyorsun. Söyle bana, Kadın." Gözleri karanlık bir niyetle parlıyor. "Devam et."

Kukum onun sözleriyle zonkluyor ve dalgalanıyor. Kıpırdanıyorum. İhtiyaçla dolup taşıyorum. Onun sözlerine, gözlerindeki şeytani coşkunun bakışına çok kötü bir şekilde gelmek için çaresizim. "Hayır."

"Sana çok iyi dokunduğumu söyle." Onun için çaresizim.

"Evet."

"Evet, ne, Kadın?"

Zevk beni ele geçirirken boğuk bir şekilde inliyorum, konuşamıyorum, düzgün düşünemiyorum, doruğa ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyorum. "Sana ihtiyacım var." Sonunda nefesim kesildi. "Dokunuşuna ihtiyacım var."

Pelvisini eğiyor, böylece üç çubuk zonklayan açıklığıma baskı yapıyor ve elini aramızdan aşağıya doğru besliyor, kalın, yetenekli bir başparmağı klitorisime yerleştiriyor ve onu daire içine alıyor. Her tur kulağıma kadar ısıyı yükseltiyor, her tur omurgamdaki zevki artırıyor, her tur ateşim yükselene, titreyene, dönen basınç tarafından ele geçirilene kadar orgazmımı artırıyor.

Haykırıyorum, omuzlarını sıkıyorum, alev alev boşalırken onun üzerinde dönüyorum. Gözlerimin kenarı bulanıklaşıyor. İhtiyacım olduğunda, başparmağının verdiği his acıya dönüştüğünde, çok yoğun olduğunda durmuyor ama ne yaptığını biliyor çünkü orgazmım devam ediyor.

Uzun iniltileri saf sahiplenmeydi. "Boşaldığında dünyanın en seksi kızı oluyorsun. Ve hepsine sahip olmalıyım. Her bir orgazmını üzerimde hissetmek istiyorum. Dudaklarıma. Ellerime. Sikime. Umurumda değil. Ama lanet olsun, Kaya Alana Lovit'in savunmasız olduğu tek bir anını bile paylaşmayacağım. Bir erkek böyle bir görüntüyü paylaşarak hayatta kalamaz."

Göğsüne kıvrılana kadar vücudumu indiriyorum, sarsılıyorum ve mutluluk verici artçı şoktan titriyorum.

Beni kollarıyla sarıyor, bir eli omurgamda, diğeri başımın arkasında, parmakları saçlarımın arasından geçiyor, uçları kafa derimin etrafında dönüyor. Bu çok samimi. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama bunu sorgulamaya hazır değilim.

Ugh. İstemiyorum.

Ben de ona daha fazla sokuldum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

kaya

Kalabalığın sesi gürlerken kalbim boğazımda düğümleniyor. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. İçgüdüsel, iliklerimin hücrelerinde titreşiyor, kulaklarımı tüketiyor. Enerji içime sızıyor. Hiçbir duyum şiddetli bir şekilde uyarılmıyor.

Onları omurgamda hissedebiliyorum, sürüyü.

Kitlelerle birlikte Chloe ve ben neredeyse zifiri karanlıkta gölgede kalan arenada oturuyoruz, ortadaki ring hareketli flaşlar altında parlıyor. Etrafımızdaki hava elektriklenmişti.

Herkes gergin.

Dinamiğe, göğsümün içine işleyen mutlak yoğunluğa ek olarak müzik, boks vahşetinin bir tür müzikal tezahürü olan gümbürtüler, alkışlar ve davullardan oluşan bir kreşendo oluşturuyor. Bir an bile sessizlik yok, kimse için erteleme yok, şok eden gürültü, kükreyen kalabalık.

Sinirlerim kopma noktasına geldi.

Chloe ve ben ringe yakın, dört sıra gerideyiz. Neredeyse elle tutulur bir beklentiyle titreşen seyirci duvarı, arkamızda karanlık ve modern bir kolezyum gibi yükseliyor. Bu bir yeraltı dövüşü değil. Burası stadyum. Bir gösteri.

Elimi göğsüme bastırıyorum ve parmaklarımı kolyemin ucunda gezdiriyorum. *Prenses* yazıyor. Avuç içlerimin ve tenimin sinirden nemli olduğunu, beklentiyle hafifçe titrediğimi fark ediyorum.

Tam önümüzdeki sıralar, yanımızdaki duvara göre daha az gürültülü - sahneye daha eğitilmiş. Kafaların arkasını tarıyorum ve gözlerim Charles Young'ın iki omzunda birer adamla öne doğru eğilmiş, kulağına yakın bir şekilde konuştuğuna takılıyor.

Onunla alay ediyorum.

"Bayanlar ve baylar, işte hepimizin beklediği, uğruna ter döktüğü, bayanların ıslandığı an geldi." Sunucu ringin içinden kükrüyor ve çığlıkların seyircilerin duvarını aşmasına neden oluyor. "Burası efsanelerin yaratıldığı yer! Ne için burada olduğunuzu biliyorsunuz."

Tepedeki televizyon canlanır. Xander'ın geçmiş maçlarda boks yaparken, antrenman yaparken, kanlar içindeyken ve bir insan gibi değil de bir hayvan gibi böğürürken çekilmiş klipleri sunucu

tarafından ekrana yansıtılır

"Yeni Efsane, *Xander-Kasap-Buuuuuuutcher*!" diye gürler.

Ekran şimdi canlı kayıt yapıyor. Davullar çalıyor, içlerindeki güç kemiklerimin içinde doruğa ulaşıyor.

Bir kamera aniden ringin bir köşesine kayar ve Xander'ın gürleyen tempoya ayak uydurduğu anda yerden ateş fışkırır.

Onu iki fedai, üç takım elbise ve babası takip ediyor. Saçları da daha kısa ve ıslak. Dudaklarını bir ağızlık dolduruyor, dişleri lastiği gıcırdatıyor, kaslı vücudunu şimdiden bir ter tabakası kaplıyor ve çok güzel, acımasızca.

O pantervari hüneriyle ringe atlıyor ve etrafta zıplıyor; devam eden çığlıklar karnıma oturuyor ve yumruklarım kıskançlıktan bembeyaz kesiliyor.

Çığlıklar duyuyorum.

"Bebeklerine sahip olmak

istiyorum!" "Sen bir tanrısın.

Onu bizim için öldür!"

Biri ağlıyor, "Dövüşten sonra sikini emmeme izin ver!"

Bir diğeri yalvarıyor, "Herhangi bir yere koymana izin

vereceğim. Herhangi bir yere. Nereye olursa!" *Seni*

nakavt edeceğim, kaltak! Bu. Siktir. Dışarı.

Öfkeyle nefes alıyorum, kıskançlık öfke gibi görünüyor. O akupunktur hissi damarlarımı iğneliyor. Yani bunlar boks hayranları mı? Buradaki her geveze sürtük dövüşten sonra onun işini bitirmek için gönüllü oluyor, külotları Xander-Kasap-Butcher'ı görünce sıırıslam oluyor. Onu teşvik ediyorlar, onu şiddete teşvik ediyorlar, mest olmuş çığlıklarıyla, övgüleriyle ve ugh'larıyla. *Sürtükler.*

Adamlar bağırırken, "Kanını akıt, Efsane!" "Kan

istiyoruz, Kasap!"

Birdenbire, ağız korumasının çarpıttığı ve kaşlarını çatarak gizlediği çarpık sırıtışını hayal ediyorum. Eskiden kirpiklerinin arasından sarkan koyu renk saçlarını. Benim havam olan berrak mavi bakışları. Yumuşak dokunuşları. Saçtığı parıltı. Ve bileğindeki dövme aklıma geliyor: "Canavarlar yaratılmıştır."

Hüzün içeri sızar.

Xander ringin köşesinde durmuş ona bir şeyler okuyan babasına başıyla selam vererek kendini hızlandırırken kalbim ellerimin arkasında daha sert atıyor. Kardeşleri Clay, Bronson ve Max de ringin hemen dışındalar.

Kasap Çocuklar'ın arkasında, ilk sırada eşleri ya da arkadaşları var. Stacey'i ve pembe giyen sarışın Cassidy'yi tanıdığım için bunu biliyorum. Bölgenin Altın Kızı. Max Butcher'a aşık olan balerin. Tüm şehir onların aşk hikayesini takip etti.

Tekrar Xander'a dönüyorum. Bu mesafeden bile, etinden oyulmuş, kasılmış, şişmiş, kırmızı saten şortuna kadar inen her kasını görebiliyorum.

Sıcaktan kızardım.

Tanrım, ben bu kızlardan biri

değilim. Kedingi kontrol et,

Kaya!

Sunucu devam ediyor, "Diğer köşedeki yarışmacı, Davos-Canavar-Briiittonnnn!"

Xander'dan daha kalın ama benzer boyda görünen, Canavar dedikleri adamla tanışın.

Şimdi ekranı Davos'un slayt gösterisi dolduruyor ama ben Xander'ın ipsiz atlayışını, kalçalarını ve baldırlarını ısıtmasını izliyorum.

Chloe kulağıma, "Meryem Ana, çok seksi, Kaya," diye fısıldıyor. "O adama bekaretini vermelisin. Bunu hak ediyor. O çok iyi bir çocuk."

Erdemimi bir milyon dolara satma konusunu ona söylemediğimi hatırladım. Ama ona söylersem... gururum bunu yapmamı sağlayacaktır - istemediğimden değil.

Kalbim kalabalıkla aynı tempoda atmaya karar veriyor. "O çok güzel," diyorum çığlık atan kadınların ve havlayan erkeklerin arasından, çünkü o güçlü, vahşi kaslardan oluşan heybetli duvarın içindeki sıcak kalbi görmüyor.

Benimkini.

Zil beni sapıklığımdan koparıyor ve Xander ile Davos çarpışıyor, ikisi de yakınlaşmaktan ve kan dökmekten çekinmiyor. Davos darbe alıyor. Xander savruluyor. Yumrukları da en az kendisi kadar keskin. Bekliyor, bekliyor ve sonra acele etmeden, özgürce yumruk atıyor. Onunla ölçülü.

Aldığı darbeler kasıtlı. Neden biri bu darbeleri almak istesin ki? Bu onu ateşliyor gibi görünüyor. Dövüşü uzatarak, sürünün düşen tenoru için birkaç hafif darbe alıyor. Sonra rakibini geriye doğru fırlatan, kan püskürten ve tuvali boyayan darbeler indiriyor.

Zil çaldığında Xander'ın alnından kıpkırmızı nehirler fışkırıyor. Kollarını iki yana açıp kaslarını esneterek uluyor ve kızlar bu gösteri karşısında çığlık attığında ben de küstahça onlara katılıyorum.

Mola zamanı. Xander köşeye çekilip su içiyor ve babası da gözünü kaplayan kanı durdurmak için bir şey kullanıyor.

Çok hızlı. Sonra zil tekrar ayağa fırlamasına neden oluyor. Eğiliyor. Kaçıyor. Saplıyor. *Oh, Tanrım.* Davos yaralı alnına bir yumruk indiriyor. Bu seferki çok acımasızdı. Kan ve ter yüzünü kaplıyor, gözlerini örtüyor.

Görebiliyor mu ki?

Xander

hareketsiz. Bir

yumruk daha

yiyor.

I. Dur. Nefes alıyorum.

Bir an için sallanıyor, açık bir şaşkınlık var ve dizlerinin üzerine çökmesini, düşmesini, buna bir son vermesini bekliyorum ama inatçı, amansız uzuvlarıyla kendini ayakta tutuyor.

Davos Xander'ın alnına bir yumruk daha atar, kan artık her yerededir; kıpkırmızı bir şelale. Korku filminden bir sahne - balodaki Carrie. Yine de Xander güçlü duruyor ama kum torbası gibi daha fazla darbe alıyor.

Hayır. Hayır.

Sunucu "Burada neler oluyor?" diye soruyor ve ben onun bunca zamandır konuştuğunu,

anlattığını fark ediyorum ama kendi gürleyen nabzımdan onu duyamıyordum.

Ayağa kalkıyorum. Xander'ın babasına çaresizce bakıyorum. *Yardım edecek mi? Bunu durduracak mı? Durdurabilir mi?* Babası

Kenardan bir şeyler söylüyor, öfkesi el kol hareketlerinden belli oluyor. Hakem ona "Hâlâ ayakta!" diye bağıyor.

Sonra Xander kafasını salladı, o da geldi ve bunun normal olup olmadığından emin değilim ama birkaç saniye boyunca içimde bir şeylerin zedelendiğini hissettim. Bir şeye işkence ediliyordu. Ve bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum.

Bir başlangıçla geri döndü. Beklenmedik bir isabetle Davos'a yaklaşıp yumruğunu yukarı doğru savurarak rakibinin çenesiyle birleşip onu yukarı doğru kırdığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bu
kadar.
Bitti.

Ağzından akan kanla ring kenarını boyayan Davos yere yığılır ve sürü patlar.

Seyirci duvarı, uhrevi bir denizde kabaran bir okyanus gibi yükseliyor, gürliyor ve tavizsiz bir hızla alkışlıyor. Ama ben titriyorum, hakem galibiyeti işaret etmek için yumruğunu kaldırırken gözlerim Xander'a kilitlenmiş.

Babası elleri kalçalarında duruyor; kutlama eksikliği içimde kıpırdanıyor. Bronson, Max ve Clay ayağa kalkmış, hüküm süren efsaneye bakıyorlar.

Ve Xander'ın dikkati dağılmış görünüyor, bakışları beni bulup durana kadar odayı tarıyor. Sertçe nefes alıyorum. O kanlı bakışıyla içime işliyor, beni saygılı değil ama çalkantılı bir uyarı ve heyecanla dolduruyor.

Chloe'nin nefesi kesildi. "Tam sana
bakıyor." Dudaklarımı yalıyorum.
"Biliyorum."

Adamın yüksek kavrayışından yumruğunu çeken Xander iplerin arasına dalıyor ve sahneden atlayarak bana doğru ilerliyor. Sıra sıra dizilmiş kızların arasından geçerken bir el denizi uzanıyor. O hareket ettikçe vücuduna dokunuyor, parmaklarını terinde ve kanında gezdiriyorlar. Kamera şimdi benim üzerimde, tüm stadyum değiş tokuşumuzu izliyor.

Ellerimi solmuş kot pantolonumda gezdiriyorum, 'Yaralısın ya da selam verdin ya da daha iyisini gördüm' gibi aptalca bir şey söylemek için kendimi zorluyorum." Yanıma geldiğinde eğiliyor, beni kalçalarımın arkasından kavıyor ve bir kütük gibi omzuna atıyor.

Nefesim kesildi. Hem ölçülemez miktarda adrenalin hem de buradaki her kaltağın kıskanç gözlerinden fişkırان yeşille bu gösteriyi izlemek zorunda olmasından duyduğum kendini beğenmiş memnuniyetle doldu.

Devasa ekranda Xander'ın koridorda benimle birlikte bavulu gibi salınarak ilerleyişini izliyorum. Arkamızda, ringde, babası kemeri alıyor, el sıkışıyor ve kontrol edilemeyen oğlunu temsil ediyor.

Girişteki iki fedaiye "Kimsenin buraya girmesine izin vermeyin" diyor.

Sonra bir perdeyi itiyoruz, ama yoğunluk kalabalıkla, yanıp sönen ışıklarla, tezahüratlarla, homurdanmalarla kaybolmuyor, hayır, soyunma odalarına kadar devam ediyor çünkü o...

Tutku ve enerji ondan düzensiz, amansız, vahşi dalgalar halinde yayılıyordu.

Benimle birlikte duşa giriyor ve ayaklarımı yere basıyor. Kıpırmızı eldivenleriyle yüzümü kapatıp tüm ruhumu saran kanlı bir öpücük verdiğinde hâlâ sersemlemiş durumdayım.

Omuzlarını kavıyorum, nabız gibi atan kaslar buluyorum, derisinden kan ve ter damlıyor, nabızı boynunda çılgınca atıyor, damarlar ve kordonlar adrenalinin etkisiyle atıyor.

Yüzünden kanlar akarken ağzı benimkini yiyor. Geri çekiliyor ve kanlı bir kütleyi dudaklarının arasından yere tükürüyor. "Seni istiyorum!" Hırlıyor, sesi gırtlaktan geliyor, dili bu üç kelimenin etrafında karanlık bir şekilde kıvrılıyor.

"Bağla beni!" Beni bir köşeye sıkıştırıyor ve fayanslara bastırıyor. "Elimi atlama ipiyle duş musluğuna bağla." Vücudu ihtiyaçla yanarken, sesi kısıtlamayla geriliyor. "Dizlerinin üzerine çök, içimdeki savaşı boşalt, yoksa seni *sertçe* beceririm ve bunu ilk seferinde yapmak istemiyorum, Kadın. O yüzden patlamadan önce beni bağla. Zar zor dayanıyorum."

Eldivenlerini başımın iki yanındaki duş duvarına bastırarak altlarından eğilmeme ve banktan atlama ipini almama izin veriyor.

Onun teri, kanı ve içimde biriken ihtiyacının çılgınlığıyla ıslanmıştım. Döndüğümde hareket etmemişti ama kasları titreşiyor, arzularıyla boğuşuyordu. Vücudunun kafesine doğru eğildim. Kırpiklerinde kan var, boncuklar tellerin üzerinde kuruyor. Alnında öfkeli bir yarık. Tamamen vahşi bir görüntü.

Bir iniltiyle titreyen yumruklarını benim için indiriyor. İpi bileklerine doluyorum, ortasından geçiriyorum ve tekrar daire içine alıyorum. Ben çalışırken burnunu boynumun kıvrımına indiriyor ve sert bir mırıltıyla içime çekiyor.

"Daha sıkı, kadın! Çok güzel kokuyorsun. Seninle kendime güvenmiyorum, o masum amcığınla değil."

Onları birbirine bağlıyorum ve bağlı eldivenlerini bel hizasının hemen üstündeki musluğa tutturuyorum. Bağları test etmek için kurtulmaya çalışırken hırlıyor.

Sahte bir güçle, benden birkaç santim ötede duran kanlı bakışlarına göğüs geriyorum. "Ben masum değilim, Kasap. Ve bana o fahişelerden biri gibi davranma. Beni anlıyor musun?"

Kanlı dudağını yalıyor, şu anda evcilleşmemiş, seğiren kaslarında hâlâ mücadele var, yaralarından yeni kan damlıyor. "Eğer o orospulardan biri olsaydın, Kadın, şu anda amında o ip atlama sapı ve bağırsaklarını morartan sikim olurdu."

Onun sözleriyle amım ağlıyor.

Devam ediyor, "Dizlerinin üstüne çök." Bağları çekiştiriyor. "Daha önce hiç sakso çektin mi?"

Kayıtsız güvenim paramparça oluyor, ama Xander'la birlikteyim ve belki de ona karşı dürüst olmamda bir sakınca yoktur. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"*Siktir.*" Başını geriye atıp vahşi bir şekilde inliyor. Bir hedef gibi üzerime diktiği ateşli bakışlarını kaldırdığında, "Sadece benim sikimin tadına bakacaksın," diyor. Ses tonu saygılı ve açgözlü. "O yüzden elinle bana mastürbasyon yap ve ucunu yala. Nazik olma, kadın."

Aramızdaki çekim ikimizi de etkiliyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum; ipek şortunu aşağı çekerken üzerime kan ve ter damlıyor. Kocaman ereksiyonu serbest kalıyor, büyüklüğü, kıpkırmızı rengi, en az onun kadar agresif görünüyor. Piercingler çıkıntı yapıyor.

Hafifçe sallanarak, kalçalarımındaki ihtiyacı kontrol edemeyerek, ona olan uyarılmışlığım güçlü bir şey, ellerimi onun horozu boyunca gezdiriyorum. Pençelerimin arasında nabızı atıyor.

"Sert!"

Her iki elimi de kullanıyorum ve birbiri ardına onu sarsıyorum, uzun şaftı boyunca çırpınan damarlarda onun ihtiyacını hissediyorum. Eğilip ucunu yalıyorum ve boğazından bir hırıltı yükseliyor.

"Yumruklarını sabit tut."

İstediğini yapıyorum ve o da dar kanalı sikmeye başlıyor. Daha sıkı kavriyorum, sıkıyorum. Dudaklarıma vuruyor, dilim ondan damlayan teri ve spermi tatmak için dışarı fırlıyor.

"Güzel. *Siktir*. İşte benim kızım."

Onun için diz çökmüş bana bakıyor. Eylemden vazgeçmeden kalçalarını yumruğuma doğru itiyor.

"Amını salladığını görebiliyorum," diye tıslıyor kelimeleri, her biri kayan, törpülenen bir tını. "Şu anda sulu musun? Senin amını hayal ediyorum. Geceleri mastürbasyon yaparken yüzüme oturduğunu hayal ediyorum. Amını dudaklarıma dayayıp beni rahatlatmanı. Söyle bana, sen de bunu hissediyor musun? Aramızdaki bu şeyi."

Sözlerine inleyerek, sadece başımı sallayarak karşılık veriyorum.

Devam ediyor, "Bir dahaki sefere, sahiplenilmiş olacaksın ve her santimini alacaksın" - ileriye doğru çarpıyor - "bunu içine alacaksın. Seni acıtmama izin vereceksin. Sik. Sürmek. Seni. Sertçe." Kelimeleri çıkarmak için zorlanıyor, orgazmı demleniyor. "Ve sen de yapışkan küçük amcığınla bu savaşı damarlarımdan atmama yardım edeceksin."

Hâlâ adrenalinle, şiddetle öfkeleniyor, homurtuları ve hırıltıları ilkelleşiyor ve onun, dizlerimin üzerindeki benim, bana yapmasına izin verdiğim şeyin enerjisi beni alıp götürüyor.

Beni kullanmasına izin veriyorum.

Onun zevki için. Canavarını sakinleştirmek için. Dövüşün canavarı. Tam anlamıyla içinde hissedebiliyorum.

Yarattıkları canavar.

Ve onunla kirli olmak istiyorum. Dağınık olmayı seviyorum. Yabani. Tüm hayatımı kusursuz bir sofistike kafesin içinde geçirdiğim için parmaklıkları kırmayı seviyorum.

Ondan daha fazla kan ve ter akıyor. Çömelmiş bedenimin üzerinde yükselip ellerimi iyice sikerken yumruklarım ağrımaya başlıyor ama onu daha çok çalıştırıyorum.

Onun ritmi cinsel.

Duş musluğunu çekiyor.

Kurtulmak istiyor.

Kalbim dört nala atıyor; bu haliyle göz korkutuyor.

Dişlerini sıkıyor, çürük derinin altındaki çene kasları yumruklanıyor, göz bebekleri büyüyor, yüzü vahşi bir coşkuyla buruşuyor, dışarı atılması gereken türden, şeytan çıkarılması gereken türden.

Duyulması ve hissedilmesi zor, derin bir hırıltıyla, güçlü vuruşlarla geliyor, "Siktir. Siktir. Siktir." İhtiyacıyla, hayvani itişiyiyle eşleşen kelimeler ondan düşüyor.

Sıcak salgısı dudaklarımı tokatlıyor, kanına ve terine karışıyor, bu mükemmel yapılı sosyeteyle lekelemek için kıpkırmızı bir katman. Artık Lovit'in örnek kızından başka bir şey değilim.

Yorgunluk onu sersemletiyor ve ayağa kalkıyorum. Gözlerini birbirine bastırmış ve öyle tutuyor. Aniden, şimdi sakinleşmiş, savaşçı endorfinlerinin dalgaları düşüyor, onu savunmasız ve yaralı görüyorum.

Boynunun arkasını tutuyorum ve destekleyici bir empatiyle alnımı onunkine bastırıyorum ve sert bir şekilde nefes veriyor. Nefesi kesiliyor, mutlak yorgunluk ve başka bir şey. Çarpık gülüşlü, dağınık saçları her zaman gözlerinde olan, yaralarının içinde bir uçurum olan lekeli çocuk.

"İzin ver seni temizleyeyim," diye nefes alıyorum, alt dudagından yapışkan plazma damlayıp aşağı kayarak fayansları yaladığında kalbim sıkışıyor. Başımı onunkinden kaldırıyorum.

Ellerimi bırakıp bileklerini çözüyorum ve o da gözlerini açıp ona nasıl baktığımı izliyor. Mavi gözlerindeki kıpkırmızı damarları ve mesafeli bakışları görünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Konuşmuyor. Bu sefer onu kendi haline bıraktım. Derisi kalın ve terden ağırlaşmış ıslak eldivenlerini çekiştirerek çıkarıyorum. Çıkarması zordu ve şişmiş yumrukları serbest kaldığında yüzünü buruşturdu.

İçimdeki hasarı görünce nefesim kesildi. "Xander. Bu normal mi?" Onları hırpalanmış hayvanlar gibi tutuyorum. "Kırılmış görünüyorlar."

"Kırık değil," diye mırıldanıyor, boğuk ve yorgun. "Sadece şişmiş. İçi sıvı dolu. Birkaç gün içinde iyileşecekler. Benim için endişelenme, bebeğim."

Ama ben biliyorum.

Çok endişeleniyorum.

"Bebeğim?" Fısıldıyorum. Etrafında bir kayıp duygusu var ama ondan neyin kaçtığından ya da ona bunu nasıl geri getirebileceğimden emin değilim. Sanki bir çöküş, gerçekliğe bir düşüş gibi.

"Evet." Tek başına kaldıramayacağını belli edercesine başını tekrar tacıma doğru eğiyor. "Bu iyi mi?"

"Evet, Xander," diye nefes alıyorum. "Sana bebeğim diyebilir miyim?" "Evet." Gülüyor, ama içi boş.

"Sanırım bu hoşuma gider."

Başını tekrar kaldırıyor, gözleri sağlıklı ihtiyaçlarla dolu. Görüş alanıma girme ihtiyacı. Gülümsememe. Ben de ona gülümsedim, gözlerimiz kilitlendi. Ve aniden, tüm dünyam sadece ona daralıyor... *Xander Butcher'a.*

Önümdeki acı gerçeğe, yaratılmış canavar gerçeğine rağmen kalbim kabarıyor. Ama kalbimin onun dokunuşunu hissetmesine engel olamıyorum. Uzaklaştıramıyorum. Ve istemiyorum da.

İlk kez gardımı indirdim ve gardımın içinde çırlçıplak kaldım. Bu anı asla unutmayacağım, tüm kanlı, acımasız güzelliğiyle, çünkü bu, tüm benliğimde bir değişim hissettiğim ilk andı.

makyaj-aşka ilk düşüş. Sanki ruhum "Sonunda geldi." diye fısıldıyor.

Güvenilir biri.

Dürüst ve gerçek.

"Seni elimde tutmak istiyorum," diyor, bu masum ifade tiz sesiyle dengeleniyor. "Kal. Benimle kal. Birlikte olunması kolay biri değilim. Çok fazla hata yapıyorum-"

"Hayır." Parmağımı kanlı dudaklarına götürüyorum. "Hayır. Seninle olmak kolay. şu anda hayatımdaki en kolay şey sensin."

"Sadece şimdi değil. Her zaman. Benim için kalan kişi ol. *Beni* dinleyen. Kim gerçekten beni *duyuyor*. O kişiye ihtiyacım var bebeğim. Kal ve o kişi ol."

Tanrım, çok gergin. Göğsüm sıkışıyor: yine garip davranıyor, mesafeli, kafası karışık, ama iyi. İyi olacak. "Ben kalacağım."

"Söz mü?"

Alt dudağım titriyor ama nedenini bilmiyorum. Duygular o kadar aşırı ki boğazımda yumrular oluşturuyor, gözlerimi yaşartıyor, *beni* korkutuyor. "Söz veriyorum."

İç çamaşırlarıma kadar soyundum. Bu aşk büyüüyle başımın döndüğünü hissederek duşu açtım ve yüzünü temizlemesine yardım ettim, kan *artık* daha kısa olan saçlarına ve kafa derisine çoktan bulaşmıştı.

Ayaklarının üzerinde dengesiz duruyor. Başını omzuma yaslıyor, ben de sırtını yıkıyorum. Burnunu şakağıma dayıyor, yumuşak ve nazik.

Bunu sen de hissediyor

musun, Xander? Bu anı?

Aşık olduğumuz zaman mı?

Başının ağır yükünü alıyorum, ama sonra omzumdaki yükü hissedinceye kadar artıyor. Sonra ağırlığını, ayaklarını, *Tanrım*.

"Xander!"

Öne doğru yığılıyor.

Onu yakalamaya çalışıyorum ama ikimiz de suya doğru kayıyoruz. Geriye doğru düşüyorum, vücudu benimkini fayanslara çarpıyor. Ellerimi sert göğsüne bastırıyorum, onu bir santim bile kaldırmak için zorluyorum, ama hiçbir işe yaramıyor.

Ağzından kan akıyor.

Oh. Tanrım.

Omuzlarını yukarı doğru itmek için zorluyorum, ama o ölü bir ağırlık. Avuçlarımda bir bowling topu gibi duran ağır başını kavrayıp yüzüne bakıyorum.

Gözlerinin üzücü bir şekilde kapalı olduğunu gördüğümde ağzım safra ile doluyor. Kapalı değil. Sıkılmamış. *Bilinçsizce*. İç beyazları gösteren hafif bir boşluk. Ağzından çok fazla kan sızıyor; kalın ve lifli, alt çenesinde biriken kırmızı kütleden düşüyor.

"Xander!"

Hayır. Hayır. Hayır.

"Biri yardım etsin! Bize yardım edin! Ona yardım edin!"

Kalbim artık kurşun gibi.

Sıcaklık gözlerime çarpıyor ve benden tüküren gözyaşlarıyla onları dövüyor. Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor, sağanak ve kanı parçalanmış bedenlerimizin etrafında birikiyor ve birbirine karışıyor.

Boynuna sarılıyorum, başı neredeyse tutulamayacak kadar ağır. "Benimle kal' dedin! "Kal dedin!" Onu umutsuzca sarsıyorum. "Kalıyorum! Neredesin sen? Kalk ayağa! Ayağa kalk!"

Kaybettim.

Onun altında, akan suyun, sızan kanın altında, dakikalar uzadıkça çaresiz ve işe yaramaz bir halde sıkışıp kalırken histeriler beni tüketiyor, sular altında bırakıyor, boğuyor.

Onu tekrar kaldırmaya çalışıyorum. Ama ya onu daha fazla incitirsem? Omurgasını. Boynunu. Bu gerçek beni umutsuzluğa düşürüyor. Gözyaşları öyle sıcak ve şiddetli ki, tüm bedenimi öyle etkiliyor ki, gözlerimi kapatmaya zorluyor. Onları sıkıyorum. Hırıldıyorum.

Parmaklarım

tutuyor. Ona

yardım edemem.

Ben yeterli

değilim-

Sonra biri bağılıyor, "Bırak onu!" Ve vücudunun benimkinden ayrıldığını hissediyorum, onu kendime doğru çektiğimi, tüm gücümle, çaresizlikle ona sarıldığımı fark ediyorum.

Kalıyorum.

Seninle kalıyorum, Xander.

Ama onu aldılar.

Onu benden alıp yere yatırıyorlar ve etrafında dönüyorlar, ben de düşün kenarına geri çekiliyorum. Nefes nefese kalana ve durmaksızın bağırana kadar hızlı, sığ, rahatsız edici bir sürü nefes alıyorum.

"Kız mı?" diyor içlerinden biri.

Artık hareket edemiyorum. Su hala üzerime yağıyor. Saniyeler... *Daha az.*

Başka bir adam cevap verir, "Önemli biri değil. Sadece bir boksör hayranı." Xander'ım üzerinde çalışmalarını izliyorum.

Olayların bulanıklığı.

O da orada.

Oksijen maskesi.

Sonra sedyede.

Sonra o gitti ve ben hâlâ buradayım çünkü kaldım - *"Kaldım Xander"* - ama o konuşmadı, sesini duyuramadı, onunla kalmam gerektiğini söyleyemedi ve ben de sözümü tutamadım. Fayansların üzerinde yalnızım, kıpkırmızı bir havuzda yıkanıyorum ve parmaklarım hala boşluğu kavırıyor - aşık olduğumuz anda doldurması gereken boşluğu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

kaya

Tenimdeki kanı, teri ve dölleri yıkadım ve şimdi motel odamda yalnızım. Hüzünlü bakışlarımı kapının arkasındaki sıva çatlakları ile telefonum arasında gezdiriyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve elimle iPhone'umu tutarak bekliyorum, YouTube'da dövüşün tekrarlarıyla kendime işkence ediyorum.

Bölge Haberleri, Davos'un Xander'ı ayaklı bir boks torbası olarak kullandığı yirmi saniye kadar bir süreyi tekrarlıyor. Her vuruşta kendime soruyorum: *Bu o muydu? Onu kıran bu muydu?*

Bu görüntüler, Xander'ın kardeşleri ve babasıyla birlikte soyunma odasından çıkarılışının kameralı telefonlarla yapılan amatör kayıtlarıyla sona eriyor. Yüzlerindeki öfke ve yıkım endişemi derinleştiriyor.

Eksik bir an var.

Birbirimize aşık olduğumuz o muhteşem an. O anı kimse bilmiyor.

Aklından çıkacak mı?

Boğazım gözyaşlarıyla doluyor. Temiz olmama, dişlerimi fırçalamama rağmen, hala tuzlu kederle karışan kanının tadını alabiliyorum, metalik bir ipucu ve iki gün önce beni canlı bir anlamla sarıyor.

"RUHUNUN TADINI ALABİLİYORUM."

"O kadar derin ki acıtıyor," diye

bitiriyorum. "Hissetmeye değer

çoğu şey hisseder."

Kapıdaki bir tıkırtı yüzümü yastığa gömmeme neden oluyor. Sonra bir ses tereddütle içeri süzülüyor, "Kaya, hayatım, içeri girebilir miyim lütfen?"

"Evet" dediğimde şaşıyorum ama zihinsel olarak bunu yorgunluğa ve kalbimin yorgunluğuna bağlıyorum.

Yüzümü kapının açıldığını görecektense kadar çeviriyorum; yanağım hâlâ yastığıma gömülü.

"Çamaşırlarını getirdim." Annem içeri giriyor, önündeki dokuma sepette gömleklerim, kot pantolonlarım ve elbiselerim ütülenmiş ve katlanmış, tertemiz renk kodlu yığınlar halinde duruyor.

Sırtını bana dönmüş, odada dolaşırken onu izlerken kıpırdamıyorum. "Tanrı biliyor ya, bu çamaşır makinelerini *Henry LeF'o* gömleklerinde kullanmayacaktım, bu yüzden onları düzgün bir şekilde temizlettim."

Gülümsemeden, "Harika." dedim.

"Bir de bu var" -yavaşça bana yaklaşıyor ve bir resim çerçevesini komodinin üzerine, gözyaşlarıyla bulanıklaşmış bakışlarımın tam karşısına yerleştiriyor- "İsteyebileceğini düşündüm."

Ben bir kolumu kaldırıp resme bakarken o öylece kalıyor. Zamanda bir an yakalanmış. Babam ve dokuz yaşındaki ben, bandanalarımızla ormanda yaratık arıyoruz.

Nazikçe devam ediyor, "Bunun seni gülümseteceğini düşündüm. O kadar da uzakta değilmiş gibi hissetmeni sağlar." Duraklıyor, sessizliği bir nefes vermeye dönüşüyor. "İkiniz de çok kirli görünüyorsunuz ama umursamadığınızı biliyorum."

Bu bir zeytin dalı.

Dudaklarımı büzüyorum, görüntüye gözlerimi kısarak bakıyorum, o tatili tüm yanlış nedenlerle hatırlıyorum. Ama bir şekilde unutmuşum ya da o zamanlar tam olarak anlamamışım, anıyı yetişkinliğe taşıyacak, olgun bir bakış açısıyla yeniden analiz edecek kadar değil.

Babam bir Perşembe günü eve erken geldi ve hepimizi özlediğini ve tatile çıkmamız gerektiğini söyledi.

Ailece geçirdiğimiz en iyi tatillerden biriydi. Hawaii'den daha iyiydi. Bora Bora'dan daha iyi. Avustralya taşrası ve biz. Marşmelov kızarttık. Aynı anda birden fazla şekerleme pişirebilmek için iki uçlu bir çubuğum vardı.

Hatta annem onları yedi, ama doğrudan tahtadan değil. Babam sürekli ona yaltaklanıyordu.

Çok fazla gülümsüyordu.

Ama döndüğümüz gün, o -bir numaralı müdire- şişmiş bir mideyle mermer merdivenlerimizde bekliyordu. O zaman hiçbir şey anlamamıştım.

"Ben gördüm." Annemin sesi hafızama kayıyor, bulanık görüntüyü temizliyor ve bir şeyi uyandırıyor. Daha önce görmemiştim. Onun harika bir baba olmadığını. Pek sayılmazdı.

Elini göğsüne bastırıyor - imzası haline gelmiş bir hareket - parmakları kolyesine dolanıyor. Bunu her zaman kibirli bulmuşumdur, sanki değerli eşyanın hala orada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Ama bugün nazlı ve tereddütlü görünüyor. "Şey, ben görmedim ama Mary St Clair'in kuzeninin kız kardeşi ona senin ve boksörün makarasını ya da adı her neyse onu göstermiş..." Duraklıyor ve ben hızlıca nefes alıyorum. Edep, uygun davranış ve kamera karşısında bir çocuğun omzuna atılmak üzerine bir ders beklemek ideal bir basın değil, ama gelmiyor. "Şu anda hastanede olan çocuk. Haksız mıyım?"

Çatlayan sıvaya bakıyorum.

"Özür dilerim, Kaya." Saçlarıma dokunuyor, rahatlatıyor ve ben daha fazla sıcaklık almak için

geri bastırmak istiyorum, ama elini geri çekiyor, bunu yapmadığımızı unutuyor. Ben de unuttum.
"Bu, beni öldüren çocukla aynı çocuk.

Bu hafta başında kapılarımıza zincirleri sabitlemek. Öyle değil miydi? Onun hakkında konuşmak ister misin?" Ben istiyorum. Ben istemiyorum. Hıçkırıklarımı bastırıyorum. "Hayır."

Sesi yumuşak ve kalın, krema gibi ve çok tanıdık, yine de hatırladığım gibi değil. "Nasıl olduğu sana söylendi mi?"

"Hayır" derken sesim titriyor. "Bu çocuğu seviyor musun?"

Evet. Çenemi sıkıyorum, dişlerim içimdeki ayrıntıları kilitliyor, kalbim baskı altında, anneme sarılmak ve kalp ağrım için feryat etmek istiyorum.

"Tamam," diyor usulca ve yatağın kenarından kalkıp elbisesini kalçalarından aşağıya doğru düzeltiyor.

"Gitme. *Git,*" diye mırıldanıyorum üzüntüyle, kelimelerim dürüstlük ve tereddütten zorlanıyor, geçmişimiz benimle alay ediyor. "*Onunla konuştuğuna pişman olacaksın.*"

Parmaklarını kucağında dinlendirerek tekrar oturuyor. Hayatta hiç fazla yer kaplamıyor. Bunu yeni fark ediyorum. Mükemmelliği elde ederek, düzenleyerek, organize ederek, sessizce oturarak ve... Varlığını hatasızlıkla küçültmeye çalışıyor. Bugün bu beni kızdırmıyor, üzüyor.

"Bana söylemeyecekler." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzünün benimkinin aynası gibi gerçekten acı çektiğini görüyorum. "Beni aramadılar bile anne. Uyuyor mu yoksa... *öldü mü* bilmiyorum. *Oh Tanrım.*" Sesim çatallaşıyor. "Beni tanımıyorlar! Ben *onlar* için henüz *biri* değilim"-Sesim ağlamamak için gösterdiğim çabayla titriyor- "*onlar* için."

"Ne demek istiyorsun-"

Ağlayarak dürüstlüğüme kaybediyorum. "Ailesi! Beni ve onu bilmiyorlar. Bu yeni bir şey. Xander'a onunla kalacağımı söyledim, ona söz verdim, sanki bir şeylerin yanlış olduğunu biliyormuş gibi, ama beni tanımıyorlar, bu yüzden ona yakın olmayı talep edemem, bu yüzden şu anda ölüyor olsa bile, aklında kalan ve onu dinleyen kişi olacağıma dair sözüm, elim olacağını söylediğim yerde değil, yemin ettiğim yerde!"

"Doğru." Annem doğruldu, benimki gibi akan gözlerini sildi. Boğazını temizliyor, sakince yükseliyor, çenesi yerle aynı hizada ve gururlu. "Kalk bakalım. Hastaneye gidiyoruz ama bunu giyemezsin."

Sürünerek oturma pozisyonuna geldim. "Ne?"

"Aileyle tanışacaksın," diyor basitçe; zihninin çalışma şekli tam bir muamma. "Güzel bir ceket ya da hırkaya ihtiyacın var."

Bir ağız dolusu gözyaşına rağmen neredeyse gülecektim. "Ne? Ben gidemem-"

"Kaya Alana Lovit." Kalçalarını kavriyor. "Hayatının son on dokuz yılını ayağını yere sağlam basarak ve tam olarak kendi taleplerine göre köklendirerek geçirdin. Hiç *kimsenin* sana ne yapman ya da nerede olman gerektiğini söylemesine izin vermedin. Şimdi başlamanı istemiyorum. O çocuğun sana ihtiyacı var."

Öyle yapıyor. Ayğa fırlayıp çantamı kapıyorum ve kapıya doğru zarif adımlarını takip ediyorum. "Tamam."

"Tatlım..." Duruyor ve bana doğru dönüyor, gözleri yalvarıyor. "Bir hırka ya da ceket. Lütfen?"

"Tamam, anne." Bunu onun için yapabilirim. Gardıroba koşuyorum ve içindekilere, normalde yarım günümü eşleştirmek ve hazırlamak için harcayacağım farklı kıyafetlere bakıyorum ama beynim duruyor. "Hangisi?"

"Ooh." Annem bir adım öne çıkıyor, bu soru bir kedi için kedi nanesi gibi. "Seninle şampanya denimini sevdim-"

Benim gönülsüz bakışım onun sözünü kesiyor.

"Tamam, tamam." Yersiz coşkusunu başıyla onaylıyor ve çıkmam için kapıyı açık tutuyor. "Kot pantolon iyi. Hadi gidelim. Jul teyzeyi arayacağım-"

"Olamaz." Verandaya doğru ilerlerken kapıyı arkamdan kilitlediğini duyarak boşluktan geçiyorum. "Mac'i çağırıyoruz."

Omurgamda bir korku hissediyorum ama bunu Xander için yapmalıyım. Kasap ailesinin dinamiklerine burnumu sokmak zorundayım çünkü benden bunu isteyebileceğini düşünüyorum. Bunu anlamıyorum. Anlamama da gerek yok. Ona bir söz verdim.

Telefonumu alarak Mac'ten beni hemen almasını rica ediyorum ve plaj serserisinin mahkûmu hastaneye götürmek için müsait olduğuna dair parmaklarımı çaprazlıyorum.

Annemin ses tonundan Bayan Proper'ın süzüldüğünü duyabiliyorum, "Kim? Yabancı bir adamla gidemem. Kaya. Artık ergen değilim."

Motelin garaj yolunun yanındaki tuğla duvara yığılıyorum. "Tuhaf biri değil-" Bu yalanı yarıda kesiyorum çünkü o, uzaklara dalan bakışları, çatlamış dudakları ve kum halılı arabasıyla biraz tuhaf *biri*. "Pek çok insandan daha yabancı değil."

Bekliyoruz. Çukurlu yolun karşısında, dar evler domino taşları gibi üst üste yığılmış. Aşırı büyümüş bitki örtüsü, topraktan yükselen yüzlerce iğne gibi verandaların ve araba yollarının çatlaklarından uzanıyor.

Annem ayakta duruyor, zinciriyle oynuyor, çıplak bileğine, hayali bir saate bakıyor, olmayan tüyleri temizliyor. Gergin.

Kumdaki bir kaplumbağa gibi enerjiyle hayatın içinde gezinen bir adam için, Cabi zaman dilimleriyle uğraşmadığı kesin. On dakika içinde burada olur.

Eski Mazda yanaştığında nefes alışını duyuyorum. Xander için korkmaktan başka bir şey hissedebilseydim, bu anın tadını daha çok çıkarabilirdim. Bu onun için iyi.

Uyum sağlıyoruz, Xander.

Yaptığımız şey bu.

Sertçe yutkunarak anneme Mac'le birlikte ön tarafta yer açmak için yolcu kapısına yöneliyorum ama aynı kapıda çarpışıyoruz. Omuz omuza. Ön koltuğa doğru başımı salladım. Gözleri açılıyor ve dudakları belli ki hissetmediği bir gülümsemeye dönüşüyor.

Arabaya biniyoruz.

Mac önüne bakıyor, annem ise onun yanında ellerini kucağında birleştirmiş Kraliçe gibi

İngiltere.

Mac'in gösterge panelindeki navigasyon, arabasını yeşil bir ok olarak ve varış noktasını -Bölge Şehir Hastanesi- yirmi dakika uzaklıktaki bir iğne olarak gösteriyor.

"Şimdi ne yaptın?" diyor yolda birkaç dakikalık sessizlikten sonra. Göz ucuyla aynadan bana baktığını görebiliyorum.

Çoğunlukla pencereden dışarı bakıyorum, her zamanki şakalaşmamıza katılmak istiyorum ama bugün bunun için dikkatim yok. "Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum. Hepsi bu."

"Onu oraya sen mi koydun?"

Hüzünle gülümsüyorum çünkü tam da bana söyleyeceğini düşündüğüm şey buydu. "Bu sefer değil."

"Onu oraya o koymadı." Annem savunuyor çünkü adının karalandığını hissettiğinde bağlamsal ipuçları ve hiciv her zaman kayboluyor.

Ya da belki beni koruyor?

"Bunu bilmek güzel," diyor.

Yolculuğun geri kalanı, annemin Chanel No. 9'una karışan sinir dumanları olmasa rahat olabilecek bir sessizlik içinde geçiyor.

Mac bizi doğruca kapıya götürdü. Hastane artık etrafımızda uzanan bej renkli beş katlı devasa bir bina.

Atlama alanına iniyoruz, ambulanslar yanımızda park etmiş, bir sedye hazır, ama ben eğilip "Teşekkürler Mac" diyorum.

Bana bakmıyor. "Kendinde değilsin." Yavaşça başını sallıyor, aklından bir şey geçiriyor. "Burada bekleyeceğim."

"Ne?"

"Annen için." Gözlerini daha uzaklara diyor, sanki şehir manzarasının ötesindeki okyanusu görebiliyormuş gibi. "Kalmak isteyeceksin. Bunu söyleyebilirim." Çenesini arkamda duran anneme doğru eğiyor. "Hazır olduğunda," diyor annemin duyabileceği kadar yüksek sesle ama yine de kelimeleri bana yöneltiyor. "Onu eve bırakacağım. Onu bekletmeyeceğim. Başka biri onu alırsa da doğru olmaz. Bütün bunların onu gerdiğini hissediyorum."

Kaşlarım içeri çekildi, şüphelendim. İnsanlar sebepsiz yere iyi değildir. "Bunu neden yaptın?" "Aynı grev gözcüsü gibi."

Ona sırtıyorum, yarım ağızla alay ediyorum, "Anneme asılma, Mac. O evli bir kadın."

Gülmek istememe neden olan boğuk, bağımlılık yapan bir şekilde gülüyor. Yapabilseydim, yapardım. "Onları uzak tutacak olan kocan değil, *dördünüzsünüz*" diye öğüt veriyor.

Başımla onaylayarak kapıyı kapattım ve annemle birlikte yan yana hastaneye girdik.

Resepsiyonda bir kuyruk var ama iri kaslardan oluşan bir kule gibi göze çarpan Kasap Çocuk, ilk karşılaşmak isteyeceğim son kişi.

Kolyemi tutarken parmaklarım seğiriyor, zincire dokunuyorum. Dışarıdan sakın ve makul

görünen Clay'i mi yoksa kadınlara karşı oyuncak ayı gibi yaklaşımıyla ünlü Bronson'ı mı tercih ederdim?

ama diğerk herkese karşı azrail gibi davranıyor.

Ama... hayır.

O olmalı.

Max Butcher olmalıydı.

Otomattan bir şeyler alan Max, ben ona yaklaşırken eğiliyor. Annem arkamda sessiz duruyor. Destek olması güzel; yine de söyleyebileceklerine hazırlanırken midem huzursuz oluyor. Ve Max Butcher'a, onca insan arasından. *Kahretsin.*

Max doğruldu ve ben yutkundum. Yüzünü bana döndüğünde, neredeyse dümdüz üzerime yürüyor, ki bu sürpriz değil, çünkü o lanet olası bir yol treni ve karşıdan gelen trafiğe sapmayı umursamıyor, sertleşiyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ve ona baktığımı fark ediyorum, Xander'a çok benziyorum, sadece Max daha geniş, daha az sıcak ve çekici.

"Max?" O olduğunu bildiğim halde soruyorum, ama emin değilmişim gibi davranırsam beni sapık sanmayabilir.

"Seni tanıyor muyum?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerim onun büyük avucunda çok küçük görünen meyve suyu kutusuna takılıyor ve sonra başımı sallıyorum, bakışlarımı onun ezici bakışlarına geri döndürüyorum.

"Hayır. Beni hiç tanımıyorsun."

"Onun adı Kaya Lov-"

"Anne, lütfen," diyorum, soyadımızı Max Butcher için bir şey ifade ediyormuş gibi gevelemesine karşı elimi kaldırarak. Belki birkaç kişi için, bir zamanlar öyle olabilirdi. Ama ben Teresa Anne olsaydım bile, Max Butcher kirpiklerinin altından bana bakıyor olurdu.

Boğazımda büyüyen yumruyu aşmak için kelimeleri zorluyorum. "Ben Xander'ın arkadaşıyım." Gerçekten çok önemsiz bir şey.

Bir arkadaş.

Burada olmak için ne kadar sinirli olmalıyım.

Çenesinin altındaki bir kas titriyor. "Bu doğru mu?"

Evet. Gözyaşlarım gözlerimin arkasına doğru fırlıyor, ama onlarla savaşıyorum, hıçkırmamak için boğazım düğümleniyor. "Özel bir aile olduğunuzu biliyorum ama-"

"Bunu biliyorsun, değil mi?" diye ısıırıyor.

Oh. Tanrım. Ağlama, Kaya. "Lütfen," diye fısıldıyorum ama bana sırtını dönüp uzaklaşıyor. Panikliyorum. Çabalarım kırılıyor ve gözlerimden yaşlar fışkırıyor. "Siktir git! Sadece hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum!" Çığlık atıyorum.

Adımının ortasında durur ama arkasını dönmez.

Sikeyim.

İçten içe titriyorum ama yumruklarım iki yanımda, yerimde duruyorum. "Sadece hayatta olduğunu bilmek istiyorum," diyorum, daha yumuşak bir ses çıkarmaya çalışarak, '*siktir git*'

hayaletmiş ve dudaklarımdan çıkmamış gibi davranarak. "Herhangi bir şey, lütfen bana herhangi bir şey ver." Nefesim kesiliyor ve duruyor. Ellerimi gevşetiyorum ve

ona doğru bir adım attı. "Lütfen,
Max." "Kardeşimi önemsiyor
musun?"

"Evet," diye acıyla nefes alıyorum ve sertleşmiş sırtına doğru bir adım daha atıyorum. "Çok,
çok fazla." "Seni önemsiyor mu?"

Sırtına başımı sallıyorum, başımı sallamam benim için çünkü bunu hissetmeye ihtiyacım var.

Bu doğru. Hissediyor. "Evet. Öyle."

Tüm umutlarımı da yanına alarak uzaklaşmaya başladı.

Anneme döndüğümde, "Geliyor musun?" dediğini duydum. Hiç düşünmeden ona yetişmek için
koşmaya başladım.

Yanına ulaştığımda, "Karımın ve kızımın yanında o saçma sapan konuşmana dikkat et" diye ekliyor.

Belki de ilk kez ağzım bir erkek tarafından ne yapmam gerektiğinin söylenmesine itiraz
etmiyor. "Tabii ki." Bir kızı olduğunu unutmuşum. Dünyada bir kızı olduğunu hayal ettiğim son
adam o, ama zaten Max Butcher hakkında medyanın bana gösterdikleri dışında ne biliyorum ki?

Şimdi önümüzde, uzun hastane koridorunda Max'in karısı Cassidy, tanımadığım sarışın bir kız
ve yarı uykulu bir çocuk açık bir hastane odasının karşısında oturuyor.

Onlara yaklaşırken gözlerimi siliyor, meydan okuyan gözyaşlarımı bulaştırıyorum. Hastaneler
insanları değiştirir.

Hastanedeki herkes daha küçük ve daha savunmasız
görünür... Hastaneler insanları küçültür.

"Kim o?" diye soruyor sarışın kadın, yüz­süzce bana şüphey­le bakarak, aurası güç barındırıyor
ve benden daha genç görünmesine rağmen ona çok yakışıyor. Gözlerim boynundaki elmas işlemeli
kelebek kolyeye takılıyor. O da zengin. Mücevherler gerçek.

"Onu tanımıyorum," diye fısıldıyor Cassidy.

Max'in gri gözlerini taşıyan ve altın sarısı saçları tepesinde bir fişek gibi şekillendirilmiş küçük
kız da incelemeye katılır. "Adını ben koyacağım," diyor uykulu bir sesle. "Blair'e benziyor."

Onlara, Xander'ın içeride olabileceği kapıya çok yakınım - bununla yüzleşmeye hazır değilim -
yavaşlıyorum ve annemle konuşmak için Max'in arkasına düşüyorum.

Oyalan

mak

için.

Düşünm

ek için.

Bunun için onun burada olması mantıklı mı bilmiyorum. Şu anda bağ kuruyor olabiliriz ama o
ne Xander'ı ne de beni tanıyor.

Koridorun ortasında durup yüzümü ona döndüğümde Max hâlâ beni sorgulayan kızlarla
karşılaşıyor.

Ellerim terliyor, bu yüzden onları göğsüme bastırıyorum, parmaklarım kolyemi dürtüyor.

Anneme bakıyorum, elini göğsünde aynı pozisyonda görüyorum ve ben- onun sinirsel tuhaflığının benimkine dönüştüğünü hiç fark etmediğime inanamıyorum. Aynı şey. İnci tutma hareketi değil, el titretme hareketi.

Sessizce konuşurken zincirlerimizle oynuyoruz. "Sanırım bunu yalnız yapmalıyım," diyorum. "Sanırım... Annemi yanımda götürmek falan tuhaf olur. Bilmiyorum."

"Keşke daha sıcak bir şeyler giyseydin."

"Anne" -kaşlarımı kaldırıyorum- "Isındım. Sıcak. Yaygara koparmayı bırak. Yeterince şey yaptın," diyorum biraz fazla tavırlı bir şekilde ve gözlerinin üzülmesine neden oluyorum. İç çekiyorum. *Nazik ol, Kaya.* "Dürüst olmak gerekirse," diye bastırıyorum, kabalığı bırakarak. "Gelmemi sağladığın için teşekkür ederim ama gitmelisin. Mac seni bekliyor. Seni eve götürecektir."

Duyguları boğazında düğümleniyor. "Bana haber verir misin..." "Çocuk nasıl?" demeden önce çenesini kaldırarak duraklıyor.

Ve şu anda tamamen farklı bir nedenden dolayı üzgün hissediyorum. Aslında demek istediği şu: Bu sefer ona iyi olduğumu bildirmek için mesaj atacak mıyım?

Kolyemi bırakıyorum, elini zincirinden çekiyorum ve usulca tutuyorum. "Evet. Sana mesaj atarım."

Beyaz önlüklü, kırlaşmış saçları ve yorgun gözleriyle orta yaşlı bir adam Xander'ın odasından çıkıyor ve ben de bu önemli adamın Xander'ım hakkında ne söyleyeceğini duymak için yaklaşırken elim anneminkinden kayıyor.

Banktaki üç kız doğruldu, Max kollarını göğsünde kavuşturdu ve Bronson ile Clay Butcher da bitişikteki hastane odasından çıktılar.

Luca'dan iz yok.

Xander için önemli olduğumu bilecek kadar beni tanıyor. Ama iki Kasap Çocuğu da tanıyorum. Bronson'ı canlı dövmeleleriyle, yüzünü tamamen boyayan renkleriyle gözden kaçırmak imkânsız. Ve Clay, takım elbiseli ve profesyonel, uzun boylu ve kararlı.

Ateşi yaktıktan ve bunun için beni azarlamasından sonra onu tekrar göreceğim için gergin hissetmeye vaktim yok. Umursayacak zamanım yok. Bu bir hataydı. Öğrendi. O zaman belediye başkanıydı, ben de cezamı çektim.

Her neyse.

Kasap Çocuklar ve kızlar doktora odaklanmış durumdalar, bu da bana kulak misafiri olacak kadar yaklaşma şansı veriyor. Doktor tabii ki Clay Butcher'a bakıyor. Önce ona hitap etmemesi aptallık olurdu.

"MR iyi çıktı Bay Butcher. Ancak kısa süreli hafıza kaybı dövüşçülerde çok yaygındır. Sık sık uyanırlar ve dövüşün başlayıp başlamadığını sorarlar." "Beyin sarsıntısından sonra bu normaldir. Bu yüzden ne hatırladığını görmemiz gerekiyor. Ama buradaki asıl mesele bu değil."

Ne zaman aşık olduğumuzu hatırlayacak

mı? Ama o iyi.

Yaşıyor mu?

Söylediği bu mu?

Ayaklarım beni açık kapıya doğru zorluyor. Derin bir nefes alarak kendimi korkuya hazırlıyorum. Ama Xander'ın oturduğu yerden kalkıp Stacey ve başka bir esmer kadınla konuştuğunu gördüğümde, açık pencereden odayı aydınlatan ışık görsel bir mutluluk sembolü

oluyor. Sanki bir gündüz düşü, mükemmel bir hayal, buraya girdiğimde olmasını istediğim gibi-
Xander yaşıyor-gerçek olamayacak kadar iyi.

Ben de tek bir hareketle kendimi ona doğru fırlatıyorum. Gözyaşlarım birikiyor; gözlerim bugün onlara çok alışkın.

"Düşündüm ki-" Yatağa tırmanıyorum ve çenesindeki bariz şişliğe rağmen gülümsemesi büyüyor. İşte bu kadar. Sırtışı. Ona tekrar daralmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Sadece o ve ben. "Kalacağımı söylediğimi biliyorum. Seni aldılar."

"Hey, Kadın." Yatağa tırmanıp dizlerimi vücudunun iki yanına koyuyorum ve kollarımla boynunu sarıyorum. Vücutlarımızı mümkün olduğunca yakın birleştiriyorum. *Tanrım*, hâlâ Xander gibi kokuyor. "Orası biraz morarmış," diye kıkırdayarak inliyor.

"Oh *Tanrım*." Bir irkilmeye onu bırakıp geriye doğru itiyorum ama o beni göğsünde tutuyor, kalbinin düzenli atışını hissedebiliyorum. "Seni incittim mi?"

"Çoğu şey acı hissetmeye değer, Bebeğim."

Bebeğim dediğinde gözlerimden yaşlar dökülüyor. Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. Düşmeden birkaç dakika önce seçtiğimiz evcil hayvan ismi. Belki de ilk tanışmamızdaki gibi aşık olduğumuz saniyeleri unuttur diye düşünmüştüm; onun hafızası benimki kadar geniş değil. Xander'la geçirdiğim bir gece var ki beni yalayıp pestilimi çıkardığını bile hatırlamıyor.

Hıçkırırken yüzümü gömüyorum, bu istekli gözyaşlarını başka kimsenin görmesini istemiyorum, ama o yanaklarımı tutuyor ve ona bakmam için ısrar ediyor. Yüzümü görebileceği bir yere doğru itiyor, sonsuz mavi gözleri kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Bu gözyaşlarını sevmiyorum. Bu gözyaşları ne için? Ben iyiyim."

Avuçlarının içinde ağlıyorum. "Değildin."

"Yalnızdın." Gülümsemesi artık yok; kaşları pişmanlık dolu bir bakışın üzerinde çatılmış. "Bu korkutucu olurdu, değil mi? Çok özür dilerim, bebeğim. Orada yalnız olduğun ve ben kalkamadığım için çok üzgünüm."

Bu benimle ilgili değil.

Başımı avuçlarının içinde sallıyorum. "Önemli değil."

"Özür dilerim bebeğim," diyor tekrar, beni kendine çekiyor, koruyucu bir sıcaklıkla göğsüne bastırıyor ve şimdi göremesem de üzerimde daha fazla göz hissedebiliyorum. Dudakları kulağıma iniyor, "Göründüğünden daha kırılgansın Kaya. Bunu unutmamalıyım. Seni yeni yeni tanımaya başlıyorum."

"Kapa çeneni." Sözleri beni daha da üzerken gözyaşları ağzıma doluyor; savunmasızlığımı kabul etmesi beni çatlatmaya ve duygularımı bir pinata gibi dökmeye yetiyor. "Düştün. Çok çabuk düştün. Bokstan nefret ediyorum."

Başını salladığını hissediyorum, sert bir kabulleniş, çenesi yüzümün yanında hareket ediyor. "Evet. Eminim."

Arkamızdan bir ses geliyor, ben de Xander'ın kucağından kalkıyorum, o da isteksizce yatağının kenarına geçmeme izin veriyor.

Önümüzde, Clay Butcher ve doktor yatağın ayak ucunda, diğerleri odanın etrafına yayılmış,

Cassidy, sarışın kadın ve küçük kız hala dışarıda bekleme koltuklarında. Tüm bu Kasap adamlarla oda yeterince dolu.

İçten içe küçülüyorum ama omuzlarımı dışa doğru dikleştiriyorum. Xander ellerini saçlarımda gezdiriyor,

ve Clay'in gözlerinin tüm etkileşimi nasıl izlediğini kaçırmıyorum. Clay Butcher'ın -Patron- ne düşündüğü ya da ne hissettiği bir muamma.

Xander, hastane odasını saran ruh haline uymayan bir rahatlıkla, "Vurun bana doktor," diyor.

Doktor bana baktı. "Hanımefendi, bize müsaade edin. Muhtemelen gitmelisiniz-"

"Hayır," diyor Clay ve ben onun pürüzsüz tonu karşısında donup kalıyorum, zengin tınısında ciddi bir hakimiyet var. Varlığı o kadar güçlü ki, sesi tam anlamıyla kemiklerimi çelikleştiriyor. "Olduğu yerde kalabilir."

Clay ve ben bir bakışı, bir ateşkesi, bir köprüyü paylaşıyoruz, ne olduğunu bilmiyorum, ama bu bir anlık bir anlam ifade ediyor. Ve şimdi yine doktora bakıyor, "Devam et, Matthews." diye emrediyor.

Matthews devam ediyor, "MRI çektik. Şişlik var ama beklediğimden fazla değil. Ama arkadaşınız" - Stacey'i işaret ediyor, o da yere bakıyor- "bana geçen gün titreme geçirdiğinizi söyledi? Bu doğru mu?" Yatağın ucundaki panoyu çekip önüne koyuyor ve gözlerini Xander'a diyor. "Bu ne sıklıkla oluyor?"

Xander sertçe iç geçiriyor, sonra bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor, zaman uzuyor.

"Ne?" Yardım etmek isteyerek usulca soruyorum.

"Bu senin için korkutucu olurdu," diyerek kafamı karıştırıyor ve gözlerimin daha fazla yaşarmasına neden oluyor. Saçımı kaldırıp burnuna götürüp içine çekerken kaşlarımı çatıyorum.

Soruya cevap ver, Xander.

Tanrım, lütfen cevap ver

ona.

"Xander," diyor esmer kadın, onun yanına doğru ilerleyerek. Koluna dokunuyor, bakışları bilgiyle dolu ve ben onun açıkça bildiği şeyi bilmek istediğimi sanmıyorum. "Odaklan."

Bir iniltiyi bastırıyorum. *Odaklan.* Sürekli bir düşüş gibi geliyor. Sanki onun yavaşça dağılışını izliyorum ve geçen her saniyede biraz daha uzaklaşıyor, biraz daha kayboluyor. Ve ben ona tutunamıyorum, onu sabit tutamıyorum.

Elini tutuyorum. "Xander," diye mırıldanıyorum tekrar, boğazım düğümleniyor, doktora doğru başımı sallıyorum, şu anda nefret ediyorum çünkü etkileşimi öyle klinik bir bakışla inceliyor ki.

Xander gözlerini kırıştırıyor, gözleri açılıyor ve elinde pano olan adama baktığında transı dağılıyor. "El sıkışmak mı? Bu normal, Doktor. Bu bir parçası-"

"Hayır!" Sert bir ses yükseliyor. Kükreyen tempo ancak Luca Butcher'a ait olabilirdi. "Eğer bir kırığın yoksa bu hiç de normal değil evlat." Max ve Bronson, babaları kapıdan geçerken onun için ayrılırlar. Oda şimdi daha da kalabalık. Xander ve ben sahnenin ortasındaydık.

Şu anda onu biraz daha iyi anlıyorum. *'Benim için kalan, beni dinleyen kişi ol'* mantıklı geliyor. Kalabalık bir odada tek başına çünkü hepsi çok büyük kişilikler. Böyle bir grubun en küçüğü olmak, üzerine titredikleri kişi olmak. Kusurlu bir algı olsa bile, küçük ve duyulmamış hissetmek kolaydır.

"Kırığın mı var oğlum? Bardağın elinden kayması *normal* değil. Ayrışma

O anda, ringde, barda Stacey ile gölge boksı yaptığınız gün yumruklarınız titriyordu. Normal değil. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Beni aptal yerine koyma, oğlum!"

"O gün dikkatim dağınıktı. Hepsi bu."

"Saçmalamay! kes!" diye bağıyor. "Yapmalıydım-" Sesinde kendinden nefret ve pişmanlık var. Doktor enerjiyi yatıştırmaya çalışarak konuşmayı geri çeker. "Hafızan nasıl, Xander?"

Nefes alıyorum ve hepsi duyuyor, gözleri bana kayıyor. *Ben zil zurna sarhoşum, Kaya.*

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum ama bakışlarını kaçırıyorum.

Xander başını sallayarak cevap veriyor, babasının hizaya gelmiş bakışlarına dikkat ederek,

"Evet, birkaç baygınlık geçirdim," demeden önce.

Doktor devam ediyor, "Baş ağrısı mı?"

Xander sertçe başını sallıyor; başını her sallayışında beni daha sıkı tutuyormuş gibi görünürken, ben onun yanına daha da derine düşüyorum.

"Herhangi bir tahriş var mı?" Matthews durmuyor ve soruları kalbime saplanan bir bıçak gibi geliyor. "Düşüncesiz davranışlar? Zayıf muhakeme?"

Xander yine başını

sallıyor. Boğazıma

safraya doluyor.

"Biliyordum." Luca Butcher gözlerini kapatır, her baş sallamadaki gerçeği anlar. Anlamı.

"*Biliyordum.*" Bir şey onu etkilerken gözlerini kapalı tutuyor ve böylesine büyük, güçlü bir varlığın ezildiğini görmek çok zor.

Sert mavi gözlerini açıyor, dönüp odadan çıkarken irisleri parlıyor.

Max onu çıkışa kadar takip eder, her ikisinin enerjisi de yükselen çalkantılı ve ezici bir acı dalgası gibidir.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Cassidy kapının dışından sorarken, Max zamansız bir duygu patlamasıyla babasını takip ediyor. Etraflarını saran acıyı görmek zor değil.

İyice irileşen gözlerimi doktora çevirerek pencereye doğru yürümesini ve perdeyi çekerek bir zamanlar ışık dolu olan odayı kasvetli gri bir renge bürümesini izliyorum. "Buna Kronik Travmatik Ensefalopati deniyor," diye öneriyor. "Kronik, yani uzun süreli. Travmatik, hastalığın tetikleyicisi ve Ensefalopati, beyni etkilediği anlamına geliyor. Bu, 'yumruk sarhoşluğu' dediğiniz şeyin tıbbi terimidir."

Xander başını omzuma koyuyor, yüzünü odadan gizliyor ama nefes verişini duyuyor ve bana karşı ürperişini hissediyorum.

Bu ne anlama geliyor?

Bu konuda şaka yaptım. Bir ruh halini tanımlamak için sarhoş terimini kullandım ama bu bir hastalık. Gerçek bir hastalık. Kullandığı kelime buydu... *hastalık*.

Bronson geriye doğru koltuğa yığılırken Xander başını kaldırıyor. Tanımadığım esmer kadın bir anda onu karşılıyor, yüzünü göğsüne bastırıp saklıyor ama hırıltısını duyabiliyorum.

tamamen histerik. Gözlerimi sessizce hıçkırarak Stacey'e dikiyorum. Ama anlamıyorum.

Kararlı bakışlarında hiçbir duygu barındırmayan Clay'e bakıyorum, böyle keder dolu bir odada daha güçlü bir hava olduğuna şüphe yok. Kendime engel olamıyorum, etrafımdaki herkes kendi derdine düşmüşken ben de bir şeylere tutunmaya çalışıyorum. "Ama MR'ın iyi olduğunu söylediğini sanıyordum. Normal. Biraz şişlik falan. Bunun onun iyi olduğu anlamına geldiğini sanıyordum. Anlamıyorum."

Bronson'ı kucaklayan esmer kadın, "MR'da göremezsiniz," diyor, "Bunun için biyolojik belirteçler yok. Otopside teşhis edilir."

Ne? Nefes alamıyorum.

"Dr. Shoshanna Adel haklı," diye devam ediyor Matthews, sesi benim içimden gelen "*Hayır, hayır, hayır, bu olmuyor,*" sesime karışıyor. "Genellikle bir kişiye hayattayken bu teşhisi koyamazsınız."

."

Umut dilime yapışıyor ve doğruluyorum. "O zaman emin değilsin? Sadece tahmin mi ediyorsun?"

"Hayır." Başını bir kez sallar. "Ben eminim. Eyaletin önde gelen nörologlarından biriyim. Yaşayan hastalarda neye benzediğini biliyorum. Tüm faktörler Xander'da CTE olduğunu gösteriyor."

"Bu ne anlama geliyor? Bizim için-" Sesim *bizim* için kesiliyor. "Yani, *onun* geleceği için."

"CTE'nin tedavisi yok. Spektrumun bir tarafında, şu anda mevcut olanlarla aynı olan küçük sorunlarla normal bir hayat yaşıyor. Öfke ve dürtüsellik gerekirse ilaçlarla yönetilebilir. Semptomlara yardımcı olmak için destekleyici bakım sunabiliriz, ancak altta yatan nedene yardımcı olamayız." Gözleri kuşkulu. "Ancak halihazırda dördüncü evre semptomlara sahip olduğu göz önüne alındığında, yıllar içinde daha da kötüleşebilir, başka hastalıklara, Parkinson tipi semptomlara veya bunamaya yol açabilir. Dövüşmediği sürece bunlarla yaşayacak. Artık boks yok. Bir akut beyin sarsıntısı daha ciddi beyin hasarı ya da ölüm anlamına gelebilir."

"Ama-"

Xander elini boğazımda gezdiriyor, her zaman yaptığı gibi sahiplenici bir şekilde değil, nazik bir şekilde dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Sorun değil, Kadın. Bırak gitsin" diyor ama ben istemiyorum. Bırakmak ya da kabullenmek istemiyorum ama elinin nazikçe sıkmasının beni sabitlemesine izin veriyorum. "Teşekkürler doktor. Artık boks yok. *Anladım,*" diyor, ses tonunda acı var, çünkü bu ona alevlerin içinde kalmasını, yanmaya devam etmesini söylemek gibi bir şey. Kapıya doğru başını sallıyor. "Bana Kaya ile biraz zaman ayırabilir misiniz?"

Kendimi kardeşini büyülemiş bir Siren gibi hissediyorum ama istediğimin bu olduğunu inkâr edemem. *Şu anda nasıl hissettiğini bilmem gerekiyor. Her şeyin değişeceğini bilmek... alçalabileceğini bilmek...* Dün o lanet duşta dünyam onun için soldu. Artık her şey onunla ilgili.

"Hayır." Clay reddediyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum, Xander'ın sesini duyurmak için patronla yumruk tokuşturmaktan mutluluk duyuyorum. "Bunu bir aile olarak tartışmalıyız."

"Max ve babamın işi bitti, belli." Xander'ın çenesi kilitlenir, alt dudağındaki şişlik kabarır. O iyi değil. Koluna dokunuyorum. "Lanet olsun. Anlıyorum, kardeşim. Sonunda hep istediğin şeyi elde ettin,

Clay. Ben ringden çıkıyorum. Şimdi benden ne istiyorsun? Aklımı kaçıracam. Olacağını söylediğin şey bu değil miydi? Haklı olmak iyi hissettiriyor olmalı."

"Gidebilirsin, Matthews," diye emrediyor Clay, keskin soluk mavi bakışları Xander'ın üzerinde, doktor odadan çıkıp kapıyı kapatırken ağzı düz bir çizgi halinde. "Öfkeleniyorsun. Bunu anlıyorum. Mücadele edeceksin ve ben senin için bundan nefret ediyorum. Benim istediğim," diye başlıyor Clay yumuşak bir sesle, "kardeşlerimin olabilecekleri her şey olmalarıydı. Benim olduğum şey, olmam gereken şeydi. Olmak için yetiştirildiğim şey. Sen, sen bu lanet dünyada her şey olabilirdin."

Xander alay ederek, "Hayır, yapamam. Gitmeme izin verir miydin? Başka bir şehre gitmeme? Rock yıldızı olmama? Bir sanatçı? Sahilde yaşamama? Hiçbir şey yapmama? Her şey olabilirim dediğinde, entelektüel olarak olabilirim demek istiyorsun. Gitmeme izin vermedin. Hiçbir şey yapmadan. Burada aile işinde çalışacaktım. Max gibi. Kasapları bir arada tutacaktım. Bölgede. Korumak için çok çalıştığımız şehri. Uğruna kan döktüğümüz. Uğruna öldüğümüz. Benim yapmam gereken buydu. En başından beri. Mirasa sahip tek kişinin sen olduğunu düşünecek kadar egoist olma. Hepimiz Kasap'ız! Sadece sen değil, Clay!"

Bronson ayağa kalkarken artık Shoshanna olarak tanıdığım esmer kadın geriye doğru adım atıyor, gözleri yaşlardan kan çanağına dönmüş, yüzünde çılgın bir ifade var.

Clay pencereden kelebek kolyeli küçük sarışın kadına bakıyor, sonra tekrar bize dönüyor. "Şehirden ayrılmaya hiç ilgi göstermedin Xander. Bu yeni bir şey mi?"

"Lütfen bu işin peşini bırakabilir miyiz?" diye ısrar ediyor Stacey, ellerini iki adamın arasında tutuyor, hoşnutsuzluğu titreyen kollarından taşıyor. "Siz ikiniz Xander için en iyisinin ne olduğuna başka bir gün karar verebilir misiniz? Şimdi zamanı değil."

"Bırakın bitirsinler," diyor Bronson.

Xander ayağa kalkıyor. "Hayatımın ilk on yılını annemin şişelerinden kaçarak geçirdiğim için ayrılmaya hiç ilgi göstermedim!" diye tıslıyor ve omurgam titriyor. *O ne?* "Ama artık bunu biliyorsun. Bu konuda bir şeyler yaptın."

Clay tarafsız kalarak, "Annemiz aşırı dozdan öldü, Xander. Onu birçok kez ayık tutmaya çalıştım."

"Öyle mi?" Şüpheli bir şekilde güler. "*Xander*," diye uyarıyor Bronson.

Xander arkasına yaslanır. "Yani, ilk on yıl benim için bir nevi karartma dönemiymiş. İkinci on yılı, beni temiz ve eve yakın tutmak için bir avukat olarak yetiştirilerek geçirdim ve üçüncüsünü babamın intikamını almaya çalışarak, Max'i hapisten uzak tutmaya çalışarak, Bronson'ı delilikten uzak tutmaya çalışarak, sizin savaşınızla savaşmaya çalışarak geçirdim! *Cosa Nostra'nın* savaşı! Bir yerlerde o lanet kalıba uymayan bir şey yapmaya ne zaman vaktim olacaktı ki?"

Clay, "Ne istediğini bana söylemeliydin Xander," dedi. "Sordum."

"Sana mı sordu? Ne için? Ne için? Sana sormak zorunda kalmamalıyım. Kendim gibi

hissetmediğim bir yerde yaşamak için.

Bu ateşle, bu kanama ya da sevişme ihtiyacıyla ya da her ikisiyle birlikte derim sürünüyor çünkü her zaman rahatsızım. Bana bunu veremezsin."

"Beni bırakma, küçük kardeşim." Bronson'ın yürek burkan sözleri pürüzsüz; öylesine hassas bir cümle ama öylesine karanlık bir tınıda söyleniyor ki bağlamı anlamak zor. "Yolunuzdan çekileceğiz. Senin için ne yapmamızı istiyorsun?"

"Şu anda mı Bron?" Xander güçlü mavi bakışlarıyla onları hizaya getiriyor ve ben bu odadaki acıyla mücadele ediyorum. "Şu anda gitmeni istiyorum. Kaya'yla yalnız kalmak istiyorum, ben de bunu söyledim. Çünkü sizin aileleriniz var, sonsuza dek kızlarınız var, Kelly, Stone evde dadıyla, beni burada bırakıp geleceğimle konuşun."

Stacey onun eline dokunuyor; bize yaklaştığını fark etmemiştim. Bana baktı ve gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bir kız olduğunu biliyordum. Son birkaç haftadır onu neredeyse hiç görmedim." Tekrar Xander'ın gözlerini buldu. "Arayacağım. Özür dilerim." Pişmanlığını yutkunur. "Buralarda değildim. Sadece hayat ve-"

"Kız arkadaşlar," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. "Evet. Felicity beni de meşgul ediyor."

"Güzel. Olması gerektiği gibi."

Elini sıkıyor ve sonra bırakıyor. "Yakında uğrarım, Xan." Sonra Shoshanna'yı da yanına alarak oradan ayrılır.

Üç Kasap birbirlerine bakıyor, enerji gözle görülür bir şey gibi çatırdıyor, ancak bir süre sonra acı veren bir kabulleniş onu yok ediyor ve büyük oğlanlar başlarını sallıyor.

Kapıya doğru yürürler. Bronson kapıyı Clay için açık tutar, Clay koridorda sarışın kadınla karşılaşır, kolları Clay'in beline dolanır, başı Clay'in göğsüne sokulur. Bu, etrafındaki güçlü havayı açıklıyor. Kadın Clay'in. Clay'den çok daha genç, ama -uzun sarı saçlarını sırtından aşağıya doğru düzleştirişini izliyorum- onu tutarken o kadar da korkutucu değil, hatta nazik.

"Seni seviyorum dostum," diyor Bronson, bakışlarımı tekrar kendisine çekerek. Gözleri, yükselen ama dökülmeyen havuzların içinde yeşil renkte parlıyor. Bu haliyle *sinir bozucu*, patlamaya bir fiske uzaklıkta. "Hepimizin daha iyi dinlediğinden emin olacağım," diyor. "Evet. Bunu yapacağım."

O zaman yalnızız.

Xander bana sertçe bakıyor, ben de yatağın etrafında dolanıyordum, kalçalarına oturuyordum, yaklaşıyordum ve yakınlaşıyordum.

"Xander," diye soluyorum adını, hazmedemeyecek kadar çok.

"Bütün o saçmalıkları senin önünde söylememeliydim, bebeğim." Başını sallıyor. "*Cosa Nostra* hakkında. Ailem hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Neden ailesi hakkında konuşuyoruz?

"Yeterince biliyorum." Ona göz kırptıyorum, yorgunlukla arkasına yaslanırken yanımdaki

rahatlığı kabul ediyor. "Sadece seni tanımak istiyorum. Ve bu-" Kendimi durduruyorum çünkü zorlamak istemiyorum ama... annesi ona şişeler fırlatırken eğilen küçük Xander'ın içgüdüsel görüntüsü

mücadele etmek. "*Hastalık*. Ve bir gün, annen. Bana onu anlatmanı istiyorum. Sana ne olduğunu."

Kabaca iç geçiriyor. "Tamam. Bir gün, bebeğim. Yapacağım."

Ben konuşurken başparmağıyla boğazımı okşayarak boynumun kenarına dokunuyor. Yumuşak bir kahkaha atarak, "Demek sen gerçekten de yumruk sarhoşu bir asabisin," diyorum.

Sırıttıyor. "*Klinik olarak*."

Ugh. Alay etmemizden nefret ediyorum ama konuyu kınamaktan daha iyi hissettiriyor. Bu hastalığı hem ciddiye almak hem de yüzüne gülmek istiyorum çünkü bize dönüşmeyecek. "Hiç komik değil."

"O zaman neden gülüyorsun?"

"*Çünkü*." Acı ve korkuyla kaşlarımı içeri çekerek ona bakıyorum. "Daha başlamadık bile. Seni kaybetmek istemiyorum, Ateşli Kafa. Seni daha yeni buldum. Yani, bu gerçekten ne anlama geliyor? Tıbbi jargon olmadan. Max ve Luca daha doktor söylemeden biliyor gibiydiler. Bronson bunu çok kötü karşıladı ama sen... Bilmiyorum. Anlıyor musun?"

"Beynimde hasar var, Kadın," diyor, sesi olması gereken ağırlığı taşıyor. "Avukat olamayacağım. Avukat olmak için gereken bilgileri asla aklımda tutamayacağım, bu benim umurumda değil ama ailemin umurunda ve bu yüzden o ikisi öylece gitti. Potansiyelimi bir kenara attım. Ve Bron. Her zaman aklının kendi tarafında olmaması ve güvenilir olmamasıyla ilgili sorunları vardı. Bu konuda konuşmuyor. Ama hepimiz biliyoruz. Muhtemelen neyle karşı karşıya olduğumu anlıyordur... Bu sadece başa çıkmam gereken bir şey. Bazı şeyleri unutmak. Ve"-bir eliyle şakağına ve alnına masaj yapıyor- "dürtüsellik... Sanki neler olduğunu görmüyorum bile-" Bakışlarını bana çeviriyor, aniden temkinli. "Bak, çekip gidebilirsin, biliyorsun."

Ona göz kırptıyorum. "Bekle. Ne?"

"Buna ihtiyacın yok bebeğim," diyor ama eli boynumun kıvrımında sıkışıyor. "Bunun ileriye dönük ne anlama geldiğini bilmiyorum. Daha fazla kapının tekmelenmesi. Daha fazla saçmalık, öfke. Son zamanlarda yaşıyorum-"

"Dur. Dur." Nefes alamıyorum. Elini boynumdan uzaklaştırıyorum, açgözlü gerginlik sözleriyle çelişiyor. "Cidden bunun çok zor olduğunu söylememi mi istiyorsun? Bu boka ihtiyacım olmadığını falan mı?"

"Yapabilirsin." Çenesini sıkıyor. "Hepsi bu. Eğer istersen."

Dudağım titriyor. "Bana ihtiyaç duymaya ne oldu, ha? Seni lanet- *Siktir!*" Isı kulaklarıma çarpıyor. "Hani 'Kal, Kaya! Benimle kal.'" Ona homurdanıyorum, elim seğiriyor, güzelce hasar görmüş yüzüne biraz anlam kazandırmak istiyorum, ama buraya böyle geldik. Kafama çok fazla darbe aldım. "'Seni tutmak istiyorum!'" Buna ne oldu?"

"Özür dilerim." Beni kollarına çekiyor, hava vahşi bir güce dönüşürken bedenim hafifçe titriyor, ne içime giriyor ne de içimden çıkıyor. Panik içinde. Çekip gidecek. Beni içimdeki bu batma hissiyle baş başa bırakacak. Kenarları solmuş ve tek odağından yoksun bir dünyayla.

Ama beni göğsüne bastırarak, "Özür dilerim. Tüm bunları söylemek istiyorum, Kaya. Güven

yap. Ama uyandığımda, o duşta altımda olduğunu duyabiliyordum, inlediğini ve kurtulamadığını duyabiliyordum. Hareket edemiyordum ama seni o kadar uzun süre duyabiliyordum ki. Sana zarar veremem."

"Eğer beni uzaklaştırırsan-" Kelimeleri yumruklarken çenemi kilitliyorum, hâlâ öfkeyle kaskatı kesilmiş durumdayım. "O zaman bana zarar verirsin."

"Tamam, bebeğim." Sırtımı yatıştırıyor, parmakları omurgam boyunca gergin kasları izliyor ve ben tekrar nefes alana kadar onları gevşetiyor. "Tamam."

Ona karşı inliyorum. "Bitirdin mi?" "Evet."

Saçlarımı öpüyor. "Bitirdim."

Bu bir kontronim. "Hangisi?" Hırıltıyla karışık bir hıçkırıkla söylüyorum. "Hangisi bitti?"

"Tamamlandı," diye vurguluyor, dudakları kulağımın yanında şimdi. "Ben bitmedim, Kaya. Biz bitmedik."

Eğer yardım edebilirim asla bitmeyeceğiz. Tamamlanacağız. Akıl sağlığına ihtiyacım yok, unuttun mu? Zaten onu benden alıyorsun." Eli yan tarafıma doğru ilerliyor ve tekrar boğazımı ele geçiriyor. Dudaklarımı dudaklarına sürükleyerek beni öyle derinden öpüyor ki içine düşünüyorum.

Hemşire hazır olduğunda gidebileceğini söyleyene kadar sert, yumuşak ve aradaki her şeyi öpüyoruz. Hemşire odadan çıkıyor ve adam onun geri çekilişine bakıyor.

Bir an kendini kaybedip mırıldanıyor: "Burada benimle işleri bitti. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kafam karıştı, "Hayatınla ilgili mi?" diye sordum.

"Hayır. Sadece eve

gittiğimde." Omuz

silkiyorum. "Sakin ol."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye gülüyor, ben de gülüyorum ama sonra bakışlarındaki parlak acıyı görüyorum. "Genelde antrenman yapmaya giderdim. Yemek yerdim. Sikişirdim. Boks yapardım. Uyurum. Genelde aynı anda iki şey yaparım. Clay'in kampanyaları üzerinde çalışırken bile arka planda televizyon açık oluyor. Müzik de. Sürekli bir şeyler yapıyorum. Sonra yatağa giriyorum. Dışarı. Anlıyor musun?"

Çocuksu yüzüne bakarken gözleri benimkilere kayıyor, mavi ve yeşil ama güzel. "Bu gece benimle kalır mısın, Kadın? Eve döndüğümde ne yapacağımı bilmiyorum."

Tanrım, o çok kayıp. Aynı anda hem savunmasız hem de vahşi. Tüm hayatı bir anda değişti. Uyarla.

"Biliyorsunuz, Vietnam gazilerinde alışkanlıklar ve bağımlılık üzerine çalıştılar..." Ona hatırlatıyorum, sırtıyorum ve gözleri yüzümde yumuşuyor. "Uyum sağlamak falan." Boynumdaki zincire dokunuyorum, ince halkaların köprücük kemiğimin üzerinde hareket ettiğini hissediyorum.

"Peki ya ailen? Babanla yaşıyorsun, değil mi?"

Gülümsüyor ama gözleriyle buluşmuyor. "Hayır. Muhtemelen şu anda ülkenin öbür ucuna giden

bir uçakta olacak, bebeğim. Belki de Sicilya'dadır. İşler sarpa sardığında genelde böyle yapar."

Mavi gözleri kararıyor. Trajedinin ve istismarın tonlarında kaybolmuş bir şekilde bakışlarına dalıp gidiyorum.

Üzgün, başımı salladım. "Evet. Seninle kalacağım, Ateşli Kafa."

YİRMİNCİ BÖLÜM

kaya

Ev! bana British Columbia'daki tatil evimizi, daha doğrusu *eskiden* sahip olduğumuz tatil evini anımsatıyor. Duvarlar geniş, renkli, tek taraflı pencereler, mahremiyet devam ederken dış dünyanın içeri girmesine izin veriyor. Üç kat eğimli basamaklar zengin kırmızı bir ahşap - muhtemelen Sarrah. Maun gibi sert, çarpıcı ve kusurlu bir başka ahşap.

Ev muhteşem.

Anneme gelişmeleri mesajla bildirdikten sonra hastaneden doğruca buraya geldik. Saat gece yarısını geçti ama sabah babamla planlanmış bir ziyaretimiz var, bu yüzden Xander'ın çamaşır odasındaayım, o üst katta duş alırken ben de çamaşır makinesiyle burun buruna geliyorum.

Çömelmiş, bu dokunmatik ekranlı makineyi anlamaya çalışırken, yapmacık bir şekilde gülüyorum. İçten içe moteldeki eski üstten yüklemeli makinelerin bozuk parayla çalışmasını diliyorum. Basit. Değişen teknolojiyle birlikte öğrenemeyecekleri kadar bolluğa sahip insanlar için biçilmiş kaftan.

Gerek yoktu.

Ekolojik. Kulağa sorumlu bir yıkama döngüsü gibi geliyor. Gömleğimi ve kot pantolonumu tambura yerleştiriyorum, cam portal kapağını kapatıyorum ve sıkma işleminin başlamasını izliyorum. Makine titreşirken hafif uğultuyu duyuyorum. Umut verici görünüyor.

Ayakta, suyla dolmasını izliyorum. Dudakları kulağıma değişiyor, ben de başımı yana eğip boynumdan aşağı inen dudakları kabul ediyorum. Elleri makinenin iki yanını kavırıyor, beni içine hapsediyor, yerimde tutuyor. Ön kolları boyunca uzanan damarlara bakıyorum, tutuşu makinenin tepesini sıkılaştırırken içlerinde bir hareketlilik dalgalanıyor.

Arkamdan yaklaşıyor. İri, ince kesimli fiziğinden yayılan ısı sırtımı ve omurgamı yalıyor. "Sen benim yatak odamda değildin."

O arkamda belirirken kendimi küçücük hissediyorum. Sıcaklığının yoğunluğu altında öne doğru bir adım atıyorum, kalçalarım makineye değişiyor ve kalbim hızla çarpıyor, nabzım boynumun içinde cılgın bir dövmeye dönüşüyor. Dili nabzımda hevesle geziniyor, adrenalinimin yarışını kovalıyor.

Kalbimin atışını hissedebiliyorum. Muhtemelen titreşimleri, sınırları tadabilir. Neden bilmiyorum.

Ben gerginim. Sessiz, beni kendisiyle birlikte karanlık enerjiye götürüyor. Nefesindeki coşku bir sıcaklık örtüsü taşıyor. Uyarı.

"Seni çamaşır yıkarken görmek beni sertleştiriyor." Aletini arkama bastırıyor ve bizi çamaşır makinesine doğru yuvarladığında inliyorum.

"Seni azdıran buysa yanlış kızla birliktesin Hothead," diyorum, ereksiyonunu pamuk kaplı kığımın yanakları arasındaki boşlukta aşağı yukarı kaydırırken ayağımı kaybediyorum.

"Yanıyorum bebeğim," diye uyarıyor. Ellerinin yanındaki makineyi kavriyorum, boynumu yerken kendimi destekliyorum, eşine binen bir panterin önceki görüntüsü parmaklarımı uyuşturuyor. Ellerimi makineden ayırıyor, karanlık sesi kulağımın dibinde, "Arkanı dön."

Derin bir nefes alarak, müthiş kas duvarının bariyerinde dönüyorum. Gözlerim aşağıya kayıyor, ta ki çıplak karın kaslarından yukarıya, dövmelerin üzerinden göğsünün pürüzsüz, sert düzlemine doğru sürükleyene ve üst kirpiklerimin arasından yüzünü tüm karanlık, vahşi güzelliğiyle görene kadar.

Gözleri benimkilerde yoğun, derinlemesine deliyor ama ateşli bir arzu içinde kayboluyor. Dikkatinin her *santimetresine* sahip olduğum açık olsa da, niyeti tamamen kendisine ait.

Kalçalarımı kavrayıp beni makineye oturmam için kaldırıyor. Sırtımın altındaki uğultu yanaklarımı kızartıyor, bunu hissedebiliyorum. Bir anda ıslanıyorum ve açgözlü oluyorum, gözlerinin ısınma şekli, dilinin alt dudağını yalamak için dışarı fırlaması ve pelvisimin altındaki uğultu beni baştan çıkarıyor. Ona bir ağaç gibi tırmanmamak ve yüzüne sürtünmemek için elimden gelen tek şey bu.

Göğüs kasları esniyor. İrkildi. Gergin. Bu yüzden, yavaşça, kontrolünün yüzeyinin altında sürekli fokurdayan saldırganlığı körüklememek için ellerimi çıplak gövdesinde kaydırıyorum, sekiz karın kasından oluşan en zarif paket bir panter gibi mırıldanıyor. Boynuna geliyorum ve parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum.

Beni izlerken sırtıyor, gözleri karanlığın içinde kayboluyor. Sonra kalçalarımı bastırıyor, eğiliyor ve dudaklarını kalçalarımın arasına indiriyor.

Tuğla duvara yaslanıyorum, sıcak ağzı beni iç çamaşırımın kumaşı üzerinden öperken parmaklarım saçlarında düğümleniyor. Göğsünden gelen bir gümbürtü aldığı zevkin ipuçlarını veriyor. Kığımın altındaki makine mırıldanıyor, kıçımdan ağzına kadar sabit titreşimler taşıyor ve beni aklımdan çıkarmak için birlikte çalışıyor.

Gözlerim geri yuvarlandı. "Oh. *Tanrım*."

Bana neredeyse hiç dokunmadı ama ikisinin birleşimi beni aynı anda etkiliyor ve ayak parmaklarımı kıvrıyor. Dili külotumun içinden klitorisimi bulduğunda, ona doğru eğildim.

Elleri iç uyluğumdan aşağı kayıyor ve dikiş yerinde bitiyor. Boynum yanıyor. Kumaşı yana doğru çekiyor, yavaşça yukarı aşağı yalıyor, bu yavaş hareket, hızlı ve gürültülü bir şey istediğini haykıran karanlıkla bir çelişki oluşturuyor.

"Ben de bir yalancıyım, Kaya." Beni içine çekiyor ve ben kızarıyorum, ama o şehvetli bir nefes

veriyor. "Siktir. Yalan söyledim. Çok fazla olduğuna karar vermene izin vermezdim. Bunu açıklığa kavuşturmalıyım. Şimdi. İşte. Rol yapabilirim-" Sözlerinin arasında beni öpüyor. "Gitmene izin vereceğimi *söyleyebilirim*,"-öpücük- "ama vermeyeceğim"-öpücük- "asla. Seni tutuyorum, bebeğim."

Kıvrımlarımın arasını yaladıkça midem sıkışıyor, telaşsız, beni ateşler içinde bırakan uygunsuz bir hız.

İki parmağı içime doğru kayarken dili yukarı doğru hareket ediyor, ağzı klitorisimi emiyor ve öpüyor.

Sırtımı şiddetle kamburlaştırıyorum ve beni o kadar kaygan bulduğu için "Siktir" diye inliyor, parmakları hiçbir hazırlık yapmadan girip çıkıyor.

Makine hala altımda yavaşça yuvarlanıyor, pelvisimi sallıyor ve ben zaten oradayım, zaten zevkle kaynıyorum.

Diğer eliyle kalçamı tutuyor. Açık kapıya bakıyorum. "Oh. Tanrım."

Klitorisimi emiyor, saygılı dilinin altındaki sinir demeti ateşleniyor. Derin bir iniltiyle doruğa çıkıyorum, parmakları amım onlara kilitlenirken dalma hassasiyetiyle hareket ediyor. Kalçalarımı çalıştırıp doruğa ulaşırken iki parmağına masaj yapıyorum.

Yukarı doğru itip, ağzını dar karnımda gezdirip gömleğimi sıyırdığında hâlâ titriyorum. Zihnim dönerken kumaşı başımın üzerine kaldırıyor, orgazmdan ve yıkayıcının onu oyalamasına yardımcı olma şeklinden sersemlemiş.

Sütyenimin çıktığını fark ettiğimde, bedenim zevk dolu sayıklamalarımın içinde bir vızıltı gibi süzülüyor, göğüslerim dışarı düşüyor. Xander bir tanesine yapışıyor, sert bir çakıl taşı gibi emiyor.

"Siktir." Başının arkasını avuçluyorum. Ellerinden biri göğsümü tutuyor, esnek tümseği ağzına alırken diğeri erkeksi enerji ve ihtiyacın saf olmayan bir gösterisiyle uzunluğunu okşuyor.

Başı serbest, gri eşofmanından yukarı doğru itiliyor. Ereksiyonunu sarsıyor ve aynı anda beni sertçe emiyor. Göğsüme doğru pantolonunu indirirken, sikinin pelüş ucu amımı okşuyor.

Sonra geri çekiliyor, gözleri neredeyse simsiyah, şehvetle dolup taşıyor. "Sormak istemiyorum. Ama bu sefer soracağım. Sadece bu seferlik." Kendini zar zor kontrol ediyor. "Başını salla, Kaya. Seni tutabileceğimi söyle."

Ve aslında ne istediğini biliyorum - eğer onu seçersem... Bekaretimi bir yabancıya satamam. Başka biriyle birlikte olamam. Şimdi olmaz. Dünyam ona daraldığı için değil. Yarın babamı görmeye gitmeden önce Kenno'ya satışı iptal ettireceğim ve babamı kefaletle çıkarmak için başka bir yol bulacağım.

Başka bir yolu olmalı.

Xander'a bakıyorum. Hazır mıyım? Acıyacak mı? Piercinglerle... Ve o böyle şeytani - dudakları orgazmımdan parlayan hınzır bir kıvrım, eli uzunluğunu okşarken kol kasları zevkle seğiriyor.

Hayvani cazibesıyla muhteşem, beni rızam olmadan almak istiyor, onun olmamı talep ediyor, her şeyi çok yoğun hisseden büyüleyici komşu çocuğuyla karışık.

Xander Butcher: Kontronim.

Amım sıkıştı ve başımı salladım.

Gözlerini kapatıyor, bir an öyle tutuyor ve tekrar açtığında, derin

mavi derinlikler beni yutmaya hazır.

"Her şey yoluna girecek bebeğim," diyor, sesi gergin ve hırıltılı. Beni makinenin kenarına doğru kaydırırken hızlı ve sık nefes alıyorum. Bacaklarım kalçalarının etrafında kilitleniyor ve külotumu daha da yana çekerek sikini bana doğru çentikliyor. "Seni yavaşça becereceğim." Sikin kalın tepesi içimde bir santim kadar kayıyor.

Ağzımı sonuna kadar açıyorum, ağırlığından, gerginliğinden nefesim kesiliyor. Yüzünü omzuma gömüyor ve kalçalarımı kavırıyor, parmakları etimi ısıtıyor, küçük çukurlar açıyor.

Beni onu almaya zorlarken "*Kaya*" diye homurdanıyor. Her bir santimini almak için, piercingler içeri kayıyor, bir, iki, üç, tüm uzun boyu beni zar zor nefes alana kadar dolduruyor.

"Xan- Xan- der."

"Esneyeceksin, bebeğim." İnliyor. "Oh, *kahretsin*. Çok sıkı. O kadar sıkı ki beni boğuyorsun."

"Nefes almak çok zor, Xander."

"Sakin ol bebeğim," diyor. "Benim için büyük nefesler."

Sertçe nefes alıyorum, her hava çekişimde amım dalgalanıyor.

"Oh, lanet olsun. Çok güçlüsün, Kadın. Sen hazır olana kadar hareket etmeyeceğim."

Kıpırdamamak için gösterdiği çabanın altında titreyen yanlarındaki kas bıçaklarını kavırıyorum. Ereksiyonunun geniş tepesi derinde, mükemmel bir yerde, gümüş çubuklar var olduğunu bilmediğim sinirlere dokunuyor ve dediği gibi, artık hareket etmiyor. Kıpırdamıyor. Şiddetli bir sıcaklık soluyor. Beni geriyor.

Kendimi tıkanmış ve güvensiz hissediyorum. "Yapmalı mıyım?" diye kekeliyorum. "Bir şey yapmalı mıyım? Hareket etmeli miyim?" Gözleri ağırlaşıyor. "Siktir."

Sinirlerim tepeme çıktı. "İyi misin? İyi hissettiğime emin misin?"

"Kahretsin, kadın. Sadece-" Ağzımı kapattı. "Konuşmayı kes. Sadece içinde böyle kalmak istiyorum. Seni biraz daha böyle hissetmek istiyorum. Çünkü çok iyi hissediyorsun. Çok olgun kokuyorsun. Ve ben çıkar çıkmaz, ilk seferin bitmiş olacak. Ve ben sadece tadını çıkarmak istiyorum. Bu anı kendim için istiyorum çünkü ilk kez senin içindeyim."

Çamaşır makinesi aniden hızlanır. Elini indirip arkasına yaslanıyor. Aklımı tek bir duyumda tutamıyorum. İçimde nabızı atıyor, aleti hareket etmek, itmek istiyor, onu ve beni çağırıyor.

Kalçamı yerinde tutarken, bir eli sıkılaştıran karnımdan yukarı, göğüslerimin vadisi arasından kayarak boğazımı ele geçiriyor, bir yandan da leğen kemiğime değen kalçalarına bakıyor.

Dışarı çekildiğinde gırtlaktan gelen bir çığlık beni terk ediyor, gözleri alçakta, her santimin yavaşça ortaya çıkmasını, horozunu ve delme merdivenini gözlemliyor, geri itmeden önce tüm uzunluğu tekrar kılıflıyor.

Test.

Başım geriye düşüyor.

"*Siktir*," diye pantolonunu indirdi ve hareket etmeye başladı, içeri ve dışarı, kalçalarının ritmi,

makine, yıkıcı uyarımla gözlerimi kapatmaya zorluyordu. "Gözlerini aç. Bunu kaçırma. Beni yutan vücuduna bak, Kaya. Bunu gör." Gözlerimi onun karanlık ve taparcasına bakışlarına açıyorum. "Dudakların her santimi alıyor, beni derinlemesine emiyor. Benim için yapılmış."

Ne diyeceğimi bilemiyorum; aklım her yerde. Tenim ıslak, göğüslerim ağır ve zıplıyor, meme uçlarım üstte küçük mermiler, *ağrıyor*.

Tereddütsüz, yuvarlanırken hareketi inceliyor, yetenekli ve ritmik, horozunu içimde ve dışımda çalıştırıyor, mükemmel zamanlanmış ve düpedüz uygunsuz.

"Şimdi sikimin etrafına geleceksin, böylece onu hissedebileceğim" diye emrediyor, sanki orgazmım üzerinde mutlak bir kontrolü varmış gibi. Kollarını sırtıma dolayarak beni sıkıca kavırıyor ve kaygan terler içinde bedenlerimizi birbirine bastırıyor.

Orgazmlarımı değiştirebileceğini mi sanıyor? Aman Tanrım. *Tanrım*. Beni tamamen yasadışı hissettiren bir sırayla açmaya, eğmeye ve becermeye başladı. Onun etrafında spazm geçiriyorum.

Pantolonu geriliyor, taşaklarının kıcıma çarpma sesleri, sikinin am dudaklarıma çarpma sesleri, benden çaresizce dökülen inilti -müstehcen seks sesleri, çamaşır makinesinin dönerken ve gümbürderken çıkardığı şiddetli motor sesi tarafından sadece hafifçe bastırılıyor.

Midem kasılıyor. Zonkluyorum. Çok alındım. Çok fazla şiştim. Orgazmımın mayalanması hızla yaklaşırken, çekirdeğimde toplanırken ona tutunuyorum. Aletini saran kaslardan ateşlenen doruk noktam patlıyor ve görüşümü bulanıklaştırmak için karanlık bir zevk gönderiyor. Onun etrafında sert bir şekilde boşalıyorum, iç duvarlarım zevkin yoğunluğu altında yıkılıyor, içe ve dışa doğru itişlerinde horozuna masaj yapıyor.

"Oh, siktir, Kaya!" Birdenbire parmaklarımin altında korkunç boyutlarda geriliyor ve itişleriyle aynı anda dudaklarından erkeksi hırıltılar dökülüyor. İçime boşaldığında hâlâ titriyordum, makine ve onun hızı, piercingler hassas sinirlerimde serin ve sertti. Aleti atıyor, döllerini güçlü patlamalarla dışarı atıyor.

Birkaç dakika sonra, birbirine sarılmış, titreyen kitleler halinde, soluk soluğa ağırlığını bana veriyor. Hâlâ kalçalarını yavaşça sallayarak orgazmının her damlasını dışarı atıyor. İçindeki pompalama hâlâ güçlü. Zapt edemediği bir parçası.

Yanaklarını kavırıyorum, yüzünü kendime çeviriyorum ve çenesini, dudaklarını, o kendinden geçerken her santimini öpüyorum. "İyi misin?" diye soruyorum. Ona soruyorum, göğsümde çok fazla şey hissediyorum, sanki patlayabilir, her yere kan sıçrayabilir. Bundan dolayı ağrıyor.

"Yakında olduğunu biliyorum," diyor, dudakları benimkinde ıslak. "Ama bunu inkâr edemem. İnkâr etmek de istemiyorum. Hayatım boyunca bana tarafsız olmam öğretildi. Kontrollü bir adam olmak. Ama bu konuda iyi değilim. Ve şimdi, rol yapmak istemiyorum. Hayatımı bu şekilde yaşamak istemiyorum ve seni bu şekilde sevmek istemiyorum. Ve ben sana aşığım, Kadın." Sözlerine verdiğim yanıtı bakmak için arkasına yaslanıyor, kaşlarının arasında ter kayıyor, bakışlarını saf, doygun bir şehvet kaplıyor. "Sana aşığım. Sana *tehlikeli* bir şekilde aşığım, Kaya Alana Lovit."

Boğazım düğümleniyor. Ben de aynı şeyi hissediyorum ama ağzım bunu yüksek sesle söylemiyor. Tereddüt onu ele geçiriyor. Söylemeye çalışıyorum, zorluyorum, sonra GirlX'in avatarını hayal ediyorum ve kendimi durduruyorum. O kelimeleri söylemek istemiyorum.

O gidene kadar, silinene ve unutulana kadar yüksek sesle. "Ben de aynısını hissediyorum."

"Sorun yok." Beni sertçe öpüyor. "Bunu söylemeni beklemiyordum bebeğim. Sadece hissediyorum. Sanki yumruğun göğsümde bir delik açmış da sıkıyormuşsun gibi. Sadece, ah..." Gülüyor. "Arada bir nefes almama izin ver, tamam mı?"

Ona gülümsüyorum. "Çok şey hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Gördün mü, kelimeleri gerçekten söylemiş olsan bile sana inanmazdım." Sırıttıyor, bayıldığım o tembel, çocuksu kıvrım. İçimde yarı sertleşmiş ereksiyonunu esnetiyor. "Bu mutlak sanat eserinden sonra olmaz. Sen sadece benim sikime ve onun tüm mücevherlerine aşıksın." Elini boğazıma doğru kaldırıyor, avucunu en rahat olduğu yerde tutuyor. "İyi misin bebeğim? Ağrın var mı?" Bir elini göğüslerimin arasında gezdiriyor ve benden çekilirken amımı tutuyor. Islak horozunun dışarı kayma hissini içime çekiyorum. "Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmadım."

Eğildi, ben de bacaklarımı yüzüne kapatmaya çalıştım. "Yapma. Az önce içime boşaldın."

"Biliyorum," diyor, hevesli incelemesi için bacaklarımı açarken ses tonuna şehvet karışıyor. "Ve ilk seferinden sonra burada nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. O yüzden bacaklarını aç Kadın ve döllerimin seksi dudaklarının arasından sızışını izlememe izin ver."

"*Siktir.*" Hava tenimde boncuk boncuk biriken teri soğuturken yüzümü kapatıyorum. "Sen bir sapıksın." İnliyorum ama gözlerinin kalçalarımın arasındaki her şişmiş santimi okşadığını hissettiğimde bile onu durdurmuyorum.

"Kanaman var bebeğim," diyor içten bir hoşnutsuzlukla, ama ben acı hissetmiyorum, sadece sıcaklık hissediyorum.

Parmakları sıkı, kavurucu dış dudaklara dokunuyor ve gözlerimi açtığımda parmak uçlarıyla bana tekrar taptığını görüyorum. Her iki parmağı da içeriden kayarak uyluğumdan aşağıya iniyor ve tenimde pembe bir iz bırakıyor. "Büyüleyici," diye fışkırıyor. "Daha önce hiç amının içine baktın mı? Tenin pembe. Çok dolgun. Bayıldım buna. Ve o benim."

"O mu? Bilirsin işte." Sahte bir tiksintiyle çenemi kaldırıyorum. "Bana bir malmışım gibi davranmaya cüret eden adamı tokatlayacağımı söylemiştim kendime."

"İyi." Sırıttıyor. "Ben *senin* malınım. Bana sahip olmak mı istiyorsun? Bana iyi davranmak mı? Bana çiçek mi alacaksın?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Sadece izle beni."

Tehditkâr bir şekilde 1.80'lik boyuna doğru dikleşiyor, iri vücudu yukarı doğru kayıyor, beni boynumu bükmeye, nabzımı hızlandırmaya ve bakışlarımı kaldırmaya zorluyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, onun şekerli ve tutkulu bir iç mekana sahip, kas ve erkek dolu bir ev olmasını seviyorum.

Sırıtarak sütyenimi ve gömleğimi aldı.

Kayışı kaydırıyorum ve bağlamak için arkama uzanıyorum, ama o eğiliyor ve benim için bağlıyor, başı ağzımdan birkaç santim ötede hareket ediyor, bunu yaparken dudakları benimkini biberliyor. "Senin için *her şeyi* yapmak istiyorum ve senin için savaşacağım, ayrıcalık için, çünkü bu lanet bir ayrıcalık," diyor gömleğimi çekerek.

"Yanlış kızı yakaladın," diye takılıyorum, tişörtümü karnımdan aşağı indirmesine izin vermeme rağmen.

Ellerini kollarımın altına koyuyor ve beni makineden zahmetsizce kaldırıyor. "Bilmiyorum."
Eğiliyor

Beni kollarına alıyor, iç çamaşırlarım ve atletimle bir gelin gibi kucaklıyor. Beni evin içinde gezdirirken saçlarımı koluna atıyor ve boynuna sarılıyorum.

Kadınını taşıyan mağara adamına gözlerimi deviriyorum, ama o kadar tatlı ki, ona izin veriyorum. Kalçalarımın arası zonkluyor. Kaslarımda, orgazmım uğulduyor. Ve başım hafif, orgazmımın bana hediye ettiği kız gibi yüksekliğin altında yüzüyor - bunu mutlulukla kabul ediyorum.

Xander bir eliyle kendini destekliyor ve bunu kullanarak benimle birlikte yatağına tırmanıyor. Başımı yavaşça yastığa koyuyor ve rahat edene kadar beni izliyor, sonra da başını göğsüme yaslıyor.

Bacaklarımızı karıştırıyor.

Ağırlığının yarısının beni tutmasına izin veriyor.

Beni sabitleyerek göğüslerime sokuluyor, beni yorgun başı için bir yastık olarak kullanıyor. Hemen nefesleri derinleşiyor, göğsü karnıma doğru inip kalkıyor ve vücudu ağırlaşıyor.

Ve yine onun altında kilitliyim, ama bu sefer planlı ve stratejik. Beni tutuyor. Ugh.

Hothead.

*Bütün erkekler böyle doğrudan uykuya mı
dalar? Yoksa sadece aşırı hızda var olanlar
mı?*

Koyu renk saçları tepedeki vantilatörün altında dalgalanıyor, ben de parmaklarımı saç tellerinin arasında gezdiriyorum, kısa kesimi hoşuma gidiyor ama genellikle kirpiklerinin arasından çocuksu bir şekilde sarkan uzun saçaklarını özlüyorum. İç çekiyorum. Artık uzatabilir.

Artık boks yok.

Bu onun için ne anlama gelecek?

Bunun onun çıkışı olduğunu biliyorum. Tüm o bastırılmış duygular için, içinde yanan ateş için, derisinin altındaki damarlar gibi alevler için. Bazen kollarına dokunduğumda onları hissedebiliyorum, bazen de yaklaşan her şeyi yakmak için yalıyorlar.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

xander

Onu yatağımda bıraktım. Uyandığım anda üzerine tırmanmak, geçmişin anılarını korku ve öfke damarlarında terletmek istedim. Boşalmak için aletim o kadar sertleşmişti ki, bu duyguyu sikip atmam gerekiyordu, neredeyse onu rızası olmadan alıyordum, neredeyse uyurken onu yüzüstü yatırıyordum ve-

Ama yapamadım.

Spor salonunun alt katındayım. Torbayı öyle bir hızla dövüyorum ki kaslarım acıdan parlıyor, ağır, sarkık sütun sallanmıyor bile. Sürekli yumrukların altında kırk beş derecelik bir açıyla sabit duruyor.

Bir, artık boks *yok*.

2- Artık boks *yok*. Üç-

Daha fazla boks *yok*.

Dört. Beş. Altı.

Neyi unuttum? Neyi

kaybettim?

Bir an mı yoksa bir hatıra mı?

Yine de bir tanesi çok doğru kalıyor.

Başımı eğdiğimde omuz kaslarım geriliyor ve beni uyardıklarında acı içinde kükrüyorum. Vücudum sanki düşmanımymış gibi bu çantayı mahvetmeyi bırakmam için çığlık atıyor. Çantanın Chuck olduğunu hayal ediyorum.

-Asla dövüşmeyeceğim Chuck. Gövdesi, yüzü. Ama sonra annem geliyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve ses, o gardıroptan gelen iç çığlıklarımı yankılayan bir çarpma sesi haline gelene kadar çantaya hızla vuruyorum.

"Xander," Kaya'nın boğuk sesi etrafımı sarıyor, zihnimin karmaşasında beni buluyor ama yumruklarım durmuyor. Gözlerimi açıp çantaya dikeyim ve yumruklamaya devam ediyorum. Sakatlayıcı gerginlik artık neredeyse kör edici, kaslarım bana durmamı, kırılmamı söylüyor, ama

durursam, o zaman vurulurum. Durursam, beni korumak zorunda kalacaklar. Durursam, bir gardırobun içinde tek başıma kalırım, köşeye sinerim ve

Kardeşlerim beni kurtarır, ona övgüler yağdırır, ne kadar güzel, ne kadar kusursuz olduğunu söylerlerdi. Ben zayıfım! Hiçbir şeyim yok.

Siktir!

Homurdanıyorum. Yumruklarım daha da sertleşirken, vücudum fiziksel olarak kendini kapatana kadar ağrıyı, kasılmaları görmezden geliyorum.

Sikeyim.

Başım deriye çarpıyor ve çantaya yaslanıyorum. Vücudum zayıflarken eldivenlerim yanları kavıyor, neredeyse yere yığılıyorum.

Odaklan, Xander.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü ter basıyor, gözyaşlarım akıyor. Onun için onları gizlemeye çalışıyorum. O arkamda. Yaklaştığını hissedebiliyorum, bu yüzden teri ve gözyaşlarını birbirine bulaştırmak için başımı çantanın üzerinde döndürüyorum. Hüznü eforla karıştırıyorum.

Yavaşça ona bakıyorum, deli gibi nefes nefese kalıyorum ama sonra gözlerim onu tamamen görece kadar açılıyor. Küçük bir kaşkorse giymiş, meme uçları kumaşın üzerinden belli oluyor. Bikini çizgisi, küçük beyaz külotunu çevreleyen pürüzsüz bir şerit.

Onu oradan yakalamak istiyorum.

Evimde yarı çıplak dolaşırken zaten rahat, yoksa burada yalnız olduğumuz için mi? Bunu onunla yapabilirim. O ve ben. Korumalar yok. Karanlık yok.

Boks yok.

O ve ben.

Yaklaşıyor, kokusuyla beni sarıyor, vücut yıkama, seks ve benim gibi terleyen bir canavarın kokusuyla. Onunla birlikte olmak istediğim kişi değilim.

Kabaca içimi çekip rahatlayarak alnımı omzuna koyuyorum. O da hemen enseme avuçluyor. Gözyaşlarım ve ter kaşlarımdan, burnumdan ve onun her yerinden damlıyor.

Benimle kaplanmasından hoşlanıyorum.

Sikim anında sertleşiyor, ama onun dar ıslak amcığıyla sert ve kaba olacağımı bildiğim için harekete geçemeyecek kadar heyecanlıyım.

"İyisin bebeğim," diye fısıldıyor kulağımın dibinde, ağır başımı ince omzuna yaslayarak. "Ben yanındayım."

"Ben iyi değilim."

"Yakaladım seni, ateşli kafa." Kendimi tutamayıp titrerken beni tutuyor. Yorgunluk sadece daha fazla itme ihtiyacımı körüklüyor. "İyisin," diye yatıştırıyor. "Yalnız değilsin. Ben buradayım. Kaldım."

"Acı çekiyorum," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümleniyor. Sadece fiziksel değil.

"Bundan vazgeçemem." "Hâlâ torbayı yumruklayabilirsin."

"Ne amaçla?"

"Kavgayı bitirmek"

için."

Kavga... Şortumun içindeki sikimi esneterek inliyorum. "Çok güzel kokuyorsun"-Karamel saçlarına sokuluyorum,

Onun doğal parfümünü içime çektikçe sikim daha da genişliyor. Nefesimi veriyorum, "çok iyi! Seni becermek istiyordum. Daha önce-" Kollarımı iki yanımda tutuyorum, öngörülemeyen kasların şu anda kızıma yaklaşmasına izin vermiyorum. "Gitmem gerekiyordu."

Başını benimkine doğru çeviriyor. "Genelde bir kızı uyurken siker misin Hothead? İstedğin bu mu?"

"Sana söyledim bebeğim," diyorum, sesim karanlık ve derin. Benim sesim değil. "Bu nedenle deneyimsiz piliçlerle takılmıyorum. Yani, evet, böyle hissedersen genellikle onları beceririm."

"Bunu benimle yapmak ister misin?" Sesi bir mırıltıya dönüşüyor, trampolindeki karşılaşmamızı anımsatan müstehcen bir tempo. Vücudu deneyimsiz olabilir -benimki- ama yatak odasında baskın. Tüm kartlar onun elinde.

Çenemi sıkıyorum, kelimelerim gıcırdayan dişlerimin arasından çıkıyor, bir şeye kilitlenmek için gıcırıyor. Bunu söylememeliyim. Ama söyledim. "Gözlerini açıp sikmek istiyorum bebeğim."

"Tamam." Vücudunu benimkine bastırıyor ve nefesimi tutuyorum, ellerim ve kaslarım kalçalarını kavramak ve onu egzersiz bankının üzerine eğmek için sarsılıyor. "Kabul ediyorum."

Hay sikeyim. "Öyle söyleme," diye uyarıyorum.

"İstiyorum." Bana doğru yuvarlanıyor, göğüsleri göğsümde eziliyor, bacakları kalçamın iki yanında, amı bana sürtünüyor. "Rıza gösteriyorum. Sormana gerek yok. Sana güveniyorum."

"Yapmamalısın."

"Ben kırılgan değilim, Xander. Bedenimin patronu benim. Ve ihtiyacın olduğunda ihtiyacın olan şey olmayı kabul ediyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Xander."

Üzerimden kayıyor, başımı kaldırdığımda gözleri benimkilerle kilitleniyor. Boks torbasının etrafında dönerken baştan çıkarıcı bir başlık bakışlarını daraltıyor, parmakları hareket ettikçe deri üzerinde kayıyor.

Ona yaslanarak, tekrar yanıma gelene kadar yavaşça sallanan bedenini takip ediyorum.

"Belki," diyor çantayı iki eliyle kavrayıp bana arkasını sallayarak, "Onun yerine bana vurabilirsin. Bu amaçla. Çantaya ihtiyacın yok. Senin *sonun* ben olacağım."

Hay sikeyim. Kendimi kaybettim.

Doğruldu, şehvet dolu gözlerini ona dikti. Eldivenlerimi yumruklarımdan sıyrıp atlama ipini alıyorum ve sertçe "Çantaya sarıl" diye emrediyorum. Nabzının boynuna doğru fırlayışını izliyorum ama o iyi bir kadın gibi söyleneni yapıyor.

İpi bileklerine dolayarak onu çantaya sabitliyorum. Az önce terlediğim ve yanağının bastırıldığı aynı noktada ağladığım gerçeği bunu daha samimi hale getiriyor. Sakinleşmeye çalışarak bağlı halinin etrafında dönüyorum ama her turda ihtiyacım sikimde ve taşaklarımda birikiyor. Dayanamıyorum. Daha fazla ateş, daha fazla yakıt hissediyorum.

Arkasında beliriyorum.

Benim olanı almaya hazırım.

Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyor ama dönemiyor, çantaya sıkıca sarılmış, kollarını iki

yana açmış.

İç çamaşırını aşağı itiyorum, yuvarlak alt yanakları olan porno yıldızı kıcını ve açılmış, tonlanmış uylukları arasındaki ıslak, açık amını ortaya çıkarıyorum. Eğilmiş ve bükülmüş çıplak leğen kemiği içimdeki her erkeksi hücreyi şok ediyor.

*Ona
ihtiyacım
var. Ona
ihtiyacım
var.*

İki parmağımı kıvrımlarında gezdiriyorum, hemen uyarılmasıyla köpürüyorum. O hazır. Ben de sabırsızlanıyorum. Şortumu indirip sikimi yerleştirirken, iki elimle kalçalarını kavrarken ve güçlü bir hamleyle ıslak deliğine girerken sikim zonkluyor.

Bağırıyor, vücudu çantayla benim aramda sıkışıyor. Bu sefer tereddüt etmiyorum, sikişmeye ihtiyacım var. Onu torbaya vururken karanlık bir odak görüşümü bulandırıyor, kalçalarım yumuşak kıcına sertçe vuruyor, horozum güçle içeri ve dışarı kayıyor, amı yapışıyor ve yoğuruyor ve sürtünmeden kaynıyor.

Hay sikeyim. Çok iyiydi. Ben homurdanıyorum ve onun inlemeleri uzun, derin, gırtlaktan geliyor ve hiç bitmiyor.

Eğilip dişlerimi omzuna geçiriyorum ve ağzından ilkel ve muhtaç bir çığlık koparıyorum. Hoşuna gitti. Amcığı beni daha çok sıkıyor. Isırığımı bırakıyorum ve bakışlarımı onun çiçek açan yüzünde gezdirerek zevk ve tutkuyla sıkılaşmasını izliyorum, sert dürtülerim tarafından boğulmuş.

"Siktir. Kaya. Seni seviyorum." İnliyorum. Pembe kedi dudakları beni ihtiyaçla tutuyor - benim ona ihtiyacım olduğu gibi - sadece ben çekildikçe açılıyor, bana yer açıyor. "Çok güzel." Her şeyiyle içinde olmak, istediğimi almasını istiyorum. "Ağzını aç ve yüzünü çevir."

Torbaya ezilmiş yüzü, istediğim gibi yay şeklindeki güzel dudaklarını benim için ayırdığında uyarılma ve endorfin ile parlak kırmızıdır. O dudakların kölesiyim.

Ona bakıyorum. Çantayı sıkıca sarıyor, kollarındaki gücü kaybediyor, ip onların gevşek ağırlığını tutuyor. Vücudu çökmek istiyor. Ama hızımı kesmiyorum, onu sertçe beceriyorum, acımasız bir dürtü ve tutkuyla içine giriyorum.

Parmaklarımla kalçasını ısırırken, bir elimle onu otoriteyle kavriyorum. Diğer elimle çenesini kavrayıp başını geriye yatırıyorum, böylece güzel ağzının derinliklerine tükürebiliyorum; tükürüğüm dilini tokatlayıp kalın kasını krem şanti için duyduğu obur heyecanla yukarı doğru atması için baştan çıkarırken gözlerimin odağı kayboluyor.

*Sikeyim. Ben.
Bu çok ateşli.
Hepsini
alıyorum. Her
şeyimi.*

Çok hızlı oluyor. Taşaklarım kalkıyor. Karnım şişiyor. Tükürüğümü, sikimi, hızımı -ateşimi- seviyor, gözleri dönüyor, amı bana masaj yapıyor, inliyor ve çığlık atıyor, zevk ve yoğunluğun sonatı gibi birbirine çarpıyor. Pes etmiyorum.

Çok iyi hissettiriyor, içimdeki savaş onun sesleriyle patlıyor. Ve orgazmlarımı onun ıslak, sıkı deliğine homurdanıyorum, tükürüğümle damlayan ağzına bakarken onunla aynı anda doruğa ulaşıyorum. Sert bir şekilde boşalmaya devam ediyorum, pompalarım homurtularımın ritmiyle onun amına giriyor.

Onu kazığa oturturken, sikim içinde sarsılıyor. Başımı geriye atıp, tavana doğru nefes alıyorum. Işıkların altında sallanıyorum. Zevk ve yorgunluktan görüşümü kaybediyorum. Hâlâ onu sıkıca kavrarken kaslarımdaki yoğunluğun azaldığını, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Beni onunla bırakıyor... sadece o ve ben.

Başımı kaldırıyorum ve kalçalarındaki öldürücü tutuşumu bırakıyorum, parmaklarımla bölgeyi yatıştırıyorum. Dünyam değişirken kalbim hafifçe çarpıyor, kaslarım soğuyor. Islak yanağına dokunduğumda gözyaşlarını hissediyorum ama benim olabilirler. "Özür dilerim, bebeğim." Onu çözmek için acele ediyorum, ipleri ellerinden çıkarmaya odaklanıyorum. "Bebeğim? Kadın mı? Sen iyi misin?"

"Xander," diye inliyor - nefesindeki ismim her şey demek. "Beni yatağa götür. Lütfen. Bu sefer üzerine yatacağım, böylece beni uyandırmadan gidemezsin. Böylece sana dövüşün ne yaptığını gösterebilirim."

Omuzlarında ağırlaşan başını kaldırıyor ve bağlardan kurtulduğunda bacaklarının üzerinde sallanmaya başlıyor. Onu kucaklıyorum, bir erkeğin ona sahip olmasına, onu kullanmasına izin vermeyen, ama canavarımı vücuduna sokmama izin veren bu minyon, karamel saçlı kızı kollarımda tutuyorum. *Benimkini*. Onun ruhu ve benimki birlikteyken farklıdır. Kendimizi güvende tutmak için kurallar koyduk. Birlikte olmak için hepsini çiğniyoruz.

Yukarı çıkarken kendimi ona sarılırken buluyorum. Onu ne kadar zamandır tanıdığımdan ya da bunun nasıl bu kadar hızlı gerçekleştiğinden veya kardeşlerimin sahip olduklarıyla aynı olup olmadığından emin değilim, ama bu his tam göğsüme oturuyor.

Göğsümü dolduruyor.

Odama girdiğimde karanlıktı. Vantilatör açık, perdeleri üflüyor ve sıcak havayı dolaştırıyor. Uzanıyorum ve onu üzerime çekiyorum, kadınının bana emrettiği gibi yapıyorum.

Yanımda kayıyor, bir kolunu ve bacağını vücuduma doluyor. Tüy gibi hafif, ama beni yere mihliymiş gibi davranıyorum. Beni orada tutuyor.

Sessiz bir ortam. Sonra dedi ki, "Babam ne yapmak istediğime karar vermem için bu yılı kullanmamı söyledi." Parmağını göğsümde gezdiriyor. "Gelecek yıl üniversiteye gitmem ve... *bir şey* olmam gerekiyordu. Ama şu anda paramız yok. Belki derslerimi ödemek için yarı zamanlı bir iş bulabilirim. Daha önce hiç çalışmadım ama sanırım perakende sektöründe çalışabilirim, kıyafet satabilirim, çünkü sanırım okumak istiyorum. Üniversitede değil. Belki bir meslek edinirim. Belki fotoğrafçı olurum." Sesindeki yoğunluk iyimserlikle tizleşiyor, bu olasılıkla nabızı boğazına kadar yükseliyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Başım ağırlaşıyor, halsizleşiyorum. Onun için uyanık kalmaya çalışıyorum ama onun içinde olmaktan bitap düşmüş durumdayım.

Esniyorum. "O zaman neyin fotoğrafını çekeceksin, bebeğim?" "Dünyanın," diye yumuşakça cevap veriyor.

Kirpiklerim görüş alanımı kaplıyor. "Yurtdışındaki Sylvanyalılar."

O seksi ses tonuyla gülüyor, dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor ve ben uykuya dalarken onun kıvrımlarını hayal ediyorum. Varlığı endişe verici derecede çarpıcı.

Boku yedim.

"Evet," diye kabul ediyor. "Düşünsenize. Özel yerlerde küçük sahneler kuracağım. Farklı ülkelerde.

Ve o gün *gerçekten* ne olduysa o olacak çünkü bu versiyon en iyisi olacak. Bir kez olsun, o gün olmasını istediğim şey olacak."

Bunu kaçırmak istemiyorum.

"Gelebilir miyim?" Gözlerim kapalıyken derin nefes alıyorum, bilinçsizlik bana ulaşıyor. Parmaklarıyla saçlarımı tarayışını hâlâ hissedebiliyorum ve göğsümün içindeki o yer ısınıyor.

Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey, ruhumda yer eden sessiz bir cümle. "Her sahnede sen olmasaydın en iyi versiyon olmazdı, Hothead."

BÖLÜM YIRMI İKİ

kaya

İyi olmadığını biliyordum.

Nefes vererek onu derin uykusunda izliyorum, yatağın üzerinde uykulu ağırlığını hissediyorum. Kalçalarımın arası zonkluyor. Xander Butcher'dan beklediğim şey yoğun bir tutkuydu. Sonuç tutkulu bir şekilde yoğun.

Ben aptal değilim. Bunun zor olacağını biliyorum. Onun kırıldığını. Ben zor biriyim. Nefesimiz kesilmeden önce birbirimizi onaran sıcak bir karmaşayız.

Ama onu tüm zor yanlarımla ve geri kalanıyla da seviyorum. *Çok fazla, çok zor, çok çabuk sevmek mümkün mü? Bu kötü bir şey mi? Aşk denetlenmemeli ya da kontrol edilmemeli.*

Alnının altındaki çürüklere dokunuyorum. Benim kırık güzelliğim.

Ama güçlü bir şekilde erkeksi de.

Ona bakıyorum, erkek gibi kokmasına hayranım - bu bir koku bile mi - yorgunluk onu yerçekiminden kurtarmış gibi ağır bir şekilde uyumasına ve yine de sessizce savunmasız olmasına.

Telefonum çaldığında, elim ayağıma dolaşıyor.

Komodine uzanıyorum, parmaklarımın uçları cihazı sıyrıyor, sonra tutacak kadar yaklaşıyorum. Hâlâ gülümseyerek, her yönden aşık ve acılı hissederek, yüzüme doğru çekiyorum ve Kenno kelimesinin bana doğru yanıp söndüğünü görüyorum. Yanaklarım buz kesiyor.

Elimi Xander'ın göğsüne koyarak ona bakıyorum ve vücudundan ayırdığım tek elimi mesajı göstermek için kullanıyorum.

KENNO:

Ding. Ding. Ding. Ve yarın gece Ritz Carlton'da buluşmak isteyen gizemli ManXY'ye satıldı. C.Ray adına bir rezervasyon var. Her şey ayarlandı.

NEFES ALAMIYORUM. İptal etmek için zamanım var sanıyordum. Elbette, hala iptal edebilirim. Elbette!

Kalbim kulaklarımın arasında dörtlale koşuyor, sesi o kadar yüksek ki Xander'a tekrar bakıyorum ve şiddetli organın onu uyandırıp uyandırmayacağını merak ediyorum.

KAYA:

İptal etmek için çok mu geç?

Kenno:

Neden bahsediyorsun, Kaya? Normal bir satış gibi. Bitcoinler transfer edildi. İşlem tamam.

BOĞAZIMDA KİLO YÜKSELİYOR, ama kalın ve sert bir yutkunmayla onu bastırıyorum.

KAYA:

Hay sikeyim. Sakinleşme dönemi mi?

Kenno:

Kaya, beni korkutuyorsun! Bu ciddi bir şey. Bu insanlarla uğraşmak istemezsin.

Panik beni yakaladı.

KAYA:

Ama bu anonim.

Kenno:

Kodlayıcılar için değil, Kaya! Bizi bulacaklar. Kes şu saçmalığı. Seni arayacağım.

Telefonum çaldığında gözlerim yuvalarından fırlıyor, ses Xander'ı heyecanlandırıyor. Ben tek elimle cihazı kurcalarken, ekranı kapatıp sanki bunaltıcıymış gibi odanın diğer ucuna fırlatırken

inliyor,

Etimi soyuyor, beni kemiklerime kadar soyuyor.

Beni çıplak bırakıyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

kaya

KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE UYUDUM, ama bu ManXY ile olası karşılaşmaları prova eden yarı tutarsız kabuslar ve Xander'ın inlediği bilinç anları arasında basit bir plan yaptım.

ManXY ile buluşacağım -zekice, kromozomlar, haha- ve ona artık bakire olmadığımı söyleyeceğim. Kenno ona bitcoin'ini geri verecek.

C'est la vie.

Teoride.

Uyuyan Xander'a bakıyorum, parmağımın ucuyla göğsünün sert plakalarını daire içine alıyorum. Ruhumun derinliklerinde ona söylemem gerektiğini biliyorum.

Söyle ona, Kaya.

Ama şimdiden zorlanıyor.

Dilimde kurşun gibi duran sözcükleri engelleyen şey, onun bu olay yüzünden öfkeden deliye döndüğü görüntüsü. Öfkesini kaybetmesi. Aklını kaybetmesi. O bakışı kaybetmek - o benim, beni seçti, bekareti ikimiz için de önemli diye homurdanan bakış.

Benim asabi kafam romantik. Ben değilim. Ya da en azından ben değildim. Xander'ın tutkulu yoğunluğuna, ihtiyacına ve romantizmine kapılmak kolay, ama ben zor durumdaki bir genç kız değilim ve bununla kendi lanet mezarımı kazdım, bunu biliyorum.

Sadece iyice düşünmedim. Gerçekten düşünmedim. *Lanet olsun.* Ben de aynısını yaptığımda, yani kabul ettiğimde, babamın aldatmasını boş yere kabul ettiği için anneme kızmıştım. Bunu hepimiz için düzeltmek ve *bir şeyleri* kanıtlamak istedim.

Sikeyim. Ve tüm bu durum hakkında çok acımasızdım. Gerçekleri göremiyordum. Şimdi görebiliyorum.

Parmağımı göğsünde gezdirirken, o gün duşta içimdeki değişimin her şeyi değiştirdiğini fark ediyorum. Sanki bu adam için bir duvarı yıkmışım gibi, ama o duvar yük taşıyordu ve şimdi tüm korumalarım onun ayaklarının dibine yıkıldı. Bunu benim öfkeli kafam yaptı.

Perde tavan vantilatörünün altında hareket ederken yeni güneşin ışığı içeri süzülüyor. Başka bir

Her şey geçen haftadan, dünden çok farklıymış gibi hissediyorum. Sadece kollarımda biri olduğu için ya da birbirimizi yakan ve gömen bir yoğunlukla sevdiğimiz için değil, çünkü o da hasta.

Belki bu hastalıkla uzun bir hayat yaşayacak ama belki de benim yanında olup elini tutmam, onu dinlemem ve içindeki yangına çare olmamla daha mutlu bir hayat yaşayacak. Ve *belki* de bu olasılık şu anki eylemlerimi yönlendirecek kadar güçlüdür. Bu konuda dilimi tutacağım. Kendim düzeltirim ve o da daha kötü olmaz.

"Dün geceyi hatırlamıyorum, bebeğim."

"Ne?" Ona bakmak için ayağa kalkıyorum ama bir sırtışla karşılaşıyorum. Göğsüne bir şaplak attım. "Yapma şunu."

Bu konuda yalan söyleme. Bu ciddi bir mesele."

"Sanırım yeniden yapmam gerek." diye geçiştiriyor. Kalçalarını yataktan kaldırıyor. Bakışlarını pürüzsüz, sıkı gövdesinden aşağıya, delikli şortuna doğru sürüklüyorum.

Onun dayanıklılığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Son on iki saat içinde iki kez içime girdin."

"Hatırlamıyorum. Bana anlatır mısın," diye devam ediyor karanlık bir şekilde, uykulu kelimelerine tembel bir çekiklik katarak. "Atlama ipiyle ilgili bir şeydi, değil mi?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Kurt diye bağırان çocuğu duydun mu Xander?"

"Senin gibi bir tavşan olduğumu sanıyordum."

"Hayır. Yalan söylemekle ilgili eski bir hikaye. Çoban çocuk tarlada "kurt" diye bağırırmış, böylece bütün köy toplanıp kurdu ararmış. Ama ortada kurt falan yokmuş. Ve onların kızgın yüzlerine gülüp durmuş. Sırf canı sıkıldığı için bu numarayı birçok kez yapmış. Ama bir gün, bir kurt *varmış*. Ve çocuk "kurt" diye bağırdığında, kimse gelmemiş. Ve koyunlar yenmiş." Hemen üzülüyorum, bana defalarca anlatılan masalı tekrarlarlarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bunu bana babam anlatmıştı. *'Yalancıya kimse inanmaz Kaya, doğru söylese bile'* diye." Çenemi sıkıyorum. "O hepsinden büyük bir yalancı."

Xander beni yukarı çekiyor, böylece bir yastığı paylaşıyoruz, burunlarımız birkaç santim açık. Sevgisinin kanıtı topaz mavisi gözlerinde parıldıyor ve ruh halimi yumuşatıyor.

Ona gülümsüyorum - gülümsememek mümkün değil. "Bu çok aptalca. Babam beni aldatan bir piç kurusu ama ben annemi suçluyorum. Aldattığı için kadını suçlayan lanet bir feministim. *Siktir*."

Beni dikkatle izliyor. "Benim babam da bir dolandırıcı." Bu beni tedirgin etti. "Öyle misin?"

Burnu benimkini okşuyor, şakacı. Bu sabah kedi yavrusu panterim var. İyi dinlenmiş, iyi becerilmiş bir yırtıcı pençeleme zamanı arıyor. "Hayır."

"Hiç kız arkadaşın olmadı," diye belirtiyorum. "Sadık bir tip olduğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü sadakat benim kanımda var."

"Ama babaninkinde değil?" Bastırıyorum.

"Yaptığı şey doğru değil, Kaya." Karamel-kahverengi bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ama bir şekilde sadıktı, sadece ona değil. Başka bir kadına duyduğu aşka sadıktı."

bir kez ve sonsuza dek. Bunu bilmiyor olabilirsin ama Konnor adında bir üvey kardeşim var ve o da diğer kadının oğlu. Kadın öldü ama babamın ona olan aşkı hiç bitmedi. Annem babamın hayatının aşkı değildi ve o da bunu biliyordu."

"O zaman *tek bir* aşka inanıyorsunuz?"

"Nasıl yapamam? Kendi gözlerimle gördüm. Kardeşim Bronson ilk görüşte aşık oldu. Shoshanna onu tokatladı, öptü ve bir saat içinde hayatını kurtardı. Bir erkek böyle bir kadını nasıl unutabilir? Ve Max çocukluğum boyunca kadınları hor gördü. Annemize olan nefretini hepsinden çıkardı. Sonra, on sekizinci doğum günü partisinde sarhoş bir kızı yerden kaldırdı, bizim dünyamızda işi olmayan tuhaf, aptalca bir şeydi ama... Cassidy'ydi. Annemin olmadığı her şey o. Onun mükemmel eşi. Clay'in ruh eşi ise bohem ideolojileri ve dağınık sarı saçlarıyla yarı yaşında bir kız şeklinde geldi. O kravatını düzeltirken, kız yastıkları etrafa fırlatıyor. Bu tam bir kontrol ve kaos çatışması."

Kardeşlerinin ilişkilerini anlatırken tınısındaki hayranlığı duyunca dudaklarımda hoşnut bir gülümseme beliriyor. Korku ve gözdağı Kasap Kardeşleri tanımlamak için kullanılan kelimeler. *Romantikler* asla bir etiket olamazdı. "Peki ya sen?"

"Şey, Kadın. Madem soruyorsun." Eğilip burnumu öpüyor, dudaklarını yanağıma ve nihayet ağzıma doğru sürüklüyor. Beni küçük öpücüklere boğuyor, sonra geri çekilip beni kendine çekiyor, yüz ifadesinden arzu ve şefkat okunuyor. "Daha yeni başlıyoruz ama benim eğitildiğim gibi her şeyi halının altına süpürmeyen, tartışmacı bir kavgacıya sahip olduğumdan oldukça eminim. Benim dünyamdaki diğer herkesin çok iyi yaptığı gibi. Ne diyebilirim ki? Ev terbiyesi almadım. Hiç de olmadım." Bakışları aniden içime doğru kayıyor, derinlere iniyor. "Bunu istiyorum. Seninle benim aramda. Her şeyi istiyorum. Sen de benimle birlikte misin, Kadın?"

Öyleyim. Ama... bu gecedен sonra.

Senden hiçbir şey saklamayacağım.

Karşı koyarak onun üzerinden kayıyorum, karnına oturana kadar vücudumu onun daha sert, daha büyük düzlemi boyunca sürüklüyorum. Yüzü hâlâ morarmış ama güzel, kalbim vücuduma dağılıyor. "Sence seni bu şekilde alabilir miyim? Ben üstteyken?"

"Sanırım denemeni izlemek istiyorum," diye meydan okuyor, ses tonundaki eğlence şehveti azaltmıyor, derinleştiriyor. Geriye doğru sürünüyorum, ereksiyonu dışarı çıkıyor. Ellerini kaldırıyor ve ahşap yatak başlığını kavriyor. "O tamamen senin."

Ereksiyonunu şortundan çekiyorum, muhteşem uzantı sallanıyor ve serbest kalıyor. Gümüş çubuklar, zaten şişmiş ve damlayan uca bir merdiven görevi görüyor. "Tişörtünü çıkar kadın, yoksa çiğnerim."

Gülüyorum, gömleğimi başımdan çekiştiriyorum, göğüslerim havada serbestçe zıplıyor ama onun kavurucu bakışları altında kızarıyor. O bir ateş.

"Önce kendini ıslat, Kadın. Bırak da aınla nasıl oynadığını izleyeyim." Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ve sonra sikimden aşağı kay ve bana bin."

Boğazımdaki yumruyu yutarak bacaklarımı onun sağlam gövdesi üzerinde daha geniş açtım.

Parmak uçlarımın narin bir fırçasıyla külotumun dışıyla oynamak için uzanıyorum, bir inilti beni duyumsamaya bırakıyor, bir inilti onun içinde manzaraya gürlüyor.

Tenimin altında hazzın çiçek açtığını hissettiğimde gözlerim geri dönüyor. Bu onun bakışları ve parmaklarımın tüy gibi dokunuşu. O anın cazibesine kapılıp işaret parmağımı külotumun içine daldırıyorum ve kıvrımlarımın arasındaki tepe noktasında oynuyorum.

Tahtayı daha büyük bir güçle kavıyor. "Göster bana. Neyle oynadığını göster. Görmek istiyorum."

Külotumun perdesini kenara çekiyorum ve kumaş bikini çizgimde toplanıyor. Parmaklarımın nazik okşayışının tadını çıkarırken omuzlarım yuvarlanıyor ve onun tünel açan bakışlarından gelen kavurucu sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Aleti titriyor, derisi parmaklıkların etrafında geriliyor. "Klitorisini hissedene kadar biraz daha yukarı in, sonra parmağını hemen altında salla. İyi bir kadın ol ve sana söyleneni yap."

Gözleri beni içine çekiyor, sözlerinin anısı gözlerinde parlıyor, *'Hiç sana bakarken boşalan bir adam gördün mü? Sanki seni yiyebilirmiş gibi, Kaya?'*

Şu anda, eğer Xander beni tam anlamıyla tüketebilseydi, dilinin etrafında sulu bir lokma gibi yuvarlanırdım. Bakışlarının her hareketi yakalamasını, parmağımın her hareketiyle alevlenmesini, arzunun neden olduğu her ürpertiye seviyorum.

Daha yükseğe çıkarken, parmağımı klitorisimin altında yuvarlıyorum ve bacaklarım elektriklenmiş hissin altında titriyor. "Tanrım. Hazırım. Şimdiden ıslandım."

"Güzel." Kelime boğazının derinliklerinden bir tıslama gibi çıkıyor. Onu girişime yerleştirdiğimde, çenesindeki kaslar sıkı derisinin altında titriyor.

Kalın tepesini yarığımdan geçirdiğimde gözlerim kapanıyor, sonra daha fazlasını almak için kalçalarımı sallıyorum. Kıpırdamadan durma çabasının altında gıcırdayan yatak başlığının sesi beni teşvik ediyor. "Ne düşündüğümü biliyorsun," diye mırıldanıyorum, onu almak için leğen kemiğimi yuvarlıyorum, vücudumun kavisli ve dairesel hareketinde hakimiyet kuruyorum. Bir hafta önceki sözleri geri geliyor, *'Bunu sen yaptın. Ve eğer bu baskınlık değilse, eğer bu senin kadınsı gücünün, kuvvetinin bir parçası değilse, ne olduğunu bilmiyorum.'*

Parmaklıklar içeri kayarken duvarlarımın içinde sinirlerim vızıldıyor. "Sanırım benim için iyi bir çocuk olan sensin." Sözlerim beni heyecanlandırırken kalbim ve amım çılgınca çarpıyor. "Ellerini olduğu yerde tut ve sana binişimi izle. Başka tarafa bakma. Onları kapatma. Ve kontrolü ele alma."

Gözleri parlıyor, Kasap kanında doğuştan gelen bir baskınlık, kısıtlamayla mücadele ediyor. "Patronluk taslarken çok seksi görünüyorsun. Beni idare etmek için gerekenlere sahip olduğundan emin değilim, küçük kız, ama oynayacağım."

Nefesim kesildi, güzelce ona saplandım. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, *meydan okuma kabul edildi.* Ellerimi mırıldanan karın kaslarının üzerine koyuyorum ve aşağı yukarı kaymaya

başlıyorum. İlk başta yavaşça, kendimi ona ve onun parlayan topaz gözlerine sabitliyorum.

Vücudumu onun

üzerinde çalıştırıyorum.

Sür onu.

Onun sarsılmaz dikkatine sahibim, kalın siki emrimde ve teslim olmasını ve itiraf etmesini sağlamak için dünyadaki tüm zamana sahibim, ona sahibim. *Beni izleyin.*

Alaycı bir tempoyla, yavaş daireler çizerek, seksi kalça kıvrımlarıyla ereksiyonunun uzunluğuyla sevişiyorum. Terliyorum, bir ter sisi tenimi kaplıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Parmak eklemleri beyazlaşıyor, ahşap yatak başlığının yumruklarının altında ikiz çizgiler halinde kırılmasına ramak kalıyor. "Siktir," diye inliyor, bakışlarımı tutmak için mücadele ediyor.

"Başka tarafa bakma." Ellerimi kaygan karnımda gezdirip göğüslerime götürüyorum ve terimi meme uçlarıma bulaştırıyorum. "Ağrım var." Nefes nefese kalıyorum. "Meme uçlarım o kadar sert ki acıyor. İyi bir çocuk gibi yala onları benim için."

Sonra çok hızlı. Bir sıçrayışla oturuyor, beni kucağına yapıştırıyor, seğiren kolları gövdeyi sarıyor ve kalçaları yukarı doğru kalkarak acımasız bir hızla sevişmeye başlıyor. Göğüslerim yüzünün etrafında zıplıyor. Meme ucumu dudaklarının arasında yakalıyor, çiğneme oyuncağı gibi emiyor ve çekiştiriyor. Her zaman benim panterim.

"Kaya. Sen benimsin," diyor inleyerek. "Sen beni seçtin. Artık benimsin." Kelimeleri göğsümün etrafında neredeyse kükrüyor, orgazmının taşması titreyen kalın vücudunun her santiminde.

Meme uçlarımı yalıyor. Sarsılma hareketimizle yüzünün etrafında sallanırken her birini tedavi ediyor.

Ona tutunuyorum. Bacaklarım sırtını çevrelerken, onun cezalandırıcı itişlerine dayanıyorum. Ter aramızda kayıyor. Göğüslerimiz kabarıyor. Birlikte kayıyoruz. Pelvisinin ve kalçalarının sürtünmesi yükseliyor, ısınıyor ve bizi vahşi bir zevke dönüştürüyor.

Gözlerimi kapattım. "Ben gelene kadar sakın geleyim deme."

Karşılık olarak çıkardığı hırıltı başımı geriye, doruk noktamı ileriye ve tüm vücudumu his fırtınalarına sürüklüyor. Orgazm olurken çığlıklar atıyorum. Nabız. Amım onun etrafında daha da sıkılaşıyor ve hiç bitmeyen hırıltıları bir kükremeye dönüşüyor.

Onun adı benim soluğum. "Xander."

Benim adım onun ilahisi, "Kaya." Sıkışan kanalımın içinde şişiyor, sert ve güçlü bir şekilde boşalıyor. Dudakları aniden beceriksizce, çaresizce benimkileri buluyor, kalçaları hızlanırken ve her iki bedenimizden de her titremeyi sıkmak için sarsılırken, doruk dalgası boyunca beni ağzına alıyor. Xander Butcher'la birlikte olmak beni çok zinde tutacak.

Geriye doğru çöküyoruz.

"Siktir." Beni göğsüne bastırıyor, bacaklarımız simit gibi kıvrılıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun? Çünkü seni becerme şeklim, adet dönemindeki boşluklara izin vermiyor."

Hala nefes nefese, duraksıyorum. Onunla alay etmeyi düşündüm ama yapmadım. "Evet, Ateşli Kafa. Tamamen seninim."

Bu sadece insanların söylediği bir şeydi ama sanki onun hayatını kurtarmışım gibi kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Bu gecedен sonra.

Bu gecedен sonra, tamamen senin olacağım.

Sahiplenici, eli boğazımı tutmak için yukarı çıkıyor. *Tanrım*, umarım endişeli nabzımı hissetmiyordur.

Avucunun altında titriyor. Bunu ondan saklamaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Yine de, "Bu sabah babamla planlanmış bir günüm var ve annemle konuşmaya gerçekten ihtiyacım var," diyorum. Boğazım onun avuçlarının arasında yuvarlanıyor. Bu yeni teşhisle nasıl yalnız kaldığını düşünüyorum. "İyi olacak mısın?"

"Ben iyiyim, bebeğim. Benim için endişelenme." Eliyle boğazımı sıkarak bunu yalanlıyor.

"İyi, zıt anlamlı bir kelimedir, Ateşli Kafa. İlahi, mükemmel gibi mi iyisin..." Sesimi üzüntüyle alçaltıyorum. "Ya da tam tersi, sadece ortalama, başa çıkan, uğraşan?"

Soruya cevap vermiyor, ki bu da ikincisini haykırıyor. Onun yerine, "Gelmek istiyorum. Senin için orada olmak istiyorum. Bu adamla tanış."

Yapamazsın.

Gözlerimi kırıştırarak aşağı bakıyorum ve bileğindeki 'canavarlar yaratılır' yazısını görüp kaşlarımı çatıyorum.

Hayır. Ve evet. Canavar bir şeyden yapılır ve o şey hâlâ oradadır, kızgın derisinin altında yaşar ve nefes alır. Çekmecesinin yanından kalkıp çantama uzanıyorum, ona gerçekte kim olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyuyorum. Unutursa diye.

İpek kolların içinden siyah likit göz kalemini çıkarıp kucağına oturuyorum, bileğini kavriyorum ve çizmeye başlıyorum.

Xander ayağa kalkarak iri gövdesini yatak başlığına yaslar. Göğsü iki oymalı, sert tümsekten oluşuyor.

Karnı mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş sekizli bir ızgara... Karıştırarak çizimime devam ediyorum.

Beni yakından izliyor. Gözlerinin yüzümde gezindiğini, niyetle yapılmakta olan sanata odaklandığını hissedebiliyorum.

Dövmenin altına, kirpiklerine sarkan sarkık bir kulağı olan küçük bir tavşan çiziyorum. Xander bir tavşan, tıpkı benim gibi.

Dövmeden çok daha iyi. Kapağı kapatıyorum ve likit kalemi bir kenara koyuyorum. Sessiz mesaj aramızda yükselirken konuşmaya ihtiyaç duyarak dudaklarımı kelimelerin etrafında zorluyorum. "Bunu sürerken çok ağladım ve asla bulaşmıyor. Bütün gün ve gece seni idare eder. Yarın görüşürüz."

Daralmış gözlerinin üzerindeki kaşları çatılıyor, parlak mavi derinliklerdeki acı beni irkiltiyor. "Neye ağladın?"

Başımı eğiyorum. "Ne?"

"Biri seni ağlattı. Kim yaptı bunu?" "Belki ayak parmağımı çarptım."

"Yaptın mı?"

Ciddi. Eğlenceli, yasaklanmamış sahiplenme parıltısı kalbime yerleşiyor.

Tutkulu bir şekilde yoğun. Yoğun tutkulu. Benim Xander Butcher'ım.

Üstüne doğru kayıyorum, sıcak boynunun arkasını kavıyorum ve ağzını bir kez öpüyorum. "Ne yapacaksın?" Onu kızdırırken dudaklarım dudaklarında geziniyor. "Şimdiye kadar beni bu hale getiren herkesin burnunu kıracağım.

Ağlamak mı? Uzun bir
liste." "Şimdi başla o
zaman." *Oh,*
Hothead.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

xander

"BU MAC," diyor Kaya, elini yaşlı Mazda sürücüsüne doğru sallayarak. "Onunla tanışmak istiyordun ve işte buradasın. Benim *kişisel* şoförüm." Bu onu güldürüyor ve bu sesle karşılaştığımda gülümsememle savaşıyorum.

Bu adamın kim olduğunu bilmek istiyorum.

Bir taksi şoförüyle nasıl bu kadar samimi olabildi.

Arabanın üst kısmını kavrayarak, Kaya'nın ailemin bol maaşlı şoförlerinden biri yerine kendisini gezdirmesi için seçtiği ve kullanmasını teklif ettiğim kırışmış kişiyi incelemek için eğildim. Mac-sun dövülmüş derisi kollarının etrafında kırışmış, dirseklerinde toplanmıştı. Deri görünümlü dudakları ve burnu. "Mac, değil mi?"

Bana bakmıyor bile, ama gözünün ucuyla niyetimi taramış olabilir. Bu çok açık. Anladım. Onu becermek istiyorum. Onu yalamak. Ona sarılmak.

Benimkini.

Ve ne istiyorsun?

Tam olarak ne?

"Evet. Mac."

Konuşkan.

Bana kardeşimi hatırlatıyor.

Kaya kolumun altından eğilerek üstünün içine sıkıştırdığı yuvarlak memelerini bana gösteriyor. Bu sabah şişene kadar emdiklerimin aynısı, sikimin üzerine otururken dişlerimin arasında yuvarladıklarım.

Bileğini yakaladım. "Bir cekete ihtiyacın var, bebeğim. Evin içinde. Benimkilerden birini al." Bana kaşlarını kaldırıyor, ben de ona yanaklarını pembeleştiren bir sırtıma yapıyorum. "*Lütfen.*"

Bilmiş bakışları Mac'ten bana kayıyor ve gözlerini devirip eve geri dönüyor. "Mağara adamı," diye mırıldandı sanırım.

"Ne kadar?" Vakit kaybetmeden hemen soruyorum. Konuyu paraya getirmek

ama bu benim tuttuğum ve Kaya'da olmayan bir el. Onu savunmasız bırakan finansmanlardan hoşlanmıyorum. Bunu düzeltebilirim. Düzeltmek istiyorum.

"Onu suçlama." "Bunu biliyor mu?"

"Hesabına baksa görürdü."

Bundan hoşlanmadım.

Her zaman bir değiş tokuş vardır. Bana bakmıyor, gergin olduğu için değil -sürekli nefes alıyor, sürücü kapısına yan yatmış- ama görünüşe göre buna ihtiyaç duymadığı için. "Ondan ne istiyorsun o zaman? Para değilse?"

"Senden daha az."

Bok herif. Bu doğru. Hepsini istiyorum. Her sürüşü. Her bakışı.

Her saniye.

Ama sende biraz var. Değil mi

Mac?

İtiraf ediyorum. "Her şeyi istiyorum." "Aynısını geri verdiğinden emin ol." *Lanet olsun.*

Kaya elinde ceketimle, karamel saçları ve kıvrımlarıyla beliriyor. Onu ölçüyorum, bu adamdan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar veremiyorum... Sanırım hoşlanıyorum. Ön koltuğa atlarken beni çabucak öpüyor. Bu hafif öpücük hoşuma gitmiyor ama görmezden geliyorum. Şimdiden yarını planlıyorum, onu yere yatırıp başparmaklarımla dudaklarını ayıracağım ve dilinin daha fazlası için dalgalanmasını izlemek için boğazının arkasına tüküreceğim.

Ona bakıyorum. "Numaram sende var mı, Kadın?" Lanet bir ergen çocuk gibi koluna yazdım. Onun göz kalemini kullandım. Ona şu lanet *Kırılacak Burunlar* listesine başlamasını söyledim. Bana her gün bir isim mesaj at.

Yapmayacak.

Sormaya devam edeceğim.

Kaya usulca gülümsüyor, gözleri sanki lanet olası bir sapıkmış gibi vücudumda geziniyor. Böyle devam ederse bu şehveti onun içinden söküp alacağım. "Kadın mı?"

"Evet, Hothead. Numaran bende var."

Geri adım atarak, onu arabadan çekip dizlerinin üzerine çökmesini engellemek için parmak eklemlerimi arabanın üstüne vuruyorum ve sikimi ağzına alıp piercinglerimin üzerine salyalarını akıtırken gözlerinin ne yaptığını en iyi şekilde görüyorum.

Mazda uzaklaşırken plakanın fotoğrafını çekip adamlarımızdan birine gönderiyorum. O bana bu Mac karakteriyle ilgili tüm detayları verecek.

Sahip olma duygusu kaslarımı genişletiyor, arabanın peşinden koşmamı, onunla birlikte

babasıyla buluşmaya gitmemi, sadece ona siktirip gitmesini söylememi ve sonra burada kalmasını talep etmemi istiyor. Benimle birlikte.

Beyaz araba köşede kayboluyor. Bedenim endişe ve rahatsızlıkla titriyor. Tuğla sütuna yaslanıyorum, gözlerim acınası bir özlemle ön kapılarda geziniyor.

Demek aşk böyle bir şey... Bu lanet olası dikkat dağıtıcı. İçimde yırtıcı bir ihtiyacı ateşliyor. Onu tutmak için. Her an nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek. Onu tutmak için. Onu görmek istiyorum - burnu ile üst dudağı arasındaki eğimi, saçlarındaki karamel kıvrımları, giyinmesini, düş almasını, uyumasını.

Ben takıntılıyım.

Kardeşlerimin delirdiğini sanıyordum...

Ama işte buradayım.

Boğazına, bahçeden her çıkmaya çalıştığında onu çarpan lanet bir köpek tasmaı takmak istiyorum. Düşündükçe sikim kalınlaşıyor. Bu da lanet bir rahatsızlık. O bacakları üzerinde seks yapıyor ve benim açgözlü sikim onun doğal parfümü beni sarmadan doymak bilmiyor ve o zaman-

Sikeyim.

-Feral.

Kendimi ıssız araba yolundan uzaklaştırıp içeri giriyorum. Ürkütücü sessizlik etrafımda yuvarlanıyor, kaslarıma kayıyor. Nefret ediyorum. Beni tedirgin eden yalnızlık değil, ona eşlik eden durgunluk.

Bir gardıropta kilitli kalmak gibi.

Bunu aklımdan çıkararak mutfığa doğru ilerliyorum ama *babamın* odasına giden koridordan geçerken duruyorum.

İçeri girersem dolabının yarısı boş mu kalacak?

Çocukluğumu çok iyi hatırlıyorum. Annemden korunmak için oraya girdiğimde, sanki babam giysileri aceleyle söküp atmış gibi sallanan boş askılarla karşılaşırıyordum.

Belki o da benim gibidir. Belki de hareket etmeye devam etmesi gerekiyordur yoksa acı onu yakalayacaktır.

Ama ben yetişkin bir adamım; ona ihtiyacım yok. Bu teşhisle ne yapacağıma karar vermeme yardım etmesine değil. Elimi tutmasına da. Ben ne yapacağımı biliyorum. Hayatıma devam edeceğim. Koçluk, belki. Seyahat, belki. Sadece aktif kalayım ki cildim sürünmesin, sıcak ve yorgunluk beni rahatsız etmesin.

Kaya'yı alıp dünyayı gezebilirim. Param var. Tüm Sylvanian'larını çevirmeli kayışları olan deri çantaya koyun. Tuhaflığını, kaygısızlığını ve beklentisiz oyununu serbest bırakmasını izle. Sonra onu bir kadın gibi becer. Boks yapar gibi sık. Sert. Hızlı. Islak. Dağınık.

"Babam gitti mi?"

Derin düşüncelere dalmışken elime almış olmam gereken portakal suyunu tutarken, Max'in mutfak kapısını doldurduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Beyaz gömleğinin dirseklerinden yukarısı kıvrılmış, kolları kalçam kadar görünüyor - kardeşim Max bir canavar. Babamızın eskiden olduğu gibi.

Sen gittin, sık kafalı.

Bunu yüksek sesle söylemedim. Bu düşünce bile tek başına açık ve duygusal bir düşünceydi. Max'in her iki duyguya da ayıracak zamanı yok. "Bakmadım ama burada değil dostum. Biliyorsun, kırık beynim için kendini suçluyor," diyorum basitçe, portakal suyumu yudumlayıp tezgâha yaslanıyorum. Max'in yanıtı onun

imza homurtusu.

Büyük mermer ada bankının etrafından dolanarak karşıma geçiyor ve ayaklarını bileklerinden kavuşturarak benim pozisyonumu taklit ediyor.

O benim için burada.

Gerçek olma ihtiyacı yükseliyor. Onu bastırıyorum. Onun titreşimini, çatık kaşlarının bir kez olsun kayıtsız olmayışını, gergin dudaklarının alaycı olmayışını ve bakışlarının sıkılmış değil, aksine göğsümü tekmeleyecek şekilde bana adanmış olmasını görmezden geliyorum.

Sessizlik uzadıkça, bakışlarının içinde bir iç tartışma dönüyor. Kardeşçe bakıştığımız birkaç dakikanın ardından sessizliği bozuyor. Bu onun karakterine tamamen aykırı. Max'ten söz almak, açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğin kilitlenmiş çenesinden kemik çıkarmak gibidir -genellikle. "O yüzden ben de çantaya vurdum."

Omuzlarım çöktü.

Aynı olduğundan şüpheliyim, dostum.

Sırf onu görmek için yumruk attığından şüpheliyim. Acıyı bir kırbaç gibi kullandığınızdan şüpheliyim. Geçmişin gerçek olduğunu hatırlatmaktan hoşlandığından şüpheliyim.

"Evet." Hareket etmek ve boşta kalan ellerden kaçınmak için bardağı yere bıraktım. "Ben bazen bir yumruktan sonra dolaba kilitlenen çocuğum." Öfkenin karanlık bir solucan deliği gibi gözlerinin içinde döndüğünü görüyorum. Bu yüzden yumuşak bir tonla ekliyorum: "Sen ve Bron beni birçok kez dışarı çıkardınız dostum. Benim için çok dayak yediniz."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Ne yapmak?" Bildiğim halde soruyorum. "Kardeşin olduğum için bana teşekkür et."

Boğazım düğümlenerek yutkunuyorum. "Onun yanında hiç zayıf değildin," diye ekliyorum, aklımdan çıkmayan anılar içime çöküyor. Benim övgüme ihtiyacı vardı. Benim sevgime. Öyle olduğunu sanmıştım.

-Sevgi. Suistimal=boks. Aşk=sikmek. Bu benim kurgum. Bunu o yaptı. "Seni eşek sudan gelinceye kadar dövdükten hemen sonra ona ne kadar güzel olduğunu söylediğini hiç hatırlamıyorum. Onunla konuştuğunu bile hatırlamıyorum."

Max kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu onu her zaman daha geniş ve daha sert gösteriyor, her bir iç organ kütlesi lanet bir Hulk gibi çıkıntı yapıyor. O bizim babamız, baştan aşağı. Gözleri kafatasımı delip geçiyor, kırık beynime ulaşıyor. "Bu acınası bir durum," diye bağırıyorum, benimle aynı fikirde olmasını istiyorum.

Mırıldanıyor. "İyi bir evlat değildim." "İyi bir evladı hak etmedi." "O *seni* hak etmedi."

Gülüyorum ama hissetmiyorum. Hem de hiç. "Şimdi de onun hakkında mı konuşuyoruz?"

Sesimi şüpheyle bastırıyorum. "Bu o mu? Dostum, genelde içinde ne olduğunu görmek için seni patlatmam gerekir. Lanet CTE yüzünden kendi isteğinle mi açılacaksın?"

Çenesi titriyor. "Konuşmak ister misin, dostum?"

Evet! Evet! *Hay sikeyim.* Başımı sallayarak cennete bakıyorum. *Tanrım, bana güç ver.*

"Lanet olsun, evet. Bu konuda konuşmak istiyorum." "Bana ne hakkında konuşmak istediğini söyle."

"Clay onun işini bitirdi, Max!" Kelimelerin ciğerlerini delip geçmesi ve nefesini kesmesi gerekirdi ama zar zor kıpırdadı. Ben de devam ettim, "Bunu biliyorsun, değil mi? Sen de Bronson da onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Hadi bunun hakkında konuşalım!"

Enerji aramızda ağır bir şekilde oturuyor, beyanım havayı kalınlaştırıyor. Yavaşça başını sallıyor, gözleri benimkilere dikilmiş. Yumruklarını kırarak, evlilik yüzüğüyle süslenmiş olanına bakıyor. Bunu çok yapar. Tüm cevapları Cassidy'ye olan aşkında yatıyor. Grup "Cassidy Ne Derdi?" diye bağıyor. Cassidy onun omzundaki melek.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim dostum," diyor yüzüğe. Sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Sen de bu *her şeye* dahilsin. Victoria asla olmadı."

"Bu benim hatam," diye tıslıyorum hoşnutsuzlukla, haftalar önce Clay'e bizi dövdüğünü nihayet itiraf ettiğimi hatırlıyorum. Çocukluğumuzun çoğunu yatılı okulda geçiren Clay, Don olmak için yetiştirildi, odaklanmasını ve tek başına kalmasını sağlamak için bizden uzak tutuldu. Bunu biliyorum. Ama o adama ve istemeden de olsa *Cosa Nostra*'nın Don'una annemin -onun annesinin- yalancı, dengesiz ve kardeşlerini istismar eden biri olduğunu söyledim. Bu pek hoşuna gitmemiş olmalı. Bunu kendi -hatasız- ellerine aldı. Bundan adım gibi eminim. "Clay'e eskiden bizi dövdüğünü söyledim. Şimdi o öldü, Max."

"Suçlu hissediyorsun." Bir kez alay etti, zalimliği belliydi, ama bu benim için değildi. Tüm kardeşlerim arasında Max en korkutucu olanı. Clay'in sahip olduğu güce ya da Bronson'ın sergilediği deliliğe sahip değil ama affetmez ve duygusuz. Bir avuç insan dışında hiç kimse onun umurunda değil. Bir zombi kıyametinde hayatta kalan tek kişi o olur. Yolun kenarındaki aileye yardım edecek vakti yoktur - pusu için yem olan aile arkada yatmaktadır. Hepimizin hayatta kalmasını sağlamaya odaklanmıştı. Ve vicdanı su gibi temiz. "Sen çocukken yalnız bırakıldığın için kendini suçlu hissettin, şimdi de öldüğün için kendini suçlu hissediyorsun," diyerek beni tekrar konuşmaya dahil ediyor. "Ben çok konuşmam. Bu sessizliğin benim saçmalıklarımla düzeldiğini sanmayın. Şunu söyleyebilirim, hepimiz bir şeyler için kendimizi suçlarız. Butch. Ben. Bron. Sen. Kimin hiç suçlamadığını biliyorsun... *Victoria*. O sadece bizi suçladı. Bırakmanın zamanı geldi, Xan. *Onu* bırakmanın zamanı geldi. Bak sende ne var." Bileğime, dövmemin altına çizilmiş siyah tavşana odaklanıyorum. "Sana yakışıyor."

Kasap'ın oğlu.

"Haklısın, Max." Yüzümde beliren sırıtmayla savaşıyorum. "Sessizlik senin saçmalıklarınla düzelmiyor." Belli belirsiz bir gülümsemeye homurdanıyor. "Kapa çeneni, sik kafalı."

Haklı mı?

Bu işin peşini bırakmalı mıyım?

Belki anılar da gidebilir?

Daha fazla konuşmuyoruz ama ağabeyim sabahın büyük bölümünde benimle kalıyor ve beni üçüncü katın anlık bir tadilatında kullanıyor.

Annemin katı.

Max bir mimardır ve Clay ile birlikte şehrin inşaat sözleşmelerini ve yönetmeliklerini yönetmektedir. Şehirdeki tüm inşaat sektörünü, *Cosa Nostra*'ya fayda sağlayan bir planlama şeması altında bağladılar.

Bu evi on yıl önce tasarladı ve ne zaman büyük ya da hayatını değiştirecek bir şey olsa evi yeniden düzenlemeye başlıyor. Ayrıldıktan sonra yeni bir saç modeline ihtiyaç duyan bir piliç gibi. Bu en son olduğunda, Cassidy'nin hamile olduğunu öğrendi.

Annesi öldü.

Kardeşinin beyni sikilmiş.

Kardeşim az konuşan bir adamdır, ancak ağzının ifade etmekte zorlandığı şeyleri eylemleri konuşur ve iyileştirir ve şu anda annemin odasındaki duvarı yıkarken, kapanışını fiziksel olarak ortaya koyuyor.

Ya da beni meşgul ediyor, böylece yapacak bir şeyim kalmıyor.

Siktiğimin Max Butcher'ı.

Asla değişme, dostum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

kaya

Tutuklama merkezinin bekleme salonunda otururken bayat hava tenime dokunuyor. Çok kalabalık. Ablalarım Natalie, Mae ve Lisa annemin diğer tarafında oturuyorlar. Natalie Kindle'ında şüphesiz erkek erkeğe karanlık bir aşk hikayesi okurken, Mae ve Lisa zihinsel olarak TikTok portalında erimiş durumdalar.

Tenim sıcak ama havadan değil; birlikte olmak tuhaf. Mae ve Lisa üniversiteye gidiyor -Olmam gereken bir yer. Neredeyse kampüste yaşıyorlar, sadece uyumak için eve geliyorlar. Nedenini anlıyorum. Motel tam olarak 'cazibe ve konfor; rahat duvarlarımın içinde kal' diye bağırıyor.

Kız kardeşlerim zihinsel olarak orada olmasa da, annem gardiyanlara, bize Meryem Ana duası etmek için burada olan bir rahip gibi gülümsüyor ya da rahipler filmlerin dışında ne halt ediyorsa artık. Sanki tüm kartlar onların elindeymiş ve biz de onların merhametine kalmışız gibi.

Gardiyanlara gülümsemiyorum. *Siktir et onları.* Onlara gülümsemek bize evimizi geri vermeyecek ya da beni bu gece ManXY ile karşılaşmaktan korumayacak. Babamı çıkarmak için ihtiyacım olan bir milyon doları vermeyecek. Yardım etmeyecek.

İki kere sikeyim onları.

Kucağımdaki telefona odaklandım. Bu sabah asabi kafamla çok fazla vakit geçirdikten sonra motele geç kalmıştım. Mac'in Mazda'sıyla buraya gelirken Chloe'ye düşüncesizce *her şeyi* açıklayan bir mesaj attım.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

ManXY hakkında. Bu gece hakkında. Acı gururumun güçlü kolları altında yaptığım şey.

Ona her şeyi anlattım.

Kaya:

Kızgın olduğunu biliyorum.

Chloe:

Kapa çeneni. Orada olacağım.

Kaya:

Hayır. Onunla yalnız buluşacağım. Ona Bitcoin'i geri transfer edeceğimizi söyle. Ve artık bekaretime sahip olmadığımı, yani işte. İşte bu kadar.

Tehlikeli olabilir. Seni orada istemiyorum.

Chloe:

Aynen öyle. Kenno da orada olacak. Onun serseri kızı seni bu pisliğe bulaştırdı. İkinize de çok kızgınım.

Kaya:

Chloe. Bunu tek başıma yaptım.

İç çekerek telefonumu cebime geri sokuyorum. Bu oda suçluluk duygusu ve çamaşır suyu gibi kokuyor; ikincisi muhtemelen birincisini temizlemek için kullanılmış.

Bakışlarım, gri duvarlar boyunca paralel sıralar halinde yere sabitlenmiş koltukların bulunduğu dar, dikdörtgen bir alan olan bekleme alanında geziniyor.

Bugün çok yoğun; geçen sefer beklemek zorunda kalmamıştım.

En uçta bir kadın, kalçalarını birbirine bastırarak, topuklarını ayak bileklerinde çaprazlamış bir şekilde sessizce oturuyor. Göze çarpıyor. Tıpkı bizim gibi. Kusursuz eteğinin tozunu alıyor, var olmayan kırıksıklıkları düzeltiyor. Gergin görünüyor. Anneme benziyor... Alnım şüpheyle geriliyor. Kadını inceliyorum, kumral saçlar, mavi gözler, *Tanrım*.

Fahişelerinden biri.

Hay sikeyim.

Onu tanıdım.

İçgüdülerim beni ayağa kaldırdı. Yanındaki koltuktan annemin deri çantasını aldım. "Gidiyoruz."

İrkilerek elini göğsüne bastırıyor ve sanki onu sandalyeden kaldıracakmışım gibi sandalyeye yaslanıyor. "Sana ne oldu böyle? Babanın kitabı bende."

Natalie Kindle'ından başını kaldırıp bakıyor. "Otur, seni ucube. Olay çıkarıyorsun."

Ugh. Ve buna izin veremeyiz. Onu görmezden geliyorum ve annemi dirseğinden tutup sürüklüyorum. Onu sallanan cam kapılardan dışarı çekerek yalvarıyorum, "Lütfen, gidelim."

"Kaya Alana! Bu da ne böyle?" Girişe birkaç metre kalana kadar beni takip ediyor, bana karşı koymuyor.

Pek sayılmaz.

Dirseğini bırakarak dönüp ona bakıyorum. "Kitabını sikeyim. Kız orada, anne!"

Erik boyalı dudaklarından küçük bir soluk çıkıyor, ama bu ses kadar hızlı bir şekilde şokunu bastırıyor ve avuçlarını koruyucu bir basınçla kolyesine bastırıyor. "Onun kitabı bende."

Bu ne lan!

"Neden?" Tedirginlik kulaklarımın içinde birikiyor, nabzım yanımdan hızla geçen bir tren gibi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bu bir soru değildi. "Neden!"

Yine de bana cevap veriyor, bu her olduğunda onu itaat etmeye teşvik eden saçmalıkları söylüyor. "Ben onun karısıyım. Kitabı bende. Bende-"

"Kitabını sikeyim!" Tükürdüm. "Sen-" "O

benim kocam."

Alay ediyorum. "Bunu biliyor mu?"

Sesi ender rastlanan bir tona yükseliyor. "O senin baban!"

Aniden insanlar yaklaşıyor. Genç bir aile yanımdan geçip bekleme odasına girerken ikimiz de boğazımızı temizliyor ve merakla arkamıza bakıyoruz.

Cam kapının diğer tarafında, kız kardeşlerim şok olmuş bir sessizlik içinde duruyorlar, neden olduğumuz kargaşadan etkilenmişler. Bir Lovit kadınına hiç yakışmıyor.

"Ne olmuş yani?" diyorum sessizce ve sonra annemin duyması için daha yüksek sesle. Ona dikkatle bakıyorum. "Ne olmuş yani, anne?" "Yani..." Acı dolu bir duraksamayla kekeliyor.

"*Seni kaybedeceğim.*"

Sikeyim.

Kalbim göğsümün içinde sıkışıyor ama yine de dudak büküyorum. "Ne? *Para* kaybedeceksin."

Bir tokat yüzünü daha az acıya boyardı. Ve bunu söylerken, bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Bakışlarım onun ince avucunda tuttuğu kitaba kaydı - hala ona parasız hizmet ediyor. Hâlâ ziyaretçisi olmadan odalarımızı yapmacık bir mükemmellikte temizliyor. O sadece bu. *Biz*.

Kamp gezisinden sonra eve döndüğümüzde annemin de bizimle birlikte arabada oturduğu anı aklıma geldi. Hamile kadın basamaktaydı. Tüm bu suçlamalar havada uçuşuyordu. Annem bize kadının kafasının karışık olduğunu ve korkmamamızı söyledi. Ve onu yargılamamamızı. Herkes bizim kadar şanslı değil. Annemin ağladığını da hatırlıyorum. Kadının mükemmel tatilini mahvettiğini düşünmüştüm ama- Şimdi kalbinin kırıldığını görüyorum. "Bizim için onunla kaldın." Nefes verirken fark ettim.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Şimdi olmaz, Kaya."

Ona doğru bir adım atıyorum, kaçınılmaz bir yakınlığı zorluyorum. Onun alanına girerek, "Onunla kaldın çünkü seni terk edeceğimi düşündün. Onunla yaşamak için. Değil mi?"

Mac ile yapılan konuşma, anons pankartı taşıyan bir uçak ya da gökyüzünde kelimeler yazan bir jet gibi mevcut tartışmanın içinden geçiyor. Apaçık. Benim dışımda herkes için. Mac de bunu ima etti. Şu lanet Mazda kullanan Beach-bum-Oracle haklıydı.

Hüzünlü bir iç çekiş onu terk ediyor. Mavi gözlerini bana verdiği mavi gözlere dikti. "Yapar mıydın?"

Çenem gerildi. "Evet."

"O zaman doğru kararı vermişim."

Tedirginliğim onun kararlı sözleri karşısında çöküyor. Bu acının üzerinde, bu gururlu kendini dayatan

Kollarımı boynuna doladım.

Ve o bir heykele dönüşür.

Elleri iki yanına düşüyor. Omzunun üzerinden kız kardeşlerim bize bakıyor. Kalbinin benimkine bastırıldığını hissediyorum, ikisi de hızlı ama sağlam tempoda.

"Bir daha sor," diyorum kulağına. Çelik gibi, kımıldamıyor. "Sen-"

"Hayır." Ben araya girdim. Rahatlama ve şokla dolu güçlü nefesi saçlarımı boynuma doluyor.

"Bu sefer onu sana tercih etmeyeceğim anne. Hadi gidelim."

Kitabı elinden alıp toprağa fırlatıyorum. Nefes nefese kalıyor ama kitaba uzanmıyor. Onun yerine pencereden kendisine benzeyen ama daha genç olan kadına bakıyor ve başını sallıyor.

"Tamam Kaya, hadi gidelim."

Ve onu kefaletle çıkarmak istemiyorum. Annem bırakmaya hazırlanırken olmaz. ManXY'ye bitcoin'ini geri vermek şimdi daha da kolay çünkü babama destek olmak benim işim değil.

Bana destek olmak onun işiydi. Ve anneme.

Ama yapmadı.

Benden bu kadar.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

xander

Saat altmışı geçti ve ben hala ondan haber alamadım. Ne bir isim. Ne bir emoji. Konu ona gelince gururlu değilim, yakında telefonunu havaya uçuracağım. Ona olan sevgimde havalı ve şövalyece bir şey yok. Bu çok doğru, çünkü tüm kaslarım gerilmiş ve çekilmiş gibi hissediyor, sanki onun uzaklığı bir şekilde onları etkiliyormuş gibi.

Dövme sandalyesinde arkama yaslanıyorum, sanatçı siyah mürekkebi maviyle karıştırırken bileğimi yana yatırıyorum. İşin başlamasını bekliyorum, acıyı istiyorum, daha fazla acımasını diliyorum.

Acı bana annemi hatırlatıyor.

Onu aktif bir şekilde aramamın sebebi acı... Bunu şimdi fark ediyorum. Bu istemeden oldu. Yakın zamana kadar, bu motivasyonu nakavt olmak için saklıyordum. Ama her vuruşta bunu hatırlıyorum. Her nakavtta, gardırobu ziyaret ediyorum.

Boks olmadan... o da gitti.

Bu konuda mutlu olmalıyım ama sanırım ben bir nakavt bağımlısıyım ve sanırım onun gerçekliği benim zirveye ulaştığım zaman. Mesela etrafımdaki erkek kardeşlerim onun adını anmaktan kaçınıyor, kırılğan zamanları gömüyor, çocukluk anılarını barındıran evleri yıkıyor ya da onun kendileri için yaptığı deriye dövme yapıyor - onu siliyor.

Gözlerimi bronzlaşmış ön kol derimde gezdirirken kaşlarımı çatıyorum. Yara izi yok. Ve 'yara izleri bize geçmişin gerçek olduğunu hatırlatır', lanet olsun, annemin bana verdiği tüm yara izleri çoktan iyileşti. Onunla ilgili deneyimlerimi baygınlık sersemliği içinde gördüğüm bir kâbustan başka bir şeye dönüştürecek tek bir leke bile yok.

Hala onun yaralarına
ihtiyacım var mı? Hayır.

Benim Kaya'm var.

Benim kadını.

Bu kadar yeter.

Dövmeci ön kolumdaki tavşanın izini sürmeye başladığında, siyah mürekkebi solan göz kalemi boyunca mükemmel bir şekilde yerleştirdiğinde, hiç acımıyor. Ve *kahretsin*, keşke acısaydı. Keşke beni bir kez daha zamanda geriye atabilseydi...

Belki, karşılık veririm.

Belki Clay'e daha erken söylerim.

Kolum rahat ve hareketsizken, silahtan gelen uğultu bileğimdeki hissiyattan daha belirgindi. Yeni dövmem 'canavarlar yapılır' dövmemin hemen altında.

Canavarlar

yaratılır. Bu benim.

Max.

Bron.

Hatta

babam.

Özellikle Clay. Lanet

olası canavarlar.

Ve şimdi... Ben bir tavşanım. Çünkü Kaya lanet bir tavşansa, ben başka ne olabilirim ki?

Telefonum aniden kot pantolonumun cebinde titriyor, ben de sağ kolumu hareket ettirmeden hafifçe kayıyorum.

Telefonumu elime aldığımda, ondan gelip gelmediğini görmek için kalbim çarpıyor.

Başka bir isim gördüğümde gözlerim kızarıyor -Charles Young- numarasının bende olduğunu tamamen unutmuşum. İkimiz de aynı spor salonunda antrenman yaparken almıştım. Anahtarları paylaşmıştık. Yıllar önce, ikimiz de şampiyon olmadan önce.

Dudaklarımı hırlayarak kıvırıyorum ve mesajı okumak için başparmağım ile kaydırıyorum. Silah vızıldıyor. Bana bir tavşan kesiyor. Şüpheli bir niyetle yazılmış mesajını okurken çenem ağrıyor. Çok da bariz.

Charles Young:

Kardeşimin Anderson'ın küçük kızı Butcher'ın fotoğraflarıyla ne yaptığını bilmek ister misin? Tor'unu kontrol et. Kendine bir kız bul.X

Ne yapmaya çalışıyor bu? Neden

kardeşini ele versin ki?

BÖLÜM YIRMI YEDİ

kaya

Lobiye girdiğimizde gerginlik artıyor ve tenimi ısıtıyor. Bacaklarım titriyor. Alnımda biriken boncuk boncuk terleri siliyorum. Rahatsızlığım boğucu, beni yavaşça takip eden Kenno ve Chloe'nin varlığıyla daha da alevleniyor.

Chloe etrafı tarayıp meçhul bir adamı ararken, Kenno öne doğru eğilmiş, yumruk yaptığı elleri kot pantolonunun ceplerinde kaybolmuş, kapüşonunu sıkı kaşlarının üzerine indirmiş. İnsanlar onu tanıyor. *Bizi* tanıyorlar.

Ben bir Lovit kızıyım.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine, bugün bizim soundtrack'imiz haline gelen sessiz bir marş.

Chloe konuşmaz. Sessizliği sorun etmiyorum. Bu durumu hoş karşılıyorum, zaten sözcükler üretemiyordum, bu geceyi daha fazla irdelemek istemiyordum, sadece Xander'a dönebilmek için her şeyin bitmesini istiyordum. Onunla birlikte yatağa girip kokusunda kaybolmak.

Midem bulanıyor ama uyarıyı bastırmak için mücadele ediyorum. Etrafıma baktığımda her gözde ManXY'yi görüyorum. Bu o mu - evrak çantalı adam, hayal gücüm içindekilere dalıyor - oyuncaklar ve işkence aletleri?

Bu o mu? Kadınla birlikte.

Belki o da bir sıra istiyordur.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Otel iğrenç derecede gösterişli, kristal ve altın avizeler iç mekâna sıcak renkler ve ışık saçıyor - işçi sınıfı konaklama yeri değil. Kenno, stratejik olarak gizlenmiş siyah kapüşonunu çekiştirmektense takım elbiseyle daha dikkat çekici olurdu.

Resepsiyona yaklaşıyorum, gümüş yelekli bir adam on beş ayak uzunluğundaki metalik bakır tezgâhın üstünden bana gülümsüyor. Zenginliği hemen anlıyor; gözlerinde parlayan ilgi de bunu gösteriyor. Ruhumda olmalı çünkü cüzdanımda olmadığı kesin.

Yoksa bu lanet karmaşanın içinde olmazdım.

"Merhaba. Biriyle buluşacağım. Oda Ray'in altında. C- Hayır. Bekle." Düşünürken isme

uzanıyorum.

"Belki de C. Ray'dir?"

"Bu çok boktan," diye mırıldanıyor Kenno ve Chloe'nin ona alçak ve gözden uzak bir yerden vurduğunu duyuyorum.

Ellerim titriyor, bu yüzden onları kalçalarımın sürüyorum, seçtiğim kot pantolon rahatsızlığımın sıcaklığını artırıyor.

Kapıcı bilgisayarına bakıp bir şeyler yazıyor, sonra da beyaz bir elektrikli anahtar kartı almak için dönüyor. Chloe ve Kenno'ya bakıyor, keskin kaşları ciddi yüzünde bir çizgi oluşturuyor. "Bay Ray ziyaretçi ya da oda temizliği istemedi. Sadece onun..." Şüpheli bakışları üzerimde geziniyor.

"Abla. Kendini iyi hissetmiyor."

Kardeşin mi?

Benim yaşımda mı?

Küçük bir teselli mi?

Belki de değil...

Rezervasyondaki ismi unuttum, bu yüzden kapıcı Bay Ray'in kız kardeşi olmadığını biliyor. Gülümseyerek, içimdeki endişeyi yatıştırmaya çalışıyorum.

"Tamam." Sesim bir korku izi bırakıyor, ama kartı alıyorum, kaslarımı saran, onları adrenalinle dolduran, kaçmaya, saklanmaya ve-

Bakışlarım Chloe'nin yüzüne çarpıyor, kocaman gözleri çaresizlik ve öfke dolu bir ifadeye bürünüyor. Tek söylediği "Hayır".

"Git barda bir içki iç-"

Beni tokat gibi bir bakışla susturuyor. "Dur! On dakika içinde buraya dönmezsen," diye çıkışıyor, "polisi arayacağım."

Kartın alt tarafında 2003 numaralı oda oyulmuş. Chloe'nin onu benden almaya karar vermesi ya da benim yanlışlıkla-kasıtlı olarak fırlatmam ihtimaline karşı cebime sokuyorum. "Ve ne diyeceksin?"

"Gerçeği."

Tezgâhtan uzaklaşıyoruz, kolum Kenno'ya uzanıyor, "Cüzdan numarasını bana verdiğinde sana mesaj atacağım, parayı hemen gönderebilirsin, tamam mı?" diyorum.

"Siktir." Bana bakamıyor bile. "Tamam."

"Kenno'ya on beş dakika içinde mesaj atmazsam beni ara. Ama paranın içeri girmesine izin vermelisin. Sakın polisi arama. Hepimiz boka batırız," diye fısıldıyorum Chloe'ye ve düşünmeden ya da kendimi daha fazla şüpheyi gömmeden, ayaklarımı asansöre doğru zorluyorum, ellerim titriyor ve ağrıyor, bacaklarım her tereddütlü adımda bükülüyor.

İnsanlar burada

olduğumu biliyor.

Yukarıda olduğumu

biliyorlar.

*Benden daha çok kaybedecek
şeyi var. Düşünüyorum.*

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

kaya

2003'ün ahşap kapısında parlayan parlak gümüş rozete bakarken boğazımdaki hava genişleyen bir top gibi geliyor ve beni boğuyor.

Nefesim sertleşiyor.

Kulaklarımda
duyuyorum.

Bacaklarımı öne doğru zorlayarak kartı yuvaya yerleştiriyorum, kırmızı ışığın yeşile dönmesini ve bir klik sesinin kilidin açıldığını, girilmeye hazır olduğunu göstermesini nefesimi tutarak izliyorum.

Otel odasına girdiğimde tüylerim diken diken oluyor, gözlerim hemen yatağa kilitleniyor.

Bakışlarımı loş mekanda gezdiriyorum. İçgüdüsel olarak, ön duvardaki ışık düğmesini bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Anlayabildiğim kadarıyla standart bir oda. Olağanüstü değil. Turuncu renkli lambalar mekânda spot ışığı yaratıyor. Komodinin yanında bir parıltı. Düz ekran televizyonun solunda bir parıltı.

"Yalnız gelmedin."

Bir ses odanın içinde gezinirken ağzım kuruyor, derin tonundaki karanlık notaların altında içim kıpır kıpır oluyor. Sesi takip ederek yana doğru sıçırıyorum.

Şurada.

Bir köşede, yavaşça sallanan perdelerin gölgesinde büyük bir figür var. Onu seçemiyorum. Açık bir pencereden içeri giren esinti, dışarıdaki aydan silüetini oluşturan ışık kayması.

Yutkunarak sesimi boğazımda buluyorum. "Kimsenin vaktini boşa harcamak istemiyorum." "Kimsenin mi?"

"*Senin.*" İyelik belirteçleri konusunda zorlanıyorum, *herhangi birinin* belirsizliğini sindirmek daha kolay geliyor. Kişisel olmayan bir kelime. *Tanrı, ses, benim için çalış.* "*Senin zamanın.*"

Devam et, Kaya.

Teredditle devam ediyorum. "Benden aldığın şey artık bende değil, ama bitcoinler bende, yani

Onları hemen geri vereceğim-"

"Neye sahip değilsin?"

Titriyorum. "*Şimdi...*" Bunu yüksek sesle söylememi, sanki ondan bir şey çalmışım gibi bu alışverişin ürününün farkında olmadan dudaklarımdan döküldüğünü duymamı istiyor. Özür dilemem gerekiyor. Yalvar. "Bekaretim-"

"Dur."

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Aklımda, genç bir kızı becererek gençliğini yeniden yaşamak isteyen, orta yaşlı, hoppa bir iş adamı resmi canlandı. Adam zengindi.

-*Zararsız*. Bana şampanya verirdi, belki bir yemek, randevu gibi davranırdı.

Tanrım. Çok aptalım.

"Sen olduğunu nereden bileyim?" diye soruyor, sesi rahat bir çeneden değil, boğazının arkasından gelen derin ve bağımsız bir gümbürtü. Zorlama bir ses. Kendine ait değil.

Mekânın içine doğru ilerlemedim, girişte oyalandım. O da daha iyi görebilmek için bana doğru ilerlemedi, bana hayallerimdeki o lanet şampanyayı ikram etmedi.

Gözlerimi kısarak çerçevesine bakıyor, yaşını, boyunu ya da ona insanlık kazandıracak herhangi bir şeyi ölçmeye çalışıyorum. Bir çocukla ya da erkekle dövüşebilirim ama doğal olmayan bir ses çıkaran karanlık bir görüntüyle değil. "Ne demek istiyorsun? Rezervasyonun adını biliyordum."

"Yedek olabilirsin."

"Değilim. Ben o kızım.

GirlX." "Kanıtla."

"Ne?"

Görüş açısını yatağa kadar takip ediyorum, gözlerim kırmızı çarşafların üzerinde yatan bir kar maskesine takılıyor. Kırmızı. Bir otel odası için iyi bir renk değil, şık atmosferden sıyrılıp değersiz bir tona dönüşüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Hayır." "Evet," diye tıslıyor.

"Şimdi!"

Midem bulanıyor ama verdiğim tepkideki hissi görmesine izin veremem. O yüzden çelik gibi duruyorum.

"Tamam." Korkumu gizleyen bir hayal kırıklığıyla, adımlarımı hızlandırarak yatağa doğru ilerliyorum. Sinirlilik soğukkanlılıkla iyi gider ve öfke dehşetten daha güçlüdür, bu yüzden onları seçiyorum. Kar maskesini kafama geçirip saçlarımı düzleştiriyorum. Benden başka ne yapmamı isteyebileceğini düşündükçe midemdeki mağara ağrıyor.

Gerçi, biliyorum.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz, karanlık ifadesinin küresi eğiliyor; odanın köşesindeki bir manken olabilir. Ve "Kıyafetlerini çıkar, GirlX" dediğinde, omurgamı kavrayan his felç edici. Görüyor. Ve sanırım gülümsüyor.

Omuzlarımdaki gerginlik onları yüksek ve gergin tutuyor, ama boğuşma hissiyle savaşıyorum, onları sahte bir kayıtsızlık pozisyonuna getiriyorum. Zihnim benim için "*Bitir şu işi Kaya*" diye bağıyor. *Bitir şu işi.*

Ayakkabılarımı tekmeleyerek geriye doğru adım atıyorum, titreyen ellerim kotumun üstündeki düğmeyi buluyor, zihnim beynimin içinde esnek bir alan buluyor. Bitir şu işi.

Kotum kalçalarımın aşığı kayıyor.

Bitir şu işi.

Bir kot birikintisi ayak bileklerimi birbirine bağlıyor, ama onlardan adım atmayı reddediyorum. Onlar benim.

Bitir şu işi.

Gömleğimin pamuğu gergin karnımdan yukarı, göğüslerimin üzerinden kayıyor, başımdan çekiliştiriliyor. Yanımdaki kumaşı yumrukluyorum, kıyafetlerim üzerindeki kontrolümü bırakmak istemiyorum.

Bitir şu işi.

Zihinsel olarak o esnek yerin içinde, sütyenimi çıkarıyorum ve külotumu bacaklarımdan aşığı kaydırıyorum, tamamen çıplak kalıyorum, kot pantolonumla ayak bileklerimden bağlıyım ve gömleği bir can simidi gibi tutuyorum.

Bakışlarının iğrenç baskısından tüylerim diken diken oluyor. Görünmüyorlar ama varlıklarını üzerimde *hissedebiliyorum*. Vücudunun ya da yüzünün tanımını göremiyorum, dans eden perdenin hareketli gölgeleriyle gizlenmiş ayrıntılar. O sadece bir adam silueti. Yer değiştiriyor. Eli önüne doğru hareket ediyor. Dirseğinin şekli dışarı fırlıyor, yukarı ve aşığı, kalçasının yanına doğru sarsılıyor. Kendine dokunuyor.

Donup kaldım. Zihnim kıyafetlerimi giymem, kapıya doğru geri adım atmam ve Chloe'yi aramam için çığlık atarken bile.

Korkunç nefesleri uyarılmışlıkla titriyor ve bu ses kusma isteği uyandırıyor. Sonra dedi ki, "Bana o amcığın içini göster!"

Panikliyorum. Boğuk sesi zihnime giriyor, beni o güçlü ve soğukkanlı yerimden sürüklüyor ve korkunun boş midemde yuva yaptığı bir bodrum katına fırlatıyor.

"Hayır."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

xander

Clay'in hacker'ı sihrini konuşturup dizüstü bilgisayarının tuşlarına bilerek vururken ben lanet telefona bakıp yumruğumun arasında paramparça olmamasına şaşıyorum.

Charles Young:

Kardeşimin o fotoğraflarla ne yaptığını bilmek ister misin, Kasap? Tor'unu kontrol et.
Kendine bir kız bul.X

Bok herif.

Neden?

Chuck cevap vermiyor. Benden değil. Ve yeni hackerımız bir tazi hayaleti gibi onun kokusunu alıyor. Onu kokluyor. Fark edilmeden.

Yanımdaki genç sarışın delikanlı sadece Slip adını kullanıyor - o bir dijital parazit. Koddaki küçük çatlaklardan içeri sızabiliyor, erişim sağlayabiliyor ve kontrolü ele geçirebiliyor.

Bir keresinde sahtekar bir politikacıyı aylarca otostop çekerek takip etmiş, arkadaşlarının arabalarındaki ya da cep telefonlarındaki mikrofonları aktif hale getirmiş, nerede olursa olsun her konuşmayı dinlemiştir. Onu ülkenin dört bir yanında takip etti, onunla birlikte uçağa bindi ve televizyonda karşısına oturdu. Gözleri ekranın içindeydi, onu uyurken, yemek yerken izliyordu.

Yine de Slip evinden hiç ayrılmadı.

Piç kurusu yetenekli.

Clay sandalyesinde geriye doğru eğilir ve parmak uçlarını çenesinde birleştirerek düşünür.
"Charles neden kardeşini ihbar etsin, Xander? Sen neye bulaştın?"

Hastane ya da ortalıkta dolaşan iddialar hakkında konuşmadık, ancak bu konudan kaçınmak için iş yaptık. Bu hep böyle olmuştur. Bu işimiz onunla bizim, yani kardeşlerinin arasındaki büyük uçurum.

"Yakalama ağırlığımızla ilgili bir şey olmalı. Beni atlatmak için lanet bir tehdit. Bilmiyorum." Onunla dövüşemeyeceğimi bilmiyor... asla dövüşemeyeceğimi.

Ölüm ve vergiler kadar eminim, Slip siteyi bulur. Açılış sayfası kanımı düzenli bir şekilde

Simmer. Bakışlarım kategorileri dolaşıyor. Reşit olmayan pornografisi, hizmetler, kızlar. *Sikeyim.*

Bölge'nin yeraltı dünyası her zaman *Cosa Nostra* tarafından yönetilmiştir -bizim tarafımızdan- ve ahlaksızlıklarımız bizi doğrudan cehenneme gönderecek olsa da, biz *aile* babasıyız.

Çocuklar sınır dışı.

İnsan kaçakçılığı da.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye emrediyor Clay, Slip dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken ön sayfayı kaydırarak. "Yayından kaldır. İçeri gir. Bu siteyi istiyorum."

Slip sadece "Sakin ol," diyor ve sitenin arka ucunu hacklemeye devam ediyor, parmakları klavyenin üzerinde kayıyor, dijital varlığı bir tanrı gibi kodun içinde hareket ediyor.

Şakağımı ve alnımı daireler çizerek ovalarken, baş ağrısının alt tonunu uzaklaştıracağım. Bu bana pek iyi gelmiyor.

Telefonuma bakıyorum, *Charles Young* ismini görünce tıslıyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, tenimde uğursuz bir enerji dolaşıyor.

Bunu bana neden gönderdi?

Mesaj bana bakıyor. Gizli bir anlam, bir ipucu, herhangi bir şey bulmaya niyetliyim. Sertçe nefes alıyorum. Bir şey görmemi istiyor.

Sikeyim.

Donup kalıyorum. Bakışlarım yavaşça monitöre kayıyor, ürün akışı ürpertici bir ten, seks ve sapkınlık bulanıklığı. Ağzım kelimelerle boğuşuyor. "X'i ara" Mesajındaki X'in bir anlamı var.

Clay buz mavisi gözlerini bana diyor, gözlerinin içinde şüphe dönüyor. Tekrar monitöre bakarak X'i arıyor ama beş yüz sayfadan fazla sonuç çıkıyor.

Lanet olsun.

Clay, "Sesini kullan Xander. Bana ne aradığınızı düşündüğünü söyle."

"Bilmiyorum amına koyayım." Kaşlarımı kara gözlerimin üzerinde çatarak, son cümlede tuzağa düşene kadar mesajı kelime kelime parçalara ayırıyorum.

Kendine bir kız bul. X.

Büyük G.

Tuhaf.

"GirlX'i ara."

İşte o. Görüntüler gözümün önüne geliyor. Ve oda aniden hiçbir şeyin sesiyle çalkalanıyor. Slip'in dizüstü bilgisayarında yazması. Clay'in sandalyesi gök gürültüsü gibi inliyor. Kalp atışlarım kafatasımın içinde kükreyen bir tren gibi.

İlk başta görüntüler benim için bir şey ifade etmiyor, sadece kar maskesi takmış çıplak bir kız. Meme uçları yukarı doğru mükemmel bir eğime sahip güzel yuvarlak göğüsler.

"Xander?"

Sadece belinde küçük bir içbükeylik var ve bu içbükeylik iki mükemmel kıvrıma doğru yuvarlanıyor, biri kalçalarında, diğeri

Üst uyluk.

Sadece...

"Buddy?"

Gözlerimi kırpmadan profile bakıyorum.

Bu o değil.

Dudaklarım

seğiriyor. *Bu o*

değil.

Nefesim daralıyor.

Bu o değil.

Yumruklarım titriyor.

Bu o değil.

Kalbim yanıyor.

Bu o değil.

Beynim -bozuk beynim- gördüğüm şeyi kabul etmeyi reddediyor, çünkü bu o değil, mükemmel eğimli göğüsleri değil, pembe iç kıvrımlarını gizleyen kesik dudaklı sulu amcığı değil, ayak tırnaklarındaki yontulmuş deniz mavisi cilası değil, balacığın altından görünen karamel saçları değil-

O değil.

Bir el beni odağımdan koparıyor. Bileğimi kavıyorum, büküyorum ve yumruk atmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum ki Clay'in yüzünü görüyorum, hareketsiz ve kalkık parmak eklemlerimi çenesine saplamama izin vermeye istekli. Beni incelerken yumuşak kontrolü hiç bozulmuyor. Gözlerimdeki acıyı silkelemeye çalışıyorum, gözyaşlarımın beni ele geçirdiğini hissediyorum.

Bu o.

Siktir, siktir, siktir!

"O düşüncesiz bir kız," diyor yumuşak bir sesle, etkilenmemiş ses tonu vahşi nefeslerimi sakinleştirmeye çalışıyor. "O ateşi aylar önce babasının hapis cezası almasını engellemek için rüşvetin bir parçası olarak yaktı. Her şeyi düşünmeden yapıyor." Ekrana, biyografiye, ayrıntılara ve kullanıcıdan gelen bir mesaja başını sallıyor: ManXY. Slip sistemde. "Alıcı hakkında bilgi alabilir miyiz, Slip? Bölge sakinlerinden biri mi?"

Alıcı.

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki kan tadı alıyorum.

Slip düşünüyor. "Cüzdanı takip etmenin bir yolu yok patron. Kripto paranın amacı da bu zaten. Neredeyse imkansız. Ama ben buradayken oturum açarsa, o zaman kodunu bulabilir ve bilgisayarına bu şekilde girebilirim."

Titrek bir parmağımı Slip'e doğru uzattım; bıçak olsaydı gözüne saplanırdı. "Sakın ona bakma."

"Anlaşıldı," diyor Slip.

"Yapman gerekeni yap, Slip." Ben içten dışa doğru kaynarken Clay bana dönüyor. Sadece yarısı şimdiki zamanda. Yarısı Kaya'nın bir otel odasındaki savunmasız ve yalnız görüntülerinin çukurunda kaybolurken

sik kafalı ona dokunmaya çalışıyor. Clay konuşuyor ama onu zar zor duyuyorum. "Neden bir milyon dolara ihtiyacı olsun ki Xander?"

Sözleri kafamın içinde uçuşuyor: *"Ben kendi bedenime verdiğin değere inanmayan bir feministim."*

Bir milyon dolar.

Ona verdiğiniz değer bu.

"Lanet olsun." Düzgün düşünemiyorum, kalbim ağrıyor, ellerim kasılıyor ve zihnim şiddet, intikam, gerçekliği göğsümdeki acıyla eşleştirecek kadar acımasız herhangi bir şeyin bulanıklığı içinde. Otelin adını, tarihini, saatini okuduğumda akıl sağlığımın kabuğu etrafımda kırılıyor, *lanet* olsun! Öldürün onları. Onu öldüreceğim.

Zaman. Ne kadar zamanımız var? Saatile bakıyorum, ellerim o kadar sert titriyor ki ekran bulanıklaşıyor. Kalbim göğsümde bir ateş topu gibi, içimdeki her şeyi yakmak için alev alev yanıyor.

Tüm

sevgimle.

Tüm

irademle.

O ve ben. Tavşanlar.

Clay, Sicilya'ya özgü tavırlarla yüzümü tutuyor, bana ulaşmak ve kontrol etmek için yanaklarımı kavırıyor. "Düşün. Mantıklı bir şekilde. Bunu neden yapsın, Xander?"

"Babası," diye geveledim, kendimi onun işe yaramaz babasını kanlı bir posa haline getirene kadar dövdüğümü hayal ettim. "O tam bir babasının kızı."

"Evet." Başını sallıyor. "Ve gururlu biri. Babasına yardım etmek için çaresiz. Yani-"

"Bana Kaya'dan bahsetme! Kaya'yı tanıyorum!" Kelimeleri ona doğru yumrukluyorum ama gergin ve inandırıcı değil. Yanımdaki bilgisayarda X-rated fotoğraflar ekranda parlıyor. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. *Bilmiyor muyum?* Neler yapabileceğini. Gerçekten ne hissettiğini. O lanet olası bir yalancı. "Kaya'yı tanıyorum," diyorum sessizce.

Yüzümü düşürdü. "Charles Young neden bunu görmeni istedi? Çocukça bir rekabet mi? Başka bir şey mi?"

"Bilmiyorum amına koyayım."

"Onu almaları için adam göndereceğim-"

"Hayır!" Başımı sert ve yavaşça sallıyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke kaslarımı ele geçiriyor. "Hayır!"

O benim!"

"Eğer senin kızınsa, benim korumam altındadır. Onu sana getireceğim, kardeşim-"

"Hayır! Hayatında bir kez olsun, Clay." Hırlıyorum, sesimi kulaklarını kabartacak şekilde yükseltiyorum. "Beni dinle! *Ben* gidiyorum. İki adam alacağım. Bu kadar!"

Bir arada tutun.

Bakışlarım yeni tavşan dövmeme takılıyor, her türlü akliselimi, sakinliği, mantıklı düşünceyi, oraya vardığımda her boynu kırmamı engelleyecek her şeyi kanalize ediyorum.

Herkes sorumlu.

Bilen herkes.

Ben yapmadığım halde! Nabzım beynimin içinde kükrüyor. *Lanet olsun, Kadın. Neden?*

Kendimi kontrol edemiyorum ama tüm irademi kullanarak Clay'in bakışlarını tutuyor, yüz ifademi yumuşatıyor ve bu işi almama izin vermesini talep ediyorum.

Ses tonuma bu talebin reddedilemezliğini katarak devam ediyorum. "Ben gidiyorum. Bunun Fawn olduğunu hayal edin. Bunu kim hallederdi? Kim onu almaya giderdi?"

Bir tür kabullenişle çenesini kaldırıyor. Yine de bundan hoşlanmıyor. "Dövüşmek yok. Bunun için adamları kullanın. Bana rapor verecekler. Sana değil. Eğer memnun değilsem, hemen arkalarında olacağım. Anladın mı?"

Azı dişlerim daha sert gıcırıyor. "Evet."

OTUZUNCU BÖLÜM

kaya

HAYIR!

Bunu yapmayacağım.

Sikeyim senin

röntgenciliğini.

Buraya gelirken ne düşünüyordum?

Benim neyim var böyle?

Kar maskesini kafamdan çıkarıp odanın öbür ucuna, ona doğru fırlatıyorum; maske ayakkabılarının dibine düşüyor. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Ben gidiyorum!"

Kapı arkamdan tıklandığında sırtımdaki tüyler diken diken oluyor, kararlılığım patlıyor, içimden bir duygu volkanı fışkırıyor. Tehlikedeydim. Telefonumu almaya çalışıyorum ama kotumun içinde.

Farkında olmadığım büyük bir baskı altında gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Kollarımı ortama atıp kendime sarılıyorum, sınırlarım şiddetli bir ürperti halinde beni sarıyor.

O yalnız değil!

Biri içeri giriyor.

Ama kot pantolonum beni kısıtlıyor, hızlı hareket edemiyorum, dönemiyorum, koşamıyorum, bu sırada arkamdan ağır ayaklı biri bana doğru ilerliyor. *Aman Tanrım.*

Kendimi korumak için külotumu yukarı çekmek için düşüyorum, ama öne düşüyorum, arkamdaki kişi için açılıyorum, dizlerime ve sonra ellerime düşüyorum. Dört ayak üstünde. Ağırlığımı alarak yerde inliyorum, zorlukla mücadele ettiğim metanetim çaresizlik feryatlarına dönüşüyor. Sadece eve gitmek istiyorum.

Eğilmiş ve açıkta, hareketimi kısıtlayan kotla boğuşuyorum. Göğüslerim zıplıyor. Utanç ve ıstırabın kavurucu parıltısı tenimi dağlıyor. Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum, bedenim çılgınca, inleyen bir çaresizlik kabına dönüşüyor. Eller bana dokunuyor. Karanlık gerçeklik gözlerimin üzerinde geziniyor, mavi irislerin içine giriyor, onları yakın ve uzak olanla karıştırıyor, beynim o kadar paniklemiş ki görüşüm bana oyun oynuyor.

Bana dokunan kişiyi tekmelemek için sırt üstü dönüyorum ama "*Bebeğim, benim. ırılıplaksın. Neden ıplaksın?*"

Gözyaşları her şeyi bulanıklaştırıyor. Üzerimdeki uğursuz gölgede Xander'ın sesi var. Kollarımı omuzlarına atıyorum, zihnim bedenimin çaresizce ihtiyaç duyduğu rahatlığı ve güvenliği kabul ediyor, *onun* içinde kayboluyorum. Ona ihtiyaç duyuyorum.

Topaz mavisi

gözler. Kauçuk ve

nane. Bebeğim.

Bebeğim.

Bebeğim.

Ama kafamın içindeki histeri kükremeleri durması gerekirken durmuyor. Artık güvendeyim. Durması gerek.

Onunla güvendeyim. Ellerinin göğüslerimi sıkıldığını hissedebiliyorum, onlara sahip olduğunu. *Benimkileri.*

O mu söyledi? Bir

düşün.

Benimkini.

Duyuyor muyum?

"Bence sikimde boğulmalısın, seni pis sürtük. Sonra o pis fahişe ağzını dölleriyle ve sidiğiyle dolduracağım." Boynunu bırakıp arkama yaslandığımda ve bir kar maskesi gördüğümde ciğerlerime buz giriyor.

"Bebeğim, benim. Çıplaksın. Neden çıplaksın?"

Kafamın içindeydi. Kelimeler. Ses. Yer... benim dirençli yerim. Bunu hiç söylemedi.

O burada değil.

Xander değil.

Onu ben

uydurdum.

Beni o kurtarmadı.

Eller dar bileklerimi kavırıyor, başımın üstünde halıya sabitliyor, sarsılma hareketinden koltuk altlarımda bir ağrı oluşuyor. Kıpırdıyorum.

"Sorun ne?" diyor adam, sesi hâlâ çarpık ve doğal değil. "Sadece beni tutuyordun.

Tam bir baş belası."

Dönerek kaçmaya çalışıyorum. Çılgına dönmüş bir halde, umutsuzluk havuzlarının içinden bakıyorum ve üzerimde beliren büyük bir figür görüyorum. *İki adam.* Biri üstümde, kot pantolonunun düğmelerini açarken dizlerini benimkilerden ayırıyor... *mavi kot pantolon.* Bunu hatırlamalıyım. *Detayları.* Detayları hatırlamalıyım.

Diğer adam bileklerimi yere bastırıyor, ağırlığı kemiklerimi eziyor. Ayrıntı yok - gözyaşlarından oluşan bir bulanıklığın ardında simsiyah bir figür. Ben sarsıldıkça hareket eden, titreyen, tehditkâr bir şekil. Ben kasıldıkça. Ben döndükçe. Tek duyabildiğim kahkahalar, ses midemi bulandırıyor. Ağzıma safra doluyor.

Beni kurtarmadı.

Nasıl kurtarabilirdi

ki?

Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordu.

Adamın siki yumruğunda, sert ve damlıyor, yüzüme doğru itmek için vücuduma doğru ilerlerken havayı bıçaklıyor.

Sonra koridordan gelen bir ses odayı sarsıyor. O kadar gürültülü ki, dışarıdan geliyor olabilir. Ya da bir araba.

geri tepiyor. Ama bir hayvanın gırtlaktan gelen hırıltısı üstümdeki adamı ayağa kaldırdı ve arkamdakini de kışından geriye doğru itti.

"Kahretsin," diye homurdanıyor içlerinden biri.

Diğeri "Bu ses de ne?" diyor.

Ve o sesi tanıyorum ama çıkaramıyorum. Duyularım şokta; nabzımın atışları beni sağır ediyor ve gözyaşlarım kör ediyor.

Fısıldıyorum, "Lütfen, lütfen, lütfen, polis olun. Lütfen polis ol."

"Polis mi?" diyor tanıdığım ses, ama tonu zorlama, hatta yapmacık. "Siktiğimin orospusu!"

"Eşyalarını topla," diye bağılıyor diğeri.

İki adam odanın içinde koşuştururken birileri, bir yerlerde, kapıları tekmeleyerek açıyor. Gürültü bu. Biri onlar ya da benim için geliyor... *Polis* mi?

Felç olmuş bir halde, bedenlerinin yokluğuna rağmen, sanki beni tutuyorlarmış gibi yerde kalıyorum, hala gözlerimin ve ağırlıklarının ağır ev sahipliğiyle kemiklerimi eziyorlar.

Kulaklarımın dibinden bir ayak felaketi geçiyor, ağır ayakkabılar koşuşturuyor ve ben hala yerdeyim.

Ayağa kalk! Kalkın! Kalkın!

İşe yaramaz bedenimin ayakta durması, ayağa kalkması, doğrulması, *ayrıntıları* öğrenmesi için çılgılık atıyorum.

"Siktir!" Bu Xander'ın sesi.

Kapı açık.

Bir silah sesi koridorda sekiyor.

"Lanet olsun. Takip edin onları!"

Açık kapının yanından hızlı, ağır sesler geliyor, ses uzaklara doğru koşan bir kreşendo gibi. Ama öyle değil. Ses duruyor ve sonra bana doğru yöneliyor, ağır bir bedenin altında bir adım akımı.

"Bebeğim."

Bedenimin iki yanında diz çöküyor, gömleğini ensesinden kavırıyor ve başının üzerinden çekiyor. Gömleği çıplak gövdemden aşağı çekerek, dikişi uzun, kalçalarımın altına sarkacak şekilde hızla üzerimi örtüyor.

Beni göğsüne çekti. "Sana dokundular mı?" diye tükürdü. "Sana dokundular mı?"

İçindeki öfke sarsılıyor, gerilim fiziksel bir varlığın kontrolü ele geçirmesi gibi kaslarını sarıyor. Onun ölümcül, umutsuz pençesinde, havamı kaybediyor ve acı çekiyorum.

Kollarım uyuşmuş, ama onları boynuna doluyorum, kauçuk, adam, nane-Xander'ı içime çekiyorum. "Zamanları yoktu."

Hırlıyor. "Eğer siklerini kızımın içine sokarlarsa, canlarını yakarım. Canlarına okuyacağım, vücutlarını kanlı bir su birikintisine çevireceğim."

"Kaya!" Chloe'nin sesi beni buldu.

"Siktir!" Kenno'nunki takip ediyor.

Xander'ın tutuşu koruyucu bir şekilde sıkışıyor. Büyük, sıcak kas kütlesi beni sarıyor ve

Kimsenin yanımıza yaklaşmaması gerektiği çok açık. Bana dokunmayacak. Konuşmak için.

"Geri çekilin çocuklar," diye nefes alıyorum, hava kavruluyor, Xander'ın içindeki kaynayan öfkeden yayılıyor.

"Geri çekil lan!" diye bağıyor, beni daha sert kavırıyor, sırtı çelikleşiyor, kolları saldırısının başlangıcıyla büyüyor. Saldırmaya hazırды. "Çık dışarı!"

Ben de ona burada olduğumu söyledim. Uyanık. Farkında. Onu yatıştırıyorum. "Ben iyiyim. Bana dokunmadılar." "Siktir git!"

İçinden fışkıran yoğunluk çok fazla ve doğru. Birlikte olma, dürüst olma, gerçek olma, ham olma sözlerimizin alevlerinde dövülmüş.

Ona yalan söyledim.

Omzunun üzerinden odayı gözden geçirecek gücü buluyorum, Chloe ve Kenno'nun tereddütle kapıdan içeri girdiklerini görüyorum. Xander'ın gergin omzunun üzerinden Chloe'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Dudakları acıyla bükülüyor, olay yerinden ayrılmayı -benden ayrılmayı- eziyetli bulduğunun kanıtı.

"Sana bunları yaşattığım için özür dilerim" demek istiyorum. Mesajı iletmek için gözlerim doluyor. Bunu ben yaptım. Hepsine. *Tanrım*. Sebep olduğum tüm acılar için sızlanıyorum.

Ve babam için.

Aldatan ve yalan söyleyen bir adam.

Bencil bir piç ve boktan bir baba.

Kapı kapanıyor.

Gözyaşları Xander'ın boğazında düğümleniyor. Sesleri "Neden?" kelimesinin etrafında fokurduyor. Kırılıyor. "Neden?" Boğuk bir çığlık kulağımın dibinden geçiyor, ses boynumdan aşağı akıyor, içeri giriyor ve kalbimin ortasında küçük bir çatlağa neden oluyor. "Neden, bebeğim? Ben sana aşık olurken, sen başkasıyla yatmayı planlıyordun!"

Oh. Tanrım. Kalbim sıkışıyor. "Ben planlamadım- *Tanrım*. Bunların hiçbirini *planlamadım*. Sadece yapmaya karar verdim ve-" Ona yalvarıyorum. "Lütfen, bu biz aşık olmadan önceydi, yemin ederim bebeğim. Yemin ederim-"

Beni kollarına alıp sallanıyor. "Neden? Seni tutabileceğimi söylemiştin.

Yalan söyledin." "Birlikte değildik."

"Neden?"

Tanrım, saçlarımın arasında hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Onun parçalanma sesi damarlarımdaki kanın hızla akmasına neden oluyor. "Buraya iptal etmeye geldim, yemin ederim. Yemin ederim!"

Kollarında benimle duruyor, ama aniden beni yatağa fırlatıyor, beni daha fazla tutmaya dayanamayacağını gösteren bir şekilde... Birkaç kez zıplıyorum, kucaklamasının yokluğu oyan ve kanayan bir mesaj.

'Kimse bir yalancıya inanmaz, Kaya.

-"Doğruyu söyleseler bile. Lanet olsun!"

Burun delikleri alevlenir. "O zaman neden çıplaksın? Ha?" Boynunun arkasını tutarak küfreder. "Lanet olsun! Nasıl oldu bu? Onlar için kıyafetlerini ne zaman çıkardın?"

Ve şimdi karşımda titreyerek ve ayakları üzerinde duramayarak dururken, kırmızı yüzünden akan gözyaşlarını görebiliyorum. Bu adamın zayıf bir yanı yok, hıçkırıklarla ağladığı bu yürek parçalayıcı anda bile. Kırılganlığıyla daha korkutucu, tamamen kudurmuş ve vahşi olmaktan uzak dikkatsiz bir söz.

Bileğinin etrafında streç sargı var. *Başka bir dövme mi yaptırdı? Tavşanıma mı? "Bebeğim, bileğin."*

"Sen benimsin!"

"Öyleyim." Kalbim ağrıyor. "Yemin ederim." Bu anlamsız yalvarış onun yatağın ayak ucunda volta atmasını, öfkeli yürüyüşüyle halıda iz bırakmasını tetikliyor.

"Söyle bana. Neden çıplak olduğunu bilmem gerek. Bana olan her şeyi anlat. Bilmek istiyorum. O adamın seni becermesine izin verdin mi? Onları sen seçmişsin gibi davranmalarına izin verdin mi? Gerçekten beni seçmişken?" Alnını kavırıyor. "Şu görüntüleri kafamdan çıkar, Kadın! Kar maskeli çıplak halin, vücudunu gösterişin. Bana ne olduğunu anlat-"

"Tamam, tamam."

O biliyor.

Satıştan haberi var.

Nasıl biliyor?

Utanç ve ıstırap içimde savaşıyor. Dizlerimin üzerine kayıyorum, topuklarımın üzerine oturuyorum, bu pozisyonda kışımından daha fazla güç buluyorum. "Buraya geldim. O da köşedeydi. Ben de ona bunu yapmak istemediğimi söyledim. İsteddiği şeye sahip olmadığımı-"

"Bekaretin. Onu bana sen verdin."

"*Evet, bebeğim.*" İçindeki panteri yatıştırıyorum, pençelerini çıkarmaya hazır olanı. "Bekaretimin olmadığını söyledim. Ona parasını geri verip gitmek istediğimi söyledim."

"Neden çıplaksın?"

"Bana, 'Sen olduğunu nereden bileyim,' dedi." Bu sözleri söylediğimde Xander adım atmayı bıraktı, önüne bakıyordu, dönemeyecek kadar katı, kaslarına güvenemeyecek kadar dengesizdi. Yavaşça devam ettim, "Bana kıyafetlerimi çıkarmamı söyledi."

Xander kendini tutamayıp titriyor, kıpırdamadan durma çabasının altında öfkeyle titriyor. "Ve sen yaptın."

"Ben yaptım." Karıştırdım. "Ben istemedim. Sadece bitmesini istedim. Sonra benden istemediğim bir şey yapmamı istedi, ben de hayır dedim ve-"

"Ne!" -Sesi kükremeye dönüşüyor- "Sordu mu?" Geri çekildim. "Önemli değil."

Gözleri benimkilerle kesişti, bakışları dudaklarımdan boğazıma kadar ulaştı ve kelimeleri parçaladı. "Benden ona içimi göstermemi istedi... *am* dedi."

Odayı döven şiddetli hırıltı nefesimi kesiyor. Duvara doğru dönüyor, yumruğunu sıvadan içeri sokuyor ve tahtaları bir boks torbası gibi dövmeye başlıyor. Etrafta tozlar uçuşuyor. Ses vahşi.

Beyaz parçalar kanlı yumruklarına gömülüyor, ağzından iniltileri sürüklüyor.

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı arkadan ortasına doluyorum, vahşi ve kontrolden çıkmışken önüne geçecek kadar aptal değilim. "Asa gelecek. Xander!"

"Sana o lanet parayı verirdim!" Duvara vurmaya, hıçkırmaya ve homurdanmaya devam eder. "Sana o lanet parayı vereceğim! Bir milyon dolar, değil mi?"

Tanrım. Onu kendime bağlamak için nabız gibi atan çekirdeğini sıkıyorum. "Artık istemiyorum. Berbat ettim. Yemin ederim, gitmeye çalıştım ama diğeri içeri girdi. Beni sıkıştırdı ve sen de o zaman geldin. Bunu asla yapmayacaktım. Yemin ederim."

Durdu.

Hayvani bir şekilde soluyarak kendini duvara yaslıyor ve ağlayan yumruklarından kıpkırmızıya boyanmış krater deliklerine bakıyor. "Onları öldüreceğim."

"Hayır. Gitmek zorundayız. S-"

"Buraya kimse girmeyecek, Kaya." Gülüyor, ama bu korkunç bir ses; yalnız ve acılı. "Onlara girmemelerini söyledim."

Ve o bir kasap.

"Tamam."

"Gidiyorum-" Bantlı kollarımın içinde büyüyor, neredeyse kasılıyor, beni sarsmak, korkutmak için esniyor ya da- Onu bırakmayacağım! Ona tutunuyorum. "Bırak beni, Kadın. Adamlarıma ulaşmam gerek. Ölü piçleri yakaladıklarından emin olmalıyım."

"Kavga etmenizi istemiyorum."

Göğsü ve karnı kaya gibi sert. Benim yumuşak olduğum her yer çok sert. Büyük, kalın kasları pençelerimin altında yanan çelik gibi.

"Kullan beni." Çaresiz hissediyorum; kalbim hızla çarpıyor, göğüs kafesimin içinde çırpınıyor. Savaşamaz. Dövüşemez. "Dövüşme."

"Az önce olanlardan sonra olmaz." Pantolonunu indirdi. "Öyle söyleme. Ne dediğini bilmiyorsun." "Senin dokunuşun beni asla incitemez, Xander."

Bir irade patlaması gibi. Etrafımda uçarak göğsümü duvara çarpıyor, koca gövdesi de onu takip ederek beni sıvaya çarpıyor. Yüzüm kraterlerin yanına bastırıyor, boya kanlı şeritler gibi kıvrılıyor.

"Sen benimsin!" Elini omurgamda gezdiriyor, tenim okşayışının altında yuvarlanıyor. "Bu omurga." Ensemi yalıyor. "Senin terin." Gömleğini çıplak kığımın üzerinden kaldırarak iri elini bacaklarımın arasına kaydırıyor, iki parmağını içime daldırıyor, daha önce hiç yapmadığı gibi sıkılan duvarlarıma hükmediyor. "Bu amı açmak ve keşfetmek bana ait. İnemelerini, terini paylaşmayacağım. Hiçbir şeyini. Yoksa gittiğimiz her yerde kanlı bir ölü piç izi bırakırım."

Ellerim duvarın etrafında

esniyor. "Seni kendime

saklıyorum."

Elini içimden çekerek sularımı dudaklarına bulaştırıyor. Saçlarımı yumruklayarak

Başımı geriye atıp çenemi kontrol ettim. "Tadına bak." Ağzını ağzıma bastırıyor, dili sahiplenici bir şekilde içeri kayıyor. Tükürüğü aromalarımınla karışıyor ve aromalar dilinden kayıyor.

Ayak parmaklarım yerde kıvrılıyor.

Çılgınca -sahiplenmenin verdiği vahşilikle- ağzını açıyor, nefes nefese

Ben.

Buna ihtiyacımız var. İkimizin de. Aynı vahşilikte. Kızgın. Tahmin edilemez. Ben vahşi olduğumda

Xander, gergin yanlarım, savunmacı yanlarım çatlıyor. Beni çıplak bırak.

İhtiyacının baskısı -yoğunluğu- *her şeydir*. Onun ihtiyacı benim yerçekimim. Kendimi bir erkeğe vermek düşündüğüm gibi bir şey değil. Saplantısı bu kadar güçlüyken değil. Bu beni korkutmalı ama korkutmuyor.

Asla aldatmaz; topaz mavisini gözlerinde gerçeği görebiliyorum, sanki onun okyanusuymuş gibi bedenimde gezinirken. Kavrayan parmaklarının arasından kayıp gideceğim endişesiyle çırpınan kalbinde hissediyorum. Ona sahibim.

Beni duvara yapıştırıyor, kot pantolonunun düğmelerini açarken omzunu sırtıma dayayarak beni orada tutuyor. Pantolonunu ayaklarının dibine bırakıp, girişime doğru ilerliyor. Beklemeden arkamdan içime giriyor, ilk çığlık dudaklarımdan yuvarlanmadan önce çekiliyor ve tekrar içeri giriyor. Onun amansız sikişi altında duvara karşı nabız atıyorum.

Her sürüşte, inliyorum.

Dolu, boş, sert Tanrım.

Çok acı verici.

Bu iyi bir şey.

"Benim," diye homurdanıyor, tüm sırtımı ve omurgamı vücuduyla kaplayarak bana manevra alanı bırakmıyor.

Ellerimi duvarda düz bir şekilde bulup parmaklarını iki yanıma geçiriyor. Ağırlığını bana veriyor ve beni yakalıyor. Beni öfkeyle sikiyor.

Ateşli temposu çok fazla, endişeyle aşırı uyarıcı-çok derin, çok öfkeli, çok iyi. Çok geçmeden titriyor ve ağlıyorum, onun son derece tutkulu itişlerini -iddia eden itişlerini- alıyorum.

"Benim!"

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla

boşalıyorum. "Evet." "Üzgün

olduğunu söyle."

Duvara çarpmaktan ve çığlık çığlığa orgazm olmaktan titreyerek, "Özür dilerim," diye inliyorum.

"Bana her şeyi anlatacaksın!"

"Söz veriyorum!"

"Benimle

evleneceksin!"

"Ne?"

Orgazmının pençeleri batarken, sıcaklığını içime pompalıyor, sert bir şekilde boşalıyor, nefes nefese dudaklarından uzun, gırtlaktan bir inilti kopuyor. Nefesinin ağır sıcaklığı boynumu örtüyor. Kalçaları

Titreyen kaslarının her santimini boşaltmak için çırpınıyordu.

Bedenim tamamen ele geçirildi. Kullanılmış. Duvara yaslanıyorum, o kadar bitkinim ki neredeyse aşağı kayıyorum.

Ama sözleri zihnimde tekrarlanıyor: *"Benimle evleneceksin!"*

Bu çok fazla.

Bütün gece.

Aptallığım.

Onun ıstırabı.

Gözyaşlarım gözlerime doluyor, her şey sindirilemeyecek kadar ağırlaşırken çaresizce yüzümden aşağı süzülüyor. "Bebeğim." Beni döndürüyor, boğazıma sahip oluyor, içinde çırpınan nabızı destekliyor

kavradı. Gözümün kenarını öpüyor. "Bebeğim, kendimi kaybettim. Çok özür dilerim."

Ensesinden tutup çenesini alnıma yaslıyorum, saçlarındaki ter yüzüme damlıyor, gözyaşlarım yollarda onlarla buluşuyor. "Unutuyorsun, Ateşli Kafa. Seni kirleteceğim. Seni temiz alacağım. Sadece seni alanın ben olmama izin ver. Her şeyini. Zor kısımlarını ve acımasız olanlarını. Savunmasız olanlarını. Xander Butcher'ın metanete uygun olmasını istemiyorum."

Yirmi dakika sonra duş almış ve duygusal olarak tükenmiş durumdayız. İkimiz de gecenin üstesinden gelemiyor, bir kapanış yaratamıyor ya da ilerleyemiyoruz. Şu anda değil.

Sadece oyalamaya karar verdik.

Pantolonumdan telefonumu çıkarıp Chloe'ye mesaj attım.

Kaya:

Çok üzgünüm!

Chloe:

İyi misin?! Hay sikeyim. Beni öldürüyorsun, kızım. Gitmeliyiz ama iyi olduğunu bilmem gerek.

Kaya:

Ben iyiyim, Chloe.

Chloe:

Kenno bundan sonra bir saksoyu hak ediyor. O çok iyi bir adam.

Kaya:

Aptal mı? Konuşabilirsin.

Chloe:

Evet, öyle. Aptal ama
iyi.

Kaya:

Bunu hak ediyorum.

"Ne sikim mesajlaşıyorsun?"

Bakışlarım Xander'ın bir yırtıcının dingin zarafetiyle bana kaşlarını çatarak baktığını görüyorum. Son derece de güzel. Yeni yıkanmış ve temiz, yüzündeki morluklar her geçen gün iyileşiyor. Delici bakışlarını telefonuma kadar takip ediyorum, parmaklarım ekranın üzerinde. Bana güvenmiyor.

"Chloe," diyorum usulca. "Görmek ister misin?"

Çenesi titriyor, kasları derisini parçalamakla tehdit ediyor. "Hayır. Evet. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum ama elinde telefonunu gördüğümde neredeyse kusuyordum. Ben böyle biri değilim. Sana akılsızca aşık olmaktan hoşlanmıyorum."

Bunu sevdim. "Şifrem 3310. İstedğin zaman telefonuma bakabilirsin. Sır yok." En azından bunu yapabilirim. Onun güvenini kazanmadım. Onu yok ettim. Durum tersine dönseydi, ben de çılgın ve endişeli olurdu. "Bil ki... benim dünyam senin için yok oluyor, Xander. Bugün bunu iptal edecektim. Bunu asla yapmayacaktım. Ve sana söylersem ne yapacağından çok korkuyordum, Öfkeli Kafa. Teşhisten sonra-"

"Yapma." Sertleşiyor. "Sakın bunu benden almaya cüret etme, Kadın. Bu yapabileceğin en zalimce şey olur."

"Neyi alayım?"

"Seni korumak istiyorum!" Bana doğru yürüyor, sıcak damarlarında alevlenen alevleri hissedebileceğim kadar yaklaşıyor. "Seni korumam gerekiyor" -yumruğu göğsüne çarpıyor- "lanet olası kalbimin her atışıyla. Seni korumamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Gözlerim yanıyor. "Tamam." Başımı salladım.

Birbirimizi koruyabiliriz.

Bu sessiz düşüncüyü yüksek sesle söylemiyorum. Konu erkekleri olduğunda kadınların sessiz gerçeğini nihayet anlıyorum. Rollere. İhtiyaç duyulmaya, yani ihtiyaç duyulmaya. Gururla patlayabilir ve bu rolü paylaşmamızı talep edebilirim ya da ona izin verebilirim. Özümde onun dayanağı olacağımı bilirim. Bunu söylememe gerek yok. "Hayatımdaki o adam ol."

Parmakları benimkilere dolanıyor ve otel odasından çıkıyoruz. "Hadi buradan siktir olup gidelim. Bu oteli bir daha asla görmek istemiyorum. Yakınımda kal."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

kaya

KAÇTILAR. ManXY ve ortağı. Ve yüzlerini görmedim; sesler yapmacıktı, olayların bulanıklığı şimdi endişeli düşünceler, kendinden nefret etme ve pişmanlık denizinde bulanıklaştı. Xander olayın sonundaki ışık. Geri kalan her şey gölgeler içinde kaldı.

*Neden daha fazla detay
alamadım? Denedim, değil
mi?*

Bu lanet bir pus.

Böylece ortadan kayboldular.

Sonraki on iki saat tuhaf geçiyor; Xander içimdeyken hızlı, öfkesini dışa vururken yavaş ve huzursuz ilerliyor. Neredeyse tek kelime konuşmuyoruz. İkimiz de inatçı pislikleriz, bu yüzden sessizlik yorgunluğumuzu ve üzüntümüzü karşıladığımız kolektif bir alan haline geliyor.

Onu zorlamıyorum.

Bunu pek ciddiye almıyorum.

Bu sefer kara kara düşünmesine izin verdim. Tıpkı o gün ne kadar kolay yapılabileceğini kanıtlamak için kapımı tekmeleyerek açtığında benden istediği gibi. Gerçi o gün yumruk sarhoşuydu. Tek bildiğim Xander'ın değişken ve fevri davranışları.

Ve bana uyuyor.

İkimiz de
dağınımız.

Şu anda kızgın olabilir, ama bakışları üzerimde gezindiğinde mavi beneklerin derinliklerinde hâlâ o tapınma niyetini taşıyor. Onu kaybetmedim.

Ertesi sabah, onun omzunun üzerinden tavana bakıyorum. Xander'ın vücudu benimkini örtüyor. Sert, keskin kaslar yumuşak, kıvrımlı vücuduma son derece koruyucu bir şekilde baskı yapıyor.

Başı saçlarıma gömülü, sıcak nefesi boynumdan aşağı akıyor. Ve o içimde, sabahın erken saatlerindeki uykusunda bilinci toplanırken kalınlaşıyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, kısa koyu renk saç telleri yumuşak ve çocuksu, vücudu ise her şey

Ama.

Kendine gelince bana doğru sallanmaya başladı, saygılı bir hızla girip çıkıyordu. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Daha önce hızlı, sert, üstte ben, domalmış, duvara yaslanmış, boks torbasına bağlanmış, çamaşır makinesinin üzerine oturmuştum. Ama bu, bu yavaş, kolay tempo, sevişme.

Yavaş ve beceriksizce, bu yüzden yavaşça itişine rehberlik etmek için bacaklarımı uyluklarının etrafına sarıyorum. Bütün gece göbeğimdeki baskı dikkatimi dağıttı, uyarılmanın eşiğinde, pelvisine karşı ıslak ve hazır olmamı sağladı.

Tamamen uyandığında anlıyorum. Dudakları dudaklarıma doğru kayıyor, dili ağzımın içinde dans ediyor, iniltileri benim iniltilerimle çarpışıyor.

Yuvarlanıyor, bana sürtünüyor.

Mükemmel bir yer.

Tam şurada.

"İçeri giriyorsun." diye emredince inledim.

Ne dedin? Klitorisimi uyarışına ve iç duvarlarımı aynı anda okşayışına kendimi kaptırmış, cevap vermekte zorlanıyorum. Beynim kalçalarımın arasındaki hareketin içinde kayboldu. Boğazımı kavriyor, başparmağı ortada, her yutkunuşumu hissediyor. "Bu konuda da benimle tartışma. Seninle ilgileneceğim. Seni koruyacağım." İticileri derinleşiyor ve sabitleşiyor. Metodik ritim, sarmal bir tel gibi, yavaşça içimde bir yumak haline gelen hisleri topluyor. "Bu mantıklı. Mantıklı değil deme. Senin bir evin yok. Benim çok büyük ve yalnız bir evim var."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, başparmağında hissediyor. "*Ve* bana güvenmiyorsun." "Güvenmek zorundayım. Kendim yapacağım."

"Saatlerdir benimle konuşmuyorsun. Seninle yaşamak söylenmesi gereken ilk şey mi?" Ona göz kırpiyorum. Bir an için bu tartışmanın ciddiyetini kavrayamıyorum. İçten içe tartışmak istiyorum ama içimdeki kavga sevgiyle ve bunu ona göstermek için duyduğum umutsuz ihtiyaçla çevrili.

Güvenini kazanacağım, Xander.

Sadece beni izle.

Tüm bunlardan sonra, hala beni istiyor. Kirli, cesur yanlarımı. Her zaman yaptığı gibi. O kısımlarımda yıkanacak ve temiz, nazik olanlarda da. Ona hayır demek istemiyorum. Olmamak için çok çabaladığım bir kadın kavramına, anneme inat onu kesmek. Yanılmışım. Onun hakkında. Benim hakkımda. Ona evet demek istiyorum, "Evet, bunu çok isterim.

"Tamam, Ateşli Kafa. Seninle kalacağım," diye fısıldıyorum öpücüğüne ve kabulüm, muhtaç okşamayı ruhlarımızı yiyip bitirebilecek türden bir okşamaya dönüştürüyor. Derin. Tereddütsüz. Tutku dolu.

Sevgi dolu.

Ve aşk dağınıktır. Onu kazara dağınık sevmiyorum. Onu seçerek seviyorum. Bazen ondan nefret etmek istiyorum. Boktan yanlarından nefret etmek. Onunla sarhoş olmak istiyorum. İyi yanlarının bağımlısı olmak istiyorum. Ağrılar ve acılar hakkında çılgılık atmak ve öpücüklerine ağlamak istiyorum çünkü aşk ruhumu sular altında bırakıyor.

Dağınk olmasını istiyorum.

Birkaç dakika içinde, derin sürüşlerinin hassasiyeti, ağızlarımızın hareketleri, yalamaları

dillerimiz, karnımdaki sarmallar.

Boynumu büküyorum ve ayak parmaklarımı kıvrıyorum, ağır baskı, *tam orada, çok iyi*, beni bir orgazma fırlatıyor. İnliyor, amımın sikine yapıştığını ve masaj yaptığını hissediyor. Sarsıntılar onu ele geçiriyor, kasları çelik gibi bir yoğunluğa ulaşıyor.

Bir araya geliyoruz, sanki dünya bizi ayırmaya çalışıyormuş gibi birbirimize tutunuyoruz, ama bunun olmasına izin vermektense uzuvlarımızı, akıl sağlığımızı ve havamızı kaybetmeyi tercih ediyoruz.

Bedenlerimizi sıkan his azalırken, öpüşmemiz dün geceye karşı sınırsız bir uzlaşma olarak kalıyor, inlemelerimiz ve sızlanmalarımız özür ve bağışlamayla geriliyor, nefeslerimiz kabullenmeyle değişiyor.

Sonsuz bir zaman sonra geri çekiliyor, kalın, ıslak uzunluğu içimden dışarı kayıyor. Boşaldığım için inlediğimde bakışlarına ıstırap vuruyor.

"Sana zarar verdiler mi, bebeğim? Dün mü?" Yan yatarak elime uzanıyor. Elimi ters çeviriyor; bileğimin yüzeyinde küçük bir çürük var.

Ben yalan söylemem. Ona bir daha yalan söylemeyeceğim. "Ellerimi sıktılar. Kemiklerimi kırdıklarını sandım."

Elimi dudaklarına götürüyor ve morluğa bir öpücük konduruyor. "Kırık değil," diyor deriye doğru.

Dizlerinin üzerine çökmüş, kalçalarım sarılıyor. "Başka nerene dokundular?" Çırılçıplak, vücudunun uzun boyu, neredeyse hiç vücut yağı yok - çarpıcı. Ölümcül ve güzel. Ve benim. "Bilmek istiyorum."

Kolyeme uzanıyorum, halkalarıyla oynuyorum, onu gerçeklerden koruma ihtiyacımla boğuşuyorum. "Sana gerçeği söyleyeceğim. Her zaman. Ama öfkeni yutmaya çalışmanı istiyorum. Benim için."

Başını sallıyor.

"Göğüslerim," diye sessizce itiraf ediyorum. "Bir tanesi beni oldukça sert sıktı. Yine de iyiyim. Gerçek bu."

Aklını kaçırmak ya da belki de öfkesini sarsıntı benzeri bir hareketle gizlemek yerine, aşağı eğiliyor. Önce hayranlık dolu mavi gözleriyle, sonra da dilinin saygılı dokunuşuyla göğüslerimi inceliyor. Deriyi yalayarak, pelüş tümseklerin iki yanını kavırıyor, böylece yüzünün etrafında toplanıyorlar.

"Seni affetmek zorundayım. Yapamam." Nefesi yumuşak tenimde buhar gibi; öfkesini göğsüme gömdüğünü biliyorum. "Bir daha kalbimi kırma." Meme ucumu ağzına alıyor, çakıl taşını kızarıp ısınana kadar yalayıp yutuyor. Bir sonrakine geçiyor.

"Asla."

Ciddiyim.

SAATLER GEÇTİ, ama yataktan çıkmadık. Yan yatmışım, ellerim başımın altında, dağınık sevgilime bakıyorum, o ise telefonunun başında omurgasını yatak başlığına dayamış oturuyor.

Alnındaki gergin çizgilere, dudaklarının gür şekline ve kalın boynuna doğru inen kare çenesine bakıyorum. Aynı anda hem çok güzel hem de çok erkeksi.

Ugh.

Muhteşemlik seviyesi yırtıcı, misafirperver ve çarpıcı, her bir özelliği mükemmel ve göze hoş geliyor. Yaklaşılabilir. Sevecen.

Yaklaş... Sonra

ısıtır.

Ve bu hissi seviyorum.

Xander biriyle mesajlaşıyor ve ben onun çatık kaşlarını ve gergin dudaklarını anlama ihtiyacı hissediyorum. Onu dürtüyorum. "Ee, kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Clay." Telefonundan başını kaldırmıyor. "O şerefsizleri arıyor. Onları bulacağız, bebeğim.

Merak etme."

İç geçirdim, her şeyin yok olmasını diledim. Sonra aklıma geldi, *nerede olduğumu nereden biliyordu?* Chloe, diye düşündüm, ama belki de bilmiyordur... "Nerede olduğumu nereden biliyordun?"

Çene kasları titriyor. Bir uyarı. "Bir ihbar aldık." Odak noktası telefonda kalır. "Daha fazlasını öğrenene kadar seni bu işe dahil etmeyeceğim, Kadın."

Doğru ya. Çünkü ben zaten bu işe bulaşmadım.

"Güven iki taraf için de geçerli," diye ekliyor ve bana inkar edilemez bir yan bakış fırlatıyor.

"Sana güvenmemi istiyorsan bebeğim, bana güvenmekle başla."

Sikey

im.

Güze

l.

Çok geçmeden, izolasyonumuz kapıdan gelen erkeksi bir sesle bozuldu. "Cassidy yine mi hamile? Maxipad bu sefer neden duvarları yıkıyor?"

Xander telefonuna küfrederek ahizeyi kucağına bırakıyor. "Kardeşlerimi görmeden haftalar geçiriyorum," diyor bana ve kendisine, eğlenerek iç geçiriyor. "Şimdi de beni kontrol listelerine aldılar. Bu hiç hoş değil."

"Senden hoşlanıyorlar. Nedenini anlayamıyorum."

Yaramaz dudaklarında hınzır bir sırıtiş beliriyor. "Eğer benimle arsız olmak istiyorsan, sana ne kadar arsız olabileceğimi göstereceğim."

"Öyle mi? Dene beni, Kasap."

Üstüme atlıyor, boynumu avucunun içine alıyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken şöyle diyor: "O arsız ağzını sikeceğim kadın. Ve seni doldurduğum şeyi yutmaya çalıştığında, yumruğumla boğazını sıkacağım" -parmakları daha da sıkıyor- "Gözlerini ve ağzını sıkıntıyla açacaksın. Ve bütün döllerim arsız suratından aşağı akacak. Bu fikir hoşuna gitti mi? Beni denemek

ister misin?"

Onu bu noktaya kadar kızdıran, bu noktaya kadar memnun eden kadın olmak için içim sıkılıyor. Havasızlık hissine karşı savaşıyorum ve "Öfke sorunların var gibi görünüyor" diyorum. Yumruğunu yutuyorum. "Bu konuda gerçekten bir doktora görünmelisin, Xander Butcher."

Gülüyor - bu kalbime bir senfoni gibi geliyor. "CTE konusunda şaka yapmadığımı sanıyordum." Sırıtiyorum -hiçbir şey yok ama savaşıyorum. "CTE MI?"

Odanın dışında ağır ayaklar dolaşıyor. Xander gözlerini kapatır ve öfkeyle başını sallar. "Lanet olası küçük kardeşlerine bakıcılık yapıyorum. Onlara iyi olduğumu göstersem iyi olur."

Boğazımı serbest bırakıyor ve ciğerlerime hava doluyor. Bölgeyi ovuyorum, en küçük basınç miktarının nasıl bu kadar çok oksijeni sınırlayabildiğine şaşırıyorum.

Giyiniyoruz, bedenim onun mavi gömleğinin içinde boğuluyor. Birkaç kıyafet almam gerekecek- Ya da... tüm kıyafetlerimi çünkü buraya taşıyorum? Bu kavramı sindirmek hâlâ zor görünüyor.

Halı kaplı koridordan geçerek Xander'ı üçüncü kata kadar takip ediyorum ve burayı bir inşaat alanı olarak görünce şok oluyorum. Pencereleer açık, güneş havada dans eden siva ve toz parçacıklarını aydınlatıyor.

Önümüzde, Bronson Butcher yeni alanı keşfediyor ve otuzlu yaşlarında görünen koyu renk saçlı çarpıcı bir kadının tekerlekli sandalyesini itiyor.

Buraya nasıl çıktı? Onu merdivenlerden yukarı mı taşıdı?
Hayır.

Koyu renk saçları, bronz teni ve kehribar rengi gözleriyle Shoshanna ile akraba olduğu oldukça açık. Yaşları uyuşsaydı ikiz olabilirlerdi.

Shoshanna -şimdi Bronson'ın ortağı olduğunu biliyorum- tombul, sarı saçlı yeni yürümeye başlayan bir çocuğu kalçasında tutuyor, annelerin yatıştırmak için doğal olarak yaptığı gibi onu ileri geri sallıyor. Xander'ın durumunu biliyordu; doktor ona Doktor Adel diyordu... Yani bana yardım edebilir.

Xander'ın hastalığı ilerledikçe ona en iyi şekilde yardımcı olabilmek için ona sorular sormak ve aklını almak istiyorum. Konuya nasıl yaklaşacağımdan ya da bunun benim asabi kafamı kızdırıp kızdırmayacağından emin değilim. Bu konuda gururundan feragat etmesi gerekecek. Sadece onunla ilgilenmek istiyorum. İhtiyacı olan her şey.

Bronson ışınlanıyor. "İşte orada!"

"Bana bebek bakıcılığı mı yapıyorsun, sık kafalı?" Xander sözlerine bir yumruk atarak doğrudan konuya giriyor.

Bronson'ın yanakları çukurlaşıyor ve 1.85'lik dövmeli vücudunun sert kenarları daha yumuşak görünüyor. "*Erkek erkeğe oturuyoruz*, benim güzel kardeşim. Ve evet. Ayrıca, Stone Xander amcasını özlüyor."

"En azından dürüstsün."

Shoshanna'nın yanağına ve Stone'un alnına birer öpücük konduran Xander, tozlu odada hızla dolaşıp tekrar yanıma geliyor. Onun tarafından bu kadar ihtiyaç duyulmak iyi hissettiriyor - *hisler karşılıklı, Ateşli Kafa*. "Bu Kaya. Sanırım resmi bir tanışma gerekiyor. Maskaralık yok. Sadece uslu

dur."

"Maskaralık mı?" Bronson hararetle Shoshanna'ya bakıyor, Shoshanna ise sadece homurdanarak karşılık veriyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Xander ona bakar, mavi bakışlarında açık bir mesaj vardır. "Onu havuza atmak gibi. Eskiden Cassidy'ye yaptığın gibi. Sakın oraya gitme."

Bronson bize doğru yürüyor, botları havaya daha fazla toz parçacığı kaldırıyor. "O zamandan beri biraz olgunlaştım dostum. Stone'um var, görüyorsun. Artık bir babayım-"

Shoshanna bir kahkaha krizine girdi, boğuk sesi odada yankılanarak hepimizin dikkatini çekti. "Üzgünüm," diye devam etti, "Bu şimdiye kadar yaptığın en gerçek dışı açıklama, Çatlak."

Yeni yürümeye başlayan çocuk "Çatlak" kelimesini kıkırdıyor.

Bronson elini sıkmam için bana uzatmadan önce oğluna, "Başlama oğlum," diyor. "Seninle *resmen* tanıştığıma memnun oldum, Scrapper."

"Scrapper?"

Xander omzunu benimkine bastırıyor. "Dava için güreşirken çekilmiş görüntülerinizi görmüş."

Gözlerimi deviriyorum. "Ah. Doğru. En iyi zamanım." Bronson'ın elini kabul ediyorum ama o beni öyle güçlü bir şekilde kucaklıyor ki hırıltıyla nefes alıyorum. Beni yere bırakıp geriye doğru adım attı.

"Vay be." Kendimi silkeledim. "Bu güçlü bir sarılmaydı."

Xander beni yanına çekti. "Kendine engel olamadın, değil mi?" Ağzını çekiştiren gülümsemesi bunu yarı yarıya kastettiğini gösteriyor.

"Bu büyüleyici yaratık Akila." Bronson bakışlarımı sandalyede oturan ve hiçbir şey söylemeyen esmer kadına yöneltiyor. Yüzü hareketsiz. Bir heykel gibi. Kuşkusuz, çok yakından bakmamaya çalışıyordum çünkü garip ve temkinliydim ve kimseyi rahatsız etmek istemiyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama sadece saygılı olmak istiyorum.

"Merhaba." İnsanların ekstra tatlı olmaya çalışırken kullandıkları o kibirli ses dudaklarımdan süzülüyor. *Tanrım*, o sestten nefret ediyorum. Boğazımı temizleyerek daha doğal bir ses tonuyla "Ben Kaya." diyorum.

"Artık konuşmuyor," diyor Shoshanna, ses tonunda sakladığı hafif bir pişmanlık ifadesiyle. "Kendini rahatsız hissetmene gerek yok. Pek çok insanın rahatsız olduğunu biliyorum. Akila benim kız kardeşim ve yıllar önce bir kaza geçirdi. Ne kadar anladığını bilmiyoruz."

"Ben çok-" Herkesin söylediği temel şeyi söylemeye gidiyorum: Çok üzgünüm. Sanki özür dilenmesi gereken bir şeymiş gibi. Benim verebileceğim bir özür... Bu gelenek bana hiç mantıklı gelmedi. Onun yerine, "Bu berbat." diyorum.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yanında berbat diyebilir miyim? Kahretsin, çok geç.

"Evet," diye katılıyor Shoshanna bronzlaşmış dudaklarında hafif bir gülümsemeye. "Gerçekten berbat. Teşekkürler, Kaya." Ses tonu seçtiğim kelimelerle tazelenmiş gibi.

Teşekkürler.

Bronson her şeyi içine çekerek etrafı işaret ediyor. "Böyle devam ederse yıkmak için daha fazla eve ihtiyacımız olacak."

"Kim?" İki kardeşin arasına bakarak soruyorum.

"Max," diye cevaplıyor Xander. "O pek..."

konuşkan biri değildir. "Kıkırdıyorum. "Ah, evet."

Onu anladım."

"Evet. Öğreneceksin. Bak, benim güzel ağabeyim Clay, sen istemesen bile sorununu çözmeye çalışarak seni sevdiğini gösterecek. Bu onun sana değer verdiğini gösterme yoludur. Onda

ve onu senin için kullanacak. Ama Max-" Bronson kollarını iki yana açarak dikkatimizi boş üçüncü kata çekiyor -beyaz sıvalar, bir zamanlar duvarların birleştiği yerde açıkta kalan tuğlalar. "Bize mesajlar bırakıyor, Scrapper. İnşaat alanını çay yapraklarını okur gibi yorumlamalıyız." Yarısı yıkılmış bir duvarı işaret ediyor. "Bu duvarı görüyor musun? Burada 'Kronik Travmatik Ense-' yazıyor." Shoshanna'ya bakıyor. "Bebeğim, bana yardım eder misin?"

"Ensefalopati."

"Evet," diye başını sallıyor. "CTE'nin *berbat* olduğu yazıyor."

Stone, "Berbat" kelimesinin etrafında bir ahududu yapar.

Sanırım yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yanında "berbat" diyebilirsiniz. Ya da belki Bronson ilk kez ben kullandığım için kullanmıştır. Şimdi, Xander'ın tombul yeğenine bir kelime öğrettim.

Bronson ve Xander gençliklerini anımsatan bir şekilde gülüyorlar. Ben de gülümsüyorum. Derin tınıları birbirine karışırken mideme bir sıcaklık yayılıyor.

Max ve Clay'in yokluğunda bile, dört kardeş arasında ölçülemeyen ya da öğretilemeyen ve yakınlıktan çok daha öteye uzanan bir bağ var. Bu ruhlarının özünde var. Bir eş, sevgili, baba ya da arkadaşın ötesinde, özlerinde kim olduklarına dair bir yapı - onlar bir Kasap Kardeş.

Parmaklarımı Xander'ın parmaklarının arasından geçiriyorum, onun tarafından sevilmenin verdiği alçakgönüllülükle dolup taşıyorum. Onun tarafından affedilmenin. Bugün bu ailenin küçük bir parçası olmak, bu güçlü, tehlikeli adamları bu kadar çiğ, gerçek ve tuhaf görebilmek çok güzel.

Xander beni başka bir kırık duvara götürüyor.

Eliyle işaret ederek şöyle diyor: "Ve şuradaki delik diyor ki, 'Baba, o zaman sahip olduğun her şeyi bize verdin. Seni affediyoruz, yaşlı adam." Sesinde hüznün ve mutluluk düellosu. "'Artık hayatımıza devam edelim."

Tozlu boşluğa göz kırpyorum; Xander babasına karşı kin beslemiyor. Bugün bile Luca kendi suçluluğu ya da pişmanlığı içinde saklanırken ya da - bilmiyorum. Acı içinde saklanıyor.

Aklım kız kardeşlerimin cam kapıdan annemi ve beni nasıl izlediklerine gidiyor.

Bağ kuramamızın sebebi ben

miydin? Benim tavrım mıydı?

Beklentilerim mi?

Anneme olan kinim mi?

Onlar annemin yanında dururken, ben zayıflık olarak gördüğüm şey karşısında dehşete düştüm - kötü bir rol model olarak.

Sen kördün, Kaya. Belki de

olgunlaşmamıştın.

Tanrım, kendimi geçmişteki Kaya'dan çok ayrı hissediyorum. Kasaplarla yaşadığım bu an, kardeşlerimle bozulan ilişkilerimi onarmak ve önemli bir düzeyde bağ kurmaya çalışmak istememe neden oluyor. En azından küçük bir düzeyde.

Xander, Bronson ve babaları için sessiz, tozlu bir bağışlama mesajı içeren delik gibi... Annemin yaptığı ya da yapmaya çalıştığı her şeyi takdir etmek istiyorum, çünkü ondan başka ne isteyebilirim ki?

En iyi çabayı mı? Başka bir şey mümkün değildir, dolayısıyla başka bir şey beklenmemelidir.

O GECE, köşedeki spa banyosunda, üçüncü katta saatlerce çalıştıktan sonra kazandığımız teri yıkıyoruz. Xander onun dayanıklılığı konusunda haklıydı; bu sadece birbirimize duyduğumuz arzunun bir açıklaması değil, aynı zamanda vücudu her zaman aşırı hızda çalışıyor. Üçüncü kattaki tadilat onu meşgul ediyor. Acaba bu Max'in planı mıydı yoksa sadece uygun bir sonuç muydu?

Başımı onun sıcak göğsüne yaslıyorum, gerçi kendi köşemde oturmam için yer var ama neden oturayım ki? Buharlı su etrafımızda dönüyor, elleri suyun altında bana saygıyla dokunurken dalgalanıyor.

Avuç içleri sürekli geziniyor. Bu uyuşuk Xander'ı tanıyorum. Şimdi gözlerini kaparsa, yukarıda neredeyse komaya girmiş olduğu için en derin uykuya dalacak. "Parayı istiyor musun?" diye soruyor usulca. "İşe yaramaz babanı çıkarmak için mi? Ben benimkini affettim, o yüzden seni yargılayamam."

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. Ve ciddiym. "Bunu istemiyorum. Dün onun orada olmayı hak ettiğini fark ettim. Bizi maddi olarak desteklemiş olabilir ama yalan söyledi, aldattı ve annemi *duygusal olarak* hiç desteklemedi. Onunla işim bitti."

"Eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım," diyorum güçle. Artık tek bir şey arzuluyorum. *Xander*'ı. "Geçen sefer birlikte banyo yaptığımızda benden sana bir sır vermeme istemiştin," diyorum ona odaklandığım yeri göstererek. "Bu sefer sıra sende, Ateşli Kafa. Senin banyon. Senin sırların. Hepsini istiyorum."

Nefes alırken derin bir nefes omurgamda dolaşüyor. "Tamam. Bronson'ın Clay'in sorunları nasıl çözdüğü hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Biz istemesek bile?"

Ellerimi yüzeyin hemen altında sallayarak hareket etmelerini, suyun güzel dalgalar halinde ayrılmasını izliyorum. "Evet."

"Birkaç hafta önce çocukluğumuzdan kalma bir sorunu çözdü..." Derin sesi uğursuz bir sessizliğe dönüşür.

Ellerimi durduruyorum. "Ve?"

"Sanırım annemin ölümünde onun da payı var."

"Ne?" Kucağında dönüyorum. Az önce duyduklarına inanamayarak gözlerinin büyüleyici mavi derinliğine bakıyor, içlerindeki gerçeği arıyorum. Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve dudaklarından kolayca dökülen ifadenin etrafında hareket etmelerini izliyorum. "Ne dedin bebeğim?"

Kaşları yavaşça ciddi bir ifadeye bürünüyor. "Hastanede *Cosa Nostra* hakkında söylediklerimi hatırlıyor *musun*? Ailemi ve işimizi biliyorsun."

"Bütün şehir yozlaşmış, Xander. Bölge'de bunu bilmeden büyüyemezsin. Benim ailem de farklı değil. Sadece annem... o bu işte masum. Seninki?"

"Kesinlikle masum değil."

"Ama o da onun annesi değil miydi? Bunu gerektirecek ne yapmış olabilir? Ne-"

"Eskiden bana zarar verirdi. *Bize,*" diye açıklıyor, kırık dökük bir kelime olan *bana* eşlik *etmeye* ihtiyacı var. "Daha doğrusu bizi çok fena döverdi. Beni Max ve Bronson büyüttü. Ama ilgi çekmek istediğinde beni haftalarca gardırobuna kilitlerdi." Sesi monotonlaşıyor, boş ses omurgamı diken diken ediyor. "Hareket edemiyordum. Çok sıkılmışım."

Kalbim çarpıyor ve düşüyor.

"Clay'e aşırı dozdan birkaç gün önce söyledim. Sadece sana söylemek istedim. Artık umurumda olduğundan emin değilim ama işte söyledim."

Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Polise gitmek istemeliymişim gibi hissediyorum. İstemem gereken bu. Ama bu kadının ölümünün umurumda olduğundan emin değilim. Nasıl olduğunu doğrulamaya ihtiyacım yok. *Benim var mı? Onun var mı?*

Bu beni boktan bir insan mı yapar?

Düşünüyorum. "Ona soracak mısın?"

"Bilmek istediğimi sanmıyorum." Duraklıyor. "Artık bilmek zorunda olduğumu sanmıyorum. Ona güveniyorum." Gururla gülüyor. "Hay sikeyim. Bunu ben mi söyledim? Evet, söyledim. Sanırım ona güveniyorum."

Aylar önce, Xander ve ben ilk kez çarpışmadan önce, kardeşi beni o aptal yangınla ilgili sorgulamak için bağladı... Gitmeme izin verdi. Clay Butcher'ın kim olduğunu biliyorum. O zaman ondan korkmuyordum ve- "Kardeşinden korkmuyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ama-" Bu kadın için bir şeyler hissetmeye çalışıyorum. Xander'ın bir gardıroba tıkılmış görüntüleri beynime kazınırken empati kurmak zor. Onu canavarlardan koruyacak kimse yok... Dövmesine bakıyorum. Yeni tavşanının üzerindeki dövmeye. *"Canavarlar yaratılmıştır.* Kendimi zayıf hissettiğim yer orası. Acı çektiğim yer. "Çok üzgünüm, Xander."

"Hey,"- burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor- "az önce üzgün olduğunu söyledin. Bunu söylemediğimizi sanıyordum.

Üzgün olmanı gerektirecek ne var? Sen hiçbir şey yapmadın."

"Aslında özür dilerim. Ailem hakkında şikayet ettiğim için özür dilerim..." Başımı sallıyorum. "Kendimi çok dışlanmış hissediyorum-"

"Bunu sana kendini kötü hissettirmek için söylemedim. Bunu sana söyledim çünkü seninle birlikte olacağım. Beni tanımanı istiyorum. Kirli, kırık parçalarımı. Bana eziyet eden şeyleri. Daha önce bilmelisin..." Yumuşakça sırtıyor, kavis yukarı doğru kayıyor, çarpık ve sinir bozucu ve ugh. Hem üzgün hem de mutlu ve hâlâ çok sevimli. "Sana evlenme teklif ettiğimi hatırlamadığımı mı sanıyorsun, Kadın?"

Bakışlarımı bedenlerimizin arasındaki banyo suyuna indiriyorum, gözlerimde bir şey görmesini istemiyorum... *'Evet. Hatırlıyorum. Evet diyecektim. Tekrar sorar mısın?'*

"Öyle mi?" Duygularımı alaycı bir tonda gizliyorum. "Hatırlamıyorum. Tekrar söylemen

gerekebilir."

"Hey, bu benim numaram."

"Şaka yapıyorum. Sadece o şeylerden biriydi," diye başlıyorum, "Anlık bir his-"

"Hayır, anlık bir his değildi, ama yanıştı-" Yüzüm düşüyor, o da yanaklarımı kavrayıp bakışlarımı onunkilere yönlendiriyor. Gözleri samimiyetle dönüyor, o kadar hipnotize edici ki içinde kayboluyorum. "Hayır bebeğim, demek istediğim yanıştı çünkü sen büyük finali hak ediyorsun. Tatlı, yavaş bir şekilde o ana ulaşmayı. Diz çökmüş halimi. Böylece Sylvanian tavşanlarıyla o önemli olayı sahnelediğinde, resim mükemmel olacak. Mükemmel versiyon."

BÖLÜM OTUZ İKİ

xander

Sırt üstü uzanmış, boş gözlerle tavana bakarken Shoshanna'nın kız kardeşinin cansız ama çarpıcı gözleri zihnimi delip geçiyor. *Akila'yı düşünüyorum.*

Hayatı hakkında.

Nasıl bir şey olabilir ki?

Huzursuz bir şekilde Kaya'yı yatağında uyurken bırakıyorum, başucumdaki çekmecedeki telefonumu alıyorum ve kendime bir içki almak için sessizce aşağı iniyorum. Bu kadar basit bir şey... Ya kendim için bu basit şeyi yapamazsam?

Ben o adam olamam.

Mutfak masasına oturup baldızım Shoshanna'yı aradım. Kendisi nörolog değil ama hayatını bilişsel engelli insanlarla çalışmaya adanmış çok iyi bir doktor.

Telefon çaldığında boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ben aptal değilim. Kaya ile bir hayat istiyorum ama bunun onun için ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor. Bunu hafife almayacağım ya da zamanımın tükenmesine izin vermeyeceğim.

Hızlı bir düşüş. Bir dakika önce iyiyken, bir dakika sonra kendim için karar veremez hale gelebiliyorum.

Ve bu sadece benimle ilgili değil. Bu onunla da ilgili.

"Xan. Nasıl hissediyorsun?" Shoshanna'nın boğuk sesi telefona doğru süzülüyor. "İyi misin? Geç oldu."

"Evet." Nefes alıyorum, başımı sallıyorum ve yemek odasındaki sandalyeye geri yaslanıyorum.

"Ben iyiyim. Bron nasıl?"

"Bugün daha iyi. Seninle vakit geçirdiği için şimdi daha iyi. Harap olmuştu, Xan. Onu hiç bu kadar *kaybolmuş* görmemiştim. En azından on yedi yaşımızdan beri."

"Evet, anlıyorum." Duraksamam uzuyor, ben de durgunluğa katkıda bulunmak için dilimi saklatıyorum. Shoshanna konuşmamı bekliyor ve ben konuşmayınca bilerek iç geçiriyor.

"Xan, bu ne hakkında?"

"*Sadece...*" Burnumun kenarını sıkıyorum ve gözlerime masaj yapıyorum; yorgun ama endişeliyim. "Bana karşı dürüst ol, Shosh. Ne beklemeliyim? Gelecek benim için ve Kaya için gerçekten nasıl görünüyor?"

Telefondan nefes verişini duyuyorum. "CTE bir ölüm cezası değil... *ama...* bir ömür boyu hapis cezası. Muhtemelen bir tür bunama geliştireceksiniz - dürüst olalım. Bu çok yüksek bir olasılık. Yavaş yavaş bazı şeyleri unutmaya başlarsınız. Zihniniz gecikecek. Bilişsel sorunlar yaşayacaksın, bu kesin." Kendini durduruyor ve ben de telefonu daha sıkı kavıyorum. "Ama yaşayacaksın Xan ve harika bir hayatınız olabilir... *birlikte*. Ve eğer sağlıklı ve dikkatli olursan, bu şeyler hayatının ilerleyen dönemlerine kadar seni güçten düşürmeyecektir."

"Ve eğer bir şey olursa..." Elimi alnımdan indiriyorum, baş ağrısı kendi içinde uğursuz bir ses. "Daha erken mi?"

"Ne soruyorsun?"

"O kişi olmana ihtiyacım var."

Titrek bir nefes onu terk eder. "*Xan*."

Kardeşlerim gitmeme izin vermek dışında benim için her şeyi yaparlar... "Biliyorsun," diye başlıyorum ve duramıyorum. "Bunu sen de yaşadın. Akıla hazır olduğunda gitmesine izin vermediğin için pişman olduğunu biliyorum. Pişman olduğunu biliyorum. *Lütfen...* Aramayı yapamayacaklar. Beni bilirsin, abla. Gitmeme izin verdiklerinden emin ol. Eğer ben ben değilsem, ben ben olmadan önce beni bıraktıklarından emin ol..." Sessizliğim onun adını fısıldıyor-Akila. Telefonun diğer ucu sessiz. İtirafımın bombası çiğ ve acı verici ve umarım bunu sadece bir kez söylemek zorunda kalırım. Umarım anlar.

"Tamam, Xan." Sesi yumuşak. "Seni duydum. Senin için doğru kararı verdiğimizden emin olacağım." Konuşmayı bu ifadeyle bitiriyoruz. Söylenmesi gereken tek şey buydu. Bunu yüksek sesle söylemek zorundaydım.

Hâlâ muktedirim. Hızlı ve zor yaşayacağımı ya da hiç yaşamayacağımı bilmek içime küçük bir rahatlık veriyor.

Sessiz evin içinde dolaşırken zihnim koridorda sürükleniyor, ardından da gözlerim.

Babamın kapalı kapısına kısa bir süreliğine kilitleniyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve *ona* doğru devam ediyorum.

Odamin içinde, yatağımın üzerinde masumiyet ve savunmasızlık içinde çırpınan manzara karşısında hareketsiz kaldım.

Dizlerini yana açmış, battaniyeyi bacaklarının arasına sıkıştırmış küçük, çıplak bir beden. Leğen kemiği kumaş tarafından kaldırılmış. Lanet bir adak. Yumuşak, esnek kıç yanaklarının altından amı bana doğru parlıyor. Dün gece sikimi iki kez aldı. Damarlarımdaki yakıtı yakma ihtiyacım onu yorgunluktan sikti.

Ona bakıyorum, bakışlarım gür, uzun bacaklarından kalp şeklindeki kıç yanaklarının altındaki iki kapalı dudağa kadar her bir pürüzsüz kıvrımın üzerinde hararetle geziniyor. Kıvrak figürünü içime çekerken başparmağımı alt dudağımda gezdiriyorum.

Sikeyim. Ben.

Melek kanatları gibi koyu karamel saçları etrafına ve omurgasına doğru yayılıyor.

Yatağın kenarına doğru yürüdüm. Eşofman altımı aşağı itiyorum ve sikimi yumrukluyorum, acı artana kadar sıkıyorum, sıkı tuttuğum konusunda beni uyarıyor. Tıslıyorum ve biraz daha sıkıyorum. Onun üzerinde durarak, uzun boyu sarsmaya başlıyorum, ucunu sıkıyorum ve sonra deriyi aşağı ve yukarı çekiyorum. Sert. Hızlı.

Bir elimle sikimi boğarken, diğer elimle parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum; ayak bileği, baldırı, yumuşak iç dizi ve yemyeşil uylukları.

Karanlık zevk sapları görüş alanımın etrafını sarıyor.

Onu uyandırmamak için deltasını nazikçe kavriyorum, avucumla baskı uyguluyorum ve sikim sertçe okşadığım yumruğumun üzerine damlamaya başladığında inliyorum.

"*Siktir,*" diye homurdanıyorum, omurgamda basınç artarken ve kasılmalar topumu kavrarken gözlerimi kapatmamaya çalışıyorum. Dün her şeyi berbat etti. Eğer bunu bir daha yaparsa, ölürüm. Bu sefer neredeyse beni öldürüyordu... Onu paylaşmayacağım. Onu saklayacağım.

Aletimi bırakıyorum, kalın, ağrıyan uzantı zonkluyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, sahipleniciliğim ona, bana bir şey kanıtlamak istememe neden oluyor.

Yavaşça yatağın üzerinde ilerliyor, ellerimi başının iki yanına koyup kendimi destekleyene kadar vücudunda ilerliyorum. Narin, kırılğan vücuduna bakarken ona her şeyi ne kadar kolay yapabileceğimi fark ediyorum. Gücümle her şeyi yapabilirdim. O beni durduramazdı.

Başka biriyle bu kadar savunmasız olmasını istemiyorum. Şu andan itibaren sonsuza kadar benimle yaşamak zorunda. Nefes alışım şiddetleniyor. Saçları nefesimin altında uçuşuyor. Sikim onun tatlı kıcından akıyor.

Saçlarına doğru eğildiğimde kokusunu içime çekiyorum ve benim ve onun kokusu burnuma çarptığında inliyorum. Seks kokusunu her zaman sevmişimdir. Lanet olası ilkel bir koku. Hücrelerimde. Medeni ya da evcil olmayan bir ihtiyaç. Ve şu anda, o seks ve benim vücut yıkamam gibi kokuyor.

Dirseklerimin üzerine düşüyorum ve sikimi girişine dayıyorum, sonra da dizlerini aşağı doğru çekiyorum. Bacaklarını dizlerimin arasında düzeltiyorum, birbirine kilitliyorum ve kalçalarımın küçük, sabit itişleriyle yavaşça içine sıkıştırıyorum.

Uykusunda inliyor.

Yarısı dar amcığının içinde, dilimi omurgası boyunca ensesine kadar gezdiriyorum. Daha fazla içeri girerken, lanet olası baskıyı dışarı atma ihtiyacımla savaşıyorum. Acı noktasına kadar yükseliyor. Sert itişler beni serbest bırakacak, beni gevşetecek, ama bunun yerine, horozumu deliğinin içinde yavaşça çalıştırıyorum, böylece sadece inliyor ve derin yorgunluk bilincinde kıvranıyor.

Hız acı verici hale gelir.

Lanet olsun.

Baskı beni öldürüyor.

Dudaklarımdan uzun, sert bir hırıltı çıkıyor, bu yüzden ipeksi yanmış karamel telleriyle dolu bir yumruk alıyorum, hazırlık için omuz kaslarımı ve kollarımı sıkıyorum ve onu sert ve hızlı bir şekilde becermeye başlıyorum.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla uyanıyor, panik vücudunu sıkıyor ve nefeslerini titretiyor. *Panik* iyidir. Vücudunun doğuştan gelen tepkisinin şok olmasına sevindim.

"Sorun yok bebeğim," diye hırlıyorum saçlarına doğru, vücudunu yere yapıştırıp arkadan ona saldırıyorum. "*Al* beni. *Tanrım*, beni çok iyi alıyorsun. Siktir." Kelimeleri ısırarak çıkarıyorum ve çığlıkları

İnlemeler, adrenalin, korku ve zevk sesin içinde karşı karşıya geliyor. Bu beni daha da tahrik ediyor. "İşte bu kadar. İhtiyacım olduğunda beni alacaksın. Söz veriyor musun? Bana gerçeği söyleyeceğine söz ver. Yanımda kal. Seni korumama izin ver." Sesimdeki çaresizliği duyuyorum, ama onu gizleyemiyorum. İkimizin de saf olmasını istiyorum. Dürüstçe. Onu böyle sevmek istiyorum. Ve *Tanrım*, onu seviyorum. Ona ihtiyacım var. Dün kendini tehlikeye attı ve lanet olsun- "Bana söz ver?"

Tırnakları başının yanındaki çarşafları tırmalıyor, ama vücudu gevşiyor ve dürtülerimi alıyor, yatağı sarsıyor, ama saçındaki yumruğum tarafından yerinde tutuluyor.

"*Evet,*" diye inliyor, amcığı birbirinden ayrılırken sikimi yoğuruyor. Kaslarının sıkı kavrayışı karnımdaki basıncı patlatıyor, orgazmımı kalçalarımda ve göbeğimde patlatıyor. İçine boşaldığımda, onu doldurmanın ürpertici yoğunluğuna karşı homurdanıyorum. Kendi dölleri sikimin etrafını sarmıştı. Onun içinde yer kalmadığından ikimiz de orgazmımla dağınık ve ıslak hale geliyoruz.

Başımı saçlarının arasına bırakarak yere yığılıyorum, doruğa ulaşırken ağırlığımla onu altıma bastırıyorum. Seğiren kasların arasından, tüm gerginlik ve endişenin bir sakinlik ve memnuniyet dalgasıyla akıp gittiğini hissediyorum. Vücuduyla bana güveniyor. *Bana* güveniyor. Ben de ona tekrar güvenmek için savaşacağım. Bunu *başaracağım*.

Saçlarına gülümsüyorum. "İyi misin bebeğim?" "Evet," diye fısıldıyor, hâlâ nefes nefese. "Sen iyi misin?" *Allah kahretsin.*
Bu kadını seviyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

kaya

SON ÜÇ GÜN, odaların yeniden inşası, çatlakların boyanması, annem ve kız kardeşlerim arasındaki iyileştirici konuşmalar, Stacey ve kız arkadaşıyla öğle yemekleri ve her şeyi *erkek bakıcılığıyla* ilgili olan rastgele Kasap Kardeş ziyaretleriyle dolu bir bulanıklık içinde geçiyor, ama Xander ve ben aldırıyoruz.

Geceleri saatlerce birbirimizin üzerinde ter döküyoruz, çürük ağızlar ve tapınan dillerle ilişkimize hakikat ve güven katıyoruz.

Yeni eğlence ve etkinlik alanı için bir poker masası ve birkaç kanepesi satın almak üzere bugün ilk kez dışarı çıktık.

Kendimi hiçbir zaman bir ev kadını olarak görmedim, hâlâ da görmüyorum. Her zaman takım elbiseler, evrak çantaları, kartvizitler ve Sharron adında bir kişisel asistanla dolu bir gelecek hayal ettim. Babam gibi yirmi beş yaşına geldiğimde bir şirket yönetiyor olacaktım ama bu asla benim hayalim olmadı.

Eylemlerim hiçbir zaman bu ideale uygun olmadı. Bir kez bile. Çalışmayı reddettim. Her zaman *'olmam gereken bir yer, görmem gereken biri, gitmem gereken başka bir yer'* vardı. Ders çalışmak beni sıkıyordu. Ve doğrudan üniversiteye gitmeyi reddettim; amfiler bana çok uyumlu ve düzenli geliyordu. Bunun bana göre olduğunu hiç sanmıyorum.

Bir tasarımcı ya da eş olarak hayatımı kazanmak gibi bir niyetim olmasa da, yeni ek bina için mobilya alışverişi yapmak çok eğlenceli. Para harcamayı her zaman sevmişimdir. Ve bu Sylvanians'ı sahnelemek gibi... sadece daha büyük ve daha az ormanlık yaratıkla.

Butcher'ın konutunun dış cephesi düz çizgiler ve beyaz ve kırmızı tuğlalı büyük, işlenmiş özellikli duvarlarla modern, bu nedenle üçüncü kat dekoru için tam anlamıyla erkeksi ve organik olduk. Kahverengi deri koltuklar ve koyu gri duvarlar ile biraz karamsar ama seksi bir tarzda.

Alışveriş kompleksinden çıkarken kadınlar tuvaletine uğradım. İşemek için oturdum ve Xander Butcher ile 'yuva kurmanın' nasıl bir şey olabileceğini düşündüm.

Bizden biri.

Bu, benim içinde büyüdüğüm mükemmelliğın sevimli bir resmi, ancak bu sevgi ve sadakat sadece göstermelik değıl, tüm görünümün kökleri.

Yine de, Xander'la yuva kurma fikri ne kadar güzel olsa da, bize uymuyor. Sessiz hafta sonları... Film randevuları... Biz bu hayat için fazla... huzursuz, dengesiz ve ateş doluyuz.

Bizler "burası hariç her yer" insanlarıyız. Meşgulüz. Değişiyoruz. Yerleşik hayatın Xander ve benim gibi insanlar için uygun olacağından emin değilim. Mutluluğu maceralarımızda bulacağız.

Arabasıyla beni takip ettiği o gün ona "Ay'a," demiştim. "Gelebilir miyim?" diye cevap vermişti hiç düşünmeden.

Evet, Xander.

Hadi aya gidelim.

Gülümseyerek kabinden çıkarken bir beden benimkiyle karşılaşılıyor ve ayaklarımı tekrar küçük alana sokmaya zorluyor.

Xander mı? Bakışlarım kızgın bir ısı yayan kalın kas duvarına yöneliyor.

Hayır... koku tamamen yanlış.

Grayson'ın gözlerinin bana dik dik baktığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Adrenalinin etkisiyle çılgılık atmaya çalışıyorum ama o ezici bir öpücükle sesimi kesiyor. Nabzım kulaklarımda uğulduyor. Diliyle ağzımı taciz ediyor.

Avuç içi bir tokatla dudaklarının yerini alıyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve Chuck'ın kabine girip üçümüz içeride kilitliken kapıyı kapattığını görmek için odağımı sürüklüyor. *Hayır*, sırtışı, kasıklarındaki eli, ereksiyonu, *Tanrım*.

Gözlerimde yaşlar birikiyor.

İçeri girdiler. Grayson bedenini bedenime bastırıyor ve benden histerik bir feryat koparıyor. Sesi eli tarafından maskeleniyor ama boğazım yalvarışla titriyor. "Bana borçlusun, kaltak! Bu yüzden seni bu tezgâha karşı becereceğim. Buna bayılacaksın. Ve sen de çeneni kapalı tutacaksın!"

Sesi tanıdım, kokuyu tanıdım, oydu.

ManXY

"Param var!" Avucunun içine ağlıyorum. "Geri vermek istiyoruz-"

"Paramız var, seni aptal amcık. Senin saçmalıklarından bıktım. İtip kakmandan. Bana bok gibi mi davranıyorsun? Siktir git! Bana borcun olanı alıyorum. Bugün o küçük bedenine daha fazla döl sığdıramayacağından emin olacağım. Ya da..." Başını eğiyor ve beni içine çekiyor. Bedenim korkuyla titriyor. "Ya da sırayla erkek arkadaşının kafasını alırız. Duyduğuma göre seni yalamak yerine üzerine salyalarını akıtmasına ramak kalmış." Yüzümde gerçeği arıyor. Aleti bana karşı büyüyor, nefesi boynumda sıcak ve mide bulandırıcı. Dişlerimi sıkarak başka tarafa bakıyorum.

Saklayamadığım üzüntümü görerek gülümsüyor. "Haklıyım, değil mi? Xander Butcher yumruk sarhoşu." "Yapma bunu. I..." Sesim korkulu bir sessizliğe dönüşüyor. Yalvarmanın faydası yok.

O 'Alıcı'

Şimdi.

Biriken gözlerimin arasından omzunun üzerinden Chuck'ın sırtışına bakıyorum, "Ne olacak Kaya? Grayson hak ettiğini alacak. Yoksa sırayla Xander'ın kellesini mi alacağız? Gerçi istediğim

gibi otelde yalnız olsaydı, o zaman beynini ezmeyi çok isterdim. O yüzden, lütfen," -sırıttıyor-
"kendini kurtarmayı seç."

Grayson'ın burnu çenemden aşağı iniyor ve derin bir nefes alarak tekrar saçlarıma dalıyor.

"Lanet olsun. Eskiden şeker ve çiçek gibi kokardın, şimdi onun gibi kokuyorsun. Bunu değiştirmem gerekecek."

Chuck gülüyor. "Çabuk olacağız."

Hoparlörlerden perakende müzik çalıyor ve insanlar umumi tuvaletin önünden geçerken sohbet ediyorlar ama kulaklarımı tırmalayan şey pantolonunun düğmelerini çözerken çıkardığı ses.

"Size eşcinsel olmadığımı söyledim, ama bu silahı seve seve alır ve kurşun tadı alana kadar kışınıza sokarım."

Xander.

Üstümüzde bir şey tıkırdıyor. Kurulan bir silah Grayson ve Chuck'ın iri gözlerini yukarıya doğru çekiyor.

Benimki takip ediyor.

Bir kat gözyaşının ardındaki bir görüntü beni selamlıyor. Xander tezgahın duvarında bir silah tutuyor, gözleri simsiyah ve alaycı yorumla çelişiyor.

Kardeşler ellerini kaldırarak geriye doğru adım atarlar.

"Sen artık ölü bir adamsın, Kasap," diye hırlıyor Chuck. "Bana silah mı çektin? Ölürsün."

"Sana dokundular mı?" Xander ısırır ama gözleri Chuck'ın yüzünde soğuk ve ölüdür. Başka bir şeye odaklanamayınca, ateşli bir öfke onu taş a çeviriyor.

Nefes alıyorum. Ellerimi yumruk yapıp Chuck'ın çenesine vuruyorum, kemiğine vurmanın acısı içimde alevleniyor ama damarlarımdaki korkuyu Grayson'ın kasığına ikinci bir yumruk atmak için kullanıyorum. Kıvrıldı.

Kabinin kapısını açıp dışarı fırlıyorum ve Xander'ın sıcak, koruyucu bedenine çarpıyorum. Histerik bir haldeyim ama bunu saklamaya çalışıyorum, kollarında titriyor ve sarsılıyorum. Burnumu gömleğine gömdüğümde güvenliğin, onun ve bizim kokumuz beni sarıyor.

Yanaklarımı okşuyor, gözyaşlarımı, titreyen dudağımı, duygularımı incelemek için beni dışarı itiyor. Gözlerimi siliyor. "Onlar. Onlar. Dokundular mı? Dokundular mı?" Kelimeler tıslayarak geliyor.

Başımı sallıyorum. Doktor o gün hastanede Xander'ın bir darbe daha aldığına dair üzücü bir tablo çizmişti ve şimdi ben de görüntülerden oluşan bir solucan deliğine düşüyorum. Chuck'la bir kavga. Kafasına sadece bir darbe.

Ve ben kırık oğlumu kaybettim.

Ama dürüst olmak zorundayım. "*Bebeğim*," diyorum, ses tonumla onu yatıştırıyorum, paniğimi bastırıyorum ama ellerimin titremesine engel olamıyorum. "Grayson beni öptü ama hepsi bu." Yüzünü tutuyorum, yanan bakışlarını üzerimde tutmaya çalışıyorum. "Hepsi bu, bebeğim. Sadece bir öpücük."

"Sadece. Bir öpücük," diye mırıldanıyor, gözlerindeki acı koru kalbimi yakıyor. "*Sadece* bir öpücük. Her öpücük benimdir."

"*Bebeğim*," diye alay eder Chuck, dışarı çıkar.

Xander'ın gözleri başımın üzerinden geçiyor ve yanaklarımdaki kan, elle tutulur bir hisle boynuma doğru akıyor. "Boş ver onu, Xander. O bir hiç."

Xander'ın çenesi çalışır. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey," diye kekeliyor Grayson.

Chuck sırtıyor, Xander'ın fokurdayan kararlılığının altındaki alevleri körüklemeye hazır. "O pis fahişeyi dölle doldurmak istediğimizi. Küçük fahişen kendini satacaktı ama onun yerine seni becerdi. Ve Gray de ondan yediği onca am yalaması için o deliği sikmeyi kesinlikle hak ediyor."

Xander eğitilmiş bakışlarının altından hırlıyor; bu bakış Chuck'a acı vaat ediyor. Elimi tutuyor ve silahı elime yerleştiriyor. Korkunç bir şey. Ağır çekim. "Tut onu, Kadın. Bu şerefsizlerin sana yaklaşmasına izin verme."

"İstemiyorum," diye itiraz ediyorum, dehşet içinde.

Bir hareket bulanıklığı, elimdeki silahın ağırlığı ve sonra Chuck ve Xander banyoda göğüs göğüse çarpışıyorlar. İki savaşçı kuralsızca karşı karşıya. Gözleri Chuck'ın kilere dikilmiş, ateş ve öfke içinde kaybolmuş. "Eğer bayılırsam," diyor bana, sesi acımasız. "Vur onları, bebeğim."

Tanrım. Durdur şunu!

Xander bu kez beklemiyor ve sıkı yumruğunu Chuck'ın alnına indiriyor. Grayson Xander'ın sırtına yumruk atıp onu zar zor hareket ettirirken haykırıyorum. Luca Butcher'ın Xander'ın güzel tenine çizilen her sıyrığı hissedebileceğini düşündüğüm zamanı hatırlıyorum. Ben de o darbeyi kalbimde hissedebiliyorum, organı delip geçiyor, paylaştığımız ruhu ikiye bölüyor.

Nöbet tutmaya çalışıyorum.

Gerçek rakibinin karşısında olduğunu bilen Xander, Chuck'a odaklanıyor. Kafa yumrukları atmaya başladıklarında irkiliyorum, ikisi de yetenekli dövüşçüler, gelen darbelerden eğilip kaçıyorlar.

Birbirlerinin etrafında

dönüyorlar. Hamle.

Kalbim titredi.

Silahı kaldırıp onlara doğrultuyorum. "Dur," diye yalvarıyorum, kafasına bir darbe daha almadan bu işin bitmesini istiyorum. "Dur! *Lütfen* bebeğim."

Öfkesinin içinde ona ulaşmaya çalışıyorum ama karanlık, açgözlü derinliklerinde kayboluyor. Vücutları, yüzen gözlerimin önünde hareketlerden, yumruklardan ve ördelerden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor.

Çok hızlı.

O zaman değil.

Ve son vuruş ağır çekimde gerçekleşir. Chuck'ın yüzü acımasızca bükülür. Yukarı doğru hamle yapmak, Xander'a alttan vurmak ve güç için bacaklarını kullanmak için vücudunu alçaltıyor ama Xander bu hamleyi önceden sezmiş olmalı. Başını yana doğru sallıyor. Chuck'ın yumruğu Xander'ın kulağının yanından geçer. Xander kolunu omzunun üzerinden kavrar ve korkunç bir çatırtıyla koparır. Dirseğini hızla Chuck'ın ağzına sokarak dişlerini kırar.

Silah elimde titriyor.

Chuck dizlerinin üzerine çöküp dirsek çukuruna düşen ön kolunu tutmaya çalışırken burnundan fiskiye gibi kan akarken banyonun duvarlarında acı dolu bir uğultu yükseliyor. Boğazımda safra

birikiyor.

Ağabeyinin dizlerinin üzerine düşen Grayson'a iri gözlerle bakıyorum. Ne yapacağımı bilemiyordum,

Chuck'ın sallanan ön kolunu kaldırmaya çalışıyor, sanki eşeğe kuyruk takma oyunu oynuyor.

Bu iğrenç.

Korku Grayson'a galip geliyor ve banyodan kaçıyor. Xander Chuck'a doğru agresif bir adım atıyor, gömleğinin üzerinde Chuck'ın kanıyla boyanmış bir katliam sözü var ve elimdeki silaha uzanıp onu kolaylıkla alıyor.

"Hayır!" Ona sarıldım. "*Lütfen*, sadece gidelim. Onu burada, alışveriş merkezinde öldüremezsin Xander. Bunu bir düşün!"

Birdenbire tuvalete bir sürü erkek hücum ediyor, onlara yer açmak için yerimden kıpırdamak zorunda kalıyorum. Hepsi iş adamıydı; biri kablolu bir kulaklıkla konuşuyordu: "Elimizdeler. İnsanlar gördü. Dükkânlar kalabalık... Evet, patron."

Şok içinde izliyorum. Diğer iki adam Chuck'ı yakalıyor ve onun acı çığlıklarına pek aldırış etmiyorlar; kanlı, sarkık uzuv sallanıyor.

Adamlardan biri Xander'a bir bağlantıyı ima ederek, "Kimse bu sahnenin yakınında bir Kasap görmeden git," diyor. Ses tonunda tanıdıklık var.

Clay'in adamlarından

biri mi? Bizi mi takip

ediyorlardı? Ya da

onları?

Xander hırlayarak silahı pantolonunun içine sokuyor, elimi tutuyor -parmaklarımızı birbirine doluyor- ve beni banyodan dışarı sürüklüyor.

Alışveriş merkezinden aceleyle çıkarken arkama bakmıyorum. Bunun yerine, zihnim beni yanıp sönen görüntüler ve bilgilerden oluşan bir girdabın içine atıyor.

Bu kadar

mi? Bitti

mi?

Sebepten olduğum

karmaşa mı?

Bitmesini

istiyorum.

Bu bilgiyi zihnimde karıştırırken içim umutsuzluktan düğüm düğüm oluyor. Chuck'tı. Ve Grayson. *ManXY*. Clay Butcher'ın artık Bölge havasını solumalarına izin vermeyeceğini biliyoruz; yakında ölmüş olacaklar. Fırtınalı Nehir'in dibinde ya da Bölge fısıltılarına göre öyle. Ama Young'lar da normal bir aile değil. Zenginler. Kendi çaplarında güçlüler. Bu yüzden çaresiz kalabilirler.

Ne yapacaklar? Ne

yapacaklar?

Ön kapıdan çıkıp Xander'ın yolun karşısında, kenarda park etmiş beyaz cipine doğru gidiyoruz.

Xander omzumu şiddetle yakıyor ve beni sürüklüyor. "Vücudunu kontrol etmem gerek, bebeğim. Arabada."

"Yapmadılar-"

"Kontrol etmem

gerek."

Kabul ederek başımı sallıyorum, onun iri ve hızlı yürüyüşü küçük ayaklarımı sanki kovalanıyormuşuz gibi cipe doğru koştururken nefesim kesiliyor, ama kovalanmıyoruz. Clay'in adamları tarafından tuvaletten çıkarılırken Chuck'ın kolu dirseğinden sarkıyor-

Farlar bana çarptı.

Bir araba

savruldu.

Büyük siyah bir kaput belirdiğinde nabzım boğazımdan fırlıyor. Grayson direksiyonun arkasında ve

- Kenara itildim, sert bir şekilde yola çıktım. Zihnim dönüyor.

Ne oldu... Nerede...

Boynumdan kusmuk akmasına neden olan bir gümbürtü duyuyorum, kadınlar çığlık atıyor ve elim yine boş, hiçbir şeye tutunmuyor.

Kafam karışmış bir halde ayağa kalkıyorum; güneş gözlerimi delip geçiyor ve etrafı aydınlatıyor. Bakışlarım rölantide çalışan siyah bir arabaya, sonra da siyah takım elbiseli adamlar tarafından araçtan sürüklenip betona itilen Grayson'a takılıyor.

Etrafımda dönüyorum, çılgınca kayıp parçamı arıyorum- Onu görüyorum. Yolda yüzüstü yattığını, vücudunun garip olduğunu, etrafındaki insanları, yol kenarındaki kanalizasyona akmaya başlayan hızlı bir kan birikintisini görüyorum.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Yanına koşarken bacaklarım alev alıyor, kalbim göğsümde paramparça oluyor, şarapnel parçaları gibi, bir daha asla aynı düzene girmeyecek, sonsuza dek içimdeki boşlukta yüzecek.

İnsanları parçalıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp, "Bebeğim!" diye haykırıyorum. Omzuna, boynuna, yüzüne dokunuyorum. Kafamın içinde onun sözleri *var: "Ellerini üzerime koy, Kadın.* Ben de onu tutuyorum, gövdesinin ağırlığını kucağımın koruyucu mağarasına çekiyorum. Başını okşuyorum, saçlarını düzeltiyorum ve içim dışıma çıkıyor.

Boğazından takırdayan bir inilti tıslıyor, sonra "*Clay.*" Çok zayıf bir ses. "Bize zarar veriyor, Clay." Sonra daha da ağırlaşıyor.

Zayıflıyorum.

Hayır.

Boğulmuş. Çılgınca, bir yaşam belirtisi, ses, nefes, nabız aradım, hiçbir şey yoktu. Kan. Ağzı açık. Gözler kapalı. *Aman Tanrım. Artık çok geç.*

Hayır,

değil!

Hayır,

değil!

Kafatasından akan kıpkırmızı nehir kot pantolonumu kaplıyor, ben hıçkırıklarla sarsılırken
ikimizin de paylaşacağı dağınık bir battaniye.

"Bebeğim, bebeğim, Xander! *Lütfen*, bana yardım et." *Ne yapacağımı bilmiyorum, bebeğim. Lütfen uyan ve bana ne yapacağımı söyle.* "Bize yardım et!" Kimseye haykırmıyorum. Herkese. *Yardım edin!*

Kimse yardım etmiyor.

"Kalk," diyorum ona güçsüzce. "Seni sevdiğimi söylemem gerek. Sana söylemeyi unuttum. Söylemeyi unuttum. Bunu daha önce duymalısın... *Tanrım*, lütfen, bunu daha önce duymalısın..." *'Benimle kal. Kalacak kişi sen ol.'*

Boğazım gözyaşlarıyla doluyor, gözlerim üzerimizdeki kana karışan uzun damlalar halinde akıyor. Artık göremiyorum. Umutsuzluk havuzları görüşümü boğuyor, bu yüzden sadece ona sarılıyorum. Dağınık sevgilime. Dağınık aşkımıza. "Kalıyorum, Ateşli Kafa. Kalıyorum."

Clay'in üç adamı etrafımızı sarıyor ama bu sefer onu benden çekmiyorlar. İnsanlar artık kafelerde sohbet etmiyor, arabalar betonda rölantide çalışıyor ve ben kanayan sevgilimi herkesin görebileceği şekilde kucağımda sallıyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

kaya

NE KADAR *KANIMIZ VAR?*

Çok fazla olduğunu hatırlıyorum.

Ama o gün anatomi ile meşguldüm.

Karamelli yeni röfle yaptırdım.

Onlara bakmadan duramadım.

Minibüs yavaşça hareket ediyor. Ambulans hastaneye giden en iyi rotada ilerlerken beynim su altında kalıyor, duyularım durgunlaşıyor. Gerçekten çok yavaş.

Sessiz de.

Daha gürültülü olur

sanmıştım. Kalbim artık

gürültülü değil. Şimdi bir

drone-beyaz gürültü.

Filmlerde ambulans her zaman sokaklarda hızla ilerler ve arabalar korna çalarak kaotik bir şekilde yoldan çıkarlar. Arabanın arkasında, hastayı hayatta tutmaya çalışan personel acele eder, duyguları yüksektir.

Bugün öyle değil. Neden

hız yapmıyoruz? Şimdi

ne yapacağım?

Onunla kalayım mı?

Onunla kalmam gerek.

Luca'yı aramalıyım.

Numarası bende yok.

Clay, o zaman?

Hayır. Onunki de bende değil.

Güneş başımı uykulu ve uyuşuk yapıyor. Ön camdan içeri dolan ışık vagonu yanlışı gibi görünen

parlak bir renkle yıkıyor. Bu *kadar* parlak olması *çok* yanlış. Güneşli miydi

Dükkanlardan çıktık mı? Yoksa kazadan sonra güneş mi açtı... Güneşli olmamalıydı. Güneşli olmamalı.

Gözlük mü?

"Gözlüğe ihtiyacım var!"

Bir ses "Şokta" diyor.

"Uzanmalısınız, bayan."

"Ama uzanırsam onun elini tutamam" derken ağzım yuvarlanıyor. Kelimelerim bulanıklaşıyor.

Tut. Onun. Elini.

Anlamı sarkıyor, sonra kaydediyor, boğazıma sessiz bir dehşet sokuyor, geniş, hareketsiz bakışlarımı aşağı kaydırıp elinin benimkiyle sarmaş dolaş olduğunu görmeye cesaretlendiriyor. Eli çok ağır. Parmak eklemlerinin üzerinde bir güneş çizgisi uzanıyor. Çizgiyi elimle kapatıyorum ama ışın benimkini kesiyor. O burada, güneşin altında benimle birlikte ama ben tamamen yalnızım.

"Anneme mesaj atmam lazım."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

kaya

YAVAŞÇA gözlerimi açıyorum, görüşüm annemin gövdesinden yüzüne doğru tırmanıyor, endişesi büzülmüş dudaklarında ve çatılmış kaşlarında belli oluyor.

Başım onun kucağındayken, vücudum arka arkaya üç sandalyenin üzerine çöktü, yanlarım düz olmayan yüzey yüzünden ağrıyordu. Plastik kova koltukların kenarları kalçalarımı ve belimi kesiyor. Ama annemin parmakları saçlarımda ve bu çok güzel. Uzun tellerin arasından kayıyor, parmak uçlarıyla rahatlık ve koşulsuz sevgi getiriyor.

Seni seviyorum anne.

Hastanenin sesi bir akıntı gibi etrafımda dolaşıyor, annemin geldiğinde verdiği Phenergan'ın etkisiyle uzuvlarım ağırlaşıyor. Basit bir ilaç. Beni her seferinde kığımın üstüne yatıran bir antihistaminik.

O hazırlıklıydı.

Anneler böyle yapar.

Sersemlemiş bir halde yan dönüp bekleme odasına bakıyorum. Hâlâ uyuşmuşken, mantıklı düşüncelere tutunmuşken, bazı bilgileri özümsemek, uyanık ve mevcut olmak istiyorum. Kendime bakıyorum, bir noktada değiştiğimi görüyorum. Annem bana kıyafet getirmişti: bir Gucci hırka ve solmuş, paçaları yıpranmış Armani kot pantolonum.

Karşımda bir saat var; saat onu geçiyor. Hastaneler gece ziyaretçileri için tasarlanmamıştır. Işıklar açık bırakılır. Tepedeki anonslar uyandırıyor. Ailelere sadece yere sabitlenmiş yeşil plastik oturma sıraları ve atıştırmalık ve kahve otomatları sunuyor.

Karşımdaki adamlara göz kırpıyorum, yorgun gerçekliğimin kırıkları, kırık kemiklerin kendilerini onarması gibi yavaşça yerine oturuyor. Bu acı verici. Ve onsuz iyileşmek istemiyorum.

Karşımda Max Butcher ve tanımadığım, biraz Xander'a benzeyen ama kumral saçlı ve parlak yeşil gözleri duygularla parlayan başka bir adam var.

Üvey kardeşi olabilir mi?

Max'in yüzünü göremiyorum. Öne doğru eğilmiş, alnı ellerinin arasında. Şimdiye kadar

gördüğüm en iri adam.

başını omuzlarından ayırmak istercesine kavırıyor çünkü acı çok derin ve çok yıkıcı.

*Seni hayal kırıklığına
uğrattığım için üzgünüm, Max.
Ona göz kulak olmalıydım. Bu
benim hatam.*

*Satış olmasaydı Chuck bizim için gelir miydi?
Kenno'nun cüzdanındaki bitcoinler için mi?
İntikam mıydı? Gurur mu? Neydi?
Motivasyon mu?
Neden?*

"Titriyorsun, tatlım." Anneme bakıyorum, zihnim bu sorularla dolu, dudaklarım o kadar kurak ve işe yaramaz ki kelimeler onlara ulaşmıyor.

Kumral saçlı adam iç çekiyor, acı nefesini sarmış. "Ben Konnor, bu arada," diyor kısık sesle.
"Xander'ın... üvey kardeşiyim. Babamızın tarafından, şükürler olsun."

*Kendimi tanıtmak için dudaklarımı oynatarak sertçe gülümsüyorum. "Kaya.
Xander'ın kız arkadaşı." Yüksek sesle söylemek güzel.
Acı da veriyor.*

Gözlerim geniş bekleme salonunda gezinirken Clay Butcher'ı beyaz önlüklü, titreyen bir adamla, bir doktorla konuşurken buluyorum. Korkutucu olmalı. Kardeşinin hayatından sorumlu olan adam olmak. Sırtı bana dönükken bile Clay Butcher'ın gücü havayı elektriklelendiriyor. Hareketleriyle bir ölümsüz olabilirdi; duruşunda, rahat, telaşsız hareketlerinde, el değmemiş takım elbisesinde sahip olduğu otorite.

Dokunulmaz.

Dokunulmaz Clay Butcher.

Eğer o buradaysa, Chuck nerede? Ve Grayson.

Daha önceki adamlar onun adamları olmalı, bu yüzden bunu düşünürken, boş midemde zaten biliyorum-Clay Butcher *Cosa Nostra*'nın Don'u ve sorunları çözüyor.

Onlar düzeltildi.

Clay bana dönüyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Clay Butcher'ı gördüğümde gözlerim doluyor, gözleri çiğ, kan çanağı ve cam gibi. Çok fazla acı içinde. Her nasılsa, onun gibi bir adamın cinayet işlemesini kabullenmek, gözyaşlarını kabullenmekten daha kolay. Hiçbir şey onun gibi bir adamı tamamen erimenin eşiğinde görmekten daha korkutucu olamaz. Xander'ı kaybetmek.

Dudaklarım titriyor.

*Gözyaşları ne anlama
geliyor? Kardeşi...
Çoktan öldü mü?
Öldü mü?*

Ağır ayak sesleri Clay'in hastane koridoruna bakışını kesiyor. Onun görüş açısını takip ederek, en büyük oğlunun tutuk bakışları altında adımlarının ortasında duran Luca Butcher'a ulaşıyorum.

Onları terk etti, Xander'ı terk etti. O da tuhaf görünüyor; tuzlu ve karabiberli saçları parmak uçlarında toplanmış ve gömleğinin yakası kravatın sarkması gereken yerden açık. Soğukkanlı, kontrollü Luca Butcher vahşi ve dağınık görünüyor. Hiç de sandığım gibi yenilmez bir adam değil, yıkımın eşiğinde.

Ciğerlerim yanıyor.

Annemin elleri yatıştırır.

Yukarı doğru kayıyorum, yüksekte oturuyorum. Hareketlerim Max'i azap dolu pozisyonundan uyandırıyor, başını kaldırıyor, köpüren bir öfkeyle şişmiş bakışları omzunun üzerinden fırlıyor. Konnor da kızgınlıktan çok endişeyle bakıyor.

Üçümüz Butch'un ağır adımlarla Clay'e yaklaşmasını izliyoruz -her hatanın ağırlığı onu aşağı çekiyor- ve sopa yemiş kalbi düğmesiz kolunda sadece lime lime.

En büyük oğlunun önünde durur, gevşek omuzlarındaki teslimiyet ne kadar yenilmiş olduğunun bir mesajıdır.

Ne söyleyebilir ki?

Başka bir yokluğu nasıl açıklayabilir?

Luca zorlukla yutkunuyor. "Doktor bana oğlumun öldüğünü söylediği an hangi kravatu takacağıma karar veremedim."

Gözyaşları ikiz akıntılar halinde yüzümden aşağı akıyor.

Clay titrek bir nefes verdi. "Zamana ihtiyacın vardı."

"Sana ihtiyacı vardı!" Max oturduğu yerden bağılıyor, kendini tutamayıp titriyor, kasları öfkeli bir şiddet ihtiyacına karşı esniyor ve kasılıyor.

Luca'nın burnu kükreyen gözyaşlarına boğulmamak için gösterdiği çabayla şişiyor. Yükselen duyguların arasından Max'e bakıyor. "Şimdi burada olmama izin ver evlat. Beni gönderme."

Tanrım, Max'in yüzündeki ifadeye bak.

Max ayağa kalkmış, babasına doğru hışımla yürüyor, gömleğini yumrukluyor ve yüzüne bir santim yaklaşıyor. "Bana evlat deme! Kendime Kasap demekten hiç bu kadar iğrenmemiştim."

Karşımdaki adam elini saçlarının arasına sokarak küfrediyor. Daha çok ağlıyorum; acı o kadar hissediliyor ki ciğerlerimdeki havayı emiyor ve nefes alamıyorum.

Hareketli bir duygu havuzunun içinden izliyorum.

Luca oğluna karşı koymuyor, gözyaşlarından oluşan itaatkâr bir havuzun içinde onun öfkeli bakışlarını tutuyor. "Sana oğlum demekten hiç bu kadar gurur duymamıştım, Max."

"Yapma bunu," diye tıslar Max. "Sözlerinin hiçbir değeri yok. Git buradan! Sana burada ihtiyacımız yok."

Max onu bir hamleyle serbest bırakıyor -uzaklaşmasını istiyor- ve karşımdaki koltuğa doğru yürüyor, yere düşüyor, normalde güçlü olan kaslarını tüketen üzüntünün zayıflığını gösteriyor.

"Bir Şeyi doğru yapmama izin ver!" Luca'nın sesi bekleme salonunda yükseliyor ve ortalığı yıkıp geçiyor. "Lanet hayatımda bir kez olsun, bir Şeyi doğru yapmama izin ver! Kalacağım. Sonuna kadar kalacağım. Sonuna kadar.

nefes al."

Yüzümü ellerimin arkasına saklayıp onlara doğru hıçkırıyorum, gözyaşlarım meydan okurcasına akıyor. Annemin omuriliğimi yatıştıran elini hissetmek içimden daha fazla duyguyu söküp alıyor, dokunuşuyla sunduğu güvenlik, yakında kaybedebileceğimiz her şeyi gerçekten hissetmemi sağlıyor.

Hangisi daha kötü bilmiyorum: Beklemek mi yoksa doktorun sözleri mi?

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

kaya

OTUZ DAKİKA SONRA, doktor önlüklü bir adam Clay'in önünde belirince kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Ayağa fırlıyorum ama diğer Kasap adamlar, Max, Luca ve Konnor, doktorun etrafını sararken arka planda kalıyorum.

Hepsinin yanından geçip gitmek, az önce terk ettiği odaya koşmak ve kırık sevgilimle yatağa girmekle çok daha fazla ilgileniyorum. Ama ben kaldım.

Bacaklarımdaki dürtüyle savaş.

Hemen Kasap Çocuklar'a bakıyorum. Konnor Luca'nın yanında; yakınlığı neredeyse destekleyici görünüyor.

Vücudu, kardeşlerinin vücudunu büken aynı acıyla gergin değil.

Max ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, daha önce gördüğüm tüm duyguları barındıran koruyucu bir pozda duruyor. Kırmızı gözler bu duruşa ihanet ediyor. Clay ise ellerini önünde kavuşturmuş, beklenti içinde.

Doktorun kırışmış kaşları dalgın dalgın bakıyor. Bu ciddi bir ifade, parçalara ayırmak istediğim bir ifade. Korkmuyor... *Yani Xander yaşıyor. Gülümsemiyor... Yani henüz bitmedi mi? Bunu daha fazla okuyabilir miyim-*

"Kardeşinizin durumu stabilize edildi."

Bir nefesi örtüyorum; ses titrek, sessiz hıçkırıkları takip ediyor.

Yaşıyor.

Stabil.

Durumu stabil.

Oh, Tanrım, teşekkür ederim.

Annem yanımda, eli omzumda. Sırt kaslarım sarsılmayı bırakmıyor. Gözyaşları, tuzlu suyun yaktığı çiğ, sert gözlerin üzerinde birikirken acıtıyor. Son iki saat içinde döktüğüm birçok gözyaşının bir hatırlatıcısı.

"Ve uyanmaya çalışıyor, bu yüzden ona sakinleştirici verdik."

Ellerimi bırakıyorum, buna şaşıyorum. Olamaz. Onu gördüm... Gördüm. O iyi değil. Dehşet

midemde bir yer buluyor. "Dr. Matthews gelir gelmez ameliyata girmemiz gerekiyor. Ameliyathane şu anda hazırlanıyor. Beyninde şişlik var..." Sözleri sessiz bir vızıltıya dönüşüyor.

Kafaya bir darbe daha.

Bir tane daha; hafızasını

kaybedebilir. Beyin hasarı. Ya da-

Göz kırpıyorum. Ben arka planda kaybolurken konuşma ilerliyor. Kendimi topraklamak için annemin elini tutuyorum, bedenimin dışında olma hissini sakinleştirmek zor.

Doktordan kelimeler dökülmeye devam ediyor ama kalbimin gümbürtüsü, karnımda kükreyen korku çoğunu bastırıyor. Diğerleri dinliyor ama ben doktorun ne söylediğinden emin değilim. Anlamaya çalışıyorum.

"Subdural kanama" diyor.

Sonra, "kafa içi basınç.

Hay sikeyim. Keşke anatomi dersinden önce röfle yaptırmasaydım. *Tanrım*, keşke bütün dersi yeni karamel tellere bakarak geçirmeseydim.

Ama bunları anlamam için bana ihtiyacın olduğunu bilmiyordum Xander. Yoksa çalışırdım.

Annem elimi sıkıyor; bir kelime ve ses patlamasıyla şimdiki zamana düşüyorum. Annemin parmaklarının uyandırıcı hissi sayesinde konuşma yeniden netleşiyor.

"En iyi hareket tarzı onu sakinleştirici altında ameliyat etmek. Böylece bize hala yanıt verebilir ve beyninin haritasını çıkarabiliriz... Her beyin farklıdır ve onunki kırılgan. Henüz aklanmadı. Yaraları çok ağır."

"Bundan sonra kendinde olmama ihtimaline karşı hazırlıklı olmanızı istiyorum. Farklı olabilir. Tiyatroyu yakında hazırlayacağız, bu yüzden onu şimdi aşağı indireceğiz."

"Ama yaşayacak mı?" Sesim beni konuşmaya dahil ediyor, gözlerimin üzerime dikilmesi varlığını pekiştiriyor. Ben varım. Bunu yapabilirim. "Yaşayacak."

"Tabii bir sorun çıkmazsa."

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Bronson'ı ara. Neyle mücadele ettiği umurumda değil. Bugün onun şeytanları için yeterli zamanımız yok," diye emrediyor Clay, telefonunu birazdan hırlayacağını tahmin ettiğim bir saldırganlıkla karıştıran Max'e.

Ayaklarım kendi kendine çalışarak beni manyetik bir çekim hissettiğim odaya doğru götürüyor. Xander Butcher'ımın kafatasından kanlar akarken hafızama vahşice kazınan görüntüsünün onun ya da bizim sonumuz olmadığını kendi gözlerimle görmeye ihtiyacım var. Midem buna inanmıyor, cansız başının hissi hala ellerimde hayali bir ağırlık gibi dururken değil.

Bu işkence gibi

geliyor. Uzun bir

veda.

Bu bir kontronim

değil. Güle güle.

Kapıyı iterek açtığımda, bakışlarım onu sırtüstü yatmış, gözlerini hafifçe kapatmış, hatta rahatlamış bir halde görüyor. Uyuyor. Ölmemiş.

Ölmedi, Kaya.

Gözlerim kırık dökük dünyamda dolaşırken boğazım bir anlığına tıkanıyor: yeni tıraş edilmiş kafa derisi, sokakta onu kucağıma aldığımda kan nehirlerinin geldiği kulağının üzerindeki bandajlar, hastane önlüğü, kolundan aşağı akan plastik yılan gibi uzun tüpler.

Elime geçen

tek şey bu.

Ona bir bakış.

Çok hızlı bir şekilde hemşireler etrafını sardı ve yatağı tekerlekli sandalyeyle yanımdan geçip kapıya doğru götürüldü.

Yavaşça onları takip ediyorum, ona doğru çekiliyorum, çift kapıdan geçerek kaybolan uzun, beyaz koridora adım atıyorum.

"Seni seviyorum, Ateşli Kafa," diye fısıldıyorum.

Ve onu benden uzaklaştırırlarken, gözyaşı bulutlarıyla dolu bir özlemle yatağa bakıyorum. Çözülüyorum. Bu titrek bedende bir şekilde var olmama yardımcı olan tüm kan, kas ve kemiklerle mümkün görünmeyen bir şekilde içi boş.

Kapılardan kayboluşunu izliyorum.

Ve Xander Butcher'a aşık olduğumda ne beklediğimi bilmiyorum. Tutkulu bir şekilde yoğun. Son derece tutkulu. Bu yüzden, o odada kırılrsa, beni unutsa, kendini unutsa bile, birlikte dağınık geçirdiğimiz bir aydan asla pişman olmayacağım.

Volkanik duygular içinde, bize olmamamız gerektiği öğretilen her şey olarak geçirdiğimiz saatlerden asla pişman olmayacağım. Gürültücü, zorba, kızgın, inatçı ve kaba olmak.

İkimizi de oradan oraya savuran, kaslarımızı alevlendiren, içimizi dışımızı yakan sevişmelerinden kaynaklanan morluklardan asla pişman olmayacak.

Patlayıcı tutkumuzun ardından, dilinin omurgamdan yukarı kaymasından ya da bakışlarının ruhumu hayranlık uyandıran yalamalarla yatıştırmasından asla pişmanlık duymadım.

Ona asla pişman

olmayacağım. Ve ben

de.

Ve birbirimizi seçtiğimizde.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

kaya

Zayıf, dikkatsiz adımlarım beni koridordan annemin yanındaki koltuğa götürürken boş olma hissi devam ediyor. Uykunun ağırlığıyla dolu gözlerine bakıyorum. Onları benim için açık tutmaya çalışıyor ama kirpiklerinin halsiz çırpınışı mücadelesini kaybettiğini gösteriyor.

Dalgınca, bakışlarımı tamamen yok olmuş görünen Kasap adamlarla dolu odaya çeviriyorum. Boynumdaki zincire dokunuyorum, şimdiki zamandan uzaklaşırken bu alışkanlık beni rahatlatıyor. Sylvanyalılarımla bir sahne sahnelediğimi hayal ediyorum.

Kız tavşan hastane odasına girecek ve erkek tavşan ona bu anda, yani içerideki sorunları çözmek için beynini kesmeleri gereken anda yardım etmek için uyanık olacaktı. Kız tavşan erkek tavşanla birlikte yatakta karşılıklı otururken sahnelenecek.

"YA BENİ UNUTURSAN?" Küçük tavşan kız soracaktı ve bu bencillik olmayacaktı. O anlayacaktı.

"Seni nasıl unutabilirim, bebeğim?"

Korku gözyaşları dökülecek. "Yapma.

"Buradasın." Göğsüne vururdu. "Çok derindesin. Her hücrede." İnlerdi.

"Hayır."

"Seni unutamam."

Hıçkırıklar arasında daha fazla kelime bulamıyor. "Hayır."

Yanaklarını avuçlardı. Ona öğüt verirdi. "Uyandığımda ne yapmak istiyorsun bebeğim? Önce Sylvanyalıların nereye gittiğini mi söyleyeceksin?"

Gözyaşlarının ardından gülümserdi. "Aya."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

kaya

PHENERGAN'IN ETKİSİ GEÇTİ.

Xander bir saat on beş dakikadır ameliyathanede ve bu süre zarfında Mac annemi aldı; Chloe elinde bir kahveyle geldi ve gitti, ama beni kontrol etmek için geri dönecek; Kasap adamlar hâlâ kayıp olan Bronson'ı bulmak için ayrıldılar; ve ben hastane odasının dışındaki bekleme odasında sandalyemden kalkmayı reddettim.

Ayaklarım sandalyenin üzerinde, kollarım dizlerimin etrafında koruyucu bir bant oluşturuyor ve onları sıkıca kavıyorum.

Nefes alıyordum, bundan eminim. Zihnimin yarattığı hayale bağlı olarak her nefes alışım geriliyor, büyük titremelerden hızlı sığ nabızlara doğru azalıyor.

Stacey ve Clay'in nişanlısı, süslü kelebek kız, Chloe gittikten sonra ama Kasap Kardeşler gitmeden önce bir yerlerde bana katıldı.

Üçümüz bir tür üçgen şeklinde oturuyoruz, aramızda iki koltuk var ve bu mesafe birbirimizden ayrı kalmamızı sağlıyor. Kederimiz için izolasyon. Garip bir durum.

"Ben Fawn," diyor Kelebek Kız bana, uzun sarı saçlarını parmağının etrafında döndürerek, ki bu bir sosyete kızı için garip bir alışkanlık. Bize kıpırdamamamız öğretildi.

Yarı gülümsüyorum. "Kaya."

Gözleri, zıplayan sol bacağıyla eş zamanlı olarak odanın içinde geziniyor.

Xander'a yakın mıydı?

Ne kadar yakındı?

"Tanrım, keşke Cassidy de burada olsaydı," diyor. "O her zaman bir sohbeti nasıl başlatacağını bilir ve... yani, işleri rahatlatır."

Stacey önüne bakıyor, odaklanamadığı kahverengi gözleri keder ve hüznün girdabına dönüşmüş. Ama ekliyor: "Kızı için artık çok geç. Kelly yatakta olacak." Sesi monoton.

"Evet," diye onaylıyor Fawn, ama yine de bir etkileşim başlatmak için uzanıyor. "Çocuklar hakkında öğrenmem gereken çok şey var." Karnının alt kısmına dokunuyor. "Yedi ay kaldı."

"Ve Stone da. Shoshanna'nın oğlu... Artık çok geç," diyor Stacey açıkça ve bu zorlama sözler sırasında rahatsızlık daha da artıyor.

Denemeyelim.

Sessizlik iyidir.

Onu tanıyoruz.

Birbirimizi değil.

"Xander'ın bana iyi davranan ilk kişi olduğunu biliyorsun." Fawn konuya cesaretle giriyor, gözleri bizi tarıyor, oltaya gelip açılacağımızı umuyor. "Burada, yani. Buradaki ilk kişi. Şehrin bu kısmında."

Stacey uzaklara doğru göz kırpmıyor. "Bu ona benziyor."

Öyle.

Fawn'ın bacağı zıplamayı bırakır. "O gerçekten bilge."

Öyle.

"O hep böyleydi," diye ekliyor Stacey, hâlâ mesafeli, aramıza koyduğu mesafeyle zırhını bir arada tutuyor. Bunu anlıyorum.

Onunla uzun bir geçmişi var.

Sonunda ağzımı zorla açtım ve "Ve yoğun." dedim.

"Evet. Çok yoğun," diye onaylıyor Fawn. "Bize ondan bahset Stacey. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Stacey'e sordu.

Tabii ki sordu. Bir

ayım var... Bana

daha fazlasını

anlatma. Bununla

başta çıkamam.

Hiçbir zaman hikayelerim, aylar ve yıllara dayanan anılarım olmayacağını bilmek ve-

Derin bir nefes vererek sandalyeye geri yaslanıyor. Yavaşça bize doğru göz kırpmıyor. Benim göz kapaklarım da onunkileri taklit ediyor, daha fazla ağlamak için yanıp tutuşuyorum.

Ağlama.

Bir daha

ağlama.

Onunla yüzleşmek için dönmek istiyorum, paylaştığı her şeyi dinlemek istiyorum, ama bunu yaparsam, çözüleceğim. *Benim* Xander'ımı tanımıyorlar. Benimle aynı ruhu paylaşan, benim için bir tavşan olan, benim gibi bir kontronim olan, asabi ve benim olan. Onu tanımıyorlar.

"Lisedeki ilk gününde tanıştık," diye başlıyor. "Aslında ilk saatinde. Ben geride kaldım. Ben de sene sonunda doğdum, yani ondan neredeyse iki yaş büyüğüm." Kalın kalın yutkunuyor ve ben ona bakıyorum.

Sessizce, daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum. Ne giyiyordu? Koyu renk bir püskülü var

mıydı? *Evet, vardı.* Sanırım vardı. Keşke bu anı benim ve Xander'ın olsaydı ve lisede tanışsaydık. Lise aşıkları. Kaya ve Xander. Ben onun her öpücüğüne sahip olurdum, o da benimkilere.

tüm mükemmel sahneler.

"Sınıftaydık," derken beni masalımdan çekip çıkarıyor. Aptalca tanışma şeyini yaparken, öğretmen adımızı ve favori bir sözümüzü söylememizi istedi. Ben de 'Stacey Grange, ne istersen onu çekersin, ne olursan onu' dedim. Her şeyi bitirmek istedim ama Xander'ın eli havaya kalktı. Ve bana "Nesin sen?" dedi. Herkes gülmekten kırıldı ama o bunu şaka olarak söylememiştii. Çok ciddiidi. Umutsuzca bir cevaba ihtiyacı varmış gibi bana baktı. Ben de 'Bilmiyorum' dedim. Bu çocuğa inanamıyordum. Sadece 12 yaşındaydı. Çok yoğundu. Çok dalgındı. 'Evet, ben de bilmiyorum' dedi. Peki istediğimiz şeyi nasıl çekebiliriz?"

Gözyaşlarım yüzümde iz bırakırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *İşte* bu benim asabi kafam.

Onu tanıyorlar.

Onu hayal

edebiliyorum...

Sarkık saçları.

Çarpık gülüşü.

Yoğun tutkulu.

Tutkulu bir şekilde

yoğun.

Stacey gözlerini siler. "Ondan sonra ondan kurtulamadım. İstemedim de. En saf kalbe ve en karanlık yolculuğa sahipti. Lisedeyken birbirimizden ayrılmazdık. Meşguldüm, biliyor musun? Onun yanında olamadım. Kız arkadaşım Flick ile birlikteydim. Ve sadece hayat. İş araya giriyor-" "Araya giriyor" derken sesi çatlıyor. "Bu onsuz yaşayabileceğim anlamına gelmiyor, biliyor musun? Sadece hızlı aramada o olmadan hayatımın nasıl görüneceğinden emin değilim."

Fawn'ın alt dudağı titriyor. "O iyi olacak."

Stacey, "Onunla ilgili en sevdiğim şey aklı," diyor, sesi ciddi bir ritimle çıkıyor ve ben bununla başa çıkamıyorum.

Artık dinleyemiyorum.

Ayağa fırlıyorum, boşluğa ihtiyacım var, aya bir bilet, ona, sadece... uzaklara. Yasaklanmamış kıskançlık içime saplanıyor. "Bir şey almam lazım." Açıklamıyorum. Açıklayamam.

Adımlarımı atarken bacaklarım titriyor. Arkama bakmıyorum ama bakışları altında tenim karıncalanıyor. Sıcak. Xander gibi.

Doğruca sürgülü kapılara yöneliyorum, adımlarımı uzatıyorum, tüm yaratıklarımın ve setlerimin bulunduğu çantamı almam gerekiyor. İki tavşanı avucumda tutmak için çaresizim.

Tutun onları. Birlikte.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

kaya

Xander benden uzaklaştırıldığından beri dört saat yirmi dokuz dakika geçti ve hemşireler ve doktorlar zamanımı bu planla geçirmeme izin verdikleri için minnettarım.

İşe yaramayacak.

Unutursa unuttur. Ben

asla unutmam.

"Seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum," diyor Chloe, hastane odasının penceresinin tüm uzunluğunu kaplayan otuz santimetre derinliğindeki çıkıntıya yerleştirilmiş Sylvanian setlerini incelerken. Ay binanın bu tarafında değil ama yıldızlar ışıltılı bir fon oluşturuyor. Yaratıklarım için mükemmel bir sahne.

"Çok tatlılar," diyor sarışın hemşire, aslında yaptığımızdan daha tuhaf bir şey yapıp yapmadığımızı kontrol etmek için kafasını içeri uzatarak.

"Onları sevdim," diye onaylıyor Fawn kapı aralığından, içeri adım atmadan, Stacey ise odadan tamamen kaçarak. Yalnızlığında daha mutlu, kahvesine sarılıyor ve bir derginin sayfalarını okuyabileceğinden daha hızlı çeviriyor. Kasap Çocukları bekliyor, doktorun haber getirme ihtimaline karşı bir tür gözcü olarak burada kaldığını tahmin ediyorum.

Chloe setten küçük bir kırmızı şarap şişesini kaldırıyor -unuttuğu gece- tırnağından daha büyük olmayan bir parça.

"Bunu ne kadar zamandır yapıyorsun?"

"Kendimi bildim bileli," diye itiraf ediyorum, minyatür küveti mükemmel bir açıyla pencereden uzağa bakana kadar çeviriyorum, içindeki köpük toplar baloncukları taklit ediyor.

"Doğru." Burnunu kıvrıyor ve dişlerinin arasından yalan söylüyor. "Güzel.

Havalılar. Anladım." Ona kaşlarını çatıyorum. "Havalı değiller."

"Tanrıya şükür!" Nefesini sertçe veriyor, alaycı bir kahkaha atıyor. "Öyle değiller. Gerçekten değiller. Bu şimdiye kadar birinin yaptığını gördüğüm en havasız şey olabilir... *şimdiye kadar.*"

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, ama-

"HANGISI OLURDUM? *Eğer beni yeterince önemli görürseniz, hangi Sylvanian olurum?*"
"Panterim yok. Belki bir kurt ya da tilki." "Nesin sen?"
"Ben bir tavşanım."
"O zaman ben de tavşan olmak istiyorum."

Xander'ın bu dünyanın bir parçası olmak istemesinin anısı, tüm hastanenin görmesi için setimi tamamlamam için beni teşvik ediyor. Kasap Çocuklar. Luca. Umurumda değil. O ve ben. Biz tavşanız ve bunlar da bizim sahnelerimiz.

Çamaşırhane kurulumunu tamamladıktan sonra bir adım geri çekilip titizlikle düzenlenmiş beş bölüme bakıyorum. Neyse ki bu oyuncaklara olan takıntım, ailelerim için tüm evlere, dekorlara, çatal bıçak takımlarına ve her şeye sahip olduğum anlamına geliyor; anılarımızı sergilemek için farklı eşyalar bulmak zor olmadı.

İlk tanıştığımızda.

Trambolin.

Motel zinciri.

Küvet.

Çamaşır makinesi.

Unutmayacak.

"Bu nedir?" diye soruyor, parmağıyla küçük çamaşır odası vitrinini göstererek. "Çamaşır yıkamak nasıl romantik oluyor?"

Kalbim ısınıyor, bu his tüm vücuduma yayılıyor. "İşte o zaman beni tuttuğunu söyledi."

"Seni tutuyor mu?" İki gomalak süslü parmağını kaşlarının arasına bastırıp masaj yapıyor. Çok yorgun. Bunu gözlerinin altındaki gölgelerden anlayabiliyorum ama uyuyamıyor. Ben buradayken uyuyamaz. O gerçekten benim en iyi arkadaşım. "*Lanet olsun.* Aşk çok aptalca. Asla hissetmek istemiyorum. Aşık *olmamaktan* bahsetmişken, Kenno'ya geri dönmeliyim. Bunun için onu yatakta bıraktım. Sana hâlâ kızgın ama ben onun suratına otururken bunun üzerinde çalışıyoruz."

Kolyemi göğsüme doğru yuvarlıyorum, gözlerim hâlâ pencere pervazında, Xander'ın uyandığında göreceği ilk şeyde. Tamamen iyi uyandığında ya da... Yardım etmek için yanımda olacaklar. Hafızasını sarsmak ya da gülmek için. Nefes aldığı ve... o olduğu sürece yukarıdakilerden herhangi birini kabul ederim. "Kenno artık bir milyon dolar daha zengin, yani o-"

"Hayır." Çantasını omzuna asmış, yavaş yürüyüşüyle kalçasına çarparak kapıya doğru ilerliyor. "Parayı bağışladı."

şok olmuş bir şekilde döñüp ona baktım. "Ne?"

"Evet." Hastane kapısını tutuyor. "Site kapandı. O da burayı aile içi şiddetle ilgili bir hayır kurumuna falan bağışladı." Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor ve Kenno'ya olan sahte ilgisizliğine ihanet ediyor. Gözlerini devirerek, "Sanırım iyi sayılır." diye ekliyor.

Buna biraz gülümsedim. "Aşk çok aptalca."

Chloe'ye geri döndü, elmaslardan yapılmış duvarları ve Gucci'nin Intense'i kadar güçlü bir özgüveni varmış gibi davranıyor. "Her neyse. Görmemde ısrar ettiğın için teşekkürler"-Pencere pervazına el sallıyor, sadece yarı yarıya hissettiğı yargıyı aşırı derecede yansıtıyor- "tüm bu tuhaflık. Sabahın dördünde bunları benimle paylaşma ihtiyacı hissetmene çok sevindim."

"Bunu görmeni istedim çünkü seni seviyorum."

"Evet, dediğim gibi, aşk aptalcadır." Eğilip tepemden öpüyor ve gidiyor ama omzunun üzerinden bakıp gülümseyerek başını sallamadan önce değıl. "Çok garip."

Chloe köşeyi döndüğünde, ağır, otoriter ayakkabı sesleri hastane koridorunda, personele Kasap Adamlar'ın geri döndüğünü haber veren bir ön uyarı gibi yankılanır.

Max, Clay ve Luca'nın siyah ve denimden oluşın bir bulanıklıkla odadan geçişini izliyorum, sonra aniden koridoru kapatan Bronson Butcher açık hastane odası kapısında duruyor.

Kocaman, turkuaz renkli, kırmızı çizgili, şişmiş ve tamamen akklı başında olmayan gözlerle karşılaştım. Ve kafası... Kafası kel, kardeşininkine uygun olarak tıraş edilmiş. Eğer içim hala boş olmasaydı, göğsümdeki ağrının kalbimin acı içinde kıvrınması olacağına eminim. Hiç bu kadar üzücü, bu kadar yıkıcı bir şeyin parçası olmamıştım; bu tür bir ıstırap kâbuslarda bile görülebilir.

Odayı incelerken ona ne diyeceğimi bilemiyorum, çene kasları derisini parçalamakla tehdit ediyor. Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor ama kafa karışıklığıyla değıl. O iyi değıl. Hiçbirimiz iyi değıliz.

Luca'nın hâlâ bir kravatı yok.

Clay'in gözlerinde yaş var.

Bronson kafasını kazıtmış.

Max onunkini koparmak

istiyor. Ben de

Sylvanyalıları

sahneliyorum.

Bronson bana doğru yürüyor -altmış beş santimlik dövmele ve tehlikeli bir enerji- ve ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor. Beni şok ediyor, nabzımı boynumdan yukarı fırlatıyor, yaklaşıp yakınlaşmaya zorlarken içgüdüsel olarak geriye doğru eğiliyorum. Kırmızı mermer desenli vahşı mavi-yeşil gözler doğrudan benimkilere bakıyor ve bir mesaj veriyor.

"Burayı sevdim." derken nefesimi tutuyorum. Bebekleri. Her şeyi seviyorum. Ve senden hoşlanıyorum." Başımı salladım, şokla sustum.

"Bunu ona verir misin?" Avucuma bir mektup sıkıştırıyor. "Uyandığında burada olmazsam ya

da yapamazsam-" Duraksamasının uğursuz bir anlamı var. "Eğer uyandığında yanında olmam güvenli değilse, lütfen bunu ona ver, *benden*."

Sesim kısık. "Neden güvenli olmasın ki?"

"Güvende değilim." Gözleri çok *vahşi* ve patlayıcı. "Şu anda değil. Oku. Eğer istersen. Daha iyi anlayacaksın."

Yavaşça başımı sallıyorum, vücudumun Bronson'ın alev alev yanan mavi-yeşil bakışlarında parlayan uçuculuktan korkmak için verdiği tepkiyle savaşıyorum. "Bunu ona vereceğim."

Elimi sayfaların etrafına
kapatıyorum. "Oku," diyor
tekrar. "Tamam," diye kabul
ediyorum.

Tam boyuna yükselip beni neden olduğu tutukluk halinden kurtardığında, onu izlemek için boynumu uzatıyorum. Hüzünlü. Yavaş. Vücudu bir dürtüyle hareket ederken aklı başka bir dürtüye ayarlanmış gibi kapıdan çıkıp kayboluyor.

Sikeyim.

KIRKINCI BÖLÜM

bronson'un mektubu

HEY KÜÇÜK DOSTUM,

Öncelikle, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.

Ve sen bunu okuyorsun, yani ameliyatı okuma yazman bozulmadan atlattın. Yapacağını biliyordum, bu lanet bir yalan. Bilmiyordum. Bunun için dua bile ettim. Ve bence gerçekten çok korktuğunu anladığın zaman, daha önce hiç olmadığın kadar çok korktuğun zaman, inanmadığın bir Tanrı'ya dua ettiğin zaman.

Bu da beni bu mektubun amacına götürüyor, çünkü iyi olacaksın, ama kötü bir baş ağrın olacak ve o güzel kafanın etrafında birkaç vida sallanacak. Yapman gereken şey şu: konuşmak. Bize neler olduğunu anlat.

Çünkü sana birçok kez söylemeliydim dostum. Sana bugünden önce söylemeliydim. Ve bunu şimdi yapıyorum çünkü senin sözlerini istiyorum. Bunu benimle konuşmanı istiyorum. Benim gibi olma... Kafanın içinde tutma güzel kardeşim. O şeytanlar geldiğinde, onlar hakkında konuş. Konuşmalıydım. Çünkü aklım başımda değil ama sen bunu zaten biliyorsun. Bir gün iyiydim, ertesi gün aklımdaki kahkahaları durduramadım. Bunu seninle hiç konuşmadığım için üzgünüm. Gerçekten konuşmalıydım. Çok acı çektiğinde, kahkahalar histerik oluyor.

İşler ne zaman zorlaşsa gülüşmeler başlar. Shoshanna gittiğinde, Cassidy saldırıya uğradığında, Max kilit altında tutulduğunda ve doktorun küçük kardeşime aklını kaybedebileceğini söylediği anda duydum. En gürültülüsü hangisiydi bilmek ister misin? Sonuncusu, dostum. Şu. Lanet olası. Sonuncusu. Bir.

Çünkü sen benim hayatımın ışığıydın, güzel kardeşim. Sen Maxipad ve beni insanlık dışı piçler olmaktan alıkoyan şeysin. Seni biz hayatta tutmadık, sen bizi hayatta tuttun. Sen bizim çocuk kardeşimizsin. Sen bizim çocuğumuzsun. İlk aşkımız seninle oldu dostum, seni o beşikte tek başına gördüğümüzde. Yanında yere oturduk ve Transformers'larımızla oynadık. Akşam yemeğini orada yedik. Orada uyuduk. Ağladığında seni salladık. Her gece sana iyi geceler öpücüğü verdik. Max bile öptü. Sakın gülme, dostum. Bu doğru. O seni seviyor.

Ve bunu senin için istemiyorum.

Akil hastalığıyla başa çıkmak zordur. Aklına güvenmen gerekir, ama dostum, şimdi

İçgüdülerine güvenmelisin. Ve... kız arkadaşına.

İnatçı olma. Olabileceğini biliyorum. Kafan güzel olabilir. Sarhoş hissedebilirsiniz. Unutmayın, beyniniz her zaman haklı olmayabilir ama bu içinizde kim olduğunuzu değiştirmez. Sen oradasın. Ben buradayım. Ben kaybolduğumda Shoshanna'nın gözlerinde Bronson'ı görüyorum, sen de Kaya'nın gözlerinde Xander'ı göreceksin. Onu hissedemediğinde, onun gözlerine bak. O orada. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Onu bulacaksın. Kendine karşı sabırlı ol ve çok fazla şey bekleme.

İyi olacaksın. İyi

olacaksın. İyi

olacaksın. Söz

veriyorum.

-Her zaman kardeşin,

Bronson

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

kaya

SAATLERCE acı dolu duygularımızın uğursuz akıntısında yaşarız, ancak eşler ve çocuklar geldiğinde, enerji onlar için değişir - hiçbirimizin bastıramadığı inkar edilemez hüzne dönüşür.

Cassidy'nin kızı Kelly ve Stone'un cahil bir mutlulukla etkileşime girip kıkırdamaları çok tuhaf. Yorgunluk alnımda ve gözlerimin etrafında birikiyor. Uyumak istiyorum. Masumiyet için. Kaygısız günler için. Cassidy'nin yeşil sandalyelerimizin arasına serdiği piknik halısının üzerinde oynarlarken onlara imreniyorum. Taze yüzlüler. Farkında değiller.

Fawn da orada bağdaş kurmuş oturuyor ve Kelly ve Stone ile periler hakkında sessizce konuşuyor. "Dilekleri yerine getiriyorlar," diye fısıldıyor Fawn.

"Xander Amca'nın iyileşmesini diliyorum..." Kelly duraklar. "Ve yemekten sonra beş kurabiye için." "Bunlar iyi dilekler," diye nazıkçe onaylıyor Fawn.

Sağ tarafımda, Shoshanna elini Bronson'ın kucığına koymuş, parmaklarını onunkilere geçirmiş oturuyor. Başını kaldırmadan parmaklarına bakıyor. Mektubu kot pantolonumda bir delik açıyor... Acaba kelimeler zihninde tekrarlanıyor mu?

İyi olacaksın. İyi olacaksın. İyi olacaksın.

Karşılarında Cassidy Max'in yanına sokulmuş, Stacey geldiğinden beri içinde kaybolduğu dergiye bakıyor, Konnor ve kız arkadaşı Blesk kulaklıklarını paylaşıyor, Clay ve Luca ise sanki Kasap'ın iradesiyle Dr. Matthews'u ortaya çıkarabileceklermiş gibi koridora doğru oklanıyor.

"Nonnu." Kelly ayağa fırlar. Luca Butcher'ın kolları tarafından hemen karşılanır ve onun kucığına kayar. "Üzülme." Luca'nın boynuna sarılır ve Luca da iç geçirerek ona sarılır. "Xander Amca'ya dileğimi söyledim."

Stone'un tiz kıkırdaması bekleme odasında yankılanıyor. Ve eğer bu kadar bencil olmasaydım, ona amcasının odasında kurduğum Sylvanian sahnelerini gösterirdim, ama hiçbir şeyi yerinden oynatmasını istemiyorum... Şey, Xander'ın ne zaman aşık olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacı olabilir ve...

Diğer tüm anlar da. Saat
yavaşça dönüyor.

Dr. Matthews ameliyathaneye açılan çift kapıyı ittiğinde, ameliyat başlayalı altı saat otuz sekiz dakika olmuştur.

Adımları hızlı ve kendinden emin, elleri önlüğünü ve stetoskobunu düzeltmeye çalışıyor.

Bronson kucağından yukarıya doğru kayan gözleri dışında kıpırdamıyor. Max, Clay ve Luca, Matthews yürümeyi bırakmadan önce ayağa kalkmış, koridorda onunla buluşuyor, beklentileri onları bulanıklaştırıyor.

Nefes alamıyorum.

Her nasılsa, titrek bacaklarımın üzerinde durmayı ve onları takip etmeyi başarıyorum, hemen arkalarında duruyorum ama her kelimeyi duyacak, her hareketi izleyecek ve her anlatılanı analiz edecek kadar yakınım.

Hazırım.

Ben

hazırım.

Her şey için.

Güzel.

Kötü.

Seninle kalacağım, Hothead.

"Ameliyatın başarılı olduğuna inanıyoruz."

Kalbim yeniden pompalamaya başladığında neredeyse yere yığılıyorum, vahşi ve sarsıcı bir şekilde, sanki bunca zamandır duruyormuş, vücuduma neredeyse hiç hizmet etmiyormuş gibi.

"Kanama kontrol altına alındı, basınç yönetildi ve biz onu hafif sedasyon altında tutarken talimatlarımıza yanıt veriyordu."

Kasap adamların hepsi nefes verir.

"Bu *onun* aynı Xander olduğu anlamına gelmiyor, ama hayatta olduğu ve iyi tepki verdiği anlamına geliyor ve şu anda sersemlemiş durumda, ama '*kadınını*' görmek istediğini açıkça belirtti."

Hızlı nefes alıyorum.

Ne?

Ne?

Ben

mi?

Beni tanıyor mu?

Kavernöz bedenimdeki boşluk rahatlamayla dolup taşıyor, tüm kan, kemikler ve kaslar hissedebileceğim ve güvenebileceğim bir şekilde yeniden çalışıyor. Yeniden yaşadığımı hissediyorum.

Kasap adamlar arkalarına bakıyor, omuzları benimle, geçen sefer Xander'ın yatağından inip

gitmemi söyleyen Dr. Matthews arasında doğrudan bir koşuya izin vermek için ayrılıyor. Kalbim duracak gibi oluyor, sonra düzleşiyor.

"Sanırım bu sensin?" diyor bana ve ben hâlâ sersemlemiş bir halde ona göz kırpıyorum. "Başka kimse olmadan ilk sizi görmek istiyor." Matthews gülümsüyor, sonra Clay'in dikkatini riske atarak ekliyor, "Hastanın emirleri, Bay Butcher."

"Ben Kaya," diyorum aptalca.

Matthews beni nazikçe onaylayarak, "Pekala Kaya," dedi, "odasına gittiğinde seni alırım. O yorgun. Bilincinin ne kadar açık kalacağından emin değilim ama seni istiyor. Orada senin için de karyola dediğimiz bir yatağımız olacak. Yan tarafta. İyileşene kadar onunla kalabilirsin."

Ne kadar istekli olduğumu, ne kadar uslu olacağımı göstermek istercesine hızlıca başımı sallıyorum, sadece aptalca bir ihtiyaç ve takdir karmaşası. Yatak benim için. Kalacak olan benim.

Bir an için eski Kaya saçını düzeltmek ya da parfüm sıkmak için tuvalete koşmayı düşünüyor ya da -hatırlıyorum, o da benim dağınıklığımı en az bakımlı halimi sevdiği kadar seviyor ve ben onsuz temiz olmak istemiyorum.

Ben de bekledim ve bekledim. Bir ya da iki saat olabilir ama bekledim. Matthews tekrar ortaya çıktığında ayağa kalktım ve onu Xander'ın odasına doğru takip ettim.

Adımlarım hızlı, oraya varmaya, bu işin bitmesine hazırım ama bilinmezlik avuçlarımın terlemesine ve kalbimin kulaklarımın arasında güm güm atmasına neden oluyor.

Kapının pervazını döndüğümde, gözlerinde yaşlarla pencere kenarına -Sylvanyalılara- bakarken gördüğüm manzara karşısında nutkum tutuldu. Yorgunluğu, başını yavaşça iki yana sallamasından ve çarpıcı mavi gözlerindeki mesafeli bakıştan anlaşılıyor. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

Benim asabi kafam.

Yavaşça ona yaklaşıyorum. "Bebeğim..." Dudaklarımdan umutsuz bir yakarış gibi dökülen bu alçak ses, amansız bir duygu ve anlam taşıyan bir fişkırmadır.

Bakışları benimkilere kayıyor ve ben onun somut ilgisi altında inliyorum, bu adamın acımasız güzelliğine kapılıyorum. İçimdeki her şey titriyor. Bu haliyle bile aynı, trajik bir şekilde çarpıcı, hem şiddet hem de cazibeden oluşan bir adamın yıkıcı görüntüsü.

Kendisine bağlı makineler, vücudunu kaplayan tüpler ve kordonlar var. Çarşafı onu sıcak tutmak için yukarı çekilmiş. Kafa derisinin sol tarafında kırmızı sıvıyla dolu bir dren var. Bu beni hiç rahatsız etmiyor. İşte benim asabi kafam.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor, sanki çenesi çalışamayacak kadar ağırmış gibi, sesi zayıf, dudaklarından sızıyor. Ses göğsümde yankılanıyor ama bunun sadece şimdilik olduğunu biliyorum.

*Kırılganlığı sonsuza kadar
sürmeyecek. Tekrar güçlü
olacak.*

Sonsuza kadar değil, Kaya.

Sarsıntı, titreme, belirsiz ifade, hepsi beklenen şeyler. O yaşıyor. Önemli olan da bu.

Bir saniye bile beklemeden yatağa tırmanıyorum ve tüplere dolanmamaya dikkat ederek kendimi yavaşça onun yanına bırakıyorum. Bacağımı onunkinin üzerine sarıyorum, onu incitmeden bizi daha fazla bağlayamıyorum. Mucizevi bir şekilde gözlerimden daha fazla yaş dökülüyor.

İç çekiyor. "Başım ağrıyor."

Neredeyse gülecektim, *çünkü... Tabii ki öyle, Ateşli Kafa.* Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimeler gözyaşlarımın arasında duruyor. Sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Ama gerçekte bir günden az oldu. Cehenneme sürüklenip geri dönmüşüm gibi hissediyorum ama hastaneden neredeyse hiç çıkmadım. Hissediyorum.

Sadece elini tuttum.

"Çok özür dilerim," diye konuşmaya çalışıyor, ama dili sürçüyor ve tembelleşiyor, her kelimenin sonu yorgunluk ve şaşkınlıkla bitiyor.

Benden bir hıçkırık yükseldi. "Seni seviyorum, Xander."

Elimi sıkıyor, içinde güven veren bir otorite var ama her zamanki gücüyle değil.

Yüzünü buruşturdu. "Duydum. Seni duydum. Biliyordum. Biliyordum."

Tanrım.

Yanına doğru sessizce ağlıyorum. "Acı çekiyor musun?"

"Başım..." tek söylediği bu, kelimeler uzun, derin bir nefese dönüşüyor. Sonra şiltede daha da ağırlaşıyor, eli benimkinde gevşiyor ama nefesi... güçlü, yoğun, tutkuyla savaşıyor.

O uyuyor.

Ve ben

kalıyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

xander

Üç gün sonra

"CLAY. O BIZI INCİTİYOR, CLAY."

"Ayağa kalk. Seni sevdiğimi söylemem gerek. Söylemeyi unuttum. Söylemeyi unuttum. Bunu daha önce duymalısın... Tanrım, lütfen, bunu daha önce duymalısın..."

Seni anlıyorum.

Ben de seni seviyorum,

bebeğim. Hem de çok.

Ağlama, Kaya.

Ben iyi olacağım.

Lütfen bebeğim.

Ağlama.

GEÇEN ÜÇ GÜN zihnimde bulanık bir sıvı gibi duruyor, etrafa saçılıyor ve birbirine karışıyor - hiçbir şey doğrusal değil, hiçbir şey net değil.

Ben yavaş moddayım. Kardeşlerim içeri giriyor ve aynı hızla çıkıyor, hemşire de bulanık, hızlı tempolu bir enerji. Genelde ben böyleyimdir. Hızlı. Sıcak. Ama şimdi değil.

Ama bazı şeyleri biliyorum: Beynimden ameliyat olduğumu; Kaya'nın hastane odama Sylvanyalıları yerleştirdiğini; kardeşlerimin ve Stace'in beni günde iki kez ziyaret ettiklerini, belki daha fazla, belki de hiç gitmediklerini; babamın geri döndüğünü; Bronson'ın bana bir mektup yazdığını; ve Kaya'nın kaldığını biliyorum. O her zaman burada, uyanık olduğum tüm dakikalarda, bilincimin yerinde olmadığı zamanlarda. Her kendime geldiğimde elini elimde hissediyorum. Asla

yalnız değilim.

Zihnim sisli bir kanalda yüzerken Kaya yanımda duruyor, pencereden gelen güneş silüetinin etrafında gümüş bir hale oluşturuyor. Beni ona doğru çekiyor. Göz kırıyorum. O benim kadını ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu koruyacağımı söyledim ama o her zaman benim parçalarımı bir araya getiriyor.

Zihnimdeki bulanıklıkla savaşıyorum ve merkezimi bulmak için onun görüntüsünü kullanıyorum. Ayak parmaklarımın hissini. Nefesimi. Çok net. Şimdiki zaman. Oda. Çiçekleri, makineleri ve krem rengi mobilyaları görebiliyorum-minimalist ve klinik.

Hazır ol, Xander.

Dünkü bir konuşmayı hatırlıyorum; hemşireler bunun olacağını söylemişlerdi. Ağrı kesiciler ve antienflamatuarlar dün gece geç saatlerde azaltıldı.

Bugün zihnim uyanmış görünüyor. Artık basit görevleri ve deneyimleri anlamaya çalışmıyorum, bunun yerine çevremle ilgili sorularım var. Endişeler. Duygular. Algılarımda daha çok *ben* varım.

Bu iyi bir şey.

Gerçek hissediyorum.

Bir iniltiyle sırtımı yükseltilmiş yatağa dayayana kadar yukarı doğru itiyorum. Kaya atlayarak düğmeye basıyor ve yatağı daha da eğimli hale getiriyor.

"Bebeğim," diyorum ağzımdan. *Su*. Tepsiden bir bardak alıyorum, sıvıyı içiyorum ve kurak diş etlerimin ve sert dilimin etrafında döndürüyorum.

Bakışlarım pencere kenarındaki ilk sahneye takılıyor, onu unuttuğum için çok korkmuştum. Bu biziz. Bir barda. Şarap içiyoruz. Bunu hatırlamıyorum ama kazadan önce hatırlıyor muydum? Yoksa o zaman mı zil zurna sarhoştum? "Bana birinci sahneyi anlat. Bilmem gerekir mi?" Sesim titriyor; bundan nefret ediyorum, zayıflığımı hırıldayarak yok ediyorum. "Siktir! Bunu bilmeli miyim?"

"Hayır." Eli uyluğuma dokunuyor, sıcak ve yatıştırıcı, hissi tenimden hücrelerime kadar sızıyor. "Bunu hatırlamıyorsun. Çok sarhoştun. Bir barda tanışmıştık. Üç şişe kırmızı şarap içmiştik. Sonra evime geldin. Sen-" Sesini alçaltarak etrafına bakınıyor. "Clit Positioning System yeteneklerini iki saat boyunca üzerimde kullandın. Gerçekten açgözlüydü. Bayıldım."

Dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. "Clit Konumlandırma Sistemim mi?" Gözlerimi kırıştırarak bağlama ulaşmam birkaç dakika alıyor. Sonra anladım. Ha- GPS gibi. Gülüyorum, boğazım kullanılmadığı için o kadar sert ki acıyor, ama ses onun lanet olası yüzünü aydınlatıyor ve bu neredeyse kalbimi patlatıyor.

O kız... yalnızdı. Sokakta. *Lanet olsun*. Onu yine yalnız bıraktım. Kahkahalarım azalıyor. Hüzün bedenimi sarıyor, uzuvlarımdaki güçsüzlüğe odaklanıyorum. Tekrar güçlü olacağım.

Gülümsemem düşüyor ve kadınıma bakıyorum, bu saçmalığa ihtiyacı olmayan bu çarpıcı kadına, ama işte burada. Güzel. Seksi. Sevimli. Şımarık. Her şeyiyle. Benim. Benim olsun.

Kardeşimin mektubunun bazı bölümlerini hatırlıyorum: Kaybolduğumda Kaya'nın gözlerinde kendimi görmek.

*İyi olacaksın. İyi
olacaksın.*

"Kaya," diye *soluyorum* adını, *çok üzgün* olduğumu, *lütfen beni affettiğini, teşekkür ederim bebeğim* dediğini görebilmesini umarak. "Ben... Sadece- Siktir. Özür dilerim."

Elimi ona uzattım.

Bu senin için, bebeğim. Al bakalım.

Parmağını benimkinin içinden geçiriyor, o öldürücü bebek mavisi gözleri gözyaşları ve şefkatiyle parlıyor. Kirpikleri yavaşça çarpıyor, kaçan küçük boncukları topluyor. "Seni seviyorum, Hothead. Bunu yeterince duydun mu?"

"Asla yeterli değil." Kaşlarım çatıldı. "Her şeyi berbat ettim-"

"Hayır. Yapmadın." Seksi poposunu yatağın üzerinde kaydırarak ellerimizi kucağına kaldırıyor. Başım zonkluyor ama görmezden geliyorum. O vücuda, o inişli çıkışlı tepelere, vadilere ve kıvrımlara odaklanıyorum. Solmuş açık mavi kot pantolonu ve beyaz atletiyile bile şekli beni çok etkiliyor. Tekrar güçlendiğimde o vücuda neler yapacağımı. *Lanet olsun, kadın.* Pis, boktan şeyler. İşte bu.

"Çekip gittin," diyor ve beni erkekliğimi yeniden kazanma çabamdan alıkoyuyor.

Lanet olsun. "Sonunda onlardan uzaklaştın." "Ne kaçırdım?"

"Bunu size dün anlatmıştım, o yüzden özet geçeceğim. Dr. Matthews ilk birkaç günün bulanık geçmesinin normal olduğunu söyledi. Ağır bir şekilde uyuşturulmuşsun. Yani Clay... sorunları çözdü

-İkisi de. Ve site çöktü. Para bir hayır kurumuna gitti. Annem boşanma davası açtı ve Clay temiz mallar buldu. Malları bölüştüklerinde, kardeşinin avukatı annemin o işleri almasını sağlayacak. Yani... tekrar paramız olacak. En azından biraz. Ve..." O düşünüyor ve benim başım dönüyor. "Stacey dün gülümsedi. Baban geri döndü ve yine kravat takıyor," son kısmı bir mucize gibi söylüyor ama nedenini Allah bilir. "Bronson doğruyu yanlış anlıyor gibi görünüyor ve Max kendi kafasıyla çelişmiyor, yani-" diye ekliyor.

"Tamam," diyebiliyorum. Çırpınıyorum. Acı, kopuş ve kayıp içimden damlıyor ama o bunu göremiyor. Sadece şimdilik olduğunu biliyorum. Tutunduğum şey onun heyecanı. Bunu atlatmak için ihtiyacım olan şey onun gülümsemesi. Bu yüzden acıyla, yanmayla, kayıpla, üzüntüyle, kafa karışıklığıyla savaşıcağım ve kazanacağım. Mücadeleyi her zaman kazanırım. Yaptığım şey bu. Mücadele değişti ama ben değişmedim.

Şimdi onun için savaşıcağım.

"Ve sen..." Geniş bir gülümsemeyle nefes veriyor. Gözyaşları, saygılı ve heyecanlı bir şekilde üzerimde gezinirken gözlerinin kenarından serbestçe dökülmeye başlıyor.

Gözyaşlarından hoşlanmıyorum, başparmağımla hızlıca fırçalayarak uzaklaştırıyorum. "Ağlama, Kaya."

"Benimle konuşuyorsun." Gülümsüyor. "Orada burada bir şeyler söyledin ama gerçekten benimle konuşuyorsun. Akıllıca bir şey söyle, asabi."

"Çok güzelsin," diyorum ve o da kıkırdıyor. Güzel ritim zihnime masaj yapıp omurgamın tabanını ısıtırken kabaca iç çekiyorum, his aşağı doğru sarıyor, beni onun için sertleştiriyor ve o seksi ses.

"Sik beni." Işıldıyor. "Bu şiir."

"Yakında, bebeğim." Dudaklarımı yalıyorum ve tekrar suya uzanıyorum, aniden başka nedenlerden dolayı kavruluyorum. Günler oldu. "Seni temin ederim. Şiir. Düzyazı." Bir yudum alıyorum. "Ve seni becermek de öyle. Çok, çok yakında. Ama şimdilik-" Dudaklarımı köpürttüm, hâlâ kuruydu, hiç kurumamıştı. "Bana bir tat ver."

"Sudan mı?" Mükemmel biçimli kaşları içeri çekiliyor, ben de zihnimde dar kot pantolonunu parçalıyorum. Bunu hissediyor. "Ne demek istiyorsun?" Boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık yayılıyor ve omzunun üzerinden kapıya hızlıca bir göz atıyor, sonra tekrar bakışlarıyla buluşuyor ve yataktan kayıyor.

"Yani..." Sadece dilimde patlayan suyunu düşünerek inliyorum. "Oğluna iyi bak. Susadım. Parmaklarını amının içine sok. Onları benimle besle."

Nefes nefese kalır ve gülümser.

"Yapamam-" "Benimle

ilgilenecektin." "Xander-"

"Bana çiçek al."

Yatağın başucundaki kırmızı beyaz gül ve zambak buketini işaret ediyor. "Ben yaptım."

Surat asar gibi yapıyorum. "Susadım." Dilimi alt dudağımda gezdirerek, onun amını, tadını düşünerek, "Sana ihtiyacım var," diyorum.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken "Asabi," diye itiraz ediyor. Meydan okuyan güzel bir ağız. İtaatin gür vücudu.

Bakışlarım, elini kot pantolonunun önünden aşağı kaydırmasını izlemek için dolaşıyor. Parmak boğumlarının amcığındaki şekli, parmaklarını kavrayışı ve birkaçını içeri kaydırırken yaptığı az miktardaki hareket, beni şiddetli bir ağrıya kadar sertleştiriyor.

Aletimi davetsiz misafirlerden saklamak için dizlerimi kaldırıyorum. "Islak mısınız?" Karıştırıyorum. "Bebeğim? Yapışıyor musun?"

Gözleri odanın içinde geziniyor. "Birazcık."

"Bana bak," diye emrediyorum ona. Mavi bakışlarını benimkilere sabitliyor ama gözlerini hızlı hızlı kırıştırıyor, kafası çok dolu, eğlenemeyecek kadar dikkati dağınık. "Biliyorsun. Bana ne yaptığını biliyorsun. Kaslarımı geriyorsun. Isırmak istememi sağlıyorsun. Sadece yalamak değil. Sadece emmek değil. Seni *yemek*. Gerçekten, gerçekten, ye seni." Şimdi nefes nefese, imgeleri takip ediyor, fantezimde bana katılıyor. "Parmaklarını amının etrafında kaydır. Sulanmışsın. Tam sevdiğim gibi. O ipeksi sıvıyı hisset. Yumuşak. Berrak. Temiz. Çok güzel. Onu istiyorum, bebeğim. Ona *ihtiyacım var*."

Çenesi yükseliyor, ağzı açılıyor, gözleri odağını kaybediyor ve neredeyse zevkini hissedebiliyorum, havadaki tadını alabiliyorum, kokusunu alabiliyorum.

Birkaç dakika boyunca amıyla uğraşıyor. Yanaklarının gittikçe pembeleştiğini, ağzının gevşediğini, gittikçe genişlediğini ve gırtlaktan bir inilti çıkarana kadar bacaklarının titrediğini görmek beni mest ediyor. Geliyor. Sessizce.

Bu Şimdiye kadar gördüğüm en seksi Şey.

Ağzını ıslatıyor; dilini takip ediyorum. Sonra parmaklarını kalçalarının arasından çekiyor.

Terreddütle dudaklarıma doğru kaldırıyor.

Bileğini kavrayıp parmaklarını yutuyorum, ağzımın içine çekip dilimi her bir parmağının arasında kaydırıyorum. Teri ve suları dilimin etrafında kayarken mırıldanıyorum, neredeyse sadece onun tadından dolayı yükümü patlatıyorum.

"İyi çocuk," diyor. Parmaklarını kucaklıyorum ve lanet olsun, bu iki kelime bana bir şeyler yapıyor. Ben onun iyi çocuğuyum.

Evet, öyleyim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

xander

Yedi gün sonra

Hastane çantamı mermer fayansların üzerine bırakıp üç katlı devasa evimizi inceliyorum. Farklı görünüyor. Bugün panjurlar açık, güneş geniş Connolly çatılarının üzerinden batıyor, alçalıyor ve Bölge ufkunda gerçek olamayacak kadar canlı görünen renkler yaratıyor.

"Evine hoş geldin, evlat." Çocukken korumam olan Carter beni duygusal bir gülümsemeye karşılıyor. Eski dostumu tekrar bu evde görmek çok güzel.

Bir haftadır ilk kez gerçek kıyafetler, kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, kendimi gerçekliğe yeniden adapte etmeye çalışırken başımla selam veriyorum.

Kıdemli *Cosa Nostra* askerlerimiz Scott ve Bolton kapı aralığından "E v i n e hoş geldin patron," dedikten sonra, takımlarını giymiş olan yedi yeni askere bilgi vermek üzere geri döndüler.

*Burada neler oluyor o
zaman? Yeni personel mi
aldı?*

Kaya düşüncelerime cevap veriyor. "Luca, 'burada korumalar olmadan bir bayanın yaşamasına izin veremeyiz' dedi. Gerçi bence o sadece yuva yapıyor... bilirsin ya? Erkekler yuva yapar mı?"

Yok artık.

Olabilir.

"Luca Butcher yuva yapmaz, Kadın." Omuzlarımı yuvarlıyorum, kollarımdaki kasları esnetiyorum, kontrolle genişlemelerinden memnun oluyorum. Daha güçlü hissetmek güzel, The-Legend seviyesinde güçlü değil ama yine de bir orospu çocuğunu ezebilecek ve bütün gece kadını sikebilecek kapasitede.

Bir melodi göğsüme doğru ilerliyor, kalp tellerimle oynuyor, gençliğimi anımsatan bir ton.

Güzel günleri. Babamın evde olduğu günleri.

Yuvalama, ha?

Üçüncü kattaki tadilattan Frank Sinatra'nın klasik sesi, kıkırdamalar ve iki kadının -Cassidy ve Shoshanna, sadece tahmin edebiliyorum- pek de incelikli olmayan susturmalarıyla birlikte yükseliyor.

"Dileğim gerçek oldu!" Kelly'nin çılgılığında önce bir ses duyulur ve ardından bir kıkırdama daha gelir.

Bakışlarım merdivenden Kaya'ya kayıyor, yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. Ne *istediğimi*, neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Onu soymak ve her tarafına yaymak, ama belli ki önümde başka planlar var.

"Neler oluyor burada?" Çenemi merdivenlere doğru uzatarak söylüyorum, sessiz kolektif mutlak sessizliğe düşen daha fazla susma sesini paylaşıyor.

Kasaplar kurnaz değildir.

Kadınım omuz silkerek çıplak omuzlarını kaldırıyor. "Yeni ek binada eve hoş geldin partisi." Yakınıma eğiliyor, sabununun ve teninin parfümü beni sarıyor. Saçlarına dalıyorum, dudaklarımı ve burnumu boynunda gezdiriyorum, içime çekiyorum.

Sikeyim.

Onun kokusunu, ondan yükselen sıcaklığı, teninin altındaki nabzının çırpınışını duyumsuyorum. Hepsi beni ele geçiriyor.

Mavi beremin üst kısmını kavrayan Kaya arkasına yaslanıyor ve kaşlarımın üzerine kadar çekerek bana orada olduğunu hatırlatıyor. Kelly ya da Stone'un beni Frankenstein kafa derimle görmesini istemiyorum. Uyandığımdan beri ziyaretime gelmediler.

"Bereyi sevdim," diyor, gür dudakları bir gülümsemeye kayıyor. "Çocuksu görünüyorsun. Ve mavi"- bakışları benimkilere dalıyor- "gözlerini çok güzel yapıyor. Benden daha güzel olman hiç adil değil. Bu biraz kabalık Hothead."

İltifatlara ihtiyacım olduğunu düşünüyor, çünkü o da bunu isterdi ve belki de- Ağzımı bir sırtışın kapladığını hissediyorum. Bana bakışı hoşuma gidiyor.

Ama *ona* bir bakın... Onun tarafından tutuklandım. Eğer hiçbir şeyin onun yüzünden daha mükemmel yaratılmadığını görmüyorsa kör olduğunu düşünüyorum. Koyu renk kirpiklerinden, sondaj mavisi gözlerine ve saten tenine, burnu ile üst dudağı arasındaki eğime kadar her özelliği mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş. Benim için. Benim için.

Boğazını kavramak için uzanıyorum. Ona bu '*güzel*' yüzün altındaki canavarı hatırlatarak, dudakları ayrılana ve ondan küçük bir hava kaçana kadar sıkıyorum. "Dilinin piercinglerimde olmasını, burnumun, çenemin ve dudaklarımın bacaklarının arasında bir yere gömülmesini istedim bebeğim."

Göğsü yükselip alçalıyor, muhteşem vücudunun her santimini saran dekolte siyah elbisesinin üzerinde şişiyor. O lanet elbiseyi nasıl da soymak istiyorum...

O güzel dudaklarından dökülen kelimeleri avuçlarımın içinde hissediyorum. "*Sonra*, Hothead." "*Sırasında*, Kadın."

Yukarıdan Frank Sinatra'nın sesi merdivenlerden aşağıya süzölüyor, *"Beni aya uçur, yıldızların arasında oynamama izin ver."*

"Tamam o zaman, aya mı?" Elimi tutması için ona uzatarak soruyorum. Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken kendimizi hazırlıyoruz.

En üst katta yüksek sesli bir "Sürpriz!" ile karşılandık ve tüm ailem yere dağıldı.

Stace ve kız arkadaşı Flick.

Yeğenlerim.

Baldızlarım. Önemli

olan herkes.

Kardeşlerim ve babam: Konnor rugby forması giymiş; Max uzun kolları dirseklerinde düğümlenmiş beyaz bir gömlek giymiş; Bronson'ın Olaf tişörtü geniş gövdesini sarmış ve traşlı kafasında benimkine benzeyen bir bere, Clay üç parçalı lacivert bir takım elbise giymiş ve babam beyaz bir gömlek giymiş ve kravat takmış bir vergi memuru gibi, karakteristik olarak aileme benziyorlar. *Kasap Çocuklar.*

"Prise. Prise," diye bağılıyor Stone, paytak paytak yürürken.

"Şaşırdın mı? Sen şaşırdın mı?" Kelly, tacının tepesindeki meşhur altın fıskiye benzeyen saçlarıyla ayaklarımın üzerinde zıplayarak soruyor. Bebekken saçları ince ve seyrekti. Cassidy saçlarını bir tokayla kafasına toplardı ama yıllar geçtikçe ve saçları bugünkü gür haline geldikçe bu tarzı sürdürdü.

"Öyleydin. Sen," -hareketli *bir* şekilde göğsümü sıkıyorum- "ödümü kopardın."

"*Lanet* olsun diyebilirsin Xander Amca." Yüz ifadesi ciddi ve okullu. "Gerçek sözcüğü biliyorum. Babam söylüyor. Ve *kurbağa* hiç mantıklı değil."

Küstahlığına gülerek, "Oh, tamam." dedim. *Ne zaman böyle konuşmaya başladı?* "Yeğen Kelly." Başını eğdi. "Sadece *Kelly*."

"Şey,"-Max ve Cassidy'ye doğru sola yürüyorum, Max'in elini tutuyorum ama çok nadir görülen bir tutuşla çekiliyorum- "o zaman ben sadece *Xander*'ım."

Kelly, "Hayır, Xander *Amca*" derken Max sırtıma vuruyor. Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Tamam, *yeğen* Kelly."

Frank Sinatra'nın kendine özgü saksafon solosu gürlüyor ve babamın alt dudağına yapışmış purosuyla dans ettiği, viskisini yere dökerek bu melodiye ayak uydurduğu anı gözlerimin önüne geliyor. Mutluyduk, çocukken mutlu zamanlarımız olmuştu.

Frank şarkı söylüyor, "*Başka bir deyişle, seni seviyorum.*"

Beni bırakan Max omuzlarımı kavlıyor ve beni önünde tutuyor. Çalkantılı gri-mavi gözleri duygularla parlıyor ve bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O beni seviyor. "Ben de seni seviyorum, Sikkafa. Sakın bir şey söyleme. Sesinden bıktım artık."

Max homurdanıyor ve Cassidy kıkırdıyor, sonra aramıza girip ince kollarını ortama doluyor. *Kahretsin*, çok küçük. Ne kadar ince olduğunu hep unutuyorum. Baldızımı kendime doğru çekip sıkıyorum, daha ne kadar zamanım var diye merak ediyorum- Max Cassidy'yi kollarımdan çekiyor ve ben gülüyorum.

"Tehdit! Kardeşine sarılıyordum," diye azarlıyor Cassidy, dudaklarında yumuşak bir

gölümseme ve burnunun üzerinde toplanmış çilleriyle beni inceliyor. "Çok iyi görünüyorsun, Xander. Güçlü görünüyorsun ve cildin..." İçine titrek bir nefes çekiyor ve ben de göğsümdeki duygularla savaşıyorum. "Bu çok

temiz. Neredeyse hiç çürük yok." Uzanıp yanağıma dokunuyor. "Onları görmekten hiç hoşlanmadım, Xan." Ona bakarak, sıcak avucuna karşı yavaşça başımı sallıyorum.

Üzgünüm, Cassidy.

Tüm bu zaman boyunca, çürükleri savaş boyası gibi giyiyordum, mesajlarını, uyarılarını seviyordum, ama onları görmek ailemi incitti. Onların gözünden hiç görmedim.

Kaya yanımıza geliyor. Onun varlığını içime çekiyorum ve hemen rahatlıyorum. Topraklama. Yerçekimi.

Benim adamım.

Onu kendimden uzaklaştırmak ve biraz dinlenmek istiyorum ama odada herkesin sohbet ettiği ama nihayetinde beni beklediği bir beklenti var.

En son annemin cenazesinde bu şekilde bir araya gelmiştik. Şimdi... hepsi *benimle* gerçek olmak istiyor.

Biftek gibi kardeşimin koluna hafifçe vurarak, mobilya ve dekorla donatılmış olan zemini kontrol ettiğimi gösteriyorum. Alışverişte çok eğlendiği için Kaya'nın hevesini kırmak istemedim ama bu lanet bir klişe. Tüm kat 1920'lerden kalma bir salonun modern bir versiyonu gibi görünüyor; tam bir gangster. Duvarlar ahşap kaplamalı. Tavan boyalı çimento. Mobilyalar deri ve zengin. Erkeksi.

"Güzel yenileme, Max. Cassidy hamile mi?" Son kısma gülüyorum ama ağzının köşesi yukarı kalktığında donup kalıyorum. "*Bekle...*" Gözlerimi güzel, tatlı baldızıma dikiyorum. "Yine mi hamilesin?"

Boynunda bir kızarıklık beliriyor. "Beklemek istedik. Senin eve dönüşünü ya da Fawn'ın hamileliğini engellemek istemedik."

"Beklemek istemedim," diye açıklıyor Max ve ben de sırtıyorum. Bu yüzden Cassidy'yi benden uzaklaştırdı. Ağabeyim, Cassidy hamileyken sahiplenicilikten patolojik olmaya doğru giden çizgiyi aşıyor. Etrafta taşınmaması, körüklenmemesi ve kaşıkla beslenmemesi şaşırtıcı.

Fawn odanın köşesinde bir yerden çığlık atıyor ve Cassidy'nin önünde beliriyor, uzun sarı saçları sırtından aşağı sallanıyor. "Birlikte hamile miyiz? Oh. Aman Tanrım. Siktir!" Gülümsemesini gizliyor. "*Whoops*, üzgünüm. O kelimeyi görmezden gel, Kelly. Ama, yaşasın. Bu çok heyecan verici. *Çok* mutluyum."

"İstemedim,"-Cassidy Fawn'ın ellerini önünde tutuyor- "spot ışıklarını senden ve hamileliğinden uzaklaştırmak istemedim."

Fawn burnunu çeker. "Saçmalama."

Siyaha yakın saçları yanımda dalgalanıyor. Shoshanna ortaya çıkıyor, dudakları yanağıma dokunuyor, iffetli ama anlamlı. "Selam Xan. Geri dönmene sevindim." Cassidy'yi kucaklıyor ve onlara gülümsemek için uzaklaşmadan önce "Tebrikler" diyor.

Bir an için Cassidy ve Fawn'ın Shoshanna'ya bakarken bakışlarında pişmanlığın yükseldiğini görüyorum. Yıllarca tüp bebek yöntemiyle mücadele etti, çabalarının karşılığını taşla aldı ama

kardeşimi tanıyorum. Bronson birkaç çocuk istiyor. Onlarla dolu bir ev. Shoshanna ona bunu veremediği için kendini suçluyor.

Birden Shoshanna'nın gözleri parlıyor, kehribar rengi *gözlerinden* yaşlar fışkırıyor ve *lanet* olsun... *O da mı hamile?*

Kızlar etrafımızda süzülen saksafona eşlik ediyor ve Shoshanna içimden gelen soruya cevap olarak başını sallayıp "Evet" diye onaylıyor.

Cassidy'nin nefesi kesildi. "Oh, *Shosh.*"

Fawn ağlıyor, "Sen de mi hamilesin? *Aman* Tanrım, *iyi* şeyler üç kere olur! Bu *çok* özel bir şey. Üçümüz de hamileyiz."

Tanrım. Her yerde ağlayan kadınlar.

Baldızlarım birbirlerini gözyaşları, duygular ve kardeşlerime meydan okuyan ortak hormonlarla sarmalıyor. *Pekâlâ, iyi eğlenceler beyler.*

"Kahretsin, umarım bulaşıcı değildir," diye şaka yapıyorum, Kaya'yı arkama koyarak sahte bir gösteri yapıyorum. Sırtarak, onu onlardan koruyarak geriye doğru adım atıyorum, ama gerçekten, birlikte bir an geçirmelerine izin veriyorum.

Bron.

Kendinden geçecek.

Boğazım düğümleniyor ve kardeşim Bronson'ın alev alev yanan yeşil-mavi bakışlarının peşine düşerek topluluğu araştırıyorum.

"Aklına bir şey gelmesin." Kaya'yı bir buçuk metre boyundaki dövmeli canavara, yani benim çatlak ağabeyime doğru yönlendiriyorum.

"Endişelenme, Ateşli Kafa." Elimi sıktı. "Sana tamamen senin olduğumu söyledim."

Ona yaklaşırken mektubunu düşünüyorum. Yüksek sesle söylemediği her şey o beyaz çarşaflar boyunca duyguyla yayılmıştı. Deliliği, gülen şeytanı, *yarattıkları canavar* hakkında *her* şeyi. Gerçeği.

Ona ulaştığımda, Kaya'nın elini bırakıp ikimizin de ihtiyaç duyduğu şekilde onu kucaklıyorum. Geçmiş, iblisleri, canavarları ve travmaları paylaşan iki adamı birbirine bağlayan türden bir sarılma.

Bronson'ın kolları beni sıkıca sarıyor. "Hâlâ yakışıklı bir kasap çocuğusun, değil mi?" Bu adamın duyguları gözeneklerinden koşulsuzca sızıyor.

"Hey, Bron." Onu kendime doğru tutuyorum ve nefeslerinin değiştiğini ve düzensizleştiğini hissediyorum. Anlamlı. Omzunun üzerinden, "Seninle konuşacağım kardeşim," diyorum. Derin derin kıkırdarak, onun sevdiği kelimeyi kullanıyorum. "Seninle konuşacağım, benim *güzel* ağabeyim. Canavarım geldiğinde, elimi uzatacağım."

Ondan duygusal bir inilti çıkıyor, göğsümde hissettiğim bir gümbürtü; bu adamı seviyorum. "Ve ben de geri uzanacağım" derken sesi gergin.

İç çekiyorum. Gitmesine izin vermeyeceğiz, henüz değil. Ben bırakmak istemiyorum. "İyi olacağım. İyi olacağım." Boğazım sıkılıyor. Bu sözler *onun* ilahisiydi, kendini ikna etmek *içindi*, beni değil. "İyi olacağım, güzel kardeşim. Bebek için tebrikler, dostum. Tüm o sevişmeler işe

yaradı."

Gülüyor.

Eve döndüğümde beklediğim bu değildi ve bunaltıcı selamlar beni aniden ağırlaştırdı

Aşığı. Bir iki dakikaya ihtiyacım var. Bir nefes. Yoksa ağlayabilirim. Hayatlarımızın bir memnuniyet ve istikrar düzlüğüne oturduğunu hissediyorum. Bu kadar çok şey yaşamışken bunu kabul etmek zor.

Kronik Travmatik Ensefalopatim var ama bu yaşanabilir bir durum. Başa çıkabilirim. Onunla savaşıcağım. Annem ve mirasımız içindeki canavarı yaratmış olabilir ama ben onu beslemek için kendimi kırdım. Hastalık bir gün benim için gelecek, anılarımı çekecek ve gerçekliğime eziyet edecek, ama bu bugün değil. Yarın da değil.

Ve kardeşlerim Max ve Bronson'ın -hatta Clay'in bile- hayatta, güvende ve daha iyi bir gelecek için yaşamalarını sağlayacak aileleri var. Bizim için istediğim tek şey buydu.

Bronson'dan uzaklaşarak beresine dokunuyorum, o da benimkine dokunuyor, sonra da rahat adımlarla bara doğru yürüyorum.

Bunalmış bir halde gözyaşlarımı tutuyorum ama bedenim onları serbest bırakma ihtiyacıyla zayıflıyor.

Elimde bir içki ve bir anlık rahatlamayla, ailemle birlikte dağılmış odaya bakıyorum. Clay bir bardak suya beklentiyle bakıyor, Fawn ise bardağı dudaklarına götürüp içiyor.

Ona oflayıp pufluyor. "Şimdiden iki bardak içtim, efendim. Altıma işeyeceğim."

"Susuz kalmaktansa altına *işemeni* tercih ederim tatlı kızım." Clay bardağın dibine vuruyor. "Şimdi bir yudum daha al da göreyim, sonra dilediğini yaparsın."

Ona başımı sallayarak viskimi bitiriyorum, Kaya'nın bana bakan gözleri bir anda dikkatimi dağıtıyor. Isındıkça gözyaşlarım buharlaşıyor. Bakışları tenime nüfuz ediyor, ona vermek için çaresiz olduğum bir şeye dair boğucu bir ipucu. Hem de günlerdir.

Odanın karşısında, Konnor'un yanında, yanık karamel saçları ay tarafından arkadan aydınlatılıyor. Bana bakıyor. Bardağı barın üstüne bırakıyorum, bakışlarımı ona dikiyorum ve şehvet dolu anlamları altında kıvranışını izliyorum.

Buraya gel, bebeğim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

kaya

Bunun çok fazla, çok erken olduğundan endişelenerek Xander'ı parti boyunca takip ettim. Neredeyse ölüyordu. Ölebilirdi. Ama ona değer verdiklerini göstermek istediler. Onu dinlediklerini ve gerçek olmak istediklerini.

Koridorda yürüyoruz, ama bir kapının önünden geçerken Xander kapıyı açıyor, beni dirseğimden tutup küçük tuvalet odasına sürüklüyor. Daha fazla mermer fayans ve kırmızı ahşap dolaplarla süslenmiş.

Tepki veremedi, ağızma fişkıran iniltilerini yiyor, beni kıcımdan kaldırırken bacaklarımı beline doluyor, omuz kaslarını esneyip nabız gibi atarken kavıyorum.

"Xander," diye nefes alıyorum, onun havasını alıp kendi havamı ona veriyorum.

Elbisem yukarı kalkıyor ve ereksiyonu kalçalarımın arasında, külotuma karşı sert ve sıcak bir şekilde morarıyor.

Kahretsin, benim yumuşak ve soğuk olduğum yerde o hep çok sert ve ateşli.

Gözlerimi kapatıyorum ve ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum. İhtiyacım olanı. Sanki burada, kalçalarımın arasında olması, beni öpmesi gerekiyormuş gibi, şu anda son derece rahat hissettiren şey.

Orası onun yeri.

Ve benim de.

Ağız kulağımı, boğazımı yutuyor, dağınık bir şekilde çenemden aşağıya ve tekrar dudaklarıma doğru sürükleniyor. Benim ateşli kafam gürültülü bir aşık, hırlıyor ve inliyor. "Kaya." İsmim karanlık ve özlemle söyleniyor, tehlikeli ve sahiplenici. "Bu küçük elbisenin içinde çok lezzetli görünüyorsun."

İnsanlar bizi duyabilir. Elleri kalçalarımı sıkıp dikkatimi yukarı doğru kayma ve iç çamaşıırıma uzanma niyetlerine çekince nefesim kesiliyor. İki parmağını içime sokabilmek için kumaşı kenara çektiğinde tereddütüm yıkıcı bir ihtiyaç içinde eriyip gidiyor.

"Siktir!" Parmak uçlarından bir yumrukla başlayan ve duraksamadan devam eden, içeri ve dışarı

dalarak beni ıslak ve hazır hale getiren hızlı istilada haykırıyorum.

"Sikimi mi istiyorsun?" Karanlık bir şekilde alay ediyor. "Piercinglerimin sulu amının içine sürtünmesini, tüm o tatlı ıslaklığı toplamasını ve böylece dölünle parlamasını ister misin?"

Sırtımtuvalet odasının duvarına çarpıyor, sert fayanslar havasız kalmama neden oluyor.

Kabaca devam ediyor, "O partide benim gibi kokarak dolaşmanı istiyorum, sıcak, dolgun amcığından dölleri yoğun bir şekilde damlıyor."

Tanrım, ağzı.

"Ateşli kafa." Bana pozisyon vermesine ve bizi hareket ettirmesine izin veriyorum. "Yavaşla," diyorum ama bunun aptalca olduğunu biliyorum - yavaşlamak onun kontrolünde değil. O böyle var oluyor.

Parmakları ıslak ve sıcak bir şekilde dışarı kayıyor. Bir avucunu başımın yanındaki duvara bastırıyor, diğer uzun ve güçlü kolu belime dolanıyor, kıçımı kavıyor ve beni yukarıda tutuyor. Kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını çılgınca hareketlerle açıp indiriyorum.

Çok hızlı bir şekilde, ağır, damlayan sikini elime alıyorum, altındaki merdiven derisi kabardıkça rahatlıyor. Beni sikinin üzerine indiriyor, görüşümü yıldızlı bir sise çeviren son derece acımasız bir hamleyle beni içine alıyor.

"Kaya!" Beni kabaca duvara yasladı, vücudu sikişmek ve dövüşmek için yaratılmış kavurucu bir makineydi -tutku ve yoğunluk için.

Onun hızı sürtünme yaratırken, her içe doğru itme ve dışa doğru sürüklenme, beni içten dışa doğru yakarken, ezici zevk merkezimde toplanıyor.

Hayatım pahasına tutunuyorum, kalçalarımla duvara vuruyorum, ıslak öpücüklerini ve yutan dilini kabul ederken ateşini alıyorum. O kendi orgazmına doğru ilerlerken sahiplenici ritmi bana işkence ediyor; onu doğru şekilde sıkmak için bedenimi kullanmanın *her* şeyle ilgisi var, benimle değil.

Benim için sakıncası yok. *Aslında...*

Bir elimle omzunu serbest bırakıyorum ve küçük avucumu onun bana yaptığı gibi boğazını tutmak için kaydırıyorum. Az bir güçle sıkıyorum, boynunun kalın sütununun karşılık verdiğini, misilleme yaptığını ve yumruğumun içinde dalgalandığını hissediyorum. Bir panterin karşısında duran bir tavşan gibi.

Homurdanıyor, kalçalarını daha da sertleştiriyor, oradaki baskıdan hoşlanıyor, ben de eğilip kulağına doğru konuşuyorum. "Yavaşla ve beni iyi bir çocuk gibi güzelce becer." *'İyi çocuk'* dediğimde boğazından çıkan hırıltılı, derin inilti tamamen çözülüyor.

Ve kelimeler dudaklarımdan dökülürken harika hissettiriyor -güçlü ve samimi- benim yumuşak tempom altında gerilmesi içimi kıpırdatıyor. Onu seviyorum.

Bizi seviyorum.

"Evet," diye inleyerek kabul ediyor. Kalçaları yavaşlıyor ama derinleşiyor, sikini mutlak bir hassasiyetle içime sokacak şekilde kıvrılıyor. İçimde benim bile bulamadığım yerleri, derin ve zonklayan yerleri buluyor.

Zihnim zevke dalıyor. Ve onu

her yerde hissedebiliyorum.

Daha fazlası için sıktıkça iç kaslarımı okşuyor, orgazmlarımızı birlikte inşa ediyor. Yuvarlanan tek bir varlık haline geliyoruz.

Nefes alışları zorlaştığında, kulağına doğru soluyarak ensesini tekrar kavıyorum. "İyi

Oğlum. Bu mükemmel. Sen mükemmelsin."

Kalbimi sıkıştıran daha derin iniltiler saçlarımda uçuşuyor. İçeri ve dışarı itişleri sert ama ölçülü, yetenekli ve ısı oluşturuyor, basınç topluyor, arzularımızı daha da yükseğe çıkarıyor, öyle ki uzun, çaresiz inlemelerim arasında konuşamıyorum.

Çığlık atarak etrafına dolanıyorum, titriyorum ve yaylanıyorum, amım onun horozuna öyle bir güçle yapışıyor ki tıslıyor ve kendi doruğunun etkisine karşı titremeye başlıyor.

Kendisine iyi bir çocuk olduğunun söylenmesinden hoşlanan kötü çocuğum beni dölleriyle dolduruyor ve ben ona sarılıp onu o kadar derinden severken tutkuyla titriyor ki onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bilmiyorum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

xander

GECE ilerledikçe Kaya'nın ailemdeki diğer kadınların yanında sessiz kaldığını fark ediyorum, ta ki Stacey asi bir genç olarak benimle ilgili hikâyeler anlatmaya başlayana kadar. "Ortalığı karıştırmak için elinden gelen her şeyi yapardı."

"Eminim öyledir. O lanet olası bir asabi," diyor Kaya, dizlerimin üzerine çöküp onu tepeden tırnağa yalamak istememe neden olan yumuşak, gür bir kıkırdamayla. *Boku yedim*. Eğer dikkatli olmazsam, lanet olası köpek tasmaını bana takan o olacak.

Gecenin geri kalanında Stacey'e yöneliyor. Arkadaş olmaları çok doğal görünüyor. Aynı şımarıklığa, aynı yumruğa ve koruyuculuğa sahipler. Benimle ortak noktaları var, görünüşe göre beni bir kızıdan diğerine geçiriyorlar.

Ben Stacey'nin çocukluğu muydum?

Bir bakıma öyleydin belki ama artık Kaya'nınım.

Ve o benim.

Saat geç oldu ve Konnor, Max, Bronson, Clay ve babamla birlikte yeni poker masasının etrafında oturuyorum. Kasap erkekler, viski içip puro tütürebilmek ve poker oynayabilmek için kadınları gönderdiğimizde gözlerimizi devirmeyi hak ettiler.

Onlara söyleneni yapıyorlar. Sanki kardeşlerimden herhangi biri hamile kadınlarının puro dumanına yaklaşmasına izin verecekmiş gibi. Böyle bir şey asla olmaz.

Frank işleri "benim yöntemimle" yapmaktan bahsederken gri bulutlar fişlerin ve kartların üzerinde asılı duruyor ve ben de düzgün elimle babama bakıyorum. Hiç konuşma fırsatımız olmadı ama bu Luca Butcher. Aynı Max gibi. Kelimeler nadiren geliyor.

"Bunu en son ne zaman yaptınız? Hep birlikte?" Konnor espressosunu yudumlarken soruyor. Aramızda içmeyen tek kişi o. Bugünlerde bir damlasına bile dokunmuyor.

Bronson sigarasını söndürürken "Asla," diye düşündü, duman şeritleri kül tablasının üzerinde asılı duruyordu.

"Se, asla," diye cevaplıyor baba elini düzenleyerek. "Hiç poker oynamadım" -kağıtlarına

bakıyor- "beş oğlumla da oynamadım."

Tabii ki.

Annem *Victoria*, Konnor'u görmeye dayanamazdı. Ona '*piç*' derdi. Biz onunla büyümedik.

Üvey kardeşim uzanıp babamın kolunu tutuyor, sıkıyor ve sonra kartlarına geri dönüyor.

Kardeşlerim ve benim babamızla paylaştığımız ilişkiden farklı bir ilişkileri var. Daha yumuşak.

O da hala yeni.

Eski bir duvarı üzerine beyaz boya atmadan temizleyemezsiniz. Belki de bu eklenti budur,

Victoria'nın yokluğu budur - lanet olası beyaz boya.

Babam parmaklarını çıtlatıyor, elindeki anlaşılmayı önüne bırakıyor, iç çekerek geriye doğru eğiliyor ve "Katla" diyor.

Sırıttıyorum. "Elini mi kaybediyorsun?"

Masanın karşısından bize bakarak, dudaklarında güçlü bir gülümsemeyle, "Bugün değil evlat.

Bugün ben kazanıyorum."

"Yarın kazanacak mısın?" Soruyorum ama nedenini bilmiyorum. Sanırım bu sefer kaldığını söylemesini istiyorum.

"Oğlum-" Babamın gözleri başımın üzerindeki bir şeye takılıyor, ben de dikkatini çeken şeyi takip etmek için dönüyorum. "Ben kalıyorum." Omzumun üzerinden bakıyorum. Duvarda, herkesin görebileceği şekilde asılmış, gölgeler içinde gizlenmiş bir çiftin çerçeveli bir resmi var. Yakından bakınca, Konnor'un henüz küçükken ölen annesi *Madeline* ve babam olduğunu görebiliyorum.

Bu bir yakın çekim. Fotoğraf eski, yüzleri çoğunlukla gölgeli, ama babamın gülümsemesinin ana hatları göğsümde bir sızı yaratıyor. Karanlıktaydılar -her ikisi de başka insanlarla evli oldukları için ilişkileri gizliydi- ama babamın hissettiği sevgi, gözlerinin ve gülümsemesinin şeklinden açıkça anlaşılıyor.

"Biliyorsun, o çok güçlü bir adamın karısıydı ve bu yüzden," diye başlıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. "Onu korumak için saklanmak zorundaydım, *anlıyor* musun?" Kabaca nefes veriyor. "Ona olan sevgimi o kadar uzun süre saklamak zorunda kaldım ki..." Duraksıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor. Belki de kullanacağı doğru kelimeleri bilmiyordur. Bunu anlıyorum. "Değiştirdiği zamanı özledim evlat. Artık saklanmak zorunda olmadığım zamanları özledim. Onu sevebilmeyi. Onu hissedebilmeyi. Sanırım şehri terk etmek acıyı terk etmektir ve saklanmak kim olduğumun bir parçası haline geldi." Düşünceli mavi bakışları resimden bana kaydı ve zorlukla yutkundu. "Özür dilerim evlat. *Oğullarım*. Burada seninle olmamı isterdi. Ben de burada olmak istiyorum. Her zaman istedim. Sadece... *acıdı*."

Lanet olsun.

Luca Butcher söyledi bunu.

Hay sikeyim.

Ağlama.

Acı ve kayıp sahibi Luca Butcher'a nasıl tepki verdiklerini görmek için kardeşlerimle göz teması bile kuramıyorum, yoksa kararlılığım parçalanacak. Bu yüzden nefes alıyorum, kaşlarımın arasını

çimdikliyorum ve hızla gözlerimi siliyorum.

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Konnor sert bir nefes vererek dikkatimi çekiyor. Gözleri hiç tanımadığı annesinin görüntüsüne yapışmış. "Orada mutlu görünüyor. Bir kopyasını alabilir miyim?"

"Elbette. Ve onun mutlu *olduğunu* düşünmek hoşuma gidiyor. Elimden geldiğince onu mutlu ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor," diyor babam gülümseyerek. "Dolabın içinde. Orada daha fazlası var. Git bir bak oğlum."

Konnor elini bırakır. "Zaten kaybediyordum." Odanın diğer tarafına doğru yürüyor, ahşap dolaptan bir kitap alıyor ve Kaya'nın bizim için seçtiği deri koltuklara oturuyor.

Özlem, babamın bakışlarını tepedeki resim çerçevesine diker. "Onun için her şeyi yapardım. *Takıntılıydım*, takıntılıyım."

"Saplantı demişken," diye boğazını temizliyor Bronson. Ve *işte başlıyoruz...* "Bu koca sık kafalının" -Max'in omzuna vurur- "tatlı bir balerine deliler gibi aşık olduğu ama onu rahatsız ediyormuş gibi davrandığı zamanı kim hatırlıyor?"

Sertçe sırtıyorum. "Evet, kemiği olan bir köpek gibiydi," diye alay ediyorum. "Kimse parmağını kaybetmeden o kıza yaklaşılamazdı."

Max etkilenmemiş bir şekilde mırıldanıyor. "Evet, en azından onu kaçırmak zorunda kalmadım." Bronson'a doğru sırtıyor.

Bronson, Clay ve ben hep bir ağızdan "*Lady-nap*," diyoruz ve tüm masa kahkahalarla gümbürdüyor, derin ton yeni uzantının etrafında yuvarlanıyor ve onu sıcaklıkla dolduruyor. *Daha önce böyle güldüklerini duyduğumdan emin değilim... Kahretsin.* Bilmiyorum.

Başka bir kart alıyorum. Bir papaz. "Yani," diye başlıyorum, "O zaman seni daha çok göreceğim baba. Hepinizi mi?"

"Bu sana bağlı Xander." Clay elindeki kartlara yumuşak bir şekilde gülümsüyor, ses tonunda bir mesaj var. Bana bakıyor, ok gibi berrak mavi gözleri yüzüme sabitlenmiş. "Ne zaman döneceksin?"

Etrafına yığılmış cipslere kaşlarımı çatıyorum, sonra anlamlı bir gülümsemeyle Max ve Bronson'a bakıyorum. "Ha? Beni teslim mi ettiriyorsun? Henüz aklımı kaybetmedim, göt herif."

Kardeşlerimden bir kıkırdama yükseldi.

Clay'in sırtışı büyüyerek, "Seyahat edeceğini sanıyordum. İstedğin bu değil miydi?"

Konuşmanın bu sivri dönüşünden dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyarak viskimden bir yudum alıyorum ve yanığın etrafında konuşuyorum. "Babam kalacağını açıkladığı anda bölgeyi terk edebileceğimi mi söylüyorsun?"

Babam bana bakarak, "Sana başka seçeneğin yokmuş gibi hissettirmekle hata ettim," diyor.

Clay kartlarını yere koyuyor. "Bu miras sana yük değilmiş gibi hissettirmekle hata ettim. Öyle oldu."

Gülümsemeyi bıraktım. Dürüstlüğünden etkilenmiş bir şekilde, o devam ederken ona bakıyorum.

"Gitmeni istemedim. Seni izlemek istedim. Seni korumak için *kontrol* etmek istedim. Bunu yapmakla hata ettim. Sana sahip değilim, Xander. Bunu anlayamadım. Bu yüzden, bana ihtiyacın

olduğunda burada olacağım, bir kereliğine. Sen de istediğin yere, istediğin kişiyle gidebilirsin."

Buna da ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemeden sandalyemde arkama yaslanıyorum. *Sik beni*. Gerçek ve çığ olmaya karar verdiklerinde, taşaklarının derinliklerine iniyorlar. Belki de bir şey söylemememe gerek yoktur. Bu bizim için yeterli.

Clay viskisinden bir yudum alır, yalnız olmadığı zamanlarda genelde kendine izin verdiğinden daha cömert bir miktardır bu. Bu gece için kendini sadece Clay'e bırakarak kravatını gevşetir.

Buna gülümsüyorum.

Clay şöyle devam ediyor: "Hiçbiriniz bana ait değilsiniz, *Cosa Nostra* da öyle. Ben Don olduğum sürece değil. O yüzden hepinize sormayı hiç düşünmediğim bir soru soracağım. Bu Kasap mirasından ne istiyorsun Max? Bronson?"

Max ortaya bir kart atar ve dağıtıcının destesinden başka bir kart alır. "Bölge karımın evi. Ailesi burada. O burada büyüdü. Sen bu şehri onun için yönet, ben de bana ihtiyacın olduğunda burada olacağım."

Bronson, üçüncü purosunu, liman aromalarını tüttürürken bilgelik yatıyormuş gibi üflüyor. Nefes verirken konuşuyor. "Ben önce bir babayım, ikinci olarak Shoshanna'nın kölesiyim, üçüncü olarak da muhteşem bir orospu çocuğuyum ama... Ben her zaman bir Kasap'ım. Ve kardeşlerim için buradayım."

Clay kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Xander?"

Kartlarımı açık olarak masaya koydum: üç papaz, bir as ve bir onlu. Üçü de aynı. Ben aynı değilim. Hiç olmadım.

"Bunu düşüneceğim." Düşünüyorum, kadınımı ve onun lanet oyuncak tavşanlarını dünyanın her yerine götüreceğimden zaten oldukça eminim. Geri döneceğimden de eminim.

Yuva kurma zamanı geldiğinde ailemle birlikte bölgede olacağım. Bronson'ın dediği gibi.

Her zaman bir kasap.

SON

XANDER
& KAYA

szt-'s Safe. olsTR1CT I

KIRK ALTINCI BÖLÜM

kaya

EPİLOG

Krakov gündüzleri çok az değer verilen bir şehirdir, ancak geceleri, alçak sokak lambaları ile aydınlatıldığında, insanlarla vızıldadığında ve mutfaklarla parfümlendiğinde, ölçülemez.

Xander ve ben el ele meydanda ilerlerken sırt çantam omurgama vuruyor. Antik Romanesk binalar etrafımızı çevreliyor, bir at arabası arnavut kaldırımlı yollarda ilerliyor ve serin bir esinti etrafımızı sarıyor olsa da, her dört köşkten biri dondurma salonu.

Xander'ın elini sıkıyorum ve temiz Polonya havasını içime çekiyorum. Krakow'un dünyanın en romantik şehri olduğunu düşünüyorum. Paris'ten, Venedik'ten, Roma'dan ya da son iki ayda ziyaret ettiğimiz diğer büyüleyici şehirlerden daha romantik.

Krakov meydanı.

Kafe lambalarının altında, Aziz Mary Bazilikası'nın önünde bir sahne kurmak için duruyoruz. Krakow'un merkezi diğer şehirlere kıyasla küçük olabilir, ancak ortam yoğun bir ortaçağ pazar meydanını andırıyor. Kafeler sokaklarda sıralanıyor. Alçak lambalar sınırlar ve rehberlik eder. Çok az modern teknoloji ya da 21st yüzyılda olduğumuzu hatırlatan unsurlar var. Kolayca unutabilirim.

Sırt çantamı omzumdan kaydırıp içine uzanıyorum, yepyeni Canon'umu çıkarırken içimi heyecan kaplıyor. *Kahretsin*, çok güzel.

Henüz kullanmadım. Bu sabah uyandığımda, çoğu sabah olduğu gibi, Xander'ın vücudu üstümdeydi ve siki içimde kaymaya başlamıştı. İkimiz de iki kez boşaldıktan sonra otel yatağında yanıma oturdu ve bana bu kamerayı hediye etti.

Ama çekilen ilk fotoğrafın özel bir fotoğraf olmasını istiyorum. Burası mükemmel bir yer. St Mary's'in dışındaki hava her şey. Işık yumuşak ve aşk dolu. Akşam vakti Krakow'un tonu, sohbetlerin dalgalı notaları ve atların toynaklarının vurmaları sesiyle zenginleşiyor.

Kamerayı elimde çevirerek, bazılarını anladığım, bazılarını ise denemeye ihtiyaç duyacağım karmaşık düğmelere bakıyorum. Bunun için YouTube var. Yolculuk sırasında -otobüs, uçak veya trende- internetten ücretsiz fotoğrafçılık kurslarını izleyerek çok şey öğrendim. Bu da durmak zorunda kalmadığımız anlamına geliyor. Hareket etmeye devam ediyoruz. Şehirden şehre. Ben öğrenmeye, Xander meşgul olmaya devam ediyor.

-Biz özgürüz.

"Bekle, bebeğim." Sylvanian tavşanlarımı almaya başladığımda Xander kalçama dokunuyor ama beklemek istemiyorum çünkü at arabası Bazilika'nın hemen dışında durdu. Onları arka planda istiyorum.

"Hayır." Şakacı bir şekilde ona sırtımı döndüm ve setimi aramaya devam ettim. Bugün çoğu günden daha yavaş ilerledi. Genelde ben bitkin düşene kadar bir güne mümkün olduğunca çok aktivite sığdıran ve sonra beni komaya sokana kadar beceren Xander'ın aksine. Ama bugün arabaya bindik, dondurma yedik ve tembelce seviştik. Çok tatlı, kolay bir gündü.

Bu sahneye ihtiyacım var.

Ben de minyatür atımı ve arabamı buldum. "Şimdi onu kurmalıyım. At ve arabayı fon olarak kullanmak istiyorum."

Beni döndürmeye çalışıyor. "Bunun için at arabasına ihtiyacın yok bebeğim," diye bastırıyor.

Onu silkeledim. Başım çantanın içinde, sırtım ona dönük, diğer dizgine ihtiyaç duyarak etrafta dolanıyorum. "İhtiyacım var. Ona ihtiyacım var çünkü-"

"Lanet olsun, Kadın, arkanı döner misin!"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne?"

Ve nefesim kesiliyor.

Xander arnavut kaldırımlı yolda diz çökmüş, arka planında St Mary's'in zarif ama gotik varlığı ve bu muhteşem adamı en savunmasız halinde, sevgilisinin ayaklarının dibinde görmek için bekleyen bir turist çemberi var.

Elinde lacivert bir kutu var ve açık. Kutunun içinden kalp kesim kocaman bir tektaş elmas parlıyor.

Ağzım parçalanıyor.

O boğazını temizliyor, ben de benimkini. "Çok gerginim, bu yüzden bana bir şans ver ve benimle evleneceğini söyle, Kadın."

Elimi göğsüme bastırıyorum, boğazımda ve kulaklarımın arasında gezinen kalbimi avucumun altında hissedemiyorum. "*Xander*."

"Sana sakın bir günde teklif edeceğimi söylemiştim," diyor, çevredeki lambalardan yansıyan turuncu ve altın sarısı sıcaklığını gösteren çarpıcı mavi gözleriyle. "Sana bunun hızlı ve spontane olmayacağını söylemiştim."

Nutkum tutuldu.

"İkimiz de yürüyen çelişkileriz, bebeğim," diye başlıyor, o çok rahat takındığı tutkulu ve yoğun bakışlarıyla bana bakarak. "Sadece zıtlık değil... bu çok açık. Biz aynı anda tüm uç noktalarız. Öfkeli. Romantik. Kırılgan. İnatçı. Kaba. Dağınık kişiliklerimiz hakkında fark ettiğim şey, birbirlerine anlamlı gelmeleri."

Yutkunuyor. "Senin nefret ettiğin şeyden ben de nefret ediyorum. Dünyayı nasıl görüyorsan, ben de öyle görüyorum. Ve senin beni sevmek istediğin yol, benim sevmeye ihtiyacım olan yol. Kaybolmuştum, bebeğim. Uyum sağlayamadım ve bir şey arıyordum ama ne olduğunu

bilmiyordum. Ve o şey hep *sendin*." Aramızdaki boşluğu kapatmak için ayağa kalktı.

çünkü ayaklarım çalışmıyor ve o da yerçekimimizin çekimini hissediyor. "Sen benim soruma cevap ver." Aşağı bakıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken altın yüzüğü parmağıma geçirişini izliyorum. "Peki, söyle bana," diye ekliyor ve ben onun sahiplenici bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğiyorum, "senin soruna cevap veriyor muyum?"

Şimdi onu gözlerimin üzerindeki kuyulardan zar zor görebiliyorum, kafelerin lambaları bulanıklığın içinde donuk bir parıltı yaratıyor. "Evet, Hothead. İstiyorsun. Seninle evleneceğim."

Elimi aramızda tutuyor, başparmağını kullanarak elması eğiyor ve birçok fasetteki küçük ışık zerreciklerini yakalıyor. Onu hayranlıkla inceliyorum. "Beğendin mi, Kadın? Üst köşede büyük bir eklenti var. Onlara sahip olmaman gerektiğini biliyorum ama geri kalanı kusursuz. Hoşuma gitti. Dağınık. Düşündüm ki, belki de bu kusur onu... *biz* yaptı."

Yivler olmadan AHŞAP değersizdir. Şarap, tanenleri ve kavrayıcı dokusu olmadan ucuzdur. Bazı şeylerdeki kusurları takdir ederiz ama bazılarındaki kusurları takdir etmeyiz.

Elmaslarda

değil. İnsanlarda

değil.

Kesinlikle Lovit kızlarında değil.

IŞIL IŞIL, ITIRAF EDİYORUM, "BU MÜKEMMEL."

"Annen seçmeme yardım etti. Dahil olduğunu görmedi..." Sözleri gizli bir anlam taşıyor.

Yüzükten yüzüne bakıyorum ve dudaklarında tuhaf bir sırıtış görüyorum. "Bu bakış ne için?"

"Annemi aradığımda" -sesi eğleniyordu- "Mac'le birlikteydi. Telefonun diğer tarafından onu duydum. Sana sahtekâr dedi, annen de liseli kızlar gibi güldü. Sanırım çıkıyorlar."

Benim plaj serserim ve annem mi?

Dört kızı onu uzak tutmadı... Uyum sağladı

ve yoluna devam etti.

Lovit kadınlarıyla gurur duyuyorum.

Xander Butcher'ın kollarına atlayarak boynunun arkasını kavriyorum, beni kucağına alırken güçlü omuz kaslarını hissediyorum.

Burnunu kendiminkiyle birleştirmek için eğiliyorum, ağızlarımız birbirine kayıyor. Alt dudağındaki seksi nasırı hissedebiliyorum - yarattıkları canavarın küçük bir hatırlatıcısı.

Ama bugün dışarıda değil.

Ve öpüştüğümüzde, tüm Krakow kaybolur ve mükemmel sahne etrafımızda bulanıklaşır. Dudaklarımızın hareketinde, aşkta kayboluyoruz, çünkü biz *bize* cevap oluyoruz. Bir yer, mükemmel bir sahne ya da set değil.

Bedenim sıcaklıkla dolup taşıyor ve dünyam daha da daralıyor, onunla birlikte kayboluyor -bitiyor-.

İşimiz bitti.

Bitti-tamamlandı'nın zıt anlamlısı. Bu kelimeyi, bu anlamı, bu yeri dağınık aşkımızda bulduk.

BITİŞ

SHE SAID
YES!

ENGAGED TO A
HOTHEAD

İnceleme zamanı. . .

BİRİNİN SİZE YORUM BIRAKMASINI NASIL SAĞLARSINIZ?

Onlardan bunu istiyorsun.
Lütfen bana bir yorum bırakın.

[Amazon](#)
[Bookbub](#)
[Goodreads](#)

Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#)
Katıl [Bizi takip et.](#)

her şeyin başladığı yer...

Birinci kitabı okudun mu?

Max ve Cassidy'nin hikayesi.

Blurb:

Şehrin altın kızının kalbi karanlık bir yeraltı dünyasına düşer.

Hayatta iki şey istiyorum: akademimde lider balerin olmak-

Ve Max Butcher.

İri yarı, dövmele bir boksör ve ünlü bir haydut. Ve benim ilk aşkım.

Onun için aptal küçük bir kız olabilirim, ama o beni her şekilde korumaya, sahiplenmeye ve sahiplenmeye niyetli - onun küçük saflık

parçası.

Ama Max Butcher'da zırh gibi giydiği soğuk ve acımasız yüz ifadesinden daha fazlası var. Biliyorum; biz daha çocukken bir gün onun içindeki kırık çocuğu gördüm.

Bu yüzden, onunla birlikte gölgelerde dursam bile, insanlar incindikçe... *insanlar öldükçe*... Ailesinin yozlaşmış imparatorluğunun bir parçasından başka bir şey olmadığına inanmasına izin vermeyi reddediyorum.

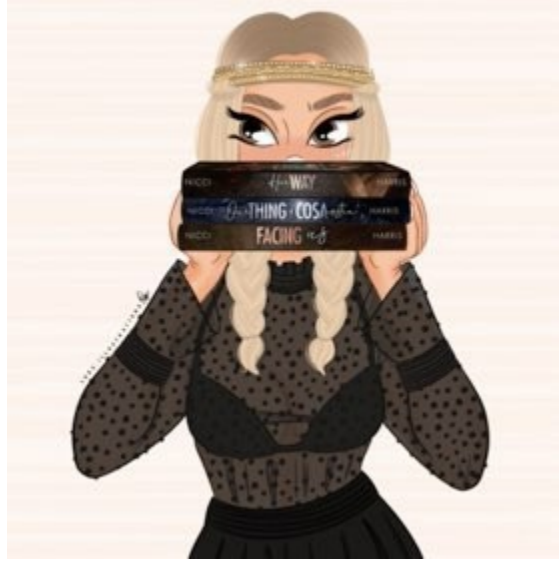
Max Butcher'ın içinde iyilik var ve onun sonsuza dek karanlıkta yaşamasına izin vermeyi reddediyorum.

[Kitap al](#)

kasap kardeşler

"Dört kardeş arasında ölçülemeyen ya da öğretilemeyen ve yakınlıktan çok daha öteye uzanan bir bağ var. Bu ruhlarının özünde var. Bir eşin, sevgilinin, babanın ya da arkadaşın ötesinde, özlerinde kim olduklarına dair bir yapı; onlar birer Kasap Kardeş."

Nicci kim?

Ben karanlık ruhlar için gerçek aşk hikayeleri yazan Avustralyalı bir hatunum.

[Beni takip et.](#)

Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#)

Katıl [Bizi takip et.](#)

Bir biyografi yazmak yazarlık kariyerimin üç yılını aldı çünkü kabul edelim ki Avustralya'da yaşamam, baykuşlardan nefret etmem, ayık olmam ya da kocamın adının Edward ya da Eddie değil Ed olması muhtemelen umurunuzda değil... kim oğluna 'sadece' Ed adını verir ki? (Kayınvalidemi seviyorum, bu arada). Her neyse, oğlumun adının Jarrod ya da Jason değil de Jarrah olması, babasının *Ed* adını telafi etmek için muhtemelen umurunuzda değildir...

Saçmalıyorum.

İşte gerçekten bilmek istediğin şey. Ben bir çelişkiyim. Çelişkili insanlar benim favorimdir. Ben hayatı boyunca her şeyi yanlış yoldan, düşüncesizce, riskli yoldan... kendi yolumdan yaparak yaşamış bağımsız bir kadını. Zengin bir aileden gelmiyorum ama varlıklı insanların şansını denedim. Kendi işimin patronuyum. Yapamayacağımı, yapmamam gerektiğini, yapmayacağımı söyleyen onca insana rağmen tam zamanlı bir yazarım, Amazon'un en çok satanlar listesindeyim... Ben o kişiyim.

Ben feminist bir hayat yaşarken. Öldüren, kontrol eden, kadınlarını son nefesleriymiş gibi alan, onları sıkıştırıp "*iyi kız*", "*benimsin*", "*bana aitsin*" diye fısıldayan ve çoğu bağımsız kadının gözlerini beyinlerini görecektik kadar devirmesine neden olacak tüm kırmızı bayraklı sözler söyleyen erkekler hakkında yazıyorum.

Kadınlarını koruyan erkekler hakkında yazıyorum. Onları kontrol eden erkekler, çünkü o kadar takıntılılar ki, o kadar aşıklar ki, yapmamaktan korkuyorlar... Baba sorunlarım var mı? *Muhtemelen*. Çocukken daha fazla kontrol edilmeye ve korunmaya ihtiyaç duydum ve bu benim çıkış noktam mı? *Muhtemelen*.

Yani... eğer bundan hoşlanmıyorsanız... eğer kahramanlarımdaki içsel gücü görmüyorsanız, bunların nasıl duygusal kayalar olduğunu

kontrol eden *alfa* erkekleri... o zaman kitaplarımı okumayın. Onları sevmeyeceksin. Yine de arkadaş olabiliriz.

Ama ben ikisini de istiyorum. Pastamı istiyorum ve 1.75 boyunda, dövmele bir alfamale de yesin istiyorum.

baş kasap kızlardan

VEDA NOTLARI

*Nicci'ye. /Kafamdan çıkaramadığım bir dünya yarattınız.
/Adamlarınız kalbime girdi ve onu ele geçirdi. Koşulsuz sevgi ve
bağlılığın ne olduğunu gösterdiler; ruh eşlerine olduğu kadar
ailelerine de. Asla bir başkası olmayacak
/Bu kardeşlerin yaptığı gibi beni büyüleyecek bir aile romanı.
Kulağa aptalca gelebilir ama bu seri biterken kalbimin bir
parçasını bırakıyormuşum gibi hissediyorum.*

*Max'e. İnsanları içeri almanın sorun olmadığını dünyaya
gösterdiğin için teşekkür ederim. Tutunduğumuz bazı şeyleri
bırakmakta sorun yok. Seni çok sevdim ve her zaman da
seveceğim.*

*Bronson'a. /Dünyaya herkesin sevgiye ihtiyacı olduğunu gösterdin.
/Bize kendimizi ve çevremizdekileri nasıl derin ve koşulsuz
sevebileceğimizi öğrettin. Aile kandan daha derin bir şeydir ve siz
bunu tüm kitabınız boyunca kanıtladınız.*

Clay'e. Teşekkür ederim /ya da bıraktığın için. /Sert, kontrollü ve

asla yıkılmayan bir duvar oldu. Ama nihayetinde parçalandığında ve Fawn'ı içeri aldığı anda ham ve savunmasız tarafını görmek, seni sonsuza dek kalbimizin derinliklerine çekti. Bize parçalanmanın ve bazen başkalarına muhtaç olmanın normal olduğunu gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Xander'a. /Olumsuzluklarla dolu bir dünyada senin pozitifliğin karanlık ve kırık ruhlarımıza bir ışık oldu. /Hissetmenin normal olduğunu ve kendimizi ya da her şeyi suçlayamayacağımızı öğrettin bize. İçimizde tutunacak ve her şeyimiz yapacak bir şey bulmak. Sevecek birine ihtiyaç duymak ve ona her şeyimizle sarılmak. Kendimizi iyi hissetmek. Duyulmak için.

Henüz bu yolculuğa başlamamış olan ve çocuklarla tanışmak isteyen okuyucularımıza şunu bilin ki, "iyi olacaksınız". Bu güzel çocuklar sizin aileniz olacak. Ve aile her şeyden önce gelir. Biz her şeyden önce Kasap'ız. "Her zaman bir Kasap".

-Jasmine

Duygular akıyor! Nicci ve Kasaplar bir süredir Neredeyse 2 yıldır hayatımın bir parçası!

Kasap çocuklarıma: /Siz benim romantik okuma yolculuğuma açılan kapıydınız. Okumayı yeniden sevmemi sağladığınız için size çok teşekkür ederim! /Hayatlarımız kaotik ama sizin kaosunuz

ihtiyacım olduğunda beni sakinleştirdi. Hepinizin paylaştığı sevgi engelleri yıkıyor ve bizi içine çekiyor. Bronson, benim psikopat oyuncak ayım, lütfen

asla değişmez. Clay, babacığım, ilginin sınırı yok. Xander, benim güneş ışığım, parlamaya devam et. Ve bebeğim Max, benim ilk kitap oğlum/arkadaşım, senin sevgin çok g ve sert. /Sen trnn tek rneğisin, aşkım!

Arkadaşım Nicci'ye: Sadece senin ekibinde olduğum için şanslı değilim, aynı zamanda sana arkadaşım diyebildiğim için de çok şanslıyım. /Kasap ocuklarla bize sevgi, tutku, aile, bağlılık ve çok daha fazlasını getirdin. /Hikayeleriniz hayatıma heyecan getirdi.

Sizinle gurur duyuyorum ve parkta başka neler yapabileceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum!

Sevgiler, Chanel

Sevgili Nicci,

Nereden başlasam... Kitaplarınızı Our Thing'i okuyarak keşfettim. O kitapları bir günden az bir sürede yuttum. Takıntının da tesindeydim. Eminim "işte yine ağlama fotoğraflarında beni etiketleyen çılgın kız geliyor" diye düşünüyordunuz.

Hayra

nlık uyandıran şey, okuyucularınızla ne kadar aktif olduğunuz.

Ne

kadar harika olduğunuzu düşündüğümü hatırlıyorum / ya da gnderilerime yorum yapmak için zaman ayırdığınızı ya da sadece basit bir emoji ve bu benim tüm günümü yapardı.

*Ekibine katılmamı istediğinde, bana şaka yapıldığını
düşünmüştüm. Nicci Harris'in beni takımına almak
istediğine inanamadım.*

*onun asistanlarından biri. Sizinle çalışmak kesinlikle en iyisiydi. /Bana sadece bu sektör hakkında değil, kendim hakkında da çok şey öğrettiniz. /Öfkelendiğimde bana karşı her zaman sabırlı oldunuz ve bana en iyi tavsiyeleri verdiniz. Sohbetlerimize sandığınızdan çok daha fazla değer **veriyorum**.*

Şimdi bizi buraya neyin getirdiğinden bahsedelim. Bölge Çocukları her zaman en sevdiğim serilerden biri olacak. /Sadece çitayı yükseltmekle kalmadınız, aynı zamanda en iyilerinden birini yazdınız! Clay'in kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. Sürekli onu düşünüyorum. Onu okumamış olanlara imreniyorum. İşte kitaplarınız beni bu kadar etkiledi! Gelecekte neler olacağını görmek ve bu yolculukta sizinle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum! Teşekkür ederim / ya da bana güvendiğiniz için. Bize Kasap Çocuklarımızı verdiğin için ve olduğun gibi bir kraliçe olduğun için teşekkür ederim. 100 kitaba daha!

Tüm sevgimle,

-Sharron

resmi kasap kızlardan

VEDA NOTLARI

*"Bu seri benim romantizme olan aşkımı ateşledi ve bu seri sona eriyor olsa da –**Kİ** bu yıkıcı bir durum- her zaman raflarımda yeniden okunmayı bekliyor olacaklar. /En sevdiğiniz karakteri seçemediğinizde bir yazarın bir seri ile parkın dışına attığını bilirsiniz!!!"*

-Jamie Kennedy

Kids o/ the District serisinin beni en zor günlerimde taşıdığı yol. Kitapları okumak ve sürecin bir parçası olmak bana büyük bir keyif verdi. Bu karakterlerin büyümesini izlemek bana teselli verdi. Tüm seri beni pek çok duygudan geçirdi ve bunun bir parçası olduğum için sonsuza dek minnettarım. Bittiğini gördüğüm için üzgünüm ama gelecekte başarılacak büyük işler olduğunu biliyorum ve sabırsızlanıyorum!

Saygılarımla, Allie Mckissack

*Sevgili Kasap Kitapları'nı okumaktan büyük zevk alan herkes,
/Karakterlere aşık olacaksınız.
/Ağlayabilirsin. (Ben ağladım, sorun değil.)
/Güleceksin.
/Elinizden bırakamadığınız bir kitabı bitirmek için gece
3'e kadar okursunuz.
/dizide yaşıyor olmayı dileyeceksiniz.
/Sen artık bir Kasap kızsın.
Bu serinin bittiğini gördüğüm için çok üzgünüm ama
onları bulduğum için de çok mutluyum. Ve umarım siz de öyle
olursunuz, pişman olmayacaksınız.*

-Raegan

Nicci,

*Çok teşekkür ederim / ya da harika bir seri yarattığınız için
Duygularımı alt üst ettin. Hayatıma yeniden neşe kattığınız için
teşekkür ederim. Bu seri sayesinde okuma aşkımı yeniden
kazandım. Ayrıca size, ekibinize ve diğer Kasap
kızlara da teşekkür etmek istiyorum. /Hepiniz çok nazik,
misafirperver ve çok iyidiniz. Size ne kadar teşekkür **etsen**
az.*

Teşekkür ve sevgilerimle,

-Connie H.

*Başından itibaren sizi içine çeken ve bırakmayan bir seri bulmak her zaman harika bir duygudur. Onun Güzel Küçük Yüğü benim bu seriyle ve bu dünyayla **tanışmanı** sağladı ve o zamandan beri unutamadım. Bu karakterleri tanımayı çok sevdim ve onları özleyeceğim, ama bir sonraki yazdıklarını görmek için sabırsızlanıyorum Nicci.*

-Talía

Nicci! Bu çocukları bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz!
Ben

*Clay'i aşkım / ya da yaş farkı romantizmim yüzünden geri çağırdım ve lanet olası kız beni bir bez bebek gibi fırlattı ve **ben** aşık oldum. Sonra Max ile tanıştım ve bana iyi bir kız gibi diz çöktürdü ;) sonra bizim güzel kaçık Bronson'ımızdı ve o çok iyiydi ve kalbimi çaldı! Xander'ın harika olacağını biliyorum ve bittiği için üzgünüm ama heyecan verici bir kız / ya da li/e yaptınız! Çok sevgiler @dri/ter.readz (Drita)*

-Drifter.readz

Nicci. Bunlar, bir serinin sonsuza kadar devam etmesini dilemenize neden olan türden kitaplar. Böyle güzel bir hikaye yarattığınız ve okuma aşkımı geri getirdiğiniz için teşekkür ederim. Kasap çocuklarımı özleyeceğim. Sona yaklaştığımız için çok üzgünüm ama Bronson kalbimde sonsuza dek yaşayacak.

-BethAnne

Nicci için,

Kasap adamları tanıttığınız ve hepimizle paylaştığınız için çok teşekkür ederim, gerçekten bir kasabı seveceğimi bilmiyordum.

/Ailem de en az benim kadar boksör hehe.

Kasaplara,

Sevdiğin kadar çok sevmeye devam et, /sevdiğin kadar çok sev Hepimiz hayatımızda Max gibi sert bir kış, Bronson gibi bir Çatlak, Clay gibi bir m / baba dom ve Xander gibi bir akıllı kış kullanabiliriz.

Kasap velet!

-Briana

Kids o/ the Kids ile sona geldiğimize inanamıyorum.

Bölge serisi. Bu Ma/ia erkeklerinin dış görünüşleri sert ama içleri öyle /ya da kadınları. Teşekkürler Nicci /veya bize bu dünyayı getirdiğin için. Max ve Cassidy'nin hikayesini okur okumaz bağlandım. Tüm /eels! Onları özleyeceğim!

-Susan

Nicci,

Teşekkürler /veya Kasap Çocuklar, çok seksiler ve Bir kızın isteyebileceği en iyi kitap erkek/arkadaşları. En çok da Shoshanna'ya teşekkür ederim. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanıma geldi.

Bu serinin bitmesine ne kadar üzülsem de minnettarım. Beni sadece bir kitap durgunluğundan çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda karanlık bir yerden uzak tutmaya da yardımcı oldu. Sadece favori bir kitap serisi değil, aynı zamanda favori bir yazar ve harika bir kitap ailesi kazandım. Kasaplar'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Kirsten MacKinnon'ı seviyorum.

Nicci'ye,

Teşekkür ederiz. Bu hikayeleri yazdığınız ve bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz. Bize aşık olmamız için Kasap Çocukları verdiğiniz için teşekkür ederiz. Teşekkürler / ya da bize güç gösteren ve hayatın size attığı şeylerden kurtulmanın mümkün olduğunu gösteren kadın başroller verdiğiniz için.

Bizi birbirimize bağladığınız ve bize bir aile verdiğiniz için teşekkür ederiz. Teşekkür ederim / ya da sen olduğun için.

/Veletlerimiz sana tapıyor.

-Louise xo

Nicci, Kasap Çocuklar'ın bana ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin! Bu seri gerçekten zor bir dönemi atlatmamın bir parçasıydı. "Teşekkür ederim" demek yeterince güçlü değil ama

elimdeki tek şey bu, bu yüzden TEŞEKKÜR EDERİM!

-Frankie

Teşekkürler Nicci Harris /bu muhteşem seriyi yarattığın için /ya da hepimizin aşık olduğu için. Her kitap sizi Kasap Çocuk'un büyüü altına çekiyor ve asla bırakmıyor.

De/initely will always be one o/ all time /avorites!

Teşekkür ederim,

-Wendy Kairschner

"Cassidy beni kendine bağladı, Bronson beni eritti ama sen Nicci'nin kalbimde sonsuza dek bir yeri var! Böyle güzel bir aile yarattığın ve okuma aşkımı yeniden alevlendirdiğin için teşekkür ederim!"

-Kristie Kennedy

*Böylesine inanılmaz bir aile ile böylesine güzel ve trajik bir dünya yarattığın için teşekkürler Nicci. Kasaplar çok derinden seviyor ve **ben** de hepsini çok seviyorum. Böylesine sevimli bir grubu bir araya getirdiğin için teşekkür ederim. /Harika bir çekirdek grubunuz var. Siz hanımlar beni güldürmekte harikasınız ama aynı zamanda sırtımı yaslayabileceğim harika omuzlarsınız. Teşekkürler / ya da hikayeler için. Teşekkür ederim. /Ya da sevgi. Teşekkürler /veya /arkadaşlık. Not: Papa Butch benim.*

-Ari

*Kasaplara: Her biriniz her zaman özel bir yere sahip
olacaksınız.*

kalbimde bir yeri var (üzgünüm ama Clay ve Fawn en tepede o/

) ve bu serinin sonunu görmek acı tatlı ama bilin ki hala hepimizin kalbinde yaşıyorsunuz.

Nicci'ye: Seni tiktok'ta bulduğum, bu seriyi dünyaya sunduğun ve biz Kasap Veletleri bir araya getirdiğin için sonsuz teşekkürler. Küçük topluluğumuzu oluşturduk ve her şey seninle başladı. Bu yolculuğa devam etmek için sabırsızlanıyorum.

/Seninle birlikte kitaplarımız.

Kasap Veletler'e: Kim **olduğunuzu** biliyorsunuz ve her birinizi seviyorum, birbirimizi gerçekten derin inişlerde ve gerçekten parlak yükselişlerde gördük ve her birinizin hayatımda olmamasını hayal edemiyorum.

-Blanca

Kraliçe Nicci'ye,

Bu aileye çok teşekkür ederim, onlar benim kalbimdeler ve sonsuza dek yaşayacaklar.

Hoşça kalın Max, Bronson, Clay ve Xander.

Pişman olma, Konnor'u unutmam.

Silahlarla, mizahla, tutkuyla ve /istlerle kalbimi /öldürdün bu değerli gi/t ile.

Şimdi son sayfayı

çevirme zamanı,

son geldi / ya da

Kasap Çocuklar.

Sevgilerimle,

Nicci,

İşte bu, yolun sonu. Çok mutluyum.

/Bu yolculukta seni takip ettim. Ve o çocuklar, ah o çocuklar, kalbimi, gözyaşlarımı ve kahkahalarımı aldılar.

Önce Konnor'un kitaplarını bitirip sonra hemen Max'inkilere dalmanın verdiği duyguyu asla unutmayacağım. Sonra Bronson, Clay (babam) ve Xander'ı bekledim. Her birinin kendi güzel hikayesi, her birinin kendi mücadelesi var.

/Çok güzel yazıyorsunuz ve buradan nereye gideceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Başından beri bir takipçiniz ve arkadaşınız olarak sizi çok seviyorum ve sizinle gurur duyuyorum.

-Anna (annasbook.nook)

Bu seri sona ermiş olabilir ama ben hep benimle olacağım. Nicci, Cassidy, Soshanna, Fawn ve Kaya'ya çok teşekkür ederim; her birinde farklı bir yanımlı buldum. Çok teşekkür ederim ya da sahip olduğum en iyi kitap arkadaşlarımdan bazıları. Bu kitapların bana verdiği her kahkahayı, gözyaşını, çığlığı ve gülümsemeyi ama daha da önemlisi, onlar aracılığıyla tanıştığım insanları çok seviyorum. Bunun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Nicci, buna nasıl başlayabilirim ki?

*Uzun zaman önce ilk kez ekibinize katılmam istendiğinde
Ne kadar büyük bir /aile olacağımızı hiç bilmiyordum. Size
hem arkadaşım hem de harika bir yazar dediğim için çok
mutluyum. Ekibinizin bir parçası olmak bana en iyi
arkadaşlarımı kazandırdı ve her zaman
minnettar olacağım.*

*Kasap Çocuklar'ın bu olduğuna inanamıyorum. Max'i okuyorum.
/İlk başta ne **bekleyeceğimi** bilmiyordum ama
Kasap Kardeşler'in dünyasına dalar dalmaz bağımlısı oldum.
Hepsi çok farklı ama aynı derecede muhteşem. Ve şimdi güzel
Xander ile son burada.*

*Bronson'ın benim olduğunu ve Clay'i boğazladığımı unutma.
/ilk*

*/Seni ve yaratıcı beynini sevdiğim için benden asla
kurtulamayacaksın. Bundan sonra nereye gideceğini görmek için çok
heyecanlıyım. Her şey için teşekkürler.*

Dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilemiyorum.

*/Bu adamlarla olan ilişkiyi değiştirdiniz. Sadece onların
hikayeleri yüzünden değil, kitaplarınız aracılığıyla verdiğiniz*

dersler yüzünden de.

Kasap çocuklara:

Teşekkür ederim / ya da en dis / işlevsel insanlar ama en sevimli / aile olduğunuz için. Birbirinize duyduğunuz sevgi saf ve güçlü. Asla değişmeyin ve birbirinizi kollayın.

Nicci'ye:

/Beni sokak ekibinize kabul eden ilk kişi sizdiniz, çok yakın ve güzel bir ekip oluşturdunuz. /İnsanlara çok nazik davranıyorsunuz. /Kalbiniz büyük ve ruhunuz saf. Hayatımı değiştiren bu adamlar için teşekkür ederim.

Okuyucularımıza

*Nicci'nin kitaplarını okuduğunuzda sinirleneceksiniz, /hatta ağlayacaksınız ama söz **veriyorum**, sonunda her şeye değecek. Okurken tuttuğunuz o nefes, içinizi serbest bırakacak. Actıyan ya da yaralanan bir parçanız varsa, eminim Nicci onun bir parçasını iyileştirecektir.*

Birbirinizi biraz daha sevin ve biraz daha az nefret edin. Sevgilerimle,

-Reniel

Nicci'ye.

Bu güzel ve kanuni düzenlemelere hayat verdiğiniz için teşekkür ederim.

kırık karakterler. Bize herkesin sevgiye ve arzularına layık olduğunu gösterdikleri için. Ve son olarak, /veya bize sadece hayatta kalmanın gerçekten yaşamakla aynı şey olmadığını gösterdikleri

için. Umarım hepimiz Kasap çocuklarımızın yaptığı gibi yaşamayı öğreniriz.

-Morgan

Nicci... nereden başlasam, /kitaplarınız o kadar çok şey getirdi ki Bu serinin benim com/ort okumam haline geldiği için sevinçliyim! Güldüm, ağladım ve biraz daha ağladım. Her zaman kalbimde özel bir yere sahip olacak ve tüm kasap çocuklar her zaman benim bir parçam olacak. Hepimizin her bir karakterle bağ kurduğu böylesine muhteşem bir seri yazdığınız için teşekkür ederim. Kasap çocukların kendilerine. Max, Clay, Bronson, Xander ve Konnor. /Her biriniz bana zor zamanlarda bile sandığımdan daha güçlü olduğumu ve sevdiğim insanlara karşı duygusal olmanın sorun olmadığını gösterdiniz! /Siz kasap çocuklar sona ermiş olabilirsiniz ama her zaman sevineceksiniz.

-Emma

editörden

Editörün sözleri:

Öncelikle Nicci'ye Kasap Kardeşler konusunda bana güvendiği için teşekkür etmek istiyorum. Sizinle birlikte bu yolculuğun bir parçası olmak harikaydı. En iyi kelimeleri yazarak işimi kolaylaştırıyorsun. Hikâye anlatma konusunda o kadar eşsiz bir sesin ve yeteneğin var ki, kitaplarını okumak için sabırsızlanıyorum (özellikle de ekstra geç kalan kelimeleri).

Yarattığınız karakterleri sevmek konusunda yalnız değilim. Tüm okuyucularınızı inişli çıkışlı bir hız trenine bindiriyorsunuz, ıstırap ve mutlak zevk. Ben kolay kolay ağlayan bir okuyucu değilim, ama siz yazarken okuyucuların tüm duygularını ortaya çıkarıyorsunuz ve ben her kitabınızda ağladım ve nefes nefese kaldım. Yani, kim bir Kasap Çocuğun sizi omzuna atıp "BENİM" demesini istemez ki? Ve ben de seçim yapamazdım. Yazdığınız her Kasap Çocuğa aşık oldum: Sessiz düşünceli Max'e, Bronson'ın kararlılığına, Clay'in mutlak kontrolüne ve Xander'ın dürüstlüğüne... Her birinin muhteşem olmasından, erkeklik timsali olmalarından ve ağızlarıyla bir kızı dize getirebilmelerinden bahsetmiyorum bile...

Gece geç saatlere kadar yazdıkların, teslim tarihleri için endişelenmen, gözyaşların ve bir okurun (editörün) isteyebileceği en iyi seks sahneleri için teşekkürler Nicci. Yazmayı asla bırakma, ben de okumayı -ve üç noktalarını silmeyi- asla bırakmayacağıma söz veriyorum.

Son olarak, Xander, Kaya ve Nicci'nin takdir edeceği bir kontranim ile bitirmek istiyorum:

Biz, Kasap Çocuklar hayran kulübü olarak birbirimize bağlıyız. Birbirimize bağlıyız ve bu seriyi sonsuza dek yeniden okuma bağımızla güvendeyiz ve bir sonraki sürümünüzle ilerlemeye hazırız!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.